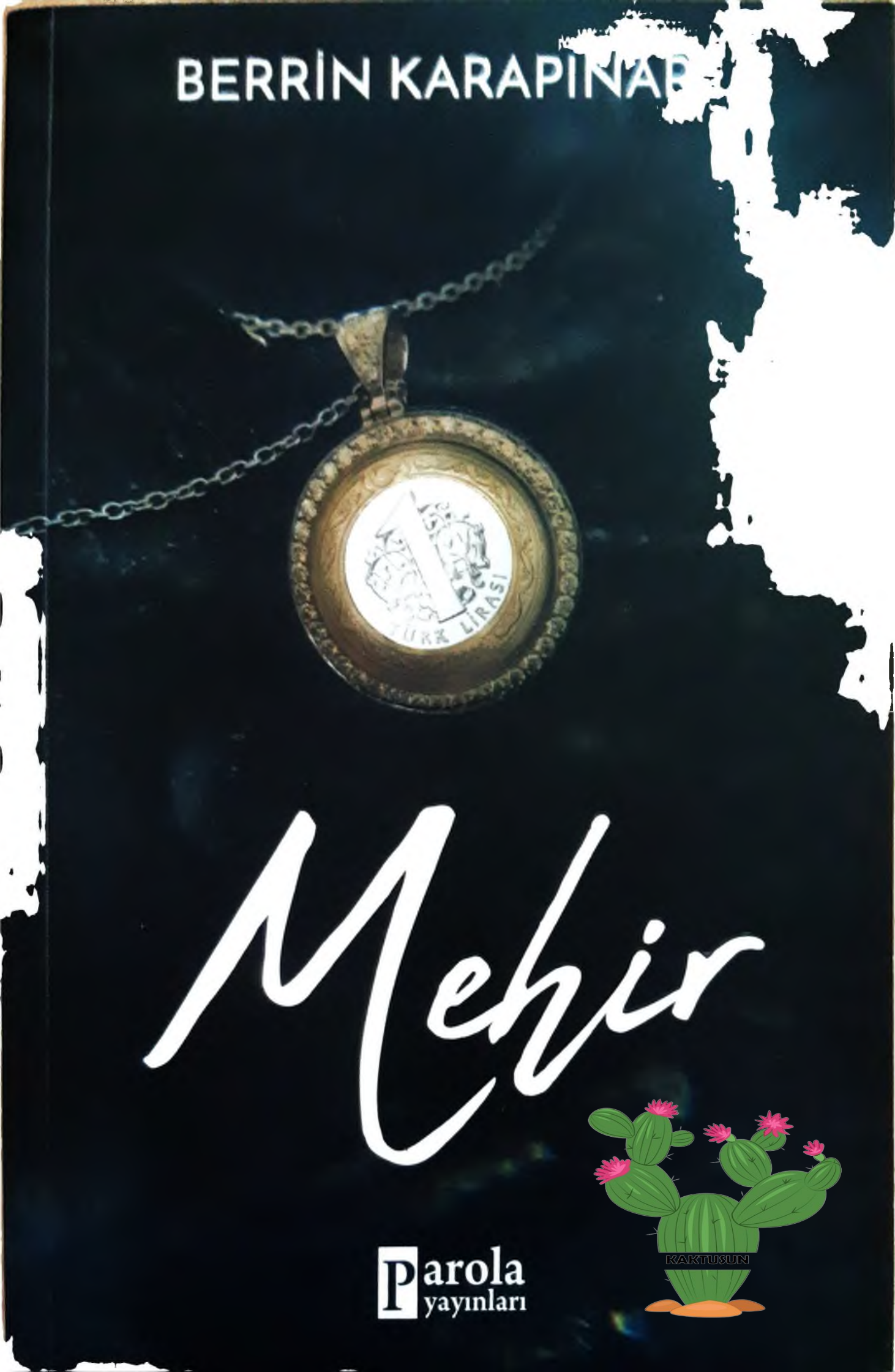
BERRİN KARAPINAR

Mehir

Parola yayınları

Mehir

Demir'e su verirsin çelik olur.
Çeliğe su verirsin Polat olur.
Çelik ateşte dövülürken verilen
su ile daha da sertleşip Polatlaşır.

Henna ateşti, suydu.
Polat'ın isminin anlamını bilmeden
onu çok daha sert hale getiriyordu.
Bir oyunla birbirine bağlanan
iki gencin kaderleri bir miydi?
Polat bir yöne Henna bir yöne gidiyordu.
Kaderin rüzgârı sert esmiş sonbaharda
sararıp yere düşen yapraklar gibi
onları sağa sola savurmuştu.
Uzun süreliğine yolları ayrılmışken,
bir gün o yollarda karşılaşabilecekler miydi?

ISBN: 978-605-7522-29-0
9 786057 522290
30₺
www.parolayayinlari.com
twitter.com/parolayayinlari
facebook.com/ParolaYayinevi
instagram.com/parolayayinlari

THG 0363734 NNL 0363734 NNL
KAKTUSUN

Kafesin içinden çıktığınızda değil, kafesi içinizden çıkardığınızda özgürleşirsiniz...

Mümin Sekman

Mevlana der ki;

Sevdiğinin nazını değil,
Kahrını çekmektir sevda.
Onunla bir ömür değil,
Onun için bir ömürdür sevda.
Eline el değmesi değil,
Gölgesine gölge değmesini kıskanmaktır sevda.
Yürürken dikenli yollardan darağacına,
Son dileğinde onu görebilmeyi istemektir sevda.
Yani demem o ki;
Herkesin harcı değildir sevda...

Kıymetlilerim;
Naz'ıma ve Kerem'ime...

Mehir;

İslam hukukunda erkeğin evlenirken kadına verdiği veya vermeyi taahhüt ettiği para ya da maldır. ***Mehir*** *kadının mal varlığına dâhil olur ve üzerinde dilediği tasarrufta bulunabilir.*

1. BÖLÜM

Kocaman devasa bir malikâne, gerçi civarda çok daha büyükleri olmasına rağmen yaşadığım yer de onlardan aşağı kalmıyordu. Gösterişli ve görkemli... Yüksek duvarlarla açık hava hapishanesi ismini taktığım evim. Evim, evim güzel evim.

Evimizin dış görünüşüne baktım, kum rengi blok taşlardan yapılmıştı. Dışıyla içinin görüntüsü birbirine zıt olan nadir büyüklükte olan binalardandı, onca eşe çok çocuğa daha küçük bir evde yaşamamız olası değildi. Gerçi ağabeylerimin biri yurt dışında yaşamayı tercih etmişti, diğer iki ablam ve üç ağabeyim evliydi. Yine de kalabalıktık. Yaşlarımız otuz ile yedi aylık arasında değişiyordu. Evimizde gürültü kavga hiç eksik olmazdı. Tabii bu sesler babam eve girdiğinde bıçak gibi kesilirdi. Evde mutlak otorite sahibi olan babamdı, o ne derse olurdu. Babamın eşleri sıkça kavga ederlerdi hatta annemle üçüncü eşin birbirlerine saldırdıklarını bile görmüştüm. Ama babam geldiğinde sanki biraz önce dövüşen onlar değilmiş gibi hareket ederlerdi. Kavgalar çoğunlukla çocuklar yüzünden çıkardı. Senin çocuğun, benim çocuğum kavgaları hiç bitmezdi.

Zengindik, babamın ailesinden kalan toprakta petrol çıkmıştı. Zaten Kuveyt'te petrol çıkmayan neresi vardı ki. Getirisi çok olduğundan hayatımızda rahattı yine de ben bu altın kafesi sevmiyordum.

Babam, haftada üç dört gün işe gider bu kadar az çalışmasına karşın yorgunluktan yakınırdı. Tabii o yorulmayacakta ben mi yorulacaktım. Dört kadın ve boy boy bir sürü çocuk... uğraşması zor olmalıydı.

***

Üçüncü annemden olma kız kardeşlerim arkadaşımızın doğum gününe gitmek için izin almış neşeyle hazırlanmak için odalarına koşmuşken ben hâlâ annemle, gidersin, gidemezsin konuşması yapıyordum.

"Asla!"

Bu sözü o kadar çok duymuştum ki, izin istediğim veya her hangi bir isteğim olduğunda annemin ağzından çıkan tek söz bu oluyordu. Bıkmıştım... öbür annelerimin çocukları istediğini yaparken ben odamda oturmak zorundaydım.

"Neden anne, nedenini söyle."

Annem yüzüme bile bakmadı, elinde ki bluzu katlayıp dolaba koydu. "Bu hizmetçiler ne işe yararlar hiç bilmem, hepsi kırışmış" diyerek öfkeyle tüm kıyafetleri mi yatağın üzerine fırlattı... Anne diyerek uyardım, kızgın gözlerle baktı "Kız çocukları her yere gitmez işte o kadar"

"Kız kardeşlerim gidiyor da ben niye gidemiyorum?"

"Onlar kendi annelerinin sorumluluğunda sen benim sorumluluğumdasın. Ben ne dersem o olacak. Biraz daha uzatırsan odandan bile dışarıya çıkamayacaksın." dedi ve eteklerini savurarak çıktı gitti. "Mihri bir daha dolabı düzensiz görürsem seni kovarım." Sözlerini duydum, hizmetçimiz koşar adımlarla içeri girdi. Yanağı kıpkırmızıydı. "Hanımım ben düzenli koymuştum, vallahi yeni ütülemiştim."

Kız benim yaşlarımdaydı "Biliyorum Mihri." derken yanağını işaret ettim. "Yüzünü yıka daha fazla kızarmasın. Annemin adına özür dilerim, bana kızdı hırsını senden çıkardı."

Kız banyoya gitti, ben de annemin dağıttıklarını toplamaya başladım. Gelince birlikte yerleştirdik, hizmetkârlar Dünya'nın dört bir yanındandı. Ülkelerinden kopup geliyor geçim derdine bizlerin kaprislerini çekiyorlardı.

Tüm günüm neredeyse odamda camın önünde geçiyordu. Annem olmadan hiçbir yere gidemiyordum. Başımı pencereye dayadım okul zamanı çabuk gelsin diye dua etmeye başladım. Okul diğer kızlarla buluşmak demekti. Annem olmadan nefes almam demekti. Az kalmıştı çok az kalmıştı.

Babamın ilk eşi Mahmure anneyi, bir de en küçük annem Fatima'yı çok severdim. Babamın üçüncü eşi Zafire anneden pek hoşlanmazdım kendi çocuklarını mükemmel bulur beni hep küçümserdi. Kendi annemi hiç sevmiyorum desem yeriydi. Baskıcı, kavgacı, aşırı sinirli biriydi. Pencereden bakarken kız kardeşlerimin gülüşerek arabaya bindiklerini görünce iyice canım sıkıldı. Yasaklar sırf bana mı uygulanıyordu suçum neydi ki?

Babamın arabasının geldiğini görünce koşarak aşağı indim. Beni görünce her zaman asık olan suratı iyice asıldı "Yine ne derdin var Henna?" diyerek başlığını çıkardı, sıcaktan bunalmış olmalıydı. Hiç saçı yoktu elindeki başlıkla ensesindeki terleri şöyle bir silip, kenara fırlattı.

Kızım neyin var demeden, yine ne derdin var lafını bıkkınlıkla soran bir babaya ne denirdi.

Ellerimi önümde kavuşturup başımı öne eğdim, babamızın önünde asla taşkınlık yapmamıza izin verilmezdi. "Annem doğum gününe gitmeme izin vermiyor efendim."

Elindeki çantayı uzattı, alıp girişte köşede duran sandalyenin üzerine bıraktım. Yere attığı başlığı alıp çantanın yanına koydum. Hâlâ babamın cevabını bekliyordum. "Uğraşamam sizlerle, hanginizle uğraşayım bir iki değilsiniz ki, on iki çocuğa nasıl laf yetiştireyim."

"On üç baba, yakında on dört olacağız. Üçüncü annem yine hamile..."

Babam kafasında hesap yapar gibiydi. "İşte bu kadar kalabalıkla nasıl uğraşayım, hiç birinizin derdi bitmiyor."

Allah'ım sanki ben demiştim; 'Dört eş al boy boy çocukların olsun.' Bu kadar bol çocuğu olunca tabii uğraşmaktan bıkardı.

"Baba ben..."

Elini sanki sinek kovar gibi salladı "Git Henna, annen ne diyorsa onu yap zaten işlerim başımdan aşkın."

Babam aldırmıyor, annem izin vermiyordu... Fatima annenin odasına gittim belki o beni dinlerdi. Yine kumaşların içinde kaybolmuş gibiydi, sadece zevk için dikiş diker, diktiği elbiseleri yanımızda çalışan hizmetçilere dağıtırdı. Beni görünce gülümsedi şimdiye kadar annemden böyle içten bir gülümseme almamıştım. İçeri girer girmez oturduğu koltuğun yanına gidip elindeki kumaşı alıp kenara koydum önüne yere oturup başımı dizlerine dayadım. Yavaşça saçlarımı okşamaya başladı, şefkate o kadar ihtiyacım vardı ki "Neden hı, neden doğum gününe gidemiyorum?" diye mırıldandım. Elini saçımdan çekince yine tutup başıma koydum.

"Güzelim kendini boşuna üzüyorsun hiç gitmediğin yerler değil ki."

"Niye sen benim annem olmadın?"

"Şişşt öyle deme bakayım, anneler kızlarının kötülüğünü istemez. Edviye biraz pimpirikli, yoksa tek çocuğunu gözünden sakınır."

Fatima annemin yanına oturdum, yine kıyafet dikiyordu "Ben çok sıkılıyorum yaz nasıl geçecek." derken nasıl diktiğine baktım, dikiş makinesinin tek düze sesi bir süre sonra uykumu getirmeye başlayınca ayağa kalkıp, dolaşmaya başladım. Gerçi tüm annelerimin odaları birbirine benziyordu. Evimiz oldukça büyük olduğundan ev sanki dört daireye bölünmüş gibiydi. Ortak alan alt kat salonlar ve mutfaktan oluşuyordu. Hem bir arada hem ayrı gibiydik, renkleri değişse de modelleri aynı olan koltuklar, kanepeler. Odaların hepsi

tıkış tıkış eşya doluydu, biblolar bol yastıklar. Taşlı avizeler, abajurlar... babam hiçbir karısına ayrım yapmadığıyla övünürdü. Yemeklerimizi hep birlikte yerdik, tabii babam evde olduğunda, yoksa tüm kadınlar kendi odalarında çocuklarıyla yerlerdi. İşte o zamanlarda her zamankinden daha fazla sıkılırdım. Kardeşlerimin olmaması yalnız kalmama neden oluyordu. Fatima annemin oturma odasının her yerinde dergiler, kumaşlar ve iplikler vardı.

"Dolaşmandan başım döndü, dikiş öğrenmek ister misin? Hadi gel birlikte sana elbise dikelim."

Başka yapacak neyim vardı ki? Kardeşlerim çoktan gitmişlerdi, elime tutuşturduğu moda dergisine bakmaya başladım. Yabancı mankenlerin üzerinde ki kıyafetlerin birisini beğendim "Bunu dikebilir miyiz? Ama yakasını böyle istemiyorum."

Fatima annem ayağa kalktı oldukça tombuldu, yumuşacık vücuduna sarılmayı çok severdim. Çekmeceden aldıklarını getirip önüme bıraktı "Senin resmin güzeldi al şu kâğıt kalemi istediğin gibi çiz."

Çizim yapmak hoşuma gitmişti, modellere bakıyor onu oraya bunu şuraya ekleyerek kendi zevkime göre elbiseyi şekillendiriyordum. "Bak bu nasıl olmuş?" diye sordum.

"Henna hayalindeki elbiseleri çizsen daha iyi olur, bu yaptığın kopyalamak oluyor yani bir anlamı yok."

Saatlerce çizim yaptım, birçoğunu beğenmeyip buruşturup çöpe attım. En sonunda "Olmuyor beceremiyorum!" diye isyan ettim.

"Hiçbir iş kolay değildir, çizdikçe kendini geliştireceksin."

Birden kapı açılınca korkuyla irkildim. Annemdi "Ne zamandır seni arıyordum neredesin sen?" diyerek yanıma geldi, sesi öfkeliydi zaten ne zaman sakindi ki?

Tüm keyfim kaçmıştı "Gördüğün gibi buradayım anne."

"Bana cevap verme, ne yapıyorsun?"

telegram: @kaktusunx

Çizim yaptığım kâğıtları uzattım, elimden aldığı gibi bakmadan yere fırlattı.

"Bana bak Fatima kızımdan uzak dur! Ben onu terzi olması için dünyaya getirmedim." Fatima anne bana, ben ona baktım "Ne zararı var Edviye, kızın vakti geçiyor işte, belli mi olur belki ileride işine yarar."

"Ben kızımı terzilik yapsın diye büyütmüyorum. En iyi yerlere gelin edeceğim kızım rahat edecek."

"Sanırsın aç yaşıyoruz, ne bu hırs günah vallahi."

"Sen bana karışma yerini bil Fatima, ben büyük eşim, oğlanlar doğurman benden küçük olduğun gerçeğini değiştirmez."

"Tek derdin bu değil mi? Allah bana altı erkek çocuk nasip etti keşke biri de kız olsaydı. Henna sana Allah'ın hediyesi, kıymetini bil. Ben hiçbir zaman erkek doğurdum diye böbürlenmedim."

Babamın diğer eşleri peş peşe erkekli, kızlı çocuklar doğururken, annem bir tek benimle yetinmek zorunda kalmıştı. Bu yüzden mi her an bana kızgındı, erkek doğmamam nasıl benim suçum olabilirdi.

Annem yanıma gelip kolumdan tuttuğu gibi oturduğum sandalyeden kaldırdı. "Bir daha resim yaptığını görmeyeceğim."

"Anne bunlar elbise çizimleri, hiçbir yere gitmeme izin vermiyorsun bari buna izin ver."

"Sözümü dinle, odana çık ve giyin, Aişe teyzene gideceğiz."

"Ama ben gitmek istemiyorum, çok sıkılıyorum."

"Bir kez de itiraz etmeden dediğimi yapsan ne olur ha ne olur."

Annemin yine hey heyleri tepesindeydi, Fatima annem gözüyle git işareti yapınca mecburen yürüdüm. Annemde peşimdeydi "Güzel giyin, biraz makyaj yap ve altınlarını tak."

"Anne ne gerek var."

"Haberin var mı Samira'ya görücü gelecek?"

Samira üçüncü annem Zafire'nin kızıydı "Hayırlısı olsun." Daha on beş yaşındaydı bu kadar acele etmesine ne gerek vardı hiç anlayamıyordum.

"Sen beni çıldırtacaksın."

"Niye anne, niye? Allah aşkına söyle!"

"Samira senden küçük aptal. Ona görücüler gelirken sen resimle uğraş, kitap oku. O kitaplar bir daha okunmayacak."

"Ben evlenmek istemiyorum okumak istiyorum, üniversiteye gideceğim."

"İyi bir kısmet dünyanın tüm üniversitelerine bedeldir. Hem okuyup ne yapacaksın baban çalışmana asla izin vermez."

Bunca senedir bana söylenenler yalan mıydı? Sözümü dinlemezsen okula gidemezsin, dediğimi yapmazsan üniversiteyi unut.

"Neden çalışmama izin verilmiyor, bir sürü çalışan kadın var. Kadın bakanımız bile varken beni engellemeye çalışmak günah değil mi?"

Annem cevap bile vermedi, odama girerek dolabımı açtı eline aldığı elbiseyi yatağın üzerine attı "Bunu giy Aişe teyzenin misafirleri varmış."

Yine kadın eğlenceleri, toplanırlar onu bunu çekiştirirler, bolca yemek yerler, o ne almış bu ne yapmış sözleriyle vakit geçirirlerdi. Kurtuluşum yoktu giyindim, elbise çok süslüydü farbalalar, taşlar. Saçlarım uzundu rengi gece gibi simsiyahtı, tenim çok koyu değildi buğday renginden biraz daha açıktı. Kocaman bal renkli gözlerimin kime çektiği belliydi, annem ninesinin göz rengini aldığımı söylerdi. Kirpiklerim oldukça uzun ve kıvrıktı, diğer kız kardeşlerim bu yaşta rimel kullanırlarken benim ihtiyacım yoktu. Dudaklarım ne kalın ne ince orta karardı. İnce uzun bedenim bu yaşıma kadar fazla şekil-

telegram: @kaktusunx

lenmemişti. Diğer kız kardeşlerim oldukça kıvrımlı vücutlara sahip olduklarından benimle erkek çocuğu gibisin diye alay ederlerdi. Onlar hızlı büyümüş ben oldukça geç kalmıştım... Annemin istediği gibi sürdüm sürüştürdüm, taktım takıştırdım. Aynaya baktım palyaçodan bir farkım yoktu. Her kıyafetimi annem seçerdi, ne yapacağıma, nasıl giyineceğime, hatta ne yiyeceğime bile karışırdı. Artık bıkmıştım...

***

Evden çıktık annem arabalardan birine bindiğinde ben de yanına oturdum. En kısa sürede araba kullanmayı öğrenmeliydim belki birazcık özgürlüğüm olurdu. Ülkem çok güzeldi, geniş caddeler ve özellikle körfez beni büyülerdi. Çöle bir kez gitmiştim hayatımın en güzel anıydı sanki büyülü bir dünya gibiydi. Ülkemden başka bir yerde asla yaşayamazdım.

Annem, arabamıza nerdeyse vurmak üzereyken direksiyonu toparlayıp geçen kadına bağırdı. "Anne bir şey olmadı işte söylenip durma."

"Terbiyesiz kadın, arabası benim arabamın üst modeli ve daha yeni diye aklınca hava atıyor."

Bıkmıştım bu tür düşüncelerinden "Anne, ne alakası var!" diyerek tepkimi ortaya koymaya çalışsam da benim düşüncelerim ne zaman önemli olmuştu ki.

"Sen ne anlarsın, neden anladın ki zaten lüks arabası olan kendini yolların hâkimi gibi görür kendinden düşük arabalara göre geçiş üstünlüğünü hak sayar."

Bir gösteriş merakı vardı ki "Of anne, bu kaçıncı araban babam kızacak."

"Zafire'ye aldı bana niye almayacakmış. Ona hangi markayı alıyorsa bana da onu alacak."

Kıskançlık annemi yiyip bitiriyordu "O zaman bunu da ben kullanırım." Annemin sesi çıkmadı. Yaşasın sonunda be-

nim de arabam olacak istediğim gibi özgürce dolaşabilecektim.

Aişe teyzemin evine geldik, bizim evimiz bir büyükse Aişe teyzemlerin evi en az iki katı büyüklüğündeydi. Bahçesinde dolaşmayı çok severdim kocamandı...

Kapıda hizmetkârlar tarafından karşılandık, salondan gelen seslerin çokluğunu duyunca olmayan keyfim tamamen kaçtı. "Anne ben içeri girmesem bahçede dolaşsam olmaz mı?"

"Seni buraya bahçede dolaşasın diye getirmedim." derken yüzüne kocaman bir gülümseme kondurarak içeri girdi. Mecburen peşinden ilerledim çok kalabalıktı çok.

Aişe teyze salonun başköşesinde kocaman bir koltukta oturuyordu annem neredeyse koşar adamlarla yanına gitti. "Hoş geldiniz Edviye gözlerimiz yollarda kaldı. Henna her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun."

Teşekkür edip yanağından öperken "Yeşil giyinen kadının yanına otur, eşine kadın bakıyor." diye kulağıma fısıldadı.

Duyduklarımın şokuyla "Ne?" dedim.

"Of Henna dediğimi dinle çok rahat edersin."

İnanamıyordum! Allah'ım inanamıyordum. Kocasına eş bakan kadınlar, çok eşliliği doğal gören insanlar. İstemiyordum, böyle bir hayatı istemiyordum. Teyzemin yanına oturdum, dürtüklese de gitmedim göz ucuyla kocasına yeni eş arayan kadına baktım, oldukça yaşlı görünüyordu. Kadın yaşlıysa adam ondan daha yaşlı olmalıydı. Ne yapmak istiyordu bunlar beni cehenneme atsalar daha iyi olurdu.

Kadınlarda evlilik yaşı yeni kanunlara göre kızlarda on beş erkeklerde on yedi olarak belirlenmişti ama kimsenin kanunu çok taktığını görmemiştim. Özel izinlerle veya kızın yaşı büyütülerek evlilikler yapılabiliyordu.

Keşke büyümeseydim hep çocuk kalsaydım. Kadınlar gülüyor, konuşuyor, devamlı yiyor içiyor ben bedenen yan-

larında olsam da ruhum özgürce çöllerde, körfezin sularının üzerinde uçuyordu.

"Henna, kendine gel. Yine hayallere daldın, kalk biraz dolaş." diyen teyzemin kızına baktım. Keşke Zühre abla birazcık benden yana çıksaydı olmaz mıydı? "Abla ben evlenmek istemiyorum, okumak istiyorum..."

"Aman canım okuyup ne yapacaksın, yeterince okudun."

"Meslek sahibi olacağım çalışırım."

"Evde rahat etmek varken çalışmak istemeni hiç anlamıyorum. Zaten gerek yok."

"Para için değil kendim için çalışacağım, babam bir izin verse kralımız yurt dışında okumak isteyenlere yardım ediyor."

"Nereden biliyorsun sen bunları?"

"Okuyorum abla, ülkemiz eskisi gibi değil kadınlara iki bin beş yılında seçme ve seçilme hakkı verildi. Her mesleği yapabiliriz."

"Sen başına dert arıyorsun, hâkim olsan ne olur, mimar olsan ne olur? Biraz düşün baştakiler kim tabii ki erkekler. Sen anca onların altında memur olarak çalışabilirsin. Değer mi Henna, bunca çabaya değer mi? Bul bir koca ye iç keyfine bak."

Genci böyle düşünüyor, yaşlı olanlar daha beterini düşünüyordu.

Kadınlardan birinin "Aişe, Borkan'dan haber var mı?" sorusuyla annem beni dirseği ile dürttü. İyi de neden beni dürtüyordu?

"Aman ne olsun, keyfinde sefasında yabancı ülkelerde gezip duruyor."

"Başını bağlamayacak mısınız zamanı geldi, onlarca kız yollarını gözlüyor."

"Hiç kendine karıştırdığı mı var. Başına buyruk tabii bana çekecek değil gavur anasına çekmiş. Benim oğlum kuzu gibi hiç sözümden çıkmaz"

"Senin oğlan daha çok küçük tabii söz dinler. Bir büyüsün sözün geçecek mi bakalım?"

"Rahmetli oğullarım da hiç sözümden çıkmazlardı. Borkan asi, hiç ailemize uygun değil."

"Yine de kocanın ilk varisi."

"Belli mi olur, oğlum büyüyor... hem ilk kadın benim, oğlumun babasının yerine geçmesi çok doğal."

Borkan dedikleri genci bir veya iki kez görmüştüm o da oldukça uzaktan. Diğer kız kardeşlerim onu görür görmez kıkırdamaya başlamışlardı. Bu da iki sene önce olmuştu henüz çok küçük olduğumdan ablalarımın ve arkadaşlarının niye kıkırdadıklarını anlayamamıştım.

Annem teyzemin yanına iyice yanaştı "Hani yabancı kızla olacak demiştin."

"Enişten izin verir mi? O işi çoktan halletti." derken yüzünde tebessüm yer etmişti.

"İyi sevindim vallahi... ülkemizde gelinlik çağında bir sürü kız varken erkeklerimizin yabancı kadınlarla evlenmesini hiç uygun bulmuyorum."

Kadınların toplantısı korktuğum gibi olmamış, annem görücüye çıktığım kadının teklifini kabul etmemişti. Rahatlamıştım, bahçe için izin istediğimde istediğim gibi dolaşabileceğimi dışarıya çıkmamamı tembih etmişti.

Bahçe yüksek duvarların üzerinde ki dikenli tellerle çevrili olmasına rağmen çok fazla büyüktü, kendimi özgür hissettiriyordu. Nefesim kesilene kadar koştum, bir süre çimlere yattım, annem eve dönme vaktimiz geldi diyene kadar dolaştım.

2. BÖLÜM

Annem teyzeme gittiğimiz günden sonra sanki biraz daha yumuşar gibi oldu. Yine de ne yaparsam yapayım üniversiteye gitmeme izin vermedi.

Bende ona inat Fatima annemin yanında vakit geçirmeye başladım. Babama şikâyet etti ve babam ilk kez anneme *'Rahat bırak kızı.'* dedi. Hayallerimi çizmeye başladım ve gün geçtikçe daha iyiye gidiyordum. İlk özgün modelimi çizdiğimde Fatima annem çok beğenmişti, onun yardımıyla patron çıkarıp kumaş kesimini yaptım mankenim yine Fatima annem olmuştu.

Kadınlar arasındaki toplantıda benim çizip diktiğim elbise çok beğenilmiş hatta yurt dışından alıp almadığı bile sorulmuştu.

Beğeni geldikçe daha fazla çizim yapıyor, gecemi gündüzümü renk renk kumaşlar süslüyordu. Tüm ev halkına kıyafet dikmeye başlamıştım.

Fatima annemin odasında çizim yaparken yan odadan gelen yabancı kelimeler dikkatimi çektiğinde "Ne oluyor?" diye sordum.

"Baban oğlanların İngilizce öğrenmesini istedi. Büyüdüklerinde iş için gerekli olacağını söyledi. Öğretmen var."

Oturduğumuz odayla dersin yapıldığı odanın arasında kafes gibi bir pencere perdeyle kapalıydı. Göremiyordum ama

sanki öğretmen dersi benim yanımda veriyormuşçasına sesleri net duyuyordum. Her zaman yeni şeyler öğrenmeye açtım, bu yüzden ders ilgimi çekmişti. Öğretmenin geldiği gün ve saatleri öğrenerek odama gittim. Çizim yaparken bir yandan dil öğrenmeye çalışıyordum. Fatima annem çabamı görünce öğretmenden kitaplar, kasetler ve ödevler istemişti. Bir öğrencisi de ben olmuştum. Tabii ki bu evdekilerden özellikle annemden gizliydi, sorun çıkarır bu sefer her şeyi yasaklardı. Kardeşlerimden daha çabuk öğrenmeye başlamış öğretmenin takdirini kazanmıştım. Tabii uzaktan uzağa... genç kızların yabancı erkeklerle bir arada olması asla hoş karşılanmazdı. Hele bir başına aynı odada bulunması yasaktı.

***

Samira evleneli iki sene olmuştu çoktan ilk çocuğunu kucağına almış, ikincisine hamileydi. Sık sık eve geliyor gördüğüm kadarıyla gözünün yaşı dinmiyordu. Kız kardeşim, geldiği zamanlarda annesinin odasından çok benim odamda vaktini geçiriyordu. Minik yeğenimi kucağıma aldım çok sevimli bir bebekti. Ağlamaya niyetlenince annesinin uzattığı biberonu ağzına verdim. Hemen susup emmeye başladı...

"Sakın evlenme Henna... ben çok pişmanım."

"Hani eşin iyiydi üzerine titriyordu."

"Kim dedi onu?"

"Annen öyle diyor."

"Ah o annem, o değil mi zaten başımı yakan. Ne vardı o kadar erken evlendirecek."

"Bu kadar mutsuz değildin sen, başka olaylar mı var?" dediğimde daha çok ağlamaya başladı, bebeği kucağımdan yatağa yatırdım.

Samira'nın teselliye ihtiyacı vardı, sarıldım gözyaşlarını silmeye çalıştım. "Boğuluyorum Henna boğuluyorum." Derken ikide bir göğsünü ovuşturup duruyordu... Yakasını aç-

tım, morluklar vardı oldukça koyu morluklar "Samira, bunlar ne? Dayak mı yiyorsun?"

Hemen kapamaya çalıştığında elini itip daha çok açtım. Morlukların birçoğu sararmaya yüz tutmuş olsa da bazısı çok yeniydi. "Kimseye söyleme Henna! Ne olur söyleme..."

"Ne zamandır dayak yiyorsun sen?" Tahmin etmek avlında zor değildi Samira'nın kocası bir süre önce ikinci eşini almıştı. Çoklu evlilik olan bir ailede doğup büyümüştüm, çocukken gayet doğal olan bu durum büyüdükçe itici gelmeye başlamıştı. Aklım başıma geldiğinde bazı geceler annemin koynunda yatardım sessizce ağladığına çok şahit olmuştum. Büyüdükçe bu ağlamaların babamın diğer eşlerinden birinin odasına gittiğinde olduğunu fark etmek kötü olmuştu. Ülkemde çoklu evlilikler fazlaydı erkeklere dört eşe kadar evlenme izni vardı. Bazı erkeklerin yedi tane eşi olduğunu da duymuştum.

"Annene söyledin mi?"

"Söyledim, sesimi çıkarmamamı halime şükür etmem gerektiğini tembihledi."

"Dayak yediğin için mi şükür edecekmişsin?"

"İstediğimi alıyor, bolluk içinde yaşıyormuşum çenemi kaparsam dayak yemezmişim. Sus sus nereye kadar Henna. Kocamı o kadınla görmek o kadar acı veriyor ki anlatamam."

Ne diyebilirdim ki gerçekten çok kötü bir durum olmalıydı. Sustum... inşallah böyle bir evliliğim olmazdı dayanabileceğimi sanmıyordum. Para her şey demek değildi bu düzen bir an önce değiştirilmeliydi ama ne yazık ki imkânsız görünüyordu.

***

Annem yine küplere binmiş bir halde "Bak gördün mü? Evlenmem deyip duruyorsun kız kardeşlerin ne güzel yerlere gelin gidiyor." dediğinde olabildiğince sakin;

"Güzel mi?" diye sordum. Samira ikinci bebeğini doğurduktan sonra iyice içine kapanmıştı, günden güne sararıp solarken kocası üçüncü eş için araştırmalara başlamıştı bile.

Her gün odama gelip tüm sinirini benden çıkarmayı huy haline getirmişti. "Anne yine başlama."

"Daime'yi de istemişler."

Daime de benden bir yaş küçük kız kardeşimdi, on sekiz yaşındaydı. Bu kadının çenesinden kurtulmak için gelen görücülerden birine evet dememe ramak kalmıştı. Bana söylenip dursa da aslında tümünü geri çeviren kendisi oluyordu. O olmaz, bu çok yaşlı, şu az paralı...

"Anne seç birini olsun bitsin. Sende rahat et bende rahat edeyim."

"Olmaz önüme gelene kız vermem."

"Peki beklediğin ne?" dedim annem bir süre sessiz kaldı "En iyi yere gelin olmanı istiyorum, senin için seçimimi yaptım Omar olacak."

"Omar hani teyzemin oğlu, Omar Borkan'mı?"

"Evet aynen dediğin gibi, çok rahat edersin babanın tüm kızlarından çok daha iyi evlilik yapmış olursun. Kadınlar, özelliklede Zafire hasedinden çatlar, benim kızlarım evlenirken senin kızın bu gidişle evde kaldı diye laf dokunduruyor. Hem Borkan evli değil, ilk eş olmanın gücünü yaşarsın."

Annem hayal âleminde dolaşıyordu, Borkan gibi biri bana dönüp bakmazdı. Arada bir ülkeye geldiğinde bile kızların arasında olay olan adam bana mı kalacaktı.

***

Çizimlerimi iyice geliştirmiştim, anneme bu yönde açılan kurslara gitmek istediğimi söylemiş her zamanki gibi havamı almıştım. Kabul etmemişti ve ben de fazla üzerinde durmadım Fatima annemin kurs öğretmeni olarak çalışan arkadaşı Sema devamlı bize geliyor onun sayesinde gelişiyordum.

Sema abla Türk'tü eşi buraya çalışmaya gelince peşinden gelmiş boş oturmamak için devletin açtığı kurslara öğretmen olarak girmişti. Sayesinde Türkçe de öğreniyordum.

Yabancı ülkelerin yaşamlarını merak ediyordum. "Sema abla sizde de çok eşlilik var mı?"

"Var ama çok az, yasal değil zaten."

"Nasıl yani?"

"Bizde hoca nikâhı yanında resmi nikâh yapılır, yani tek başına dini nikâh geçerli değildir."

"Sen şimdi tek eş misin?" diye hayretle sordum.

"Evet böylede kalmaya niyetliyim, kocam başka eş isterse benden boşanır istediğiyle evlenir ama benimle evliyken hiçbir şekilde evlenemez. Gebertirim vallahi onu..." deyip kıkırdadı.

Türklerinde bizim gibi Müslüman olduğunu biliyordum ama ne kadar bir, ne kadar ayrıydık. Bizde de tek eşlilik vardı ama çok azdı. Birbirimizin zıddı ülkelerde yaşıyorduk.

Annem kızsa da kitap okuyor, değişik ülkeleri öğreniyordum. Sema ablanın getirdiği romantik kitapları gizlice yatağımın altına saklıyor hem yabancı dilimi geliştiriyor hem de kitapların büyülü dünyasında kayboluyordum.

Günler, haftalar, aylar ve yıllar birbiri peşi sıra geçip gitmişti. Okula gönderilmememin hayal kırıklığını kendimi çok güzel oyalayarak doldurmuştum. Okul diploma demekti, bir meslek sahibi olmak demekti. Diplomam olmasa da ilgimi çeken tüm kitapları okuyordum, üniversiteye gitsem işletme okumak niyetindeydim. Mahmure annenin küçük oğlu Fahim ağabeyim son sınıftaydı, dersleriyle ilgilenmem hoşuna gitmişti. Bana çok yardımcı oluyor bire bir ders çalıştırıyordu.

"Annen niye inat ediyor hiç anlamış değilim, bir sürü kadın okuyor."

"Çok ısrar ettim kabul etmemekte direndi."

"Çok akıllısın yazık oldu." Ağabeyim yeni nesil denilen gençlerdendi, eskilere göre düşünceleri daha esnekti.

Fahim mezun olduğunda onunla birlikte mezun oldum tek farkımız onda diploma vardı bende yoktu ve ondan çok daha genç mezun olmuştum.

***

Uzun süredir annem neredeyse her gün Aişe teyzemin evine gidiyordu. Plan yaptığını biliyordum Borkan'ın evine sık gelmemesi annemi deli ediyor olmalıydı. Annemin Borkan takıntısı tam hız sürüyordu. Çok da iyi oluyordu bu sayede epeyce rahatlamıştım.

Daime'nin ısrarı sonucu nişan kıyafetini tasarlamış, istediğim kumaşı yurt dışından ısmarlamıştım. Ülkemizde tüm dünyanın en ünlü mağazalarının şubeleri vardı. Kumaşların geldiğini bildiren telefon mesajı gelince hep birlikte merkeze indik. Araç kullanmayı iyice öğrenmiştim, annem babamdan araç istemiş bu isteği de yerine getirilmişti. Tabii eski arabada benim olmuştu. Alışveriş merkezleri kadınlarla doluydu, açığı kapalısı her tür kıyafetli kadını bir arada görebilmek mümkündü. Ülkemin katı giyim kuralları yoktu... Bazı ileri gelenler bu durumu yanlış bulsa da kralımız halkın istediğine göre hareket etmeyi uygun buluyordu. Biz ve bizler gibi kadınlar için alışveriş yapmak çok rahattı, ülkemin tüm kadınları için bu böyleydi. Petrol hayatımızı refah içinde geçirmemize neden oluyordu.

Mutlu muydum? Kadınlar çok rahat görünüp yaşasalar da hâlâ ikinci sınıf olmaktan kurtulamamışlardı. Ülkemin kadınları, erkeklerin baskısı altında kalarak, ikici sınıf olma duygusunun ezikliğini gezerek, bol para harcayarak, hizmetçiler ve dadılarla dolu evlerde gideriyorlardı.

Erkekler ne diyorsa o oluyordu, çoğu kadın bu yaşam tarzından çok memnundu ama ben değildim. Bu fikrimi Sema ablaya söylediğimde o bile hayretler içinde kalmıştı. "Canım

sizlerin yaşadığınız hayata imrenen kadınlar çok fazla, bir eliniz yağda bir eliniz balda." dediğinde bende duyduklarıma şaşırdım. "Peki özgürlük. İstediğini yapabilme, meslek sahibi olmak, tek başına karar verebilmek..."

"Canım bu dediklerinin hepsi çok güzel ama inan paran yoksa anlamı kalmıyor. Bak bana para için eşimin peşine düştüm buralara kadar geldim. Paramız olsaydı buralarda ne işimiz vardı."

"Kocan olmadan tek başına uçağa veya otobüse binebiliyor musun abla?"

"Evet."

"İşte biz yanımızda erkek olmadan veya erkeğin izni olmadan hiçbir yere gidemiyoruz. Bu ufacık bir detay sadece..."

Halime şükür etmiyor değildim... Yakın komşu ülkelerin kadınlarının yaşam şartlarının daha kötü olduğunu biliyordum. Onlara göre ben cennette yaşıyordum...

***

"Hazırlan Aişe teyzenlere gidiyoruz."

"Anne ablanda olsa bir gün seni kovacak haberin olsun, bu kadar sık gidilmez ki canım."

"Fazla konuşma çantana en güzel kıyafetlerini koy birkaç gün kalacağız Borkan kralımızın doğum günü davetine geliyormuş."

Of yine başlamıştık, ben hazırlanmaya başlamadan annem dolabımdan beğendiklerini çıkartıyor yatağımın üzerine atıyordu. Bana da mecburen katlayıp çantaya yerleştirmesi kalıyordu. Karşı çıkmamın hiçbir anlamı yoktu bu yaşıma kadar beni dinlememiş olan kadın bu saatten sonra asla dinlemezdi. Ne verdiyse topladım sanki daimi kalmaya gidiyor gibiydim.

Fırsat bulduğum anda Fatima annenin odasına gittim "Sabırlı ol kızım, belki annen haklıdır, Borkan'ın iyi biri olduğunu

duydum eşi olursan rahat edersin. On dokuz oldun, evlenme yaşın geldi de geçiyor bile bu sefer annene hak veriyorum."

"Ama ben evlenmek istemiyorum ki..."

"Bir kadının erkeği olması iyidir, hem sen bebekleri çok seversin. Kendi çocuklarına kıyafet dikmeyi istemez misin?"

"Çok isterim."

"İşte bu senin için güzel bir fırsat, çok iyi, soylu bir aile. Allah yolunu açık etsin yavrum inşallah mutlu olursun."

Annemin "Henna yine nerelere kayboldun." diye bağırmasıyla yanına gittim. İnanamıyordum ilk kez gülümser gibiydi "Hadi bakalım Henna ben elimden geleni yaptım Aişe teyzeni evliliği düşünür hale getirdim. Bundan sonra dediklerimi yaparsan Fayed'lerin gelini olursun."

Ne diyebilirdim ki yola çıktık. Aişe teyze odalarımızı hazırlamıştı. Çok yakında kralımızın doğum günü vardı biz davet edilmemiştik babam ilk eşi Mahmure anne ile katılacaktı.

***

İki gündür misafirdik Borkan son anda gelmiş giyinip hemen davete gitmişti pencereden bakarken uzaktan görmüştüm. Ne bileyim belki de annemin dediği doğruydu. O veya başkası nasılsa biriyle evlenecektim...

Sabah kahvaltıda ilk kez yakından gördüm, selamlaştık herhangi birine selam verir gibiydi.

Aişe teyzem "Henna'yı hatırladın mı Borkan?" diye sorunca, başını kaldırdı bir an düşündü, "Küçükken birkaç kez görmüştüm, oldukça büyümüş nasılsın Henna?"

"Teşekkür ederim siz nasılsınız?" dedim telefonu çaldı izin isteyerek masadan kalktı. Annemin çimdiğiyle canım acıdı... "Ne yaptım yine?"

"Böyle alık balıklar gibi durmanın ne anlamı var, nasılsınızmış... Biraz samimi davransan ölür müsün?"

Birden ayağa fırladım "Yeter artık bıktım, çok istiyorsan kendin evlen." dedim ve annemin tokatı yüzümde patladı koşarak salondan bahçeye çıktım. Yanağım alev gibi yanıyordu, gözyaşlarımı da tutamıyordum. Neydi bu kadının derdi niye benimle bu kadar uğraşıyor canımı yakacak kadar kendini kaybediyordu.

"Neden ağlıyorsun Henna?"

Of Borkan'dı telaşla gözyaşlarımı sildim "Önemli değil."

"İnsan önemsiz bir şey için ağlamaz, derdin ne? Dur tahmin edeyim seni boğuyorlar."

"Öyle de denebilir."

"Beni de boğuyorlar, iş ve eş baskılarından bunaldım."

"Sadece biz kadınlara baskı yapıldığını sanıyordum."

"Yanılıyorsun erkek veya kadın fark etmeden ailelerimiz baskı yapıyor. İlle onların dedikleri istekleri olacak. Birde her an önüme yeni bir kadın çıkarmıyorlar mı deli oluyorum, evlenmeye niyetim olmadığını elli kez söylemişimdir herhalde"

Telaşla gözlerimi evde gezdirdim, tam tahmin ettiğim gibi annem salon penceresinden bizi gözetliyordu. "Çok haklısın evlilik için ısrar etmeleri çok itici... Ben gitmeliyim." dedim ve hemen yanından ayrıldım. Biraz daha konuşmaya devam edersek annem iyice umutlanacaktı. Adam evlenmek istemiyordu... Açıkça beni istemediğini ima etmişti, daha fazla yanında durarak kendimi küçültemezdim.

Annem eve girer girmez kolumdan tuttuğu gibi odasına götürdü "Neler konuştunuz, sana baktı mı, ilgi gösterdi mi?"

"Havadan sudan şeyler, ilgi göstermedi."

"Tabii buz gibi durmuşsundur, kafasız kız kafasız." diyor bir yandan da yumruk yaptığı elinin parmak boğumlarını kafama vuruyordu. Ağlayarak odama koşup, kapımı sıkıca kilitledim

Daha fazla annemi dinleyemeyecektim, sözlü işkence yaptığı yetmiyormuş gibi fiziki olarak da zarar vermeye başlamıştı, bir şeyler yapmalıydım ama ne?

***

Pasif savunmaya geçmek en güzeliydi, sabah hastalandığımı bahane ederek odamdan dışarı çıkmadım. Zaten ağlamaktan gözlerim kan çanağı gibi olmuştu. Annem içeri girdi halimi görünce beğenmediğinden olsa gerek hemen dışarı çıktı.

Uyumuşum, evdeki telaşlı seslere uyandım, odamın dışından geçen hizmetçiyi durdurdum "Neler oluyor, ne bu telaş?"

"Şey efendim, petrol kuyularına saldırı olmuş."

"Kimler, neden?"

"Khalifa aşireti dediler nedenini bilmiyorum." dedi ve koşarak uzaklaştı. Khalifa aşireti yıllardır ülkemizin başına bela oluyorlardı. Gazetelerde veya haberlerde bahsedilmeseler de babamın toprağını almak için onlar tarafından tehdit edildiğini söylediğini duymuştum. Tehlikeli insanlardı. Hemen cama koştum petrol öyle bir yanardı ki uzakta bile olsa ateşinin kızıllığını kapkara dumanlarını görürdük, diğer yangınlar gibi hemen sönmez günlerce süren yanması zor engellenirdi. Hizmetçi kadın haklıydı bu sefer ki yangın çok büyüktü. Pencereden bakarken annem odama girdi "Tam zamanı oldukça üzgün olacaklar, Borkan'ı teselli etmek gerekecek bu işte sana düşecek."

Hâlâ aklı evlendirmekteydi, gitsin diye başımı salladım. Sözlü bir cevap alamayınca odadan çıkıp gitti. Gitmesiyle gelmesi bir oldu "Çabuk hazırlan eğlenceye gidiyoruz."

Kısa süreli bir şaşkınlığın ardından "Anne Allah aşkına bu halde eğlence mi olur?"

"Kraliçede gelecekmiş, çabuk ol!"

İşte bu kadar çabuk ol, gelmek ister misin demek yok. Çabuk ol! Elime gelen ilk elbiseyi giydim. Aslında davet edilen Aişe teyzeydi ama annem kraliçemizin katıldığı davetlere katılmaya bayılırdı. Affan enişteminin diğer eşleriyle birlikte arabaya bindik. Aişe teyzem şaşkındı "Bu kadar büyük yangın varken bu ne eğlencesi?"

"Aman abla erkekler uğraşıyor durum çok kötü olsaydı eğlence olmazdı demek ki fazla önemsemiyorlar." dedi annem.

Eğlence yapılan ev kraliçenin yakın arkadaşlarından birinin eviydi. Biz içeri girdiğimizde eğlence çoktan başlamıştı. Çalgılar çalıyor kadınlar dans ediyorlardı, ortada tek başına dans eden kadını gördüm üzerinde ki elbise gelinlik gibiydi. Çok yakışmıştı kendisi de çok güzeldi...

"Zühre abla bu eğlence düğün eğlencesine benziyor."

"Haklısın kim evleniyor ki?"

Aişe teyzem kraliçenin yanındaydı, kraliçe ne söylüyorsa yüzü renkten renge giriyordu. Nihayet yerine oturduğunda yüzü bembeyaz kesilmişti. Zühre ablayla yanına gittik annem de fenalaşmış gibiydi.

"Ne oluyor anne kraliçemiz ne söyledi?" dediğimde;

Teyzem "Sakın belli etmeyin, kraliçenin kesin emri var. Şu kız, ortada oynayan..." dedi hepimiz baktık "İşte o kız Aziz Al Harafi'nin torunuymuş, bu kızı daha önce görmüştüm. Aziz'in torunu olduğu aklımın köşesinden geçmedi. Doğum günü kutlamasında vardı, yeni kadınlarından biri sandım."

Zühre Ablam "Eeee bize ne? İçeri girer girmez Harafi kadınlarını gördüm onlar başlarını çevirdi ben de başımı çevirdim selamlaşmadık." dediğinde ben de başımla onu onayladım.

Harafi ve Fayed aileleri birbirine düşmandı. Düşmanlıkları geçmişten beri süregeliyordu. Tüm ülke halkı bu düşmanlığı bilir ona göre saf tutarlardı. Şu an bile iki ailenin aynı yerde olması mucizeydi.

"O ortada oynayan kızla, Allah'ım... bu... bu olamaz gerçekten inanamıyorum." dedi annem.

"Söylesene anne."

Aişe teyze "O kızla Borkan evlendirildi." dediğinde ben anneme baktım. Annemin gözleri alev saçıyordu. Tekrar kıza baktım kraliçenin yanına oturmuştu, şerbetler, hurmalar, lokumlar dağıtılınca ortalık biraz sakinler gibi oldu. Kızın bir süre sonra uyukladığını gördüm, kendi düğününde uyuklayan gelini de ilk kez görüyordum. İki kadın gelinin kollarına girip kapıya yönlendirdiler. Bir an kapıda duran Borkan'ı görür gibi oldum kadını kucaklayınca tahminim doğru çıktı. Kraliçe şaşkınlıkla birbirleriyle bakışan kadınları oturmaya davet etti.

"Bu eğlence Harafi ve Fayed ailelerinin iki gencinin nikâh eğlencesidir. Bu sayede iki aile birleşecek daha da güçlenecekler. Gençlerimize hep birlikte mutluluklar dileyelim."

Affan ailesinin kadınlarının genç olanı çığlık atarken yaşlı olanı olamaz imkânsız diye bağırdı. Kraliçenin "Susun!" demesiyle. Teyzemin rahat bir nefes alıp "Oh sevindim Müneyke cadısı benden önce duydu diye üzülmüştüm." dediğini duydum.

Annem taş kesilmişti teyzem annemin elini okşadı "Kendine gel Edviye, bir ne olduğunu anlayalım ondan sonra ayırma çalışmalarına başlarız, bu nursuz suratlıyla akraba olmaya hiç niyetim yok."

Gelin gidince eğlencede bitmişti, iki ailenin kadınları hariç diğerleri gayet mutlu görünüyordu. Tekrar arabaya bindik "Anne evimize gidelim, teyzemin evine gitmemizin anlamı yok."

"Kapa o uğursuz çeneni beceriksiz." diye bağırınca utancımdan yok olmak istedim. Arabada olan tüm kadınlar duymuşlardı. Aişe teyze "Kendine gel Edviye bir yolunu bulacağız dedim." diyerek annemi yumuşatmaya çalıştı. Diğerleri de ağızlarının içinde teselli sözcükleri geveleddiler. Sanki Bor-

kan beni istemiş o kadın zorla aramıza girmiş gibi bir tavır içindeydiler.

Eve geldik, tüm ışıklar yanıyordu Borkan'ın odasının panjurları sıkı sıkıya kapalıydı. Ne hissediyordum hiçbir şey. Annem benimle konuşmadan odasına girdi, bende odama geçip soyundum ve yattım.

***

Sabah erkenden uyandım, yabancı evde olmak beni huzursuz ediyordu. Aceleyle giyinip tek rahat nefes aldığım bahçeye indim. Hava sabahın erken saatlerinde çok güzeldi, sessizliği bozan kuşların cıvıltısı olunca manzara daha da güzelleşiyordu. Saatlerce dolaştım, eve girmek istemiyordum zaten beni arayanda yoktu. Mutfak tarafından girip aşçıdan sandviç yapmasını istedim. "Duydunuz mu küçük hanım, efendinin odasında kıyamet kopmuş."

Hizmetçilerin dedikodu mekanizması işlemeye başlamış olmalıydı, gerçekten onlarla ilgilenmiyordum "Kendinize gelin, bu ne biçim konuşma." diyerek azarladım.

"Hanımım öyle değil, yeni gelin küfürbazın tekiymiş. Kapıda bekleyen koruma kulaklarımı tıkadım dedi."

"Ayıp bu yaptığınız!" Hizmetçi azarlanınca başını önüne eğip sustu. Tam arkamı dönmüş çıkarken üç kız içeri girdi "Ah ne ateşli, ne ateşli... kavga dövüş en sonunda karı koca olmuşlar. Efendi, hanımı nasıl öpüyordu bir görseydiniz. Sanki oda alev alacaktı."

Duymak istemesem de sözler kulağıma gelmişti. İnşallah mutlu olurlardı... kimseye görünmeden yukarı çıkıp kitap almayı düşündüm, düşünmeme gerek yoktu sanki hizmetçiler bile ortalıktan yok olmuşlardı. Yine de anneme yakalanmamak için acele ettim, gelirken son anda çantama atmış olduğum kitabı alıp aşağı indim. Bahçede birçok kameriye vardı çiçekleri görebileceğim birini seçip kanepeye yerleştim. Kitap

okurken saatler su gibi uçup gidiyordu. Beynimdeki düşüncelerin hepsi satırların arasında kayboluyordu.

"Rezil yine kitap okuyorsun."

Allah'ım bana yardım et diye düşünerek anneme baktım. "Evet, okuyorum sana ne zararım var."

İki adımda yanıma gelip kitabı elimden aldı, ikiye ayırıp yere attı. Yere eğilip ikiye bölünmüş kitabımı elime aldım sanki birleştirirsem eski haline getirebilirmişim gibi yan yana getirmeye çalıştım. Ben sayfa kenarını katlamaya bile kıyamazken yırtılmasına çok üzülmüştüm "Nasıl yırtarsın, neden anne neden?"

"Aişe teyzen onları ayırmak için plan yapmaya başlamışken sen burada keyif çatıyorsun."

"Ne yapmam gerekiyor daha gece evlenmiş insanların odasına girip, *'Sen değil ben evlenecektim!'* diyerek kadının saçını başını mı yolayım. Benden beklediğin bu mu?"

"Bu anlaşmalı bir evlilik her an bozulabilir, gözünü dört açacaksın hiçbir fırsatı kaçırmayacaksın."

"Bıktım anne, senin bu takıntından gerçekten bıktım, soyunup adamın koynuna mı gireyim?"

"Gerekirse onu da yapacaksın!"

Annemin takıntısı delilik boyutuna gelmişti. Düşünceleri, bana yaptırmaya çalıştıkları iğrençti "Sana inanamıyorum bu dediklerini babama anlatacağım." dediğim anda tokatı yedim, birinin acısı geçmeden diğerini vuruyordu. Yüzümü korumak için ellerimi kaldırdım sırtıma vurmaya başladı. Artık yeter! Bileklerinden kavradım annemden daha uzundum. "Bir daha bana vurma inan fena olacak!"

Bileklerinden tutmuş olmama şaşırmıştı, ilk kez ona karşı çıkmaya cesaret etmiş olmama inanamıyor gibiydi, bende onun yaptıklarına inanamıyordum durumumuz eşitlenmişti. Öfkeyle kollarını kurtarmaya çalıştı "İstediğimi yaparım, sözümü dinlemeyi öğreneceksin seni ben doğurdum."

"Keşke doğurmaz olaydın anne, keşke doğmaz olaydım."

"Ne oluyor orada?" Bu Borkan'ın sesiydi yüzümü yere eğdim, kızarmış yanaklarımı görmesini istemiyordum. Eşi de yanındaydı.

Annem önüme geçti, Borkan ve eşinin bahçeye çıkacağını tahmin etmemiş olmalıydı. "Yüzünü sil çabuk." diye fısıldadı.

Karşı karşıya gelmiştik, yüzlerine bakamıyordum, annem "Evleneceğin haber bile verilmedi Borkan, çok kırıldım." dedi sesi soğuktu.

"Ani oldu teyze." Sessizce başımı yerden kaldırmadan bu soğuk konuşmayı dinlemek zorunda kalıyordum.

"Yoksa gelin hanım karnında bebeğiyle mi ailemize katıldı?"

Annemin sözlerinden şok olmuştum, başımı korkuyla kaldırdım Borkan bu sözlere nasıl tepki verecekti, bizi kesin kovardı. Yeni gelinin yüz ifadesi öfkeliydi, çok haklıydı annem terbiyesizlik yapmıştı.

"Hamile değilim, olsam bile sizi ilgilendireceğini hiç sanmıyorum. Benim hakkımda ileri geri fikir yürütme hakkını nereden bulduğunuzu anlamış değilim. Ne ben sizi, ne de siz beni tanımıyoruz..."

"Yeni gelin büyüklerle nasıl konuşulacağını bilmiyor."

"Ya siz, siz biliyor musunuz?"

"Teyze bir daha Simay hakkında ileri geri konuşmanı istemiyorum. Sözlerin çok çirkindi, teyzem olman sana istediğin gibi konuşma hakkını vermez."

Annem sinirinden resmen mosmor oldu, Borkan eşinin elini tuttu, sonrada beline sarıldı... Soğuk bir sesle "Eşimle birlikte yürüyüş yapıyorduk, sizlere iyi günler." dedi ve hızlıca yanımızdan uzaklaştılar.

"Gördün mü edepsizi bana nasıl karşılık verdi. Yakında çok yakında defolup kendi ülkesine gidecek. Bizim adetlerimizi bilmiyor eniştem bunu kovar bak görürsün."

Diyecek söz bulamıyordum... Sessizliği tercih ettim birlikte içeri girdik Aişe teyzem salonda oturuyordu "Ay abla gelinin bir terbiyesiz ki sana anlatamam."

"Aman onu gelin olarak gördüğüm mü var, şu olay bitsin ülkesine döner konuştuğumuz gibi Henna'yı Borkan'a nikâhlarız."

Sanki ben görünmezdim, sanki yoktum iki kadın bir olmuş iğrenç fikirlerini birbirlerine söylerken gerçekten yok olmak istedim.

Aişe teyze eliyle yanına vurdu mecburen oturdum "Bana bak Henna, Simay denen kadın bizlerden biri değil dedesi Arap olsa da Türkiye de doğmuş yetişmiş onların düşünceleri bizlerden farklıdır Affan eniştenden olanı biteni öğrendim. Patlamaları Khalifa aşireti yapmış, kralımız iki aileyi birleştirip daha güçlü hale gelmemizi düşünüp evlilik önermiş. Yani planlanmış bir evlilik, senin yapacağın tek hareket Borkan'a yakın davranmak... Hani anlarsın şöyle göz süzmeler, yanlışlıkla olmuş gibi dokunmalar. Bak çok güzel kızsın huyunu suyunu bilirim gelinimiz olmanı çok isterim ama Borkan'ı baştan çıkaracak olan sensin."

Beynimin içi kazan gibi olmuştu, resmen beni zinaya, evli adamı baştan çıkarmaya zorluyorlardı. Yapamazdım böyle bir oyuna alet olamazdım... Başımı evet anlamında salladım "Bu beceriksiz abla, vallahi beceriksiz." diyen annemi duyup koşarak odama çıktım. Gitmeliydim bu evden uzaklaşmalıydım... Belki Fatima annem bana yardımcı olur bir akıl verirdi. Bahçeye çıktım ana kapıya yürüdüm adamlar çok fazlaydı, ben ne yapıyordum büyüklerin izni olmadan yanımda biri olmadan kapıdan elimi kolumu sallayarak çıkıp gidemezdim. Çocukken bulduğum gizli kapıyı hatırladım, neredeydi bu... Bahçe duvarını yoklayarak yürümeye başladım. Ses duyunca ağaçların arkasına saklandım... Simay, Simay'ın buralarda ne işi vardı... Ağaçlara bakıyor, duvarı inceliyordu. Benim gibi...

3. BÖLÜM

Aman Allah'ım yeni gelin benim gibi kaçmaya niyetliydi...

Ağacın arkasından çıktım "Kaçmak mı istiyorsun?" diye fısıldadım, korkuyla ağzını kapattı... Bir süre beni süzdü, tehlike gelmeyeceğini anlamış olmalı ki "Bu evden ayrılmak istiyorum." diyerek cevap verdi.

"Kocan yani Borkan çok kızar."

"Borkan benim kocam değil, evet demediğim imzamın olmadığı bir evlilik geçerli değildir."

"Ama bizde ki evlilikler böyle olur."

"Benim ülkemde yasal değil, gitmeliyim Henna. Kimseye bir şey söylemezsen sevinirim." diyerek biraz önce baktığı ağaca yöneldi...

"Ağaca tırmanmana gerek yok, gel..."

"Atlayabilirim."

"Çok zor dikenli tellere elektrik yüklü, çarpılırsın. Acele etmemiz gerek, gece devriyeleri başlamak üzere."

Ağaçların arasına girdim, sarmaşıkları ellerimle araladım "İşte kapı hadi gidelim."

"Gidelim mi?"

Gerçeği söylememin tam zamanıydı "Bende evden kaçıyorum." Şaşkınlıkla gözleri büyüdü.

"Niye? Sen kimden kaçıyorsun?"

"Annemden, annem kocanla..." birden sustum, ne anlatacaktım. Bu nasıl söylenirdi "Devam et..."

"Annem kocanla evlenmemi istiyor, olmaz diyorum anlatamıyorum. Borkan'ın evlendiğini duyunca çok sinirlendi. Beni suçladı."

Bir an düşündü, ne kadar kararlı olduğumu fark etmiş olmalıydı ki "Hadi çabuk çıkalım." dedi. Sarmaşıkları aralayıp kapıyı açtım, seneler içinde kapının önünü de sarmaşıklar sarmıştı ikimiz birden zorla araladık. Aniden karşıma çıkan kişi için hiç hazırlıklı değildim... Annemdi, beni öldürecekmiş gibi bakıyordu geri girmeye çalıştım, öfkeyle kolumdan tuttu "Biliyordum bir haltlar karıştıracağını, hemen eve git beni bekle herhangi biri yaptığın terbiyesizliği öğrenecek olursa seni çöle sürdürürüm."

İçeri girip duvara yaslandım ne yapacaktım şimdi ne yapacaktım... Annem Simay'a "Seni yakalatabilirim." Dedi. Simay'ın vereceği cevabı duymak için duvara biraz daha yanaştım.

"Yakalatırsanız istediğiniz gibi Borkan'ı damadınız yapamazsınız."

"Kızım fazla konuşmuş." Annemin sesi en az Simay'ın sesi gibi kendinden emin çıkıyordu.

Simay'ın "Beni engellemezseniz emelinize kavuşabilirsiniz." dediğini duydum. Annem ne cevap verecekti, bir anlık sessizlik sonrası içeri girip arkasından kapıyı sıkıca kapadı. Kolumdan tutup hızlıca yürümeye başladı. Simay arzuladığı özgürlüğe kavuşmuş, ben tekrar kafese kapatılmak için resmen sürükleniyordum. Annem tek bir söz etmeden beni odama kilitledi. Oturdum cezamın ne olacağını bekledim, bağırmaması veya şiddete başvurmaması beni daha çok korkutmuştu. Kaçmaya çalışmamın acısını fena çıkaracaktı ama nasıl?

***

Borkan eve geldiğinde, terör estirdiğini ve karısının kaçtığını öğrenmenin onu deli ettiğini, daha çok kapıdaki korumalara bağırdığını odama gelen hizmetçiden öğrenmiştim. Odamdan çıkmadım ta ki gece yarısı annem yanıma gelip bahçeye çıkmamı söyleyene kadar oturdum. "Neden?"

"Tam zamanı aptal kız, Borkan bahçede oturuyor git onu teselli et... Birazda cilveli davran o kadının yanlış, senin doğru eş olacağını anlat."

Neden darp edilmediğim böylece ortaya çıkmıştı... Kurtuluşum yoktu ayaklarımı sürüyerek bahçeye çıktım. Borkan kameriyede başı önünde öylece oturuyordu. Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım tam önüne gittim. Başını kaldırdı beni görünce yüzündeki ifade kızgınlıktan bıkkınlığa dönüştü "Ne istiyorsun Henna?"

"Konuşmak."

"Hiç konuşacak halde değilim ve bu saatte yanıma gelmen hoş değil."

Normalde haklıydı, genç bir adamın yanına hele bu saatte gelmem çok yakışıksız bir davranıştı. Ama normal bir durum değildi zorla gönderilmiştim, bilmesi gerekiyordu "Kendim gelmedim gönderildim. Beni seninle evlendirmek için akla hayale gelmeyecek planlar yapıyorlar."

Oturduğu kanepede arkasına yaslandı, belki de ilk kez gerçekten yüzüme baktı "Annenle, Aişe anne mi?"

"Aynen."

"Farkındayım Henna, ya sen bu oyunların içinde misin?" Gözleri şüpheyle bakıyordu, ayağa kalkıp yakınıma kadar geldi, bir adım geri çekildim.

Ondan korkmuyordum, Borkan'a karşı hiçbir hissim yoktu "Hayır, asla da olmadım ama baş edemiyorum. Annem seni kafasına takmış durumda, benimle yalnız kalmamaya çalış... her şeyi yapabilirler."

Yüz ifadesi değişti, yumuşadı "Sen iyi bir kızsın Henna."

"İyi olmam inan kimsenin umurunda değil, koyun gibi güdülmeye çalışılmaktan bıktım usandım."

"Buraların kanunu bu, büyükler ne derse o olur."

"Ya Simay nasıl bir kadın, hiç korkusu yok gibi."

Gülümsedi "O cadıdır korktuğu bir tek Allah'tır." eşini anlatırken yüz ifadesi değişmişti. Borkan kesinlikle karısına âşık bir adamdı. Bende kaç tane eşine âşık adam gördüysem?

"Çok güzel bir kadın..."

"Evet güzeldir, hadi Henna odana dön, çok yakında gideceğim annene güzel sohbet ettik de bir süreliğine seni rahat bırakır. Gideceğimi de sakın söyleme..."

"Olur, sana iyi şanslar."

"Sana da Henna."

Hızlı adımlarla içeri yürüdüm annem kapının arkasında beni bekliyordu. "Ne konuştunuz çabuk anlat."

"Çok sinirli, sakinleştirmeye çalıştım. Seninle daha sonra uzun uzun konuşalım dedi."

"Biliyordum biliyordum, eninde sonunda olacak bu iş."

Sesi neşeliydi... Hah sen daha çok beklersin düşünceleriyle odama girdim birkaç gün rahat edecektim.

***

Sabah kahvaltıda Borkan bana gülümsedi, bende ona utangaç bir gülümseme gönderdim. Özellikle böyle samimi davrandığını biliyordum. Göz ucuyla anneme baktım fare tutmuş kedi gibi keyifli görünüyordu.

Karşılaşmalarımız sadece yemekte oluyordu, o da her yemekte değildi. Gülümsemeler, birkaç sözü geçmeyen konuşmalarla ortamı idare ediyorduk. Gece odama giderken Borkan karşıma çıkıp "Gidiyorum Henna, yardıma ihtiyacın olduğunda hiç çekinme." dedi.

"Simay'a mı gidiyorsun?"

Hafif bir tebessümle "O'na gidiyorum, karım olduğunu hatırlatmanın vakti geldi." dedi.

"Güle güle git, Simay'a selamımı söyle."

"İlk önce bir inadını kırayım sonra söylerim." Bu kadar kararlı erkeğe Simay gibi inatçı bir kadının bile karşı koyabileceğini sanmıyordum.

***

Sabah kalktığımda kahvaltıda yoktu, annem telaşla yanıma geldi "Borkan gitmiş."

"Biliyorum vedalaştık"

"Ne zaman gelecek? Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Ne zaman geleceğini bilmiyorum, karısının yanına gitmiş olmalı."

Annemin ağzından çıkan beddualara kulaklarımı tıkadım, hırsı o kadar fazlaydı ki günah işlediğinin farkında değildi. *'Allah'ım anneme günah yazma doğru yolu göster.'* diye içimden dua ediyor affedilmesi için Allah'a yalvarıyordum. Bir süre daha söylenip "Hazırlan eve gidiyoruz." diyerek yanımdan çekip gitti. Hemen hazırlandım bu evde daha fazla kalmamızın anlamı yoktu.

Evimize girdiğimizde odama çıkmadan Fatima annemin odasına gittim, hiç ses etmeden kollarını açtı sarıldım uzun süre ağladım. "Kısmet değilmiş kızım."

"Borkan'la evlenemediğim için değil ağlamam, annemin hırsı için ağlıyorum."

"Anneni suçlama tek kızısın, iyi yere gelin olmanı istiyor."

"Zorlayarak mı Fatima anne? Olmuyorsa olmuyordur bunun için ısrarlı olmak bana eziyet etmek neden? İnan öz annemden nefret ediyorum."

"Bir daha ağzından bu sözü duymayacağım, annelerden nefret edilmez."

Annem benimle konuşmuyordu, sanki olanlar benim suçummuş gibi davranıyordu. Aynı evin içinde birbirimizi görmeden günler geçiriyorduk. Annemin eski halini özlemeye başlamıştım. Küçükken beni ne çok severdi...

***

Simay ve Borkan'ın, Khalifa aşireti tarafından kaçırıldığı, kralın çöldeki üstlerine baskın yapıp liderlerinin birini ölü birini sağ olarak ele geçirmesi. Simay'ın kurtuluşu ve Borkan'ın yaralı olması gündeme bomba gibi düşmüştü.

Annem hastaneye gitmek için hazırlandı, ben de mecburen peşine takıldım. Hastane koridoru insan kaynıyordu. Simay'a bakındım göremedim Borkan'ın yanında olmalıydı...

Aişe teyze yanımıza gelip "Gözümüz aydın en sonunda bu evlilik bitecek." dedi.

Annem "Nasıl abla, nasıl bitecek?" diye heyecanla sordu...

"Affan, Borkan hastaneye getirilir getirilmez kralımıza dilekçe gönderdi, evlilik için neden kalmadığını açıklayarak iptalini istedi. Khalifa artık sorun olmayacak Fayed'lerle Harafi'lerin birlikteliğine hiç gerek yok."

Allah'ım bir mucize, lütfen bir mucize olsun diye düşünürken Simay'ı gördüm, Affan enişteyle biraz hararetli bir şekilde konuştu. Kendinden çok emin olmasını, duruşunu ve korkusuzca konuşmasını çok beğeniyordum.

Hemşire geldi enişteme "Efendim oğlunuz eşini soruyor." dediğinde enişteminin yüzü asıldı. Simay kocaman gülümsedi "Gördünüz değil mi, duydunuz da..." deyip eliyle kendini gösterdi. "Beni yani karısını soruyor." Kadının öz güveni inanılmazdı. "Başka itiraz eden var mı?" diye bağırdı. Çıt çıkmıyordu "İtiraz eden yoksa şimdi yüksek müsaadelerinizle kocamı görmeye gidiyorum. Bildiğiniz gibi henüz çiçeği burnunda evlileriz hasret gidereceğiz. Uzun süre odamıza gelmezseniz iyi olur, sizlere ters gelen bazı görüntülerle kar-

şılaşmanız olasılık dâhilin de..." Yüzündeki gülümsemeyi bozmadan yürüdü. Akrabalar eniştemin korkusundan olacak, beş karış suratlarla kafalarını çevirdiler. Onların bu tavrı umurumda değildi. Kadının davranışlarını seviyordum yanımdan geçerken gülümsedim. Karşılığında annemden çimdik yedim.

Borkan iyiydi, burada beklemenin anlamı yoktu hepimiz evlerimize dağılırken, Aişe teyzem anneme üzülmemesini söylüyordu.

Birkaç gün sonra, teyzemin Borkan'a Simay'la evliliğini bozarak benimle nikâhlanması için ısrar ettiğini, Borkan'ın da karşı çıkarak eşiyle birlikte ülkemizi terk ettiğini öğrenince rahatladım.

***

Arada bir olsa da kadın kadına dışarıya çıkmaktan çok hoşlanırdım, değişiklik iyi oluyordu. Fatima annenin biraz nefes alalım sözüyle yemekleriyle ünlü lokantaya gitmeye karar verdik. Annem her gün biraz daha iyileşmiş tek tük sözlerle de olsa benimle konuşmaya başlamıştı. Bakalım bu ne kadar sürecekti...

"Rezil bunlar, geldiklerinden haberimiz bile olmadı."

"Kim, ne?" dedim ve kâbusum haline getirdikleri Borkan, Simay çiftini gördüm. Yanlarında yabancı bir erkek vardı. Annem hemen Aişe teyzeye telefon açtı. "Gözün aydın mı desem, ne desem bilemedim? Seninkiler burada... Kim mi? Tabii ki oğlunla gelinin, haberin yok muydu? Terbiyesiz bunlar, terbiyesiz gelip babaya haber vermemek ne demek. Abla destek olursan hâlâ bir umudumuz var."

Eyvahlar olsun yine, yeniden oyunlar başlayacaktı. "Ben eve gitmek istiyorum."

"Fazla konuşma da yürü, diğerleri masaya oturdu bile."

"Oturmuyorum, tuvalete gideceğim." deyip hızlı adımlarla yürüdüm ama kurtulmak ne mümkün annem peşimdeydi.

İçeride kimseler yoktu, kabine girmeden beni durdurdu "Bu sefer dediklerimi yapmazsan çok büyük hata edeceksin."

"Anne karışmasan olmaz mı?"

"Terbiyesizler geldiklerini haber bile vermemişler. Enişteme söyleyince kuduracak."

"Eline ne geçecek ha, ne geçecek?"

"Aptallık ettin, her zaman aptalsın zaten. Senin gibi bir kızım olduğu için utanıyorum Henna!"

"Ne yapsam sana yaranamadım."

"Beceriksizin tekisin de ondan. Vahabilere gelin ol gör gününü adam dördüncü eşi olarak seni istiyor."

"Ölürüm de o adama eş gitmem."

"Borkan'ı kaçırdın, baban teklifi değerlendiriyor. Her an kararını bildirebilir, tuvalete mi gireceksin ne yapacaksan yap hemen masaya dön."

Annem bir hışımla çıktı, gözyaşlarımı tutamıyordum, nasıl üç eşli yaşlı adamın evlilik teklifi düşünülebilirdi. Tuvalet kabininden su sesi gelince hıçkırıklarım duyulmasın diye ellerimle ağzımı kapattım "Ağlama Henna!" diyen sese korkuyla baktım. Tanıdıklarsa rezil olmuştum, Simay'dı "Se- sen duydun mu?"

"Her sözü duydum, üzülme seni zorla evlendiremezler."

"Evlendirirler, babam kararını verdiği anda seçim şansım yok."

"Borkan'a anlat belki bir çözüm yolu vardır."

"Sen nasıl benimle konuşabiliyorsun? Beni Borkan'la..."

"Buradan gitmeden Borkan'la nikâh kıydırma olayını diyorsan biliyorum. Ailesi ısrar etmiş."

"İnan çok utandım, insan değilmişim benim karar hakkım yokmuş gibi konuşuluyor, karar veriliyor."

"Ülkende bu tür baskılar fazla olsa da dünyanın dört bir yanında kadınlara aynı baskıyı yapan aileler var."

"Sen nasıl bu kadar özgüvene sahipsin?"

"Ülkem çok daha açık görüşlüdür. Bizde de bu tür bunlar oluyor, olmuyor desem yalan söylerim ama buralar gibi değil."

"Senin gibi olmak için rahat bir ülkede yaşamak için neler vermezdim." Yüzümü yıkadım, çok üzgündüm. Babam kararını verdiği anda yaşamak zorunda kalacağım hayat yüreğimi sızlatıyordu. Lavabodan birlikte çıktık lokanta girişinde hemen ayrıldım ağzımın içinde geveleğim *'Hoşça kal'* sözünü çok zor söyleyebildim. Annem bizi birlikte görmüştü... Kolumdan çekerek sandalyeye oturttu.

"Lütfen yeter artık Edviye!"

"Sen karışma Fatima, kendi çocuklarınla ilgilen. Henna için kocamıza teklif gelmiş bilin bakalım kimlerden?" dedi.

Annemin yüz ifadesi alaycıydı, annelerim "Kimlerden?" diye sordu... "Vahabilerin büyük oğlu için Henna istenmiş!" dediğinde Fatima annem üzüntüyle bana baktı, Mahmure anne "Kader be kızım kötü aile değildir, baban ne derse uymak zorundasın." deyince üzüntüm ikiye katlandı. Zafira anne "Ay şükür benim kızlarım kurtuldu." diyerek konuşmaya katılınca. Annem elinde ki çatalı masaya vurdu "Bana bak Zafira, her zaman benim kızımı kıskandın, küçümsedin."

"Aman bana ne... nesini kıskanacağım kızının, iki kızımda iyi ailelere gelin oldu."

"Evet, çok doğru söylüyorsun. İkisi de çok iyi evlilikler yaptılar. Samira'nın kocası üçüncü kadını, Daime'nin kocası da evleneli dört ay olmadan ikinci kadını alıyormuş. Kızlarının gözyaşı dinmiyor."

"İlk eşler ya sen ona bak, senin kızın dördüncü eş olacak."

Mahmure anne "Devam ederseniz ikinizi de Sadullah'a şikâyet edip dövdüreceğim. Paylaşamadığınız ne hiç anlamıyorum." diye bağırınca sustular.

Servis yapılan yemek boğazıma diziliyordu, olduğu gibi bıraktım. Zaten hiç birimizin keyfi kalmamıştı. Mahmure anne gidelim deyince ayaklandık. Annem Simay'ların masasına doğru yürüdü. Yine dayanamamıştı ille bir rezillik çıkaracaktı. Başımı önüme eğdim, başka ne yapabilirdim ki? Annemin zehrini kusmasını bekledim.

"Babana geldiğini bildirdim."

"Zahmet etmeseydin teyze, gerek duysaydım ben bildirirdim."

"Senin yaptığın aileni bir kadına değişmen, onları ne kadar küçük düşürdüğünün farkında mısın? Baban üzüntüsünden hasta oldu."

"Lütfen abartma ve benim hayatıma da karışma!"

Annem Simay'ı görmezden gelmiş bir selam bile vermemişti, Simay'ın "Canım tatlını yemedin." diyerek Borkan'a bakarak konuşması, annemi yok sayması demek oluyordu.

"Ne kadar saygısız bir kadınla evlendin bak gör, pişman olacaksın." diyen annemin öfkeden sesi değişmişti.

Simay annemin dediklerini duymuyormuş gibi elindeki tatlı tabağını Borkan'ın burnunun ucuna uzattı "Bu ne terbiyesizlik bir şey demeyecek misin Borkan, karın beni selamlamadı."

"Borkan tatlıyı sen yemiyorsan ben yiyorum." diyen Simay görmezden geldikçe annem daha çok kızarıp bozarıyordu. Onun yerine ben utanmıştım...

Borkan "Güle güle teyze." diyerek son noktayı koyup, sırtını döndü. Simay'ın baktığını gördüm hafifçe tebessüm etti. Bende karşılığını verdim, ona kızamıyordum annem çok daha fazlasını hak etmişti. Hâlâda söylenip duruyordu.

Eve döndüğümüzde kaçacağım tek yer odamdı. Yatağımın içine girdim kaderime isyan ederek ağladım... ağladım... ağladım.

***

Bu olayın üstünden çok vakit geçmeden Aişe teyzemin düzenlediği eğlence için davet geldi, kraliçe katılacağı için tüm ev halkı kadınları sevinçle hazırlandı süslendi. Gitmek istemesem de başka şansım yoktu.

Oldukça kalabalıktı, kraliçemizin geldiğini duyan kim var kim yoksa gelmişti. Eğlence başladıktan bir süre sonra Simay içeri girince önce şaşırdım, sonra da evin gelini tabii gelecek diye düşündüm. Aişe teyzem gelinini güler yüzle karşıladı elini uzattı. "Hoş geldin gelin hanım."

Simay "Hoş buldum, davetiniz beni çok mutlu etti. Ben de sizi ziyaret etmek istiyordum." diyerek teyzemin bir kraliçe edasıyla uzattığı elini öptü. Yanımızdan geçerken annem yine laf söylemekten geri kalmadı "Gelmene şaşırdım."

"Neden şaşırdınız ki? Kocamın ailesinin evi tabii ki geleceğim."

"Borkan gelmedi mi?"

"Hayır. Ben taksiyle geldim Borkan evde, yorgun olduğunu yatacağını söyledi."

"Aileyi parçalıyorsun."

"Benim hiçbir şey yapmama gerek olmadan siz kendi ailenizi kendiniz parçalıyorsunuz. Suçu bende değil kendinizde arayın."

Bu kadına bayılıyordum, nasıl konuşulacağını, kendini nasıl savunacağını iyi biliyordu. Eğlence tüm hızıyla devam ederken Simay kimseyle ilgilenmiyor sadece kraliçeyle konuşuyordu. Aişe teyzem yanıma geldi "Henna oturma odasına geç seninle konuşacaklarım var."

"Ne?"

"Geç işte şimdi geliyorum." dedikten sonra annemin kulağına da bir şeyler söyledi. Yine bunlar dalavere çevirecek gibilerdi. Daha yerimden kalkmadan annem gelerek koluma girdi birlikte oturma odasına geçtik.

Allah'ım ne olur kötü bir şey olmasın ne olur diye düşünürken Aişe teyze gülerek odaya girdi, elinde ki anahtarı uzattı "Bu ne?" diye sordum.

"Borkan'ın evinin anahtarı, tam zamanı Henna. Bizim gelin hanım içeride otururken git bu işi sonlandır."

"Yapamam, asla yapamam"

"İnat etme, inan Affan enişten seni ihya eder. Ayırabilirsen sen kazançlı çıkarsın, ayırmazsan bile ikinci eş olursun bir süre sonra ötekini el birliğiyle ailemizden atarız."

Ne yapacağımı bilemez haldeydim, bir anneme, bir teyzeme bakıyor. Sözlerinin ciddiyetini kavramaya çalışıyordum. "Yapmayın anne, günahtır teyze."

Annemin yumruğu sırtıma indi "Aptal kız, Vahabilere gelin olmak çok hoşuna gidecek herhalde. Ya bu işi bu gece bitirirsin ya da seni hemen evlendiririm. Başka seçeneğin yok" Telefonunu eline aldı "Babanı kabul etmesi için aramamı istiyor musun? Pekâlâ, sen bilirsin kendi düşen ağlamaz demişler açıyorum." dediği anda elini tuttum.

"Dediğinizi yapacağım verin anahtarı."

"Aferin benim kızıma, bu günler geçecek ileride bana dua edeceksin."

Emin ol dua edecektim, kendi hırslarının kurbanı olarak beni seçmiş annenin ardından hayır duası okumayacağım kesindi.

Salona girmeden yan kapıdan çıkartıldım, bekleyen araca bindim. Yola çıktık arabayı süren adam adresi biliyordu. Kenarda bekleyen arabaların birinde Borkan'ı görmek beni şaşırtsa da şoföre hiçbir söz söylemedim.

Simay'ın evine geldim içeri girdim, ışıkları açmadan karanlıkta el yordamıyla bulduğum koltuğa oturdum.

4. BÖLÜM

Çok fazla beklememe gerek kalmadı, kapı yumruklanıyordu. Simay olsaydı açıp girmesi gerekirdi. Tam tahmin ettiğim gibi annemler baskına gelmişti. Sesleri duyuyordum, başımı arkaya yaslayarak koltuğa daha çok yerleştim oturduğum yerden kımıldamadım.

"Ne oluyor bu ne terbiyesizlik." Nihayet Simay gelmişti...

Annem hâlâ kapıyı yumrukluyordu "Terbiyesizliği yapan Borkan! Kızımı mahvetti, a dostlar, arkadaşlarım düştüğüm duruma bakın. Rezil olduk." dediğini duyunca kahkaha atmamak için ağzımı kapadım. Asıl rezil olacak olan oydu, bendim ve tüm ailemizdi. Borkan'ın evde olmadığı ortaya çıkınca mahvolacaktı.

"Ne oluyor?" diyen kimdi? Of kraliçe bile olaya dâhil olmuştu.

Simay "Bende bunu merak ediyorum efendim." diyerek kraliçeye cevap verdi.

"Başka yolu yok, namusumuzu temizleyecek kızımla evlenecek." diyen annem son sesiyle bağırdı tekrar kapıyı yumruklamaya başladı. Bir yandan da "Aç ırz düşmanı, kızımı mahvettin." diyordu. Kim mahvolacak kapı açıldığında meydana çıkacaktı.

Simay'ın şaşkınlıkla "Kim?" dediğini duydum...

"Tabii ki kocan olacak Borkan, bundan sonra kızımın da kocası olacak." Bu kadar oyun yeterdi kapıyı açmak için ayağa kalktım, üst kat merdivenlerinden koşarak inen adamı görünce korkuyla olduğum yerde kalakaldım. İşte şimdi mahvolmuştum...

Dur dememe kalmadan kapıyı ardına kadar açtı, dışarıdaki kadınların "Adam çıplak!" diye bağırma sesleri, çığlıkları kulağıma kadar geldi. Girişin ışığında, lokantada yanlarında olan adam olduğunu gördüm. Yarı çıplak gelişmiş erkeği ilk kez görüyordum, bir sürü erkek kardeşim vardı sadece küçüklük hallerini görmüştüm.

Kapıyı açan adam birden onca kadını karşısında görünce şok olmuş halde kalakaldı. Arkasından yanaştım bu adam benim kurtuluşum olabilirdi. Sevgili annem şimdi ne yapacaktı çok merak ediyordum.

Annem "Bu adam kim?" diye çığlık attı. Borkan'ın gelişiyle ortam tam bir curcunaya döndü. Borkan'ın yerine başka bir adamı gören annem fenalaştı yere yığıldı. Yüzüne bile bakmadım, duyan geliyordu. Olaya erkeklerde dâhil olmaya başlamışlardı. Eyvah babam gelmişti, kesin bu işte annemin parmağı vardı.

Babamın adamın üzerine saldırdığını görmemle, yere yıkılması bir oldu. Babamın yanına koşmak istedim canı yanıyordu. Kraliçe sanki hiçbir şey olmuyor gibi ifadesiz suratla içeri eve girdi. Girerken beni de yanında sürükledi "Sakın müdahale etme." diye fısıldadı "Ama babam..."

"Bir anda öldürülebilirsin bu kadar aptallık yeter."

Benim önüme geçmiş dışarıya karşı siper oluyordu "Şu adamın üzerini örtecek bir şeyler verin." dedi. Adam ayağa fırladı "Bu ne ya, kapı yumruklanır, elin adamı üzerime saldırır. Bu kız nereden çıktı."

Simay'ın şaşkınlıkla "Polat!" dediğini duydum...

Kraliçe bana baktı "Adam sana dokundu mu?" diye sorunca bir an ne cevap vereceğimi bilemedim. Babam kız-

gınlıkla üzerime doğru yürüyüp "Öldün sen Henna!" diye bağırdı, annem hayır de gibilerden başını sallıyordu. Sinan arkadaşının yanına gitti adamın dilimizi bilmediği belliydi. Annem yanıma geldi parmakları kolumu mengene gibi sıkınca, tırnakları etime battı "Dokunmadı de, öldüreceğim seni dokunmadı de!"

Bu oyun burada bitmeliydi, başıma ne gelirse razıydım. Olaylar o kadar karışık hale gelmişti ki hayır desem de inanmayacakları belliydi. Kraliçeye baktım "Her yerime dokundu kraliçem, dokunulmadık hiçbir yerim kalmadı." diye bağırdım, sözlerimi sadece kraliçe ve annem değil tüm insanlar duymalıydı. Babamın yüzü allak bullak oldu. Ah baba hep bizleri görmezden geldin, kendi zevkini sefanı bu kadar düşünmeseydin sadece karnımızı doyurmanın babalık olmadığını anlardın. Üzgündüm gerçekten çok üzgündüm bu yaşananlar çok utanç vericiydi.

Polat'a söylediklerim tercüme edilmiş olacak öfkeyle üzerime yürürken "Yalan söylüyorsun, sana dokunmadım. Seni görmedim bile."

"Dokundun yalan değil!" dedim. Adamın öfkesi beni korkutmuştu, yıkıldığımı hissediyordum ağlamaya başladım. Annem "Kızım yalan söylüyor, adam dokunmamış." diye bağırdı, yanımızda olan kadınların kınama dolu bakışları annemin sözlerine inanmadıklarının belirtisiydi.

Borkan annemin yanına gitti "Sen ne iğrenç insanmışsın, defalarca Henna'yı bana eş yapmak için teklif getirdin. Kızını eş olarak değil kardeş gibi gördüğümü elli kez söyledim anlamadın. Hâlâ numara çevirmeye çalışıyorsun." diyerek eliyle kapıda bekleyip, fısıldaşan kadınları gösterdi "Yaptığını beğendin mi? Kızını, aileni ve kendini nasıl bir durumun içine soktun farkında mısın?"

Babam ayağa kalktı, annemin yanına gelip elinin tersiyle bir tokat attı. İçim cız etti her ne olursa olsun annemdi "Hep bu rezillikler senin başının altından çıkıyor. Kızımızı da ai-

lemizi de rezil ettin insan içine çıkacak halimi bırakmadın. Bunu anca ya nikâh ya da kan temizler."

Polat'ın yüzüne korkuyla baktım Simay çeviri yaptığı anda "Siktirin gidin başımdan!" diye bağırdı... Öfkesinden yerinde duramıyor geniş adımlarla salonun içinde dolanıyordu. Yanıma geldi, yüzüne bakamıyordum eğildi "Çabuk doğruyu söyle yoksa boynunu kırarım."

Buradan çıkış yoktu, babam kararını vermişti. Ben düşünememiştim... Kendimle beraber hiç tanımadığım bir adamı da ölüme mahkûm etmiştim.

"Lütfen bana yardım et." diye İngilizce fısıldadım. Anlamıştı "Seni tanımıyorum, yaptığınız oyuna alet edilemem. Doğruyu söyle defolup git."

Kraliçe "Hepiniz evden dışarı çıkın kalabalık istemiyorum." diyerek bağırdı.

Babam hâlâ "Bu işi kan temizler." diyordu... Her kafadan bir ses çıkıyor, bazı erkekler Polat'a ulaşmaya çalışıyorlardı. Adamlardan biri kolunu yukarı kaldırdı avucunun içinde taş olduğunu gördüm. Simay, Borkan diye uyarınca, adamı kolundan tuttuğu gibi yere devirdi. Nasıl toplandıklarını anlayamadığım bir sürü adam zina yapan cezasını bulacak taşlayalım, asalım gibi sözlerle bağırıyor toplanan insanları galeyana getirmeye çalışıyorlardı. Olay iyice çirkinleşmeye başlamıştı. Kraliçenin adamları bağıranlara engel olmaya çalıştılar, en sonunda birisi akıl etti silahını çıkardığı gibi havaya üç dört el ateş etti.

"Ben kraliçenizim belli ki burada bir olaylar dönmüş, bu işi nasıl çözüme bağlayacağız düşünmeli konuşmalıyız. Hemen çıkın..." Evin içine doluşmuş olan kadınlar adamlar çil yavrusu gibi dağıldılar. Salonda ben, Borkan, Polat, Simay, annem ve babam kalmıştı.

Kraliçe "Edviye ve Sadullah siz ikinizle sonra konuşacağım. Borkan rahat konuşulacak bir yer göster, Henna ve Polat, siz ikiniz benimle gelin. Seni çağırmadım Edviye kocanla

birlikte bekle." dedi. Kolumdan tutarak Borkan'ın peşinden yürüdü.

"Öleceksiniz, ikinizi de öldüreceğim." diyen babamın öfkesi inanılmazdı, haksız mıydı? Tabii ki değildi annemin yaptıklarının bu dereceye kadar gelmesi sonucu babam delirmişti. "Ne diyor bu lavuk." diyen Polat'ı Simay sırtından itti. Nihayet odaya girdik. Kraliçe eliyle oturmamızı işaret etti, Polat oturmamıştı deli gibi bir o yana bir bu yana yürüyordu. "Şimdi gerçeği söyle, sana dokunmadığı mı söyle" diye bağırdı...

Kraliçe duruma hâkim bir tonda "Sakin ol Polat lütfen otur, bu işe bir çare bulmaya çalışıyorum görmüyor musun?" dedi.

"Görmek mi? Gece uykumdan kırılacakmış gibi yumruklanan kapının sesine fırladım, sonrasını sizde gördünüz bu kızı ilk kez lokantada bir anlığına gördüm birde şimdi görüyorum. Parmağımın ucunu bile sürmedim ama yalan söylemeye devam ederse boynunu kırmak için iki elimi birden süreceğim."

"Henna sen ne diyorsun, biraz evvel fısıldadığın sözü duydum. Polat'a yardım et diyordun."

Ağlayarak Kraliçenin dizlerine kapandım "Lütfen efendim, annemin ısrarı sonucu buraya geldim. Borkan'ın evde olmadığını biliyordum annemle, Aişe teyzem beni zorla buraya gönderirken Borkan'ı evin biraz ilerisinde arabasının içinde otururken görmüştüm. Yedek anahtarla içeri girdim, niyetim Borkan'la Simay'ı bekleyip yardım istemekti. Kapı vurulmaya başlayınca merdivenlerden koşarak inen adamı gördüm, korktum kapıyı açtığı anda aklıma gelen düşünceyi geri çevirmedim bu adam benim kurtuluşum olabilirdi. Üç eşli bir adama söz kesilecek bana yardım edin."

"Olayın başından beri düzmece olduğu zaten ortada ama bu ülkenin bazı kuralları var, kadınlar için çok daha acımasız olan kurallar. Sizi birçok kişi gördü neredeyse tüm ülke-

ye haberler ulaşmıştır. Ailenin başı yerden kalkmayacak hale gelecek, ayıplanacaklar, dışlanacaklar ve siz ikiniz çok büyük cezalara çaptırılabilirsiniz."

Polat birden "Yahu bunda benim suçum ne?" diye bağırdı...

"Suçun yok genç adam ama bir sürü insan seni yarı çıplak Henna ile birlikte gördü. Dedikodular bire bin katılarak anlatılacak. Simay bu durumdan kurtulmak için ne önerirsin?"

"Sizin sözünüz yeterli gelmez mi?"

"Kraliçe de olsam bir yere kadar hükmüm geçer, Borkan, Edviye'nin yaptıkları çok kötü ama bunda Henna'nın bir suçu günahı yok. Giderken onu da alıp götürseniz, dışarıdaki adamları duydunuz."

"Olmaz kraliçem ailenin düşüncelerini sizde biliyorsunuz böylesi bir riske giremem."

"Bir teklifim var, Simay kadınlarımızı kurtarmak için atacağım ilk adımda bana yardım et."

"Nasıl?"

"Arkadaşını ikna et, Polat, Henna ile evlensin."

"Asla!" diye bağıran Polat'ın sesinden korktum. "Sakin ol genç adam, senin kraliçen olmasam da bu ülkenin kraliçesiyim saygı göster. Ben ikinizin de canını kurtarmaya çalışıyorum ve ülkemizde kanunlar biraz değişik işler, hep biz haklıyızdır yabancıları haksız görürüz. Bu yüzden dediklerime kulak ver, Henna'ya nikâh kıy giderken ülkene götür, bir süre sonra ayrılırsın bu işten kimse zarar görmez. O andan sonra hayatını kurması için Borkan ve Simay, Henna'ya yardım ederler. Ne diyorsun?"

"Olmaz diyorum"

"Son kararın buysa elli kırbaç Henna'ya yetecektir, sonra babası öldürmezse çölde sürgüne gönderilir, sen asılabilirsin, asılmazsan zaten hayatının her hangi bir anında öldürülebilirsin."

"Bunu yapamazsınız ben Türk ulusunun polisiyim." diyen adamın polis olduğunu öğrenmiştim. Ah aptal kafam yaptıklarımın nelere yol açacağını nasıl düşünememiştim. Elli kırbaç ölümüm olurdu.

"Böyle yüz kızartıcı bir suçla itham ediliyorsan Türk polisi olman pek bir işe yaramaz."

Duvarın dibinde bacaklarıma sarılmış olarak oturuyordum. Artık bu oyun son bulmalıydı ayağa kalktım "Cezam neyse kabul ediyorum dilerim o kırbaç darbelerinde ölür bu hayattan kurtulurum."

Simay bana baktı "Efendim, kocam ve arkadaşımla yalnız konuşmam gerek izninizi istiyorum. Bu arada Henna yerinden kıpırdama." Kraliçenin iznini beklemeden iki erkeğin kollarından tutup karşı odaya soktu.

***

Delirecek gibiydim başıma gelenlere inanamıyordum...

Simay'ın "Polat düşmüş olduğun durumdan dolayı çok üzgünüm, Borkan'a yapılacak olan oyun senin başına patladı. Dediklerini gerçekten yaparlar o kız değil elli kırbaca on kırbaca zor dayanır." Sözünü zar zor algıladım.

"Ne demek istiyorsun Simay?"

"Kızı el birliğiyle kurtarmayı talep ediyorum, yaşlı bir adamla evlenmemek uğruna ölümü bile göze alan kızcağıza hiç mi acımıyorsun?"

"Ne yapmamı istiyorsun, kızı tanımıyorum kimdir nedir bilmiyorum. Evlilik ciddi iştir ve ben evlenmeyi hiç düşünmedim hele tanımadığım bir kadınla... konuştuğumuz dil bile aynı değil."

Borkan yanıma geldi "İkinizde İngilizce biliyorsunuz, hem Henna çok iyi olmasa da Türkçe konuşabiliyor. Hem evlen evli kal diyen yok. Gerçekten iyi kızdır kısa süre evli kalıp

sonra boşanırsanız biz Henna'yı o zamana kadar kendi ayakları üzerinde durması için destekleriz."

"Evlen, sonra boşanmak için bekle zor iş bunlar."

"Benim ülkemin şartlarıyla evlenirseniz zor değil."

Simay "Hadi Polat bekârsın, sevgilin yok... genç bir kızın hayatı senin avuçlarında. Olan oldu madem kurtuluş yok en iyi şekilde bu oyunu sonlandıralım." dedi, sesi oldukça nazikti...

"O kız Henna mı nedir reşit mi?" diyerek koltuğa oturdum. Gencecik bir kızın kırbaçlanması belki de öldürülmesi korkunç bir düşünceydi. Gazetelerde, haberlerde Orta Doğu ülkelerinde kadınların başına gelenleri okuyor izliyordum. Onları tanımadan yapılanlara öfke duyuyorken kısa sürede görsem tanımış olduğum bir kadını böylesi bir cezaya belki de ölüme bırakmak... Ne yapacaktım, nasıl davranmalıydım?

Borkan omuzlarını silkip "Bildiğim kadarıyla on sekiz, on dokuz yaşlarında olmalı. Belki daha büyüktür hiç ilgilenmedim." dedi.

Kızın hayali bir an gözümün önüne geldi, ince uzun bir kızdı. Üzerine giydiği kıyafetlerin içinde kaybolmuş gibiydi. "Çok küçükmüş, ben ondan çok büyüğüm."

"Of Polat sanki üç otuzundasın, daha yeni yirmi yedinci yaşını kutladık. Hem eş diye değil korumak için evleneceksin. Hadi bir iyilik yap bu kızcağızı kurtaralım, ilk kaçmaya çalıştığımda o da benden evvel kaçmaya çalışıyordu. Kendine bir şey yapar diye inan üzülüyorum ya kızı dedikleri gibi kırbaçlarlarsa ne kadar narin dayanamaz. Ya sana olabilecekleri düşünmek bile istemiyorum. Ama bana ne diye düşünürsen ne yapar eder seni bu ülkeden kaçırırız."

Ayağa kalktım bir süre pencereden karanlığın içine baktım, bir şekilde bu ülkeden kaçabilir kızı ardımda bırakabilirdim. Ya kızı öldürürlerse gencecik bir kadının hayaletini sırtımda kambur olarak taşıyabilecek miydim? Geri döndüm,

Borkan'la Simay umutla yüzüme bakıyorlardı ellerimi cebime sokup yumruk yaptım. " Gidelim."

Tekrar kraliçe ve Henna'nın olduğu odaya girdik. Pozisyonları hiç bozulmamıştı Henna aynı şekilde oturuyordu. Kızın yanına gittim "Ayağa kalk Henna!"

"Borkan ve Simay sana destek olacaklarını söylediler. Beni kendini kurtarmak için ateşe atmandan hiç hoşlanmadığımı bilmeni isterim. Zengin değilim ailenin yanındaki gibi yaşamanın imkânı yok. Ve kraliçenizin yanında söylüyorum bu ülkeden gider gitmez boşanma süreniz ne kadarsa o anda benden ses çıkarmadan ayrılacaksın. Aileni gördüm tavırları ve yaptıkları hiç hoşuma gitmedi. Bu tür acımasız ve dalavereci bir aileyle aynı havayı solumayı reddediyorum. Ne olacaksa ne yapılması gerekiyorsa şimdi yapılsın, ailen geldiği gibi gitsin onları görmek istemiyorum. Ya kabul edersin ya da kaderine boyun eğersin."

Henna yüzüme bakmıyordu, hâlâ başı öndeydi "Kabul ediyorum." sözlerini zor duydum.

"Duymadım daha yüksek sesle tekrar et, kraliçeniz sözlerini iyi duymalı."

"Ne dersen kabul ediyorum."

Henna söylediklerini daha yüksek sesle tekrar edince kraliçeye baktım "Şimdi sıra sizde, dediklerimi duydunuz o adam ve kadınla karşılaşmak istemiyorum." dedikten sonra sırtımı dönüp odama çıktım. Elime değen vazoyu aldığım gibi duvara fırlattım, hayatım mahvolmuştu misafir olduğum evde bir vazo kırmış olmam dert edilmemeliydi.

***

Babamın sesini duydum "O aşifteyi sürüngüreceğim, doğduğuna pişman edeceğim o herifi ırz düşmanını meydanda asacağım." diye bağırıyor öfkeyle duvara yumruğunu vuruyordu.

Borkan "Kızınız sizin yüzünüzden bu halde, yeter artık kendinize gelin. Üç eşli adamla kendinden çok büyük biriyle evlendirmek ne demek." diye bağırdı...

Babamın "Onun iyiliği için." dediğini duydum.

"İyilik mi? Yaptığınız iyilik mi oluyor?"

"Sen bana terbiyesizlik edemezsin, yurt dışında okudun onların adetlerine kapılmışsın. Buraların kanunu bu!"

"Hiç değil, biz gençlere bu tür evlilikleri zorla dayatıyorsunuz. Çünkü alıştığınız gördüğünüz olaylar size doğru geliyor. Kendinize gelin çok eşliliğin kadınlara verdiği üzüntüleri düşünün ya çocukların çektikleri. Yeni nesil sizler gibi olmak istemiyor bırakın eski adetleri artık."

"Sen ne anlarsın gavur kanı damarlarında dolaşıyor, has Arap bile değilsin. Adetlerimizden vazgeçmek bizi yabancılar gibi yapar."

"Allah'ım niye yapsın, iyi yönlerini alır kötü yönlerini almazsın bundan kolay ne var. Allah hepimize beyin vermiş düşünce gücü vermiş. Ben onlar gibi olalım demiyorum ama bazı adetlerin artık değişmesi gerek. Kadınları mal gibi değil insan olarak görmelisiniz. Onlar canlı, onlardan doğuyoruz, onlar bizleri büyütüyor. Saygıyı sevgiyi hak etmiyorlar mı? Kendi öz kızının fikrini sormadan evlendirmeye çalışıyorsun. Bu kız senin kızın, senin yavrun nasıl böyle acımasızca düşünebilir onu yok sayabilirsin. Ama tabii o kadar çok karınız o kadar çok çocuğunuz var ki sizler gibi insanlar için bir süre sonra çocuklarınız da önemsiz geliyor. Hele kız çocukları yok sayılıyor. Bu devran dönmeli, durumlar değişmeli."

"Sen bana ve aileme karışamazsın, ikisinin de cezalarını kendi ellerimle vereceğim."

Babam Borkan'ın sözlerinin birine bile kulak vermemişti. Simay "Orada durun bakalım bayım, orta çağda yaşamıyoruz. Arkadaşım evlenmeyi kabul etti." dedi oldukça sinirliydi.

"Tabii edecek... mecbur!"

"Niye etti biliyor musun? Sadece kızına acıdığı için, kabul etmeyebilirdi bu evliliği."

Acımıştı, tabii acımaktan başka hangi duygu içine düştüğü durumu kabullenmesini gerektirebilirdi ki.

"Sıkıysa etmesin hem sen karışma kadın kısmı konuşmaz."

Borkan "Benim karım haklıysa konuşur, o parmağını da indir aşağıya inan benim kırmama gerek kalmadan karım kırıverir parmağını." deyince babamın yapabileceklerinden korktum. "Kim oluyorsunuz siz kim, benim kızımı mahvetti o ırz düşmanı herifi de ben mahvedeceğim. Hiç kimse elimden kurtaramayacak."

"Biz Türk polisiyiz yani devlet görevlileriyiz. Şu veya bu şekilde devletimiz bize sahip çıkar."

"Aman Allah'ım polismiş adam polismiş, yandı kızım hayatı mahvoldu." Annem müstakbel damadının mesleğini öğrenmişti, bağırarak ağlamaya başladı bir taraftan da dizlerini dövüyordu.

Borkan "Eh kızınızın hayatını mahvetmeye çalışan sizsiniz Edviye Hanım. Karı koca bunda çokta başarılı oldunuz. Tebrikler sadece aylıkla geçinen, gecesi gündüzü olmayan polis damadınız oldu. Bunu bir tarafa bırakın damadınız sizlerin yüzünü görmek istemiyor. Şahitlerinizi seçin ve evimden gidin." derken sesi buz gibiydi...

Annemin "Kızımı... kızımı görmek istiyorum." dediğini duydum. Beni kendi elleriyle kaybetmişti.

"Ne yazık ki kızınız ve kocası olacak arkadaşım sizi görmek istemiyor. Şimdi rahat edin kızınız yok artık."

Kraliçe emir vererek annemle babamı dışarıda tuttu, burada olduğuna çok seviniyordum. Kraliçe olmasaydı çoktan olaylar ölüme kadar giderdi...

Nikâh kıyacak hoca geldi. İlk önce şahitlerin ismini sordu Borkan kendi ismini söyledi, bir erkek daha olması gerekir

dedi yok dediğimizde kendini yazdı. Polat ismini zorla söyledi. Sıra bana gelince duraksadım hayatımı hiç tanımadığım bir erkeğin ellerine teslim etmek üzereydim. Niye duraksıyordum ki başka çaremi bırakmışlardı... Hoca elinde ki kâğıda tüm isimleri not etti. Kızım ne kadar Mehir istiyorsun deyince. Polat, Simay'a baktı. "Nikâhta evlenme teklifine rıza gösteren kadına verilmesi gereken mal." diyerek Borkan cevabını verdi. "Niye ona soruldu, rızam olmayan evlilik için bir de istediğini mi vereceğim." Sözlerini çok iyi anlamıştım bir kadın için hakaret sayılacak sözler bulunduğum durum için önemli değildi. Polat çok haklıydı. Hocaya baktım "Mehir'i Polat belirlesin. O ne derse benim için uygundur."

Polat'ın ağzından çıkan tek söz *bir lira* oldu.

Bir lira, annemin zengin koca aradığı kızı bir liraya gelin olmuştu. İmam şaşkınlıkla "Bir lira nedir?" diye sorunca ne diyeceğimi şaşırdım.

Simay sözleri bire bir tercüme etti, Polat ilk önce bana sonra imama baktı " Bir lira, bir Türk lirası. O ve sizler ya kabul edersiniz ya da bu nikâh olmaz. Benim verebileceğim mehir bu." dedikten sonra elini cebine sokup madeni para çıkarttı.

***

İstemediğim halde karım olacak kadının avucuna sıkıştırdım "Benden alıp alabileceğin Mehir bu, şimdiden boşanmış say kendini." Dişlerimin arasından fısıldarcasına söylediğim sözleri ondan başkası duymamıştı. Karşı çıkmasını bekledim, elini paranın üzerinde yumruk yaptı başını hafifçe salladı. "Ne dersen kabul ediyorum."

Allah'ım bu ne şanstı, elin ülkesine gel tanımadığın insanların kızıyla, hatta hiç tanımadığın kadınla evlen. Bir şeyleri kırasım, bir yerleri yıkasım var. Sinirden başımın ağrıdığını hissettim, kendimi zor tutuyordum.

Kraliçeleri içinde bulunduğum ruh halini anlamış gibi bakıyordu. Zaten biraz bile olsa emrivaki davranmaydı kimse ne olacağı umurumda olmayacaktı.

Kraliçe hocaya "Kabul edin lütfen, nikâh kıyılsın." emrini verdi.

***

Hoca bana bu Mehir'i kabul edip etmediğimi sordu. Cevabım belliydi, kabul ettiğimi söyledim. Sanki başka bir seçeneğim vardı. Söylenen mehir miktarı kâğıda yazıldı. Dualar edildi, her ikimize de üçer kere evlenme isteklerimiz sorularak nikâh tamamlandı.

Annemin çok istediği nikâh olmuştu, artık evli bir kadındım ama yanlış adamla...

***

Kuveyt'e bekâr olarak gelmiştim, buraların adetlerine göre artık evli bir adamdım hiç tanımadığım bir kadınla...

Nikâh biter bitmez yanımdaki kadına bakmadan, hatta kimseye bakmadan salondan çıktım. Tekrar odama girdim, ne yazık ki kıracak başka bir vazo yoktu.

***

Düğünümü hiç böyle hayal etmemiştim, tüm ailemin yanımda olarak dualarla iyi dileklerle evimden çıkmak. Kocamın evine mutlulukla adım atmak isterdim. Benden nefret eden bir adamla evliydim ah anne hem benim, benim sayemde de bir adamın hayatını mahvetmiştin. Gülmem gereken nikâhımı gözyaşlarım temizler miydi?

Evin içindekiler hemen gittiler, kraliçede fazla durmadı kapıdan çıkarken Borkan'a sevgiyle bakıyordu. "Senin gibi düşünen insanlara ihtiyacımız var, buralardan çok uzak kalmayın." dedi ve gitti.

Tek başıma kalmıştım, üzerimde bir elbise, çantamda telefonum, biraz para. Kimsesiz hiçbir şeyim olmadan kalakalmıştım. Simay yanıma geldi "Hadi gel, sana odanı göstereyim."

"Çok üzgünüm Simay böyle olsun istemezdim."

"Oldu bir kere, suçlu olan sen değilsin. Üzülme canım biz hep yanında olacağız."

Simay yatacağım odayı gösterip gitmişti, uyumam mümkün değildi, bir süre odamda dolaşıp durdum. Boğuluyordum camı açsam da içeri giren hava yeterli gelmiyordu. Gün ağarmak üzereydi aşağı indim bir süre salonda dolaştım. Olayları baştan sona düşünüyor yine başa dönüyordum. Başka bir seçeneğim var mıydı, ya önüme çıkan fırsatı kullanacak ya da babam yaşında bir adamın dördüncü karısı olacaktım. Kendimi oyalamalıydım niye oyalayacaksam onu da bilmiyordum. Başkalarına muhtaç bir halde kalakalmıştım. Kolumdaki bilezik boynumdaki kolye bir süre idare ederdi... Ya sonrası?

***

Uyuyamıyordum, uykusuzluk başıma vurmuştu. Yavaşça kapımı açıp aşağı indim koyu bir kahve yaparsam belki düşüncelerimi toparlayabilirdim. Mutfağın yerini bulmak hiç zor olmadı. Çay ve tost kokusunu takip ettim Simay da uyuyamamış olmalıydı.

Mutfağa girdim, yanlış kişiyi tahmin etmiştim Henna masaya başını dayamış uyuyakalmıştı. Kahvaltıyı hazırladıktan sonra uyumuş olmalıydı. Bir süre onu seyrettim beni kullanmasının nedenlerini dinleyecek ardından ilk fırsatta ayrılacaktım. Hatta bu ayrılık şu an bile olabilirdi ona baktıkça daha çok sinirlediğimi fark ettim. Güzel kadındı ama güzelliği beni hiç etkilemiyordu. Beni kullanmıştı, bunu yapan annem olsa affetmezdim. Onu olduğu gibi bırakarak tekrar odama çıktım.

Gözümü açtığımda Simay mutfaktaydı, sırtım ağrıyor boynum tutulmuştu. Doğruldum Simay yavaşça seçimi okşadı. Bu kadını seviyordum Borkan kendine yakışan bir eş seçmişti.

O sırada kapı çaldı Borkan açmaya gitti. İki adam bir sürü bavulu girişe bıraktılar Borkan'ın eline zarf tutuşturarak gittiler. Simayla birlikte yanına gittim, annemler eşyalarımı göndermiş olmalılardı bir an sevindim. Borkan zarfı açtı içinde oldukça yüklü para vardı mektuba baktım. Kraliçe yazmıştı benim hiçbir şeyim olmadan ülkeden ayrılmama gönlü razı gelmediğinden gerekli olanları aldırarak uzunca süre yetecek para ile birlikte yollamıştı. Annemler beni hiç düşünmemişlerdi, kraliçe akıl etmişti hayal kırıklığı içimde daha çok büyüdü.

Simay'ın "Şu ülkede gerçekten sevdiğim tek kişi var o da kraliçeniz. Sonra kralınız geliyor." dediğini ardından Borkan'ın "Ya baban, bulmaya gittiğimiz kardeşin?" sorusunu duydum.

Simay "Sırayla gidiyorum ailemden olmayan kişi olarak şimdilik tek sevdiğim kraliçe." diyerek masaya oturup tostları tabaklara pay etti. Polat henüz kalkmamıştı.

Üzerimi değiştirmeliydim, hızlıca bavullara göz gezdirerek birini odama götürdüm. Aceleyle duş yaldım, herhangi bir laf işitmek istemiyordum. Kraliçe güzel kıyafetler seçmişti, kot üzerine tunik seçerek giyindim. Her kıyafet ünlü mağazalardan alınmıştı. Uzunca süre kıyafet almama gerek yoktu.

Mutfağa geri döndüm Simay çay koyarak içinde tost olan tabağı önüme itti "Yiyemeyeceğim." dedim.

"Yersin önünde çok zorlu günler var bu yüzden yemeli vücudunu sağlam tutmalısın, biraz değişik olsa da bende bu aşamalardan geçtim."

"Polat çok kızgın olmalı!"

"Sence haksız mı?"

"Çok haklı, ailemden kurtulmak için başka bir yol bulamadım. Ona hiç ağırlık olmayacağım." O an içeri giren Polat buzdolabına giderek su şişesini aldı kocaman bir bardağa suyu doldurdu. Bir hamlede içip bardağı tezgâha bırakırken "Verdiğin sözü tutsan iyi edersin." diyerek evden dışarı çıktı. Simay'la Borkan'da masadan kalkınca "Nereye gidiyorsunuz ben bu evde tek başıma ne yapacağım?" diye sordum. Çevremde hep insanlar olmuştu, ailemden bir kişi olmasa bile mutlaka hizmetçiler olurdu. Hiç tanımadığım bir evde tek başına kalacak olmaktan huzursuz olmuştum.

Borkan "Sende bizimle gel." dediğinde ses çıkarmadım. Hemen hazırlandım, onları özellikle Polat'ı daha fazla sinirlendirmek istemiyordum. Başlarına yeterince dert açmıştım.

Simay ile ben arkaya oturur oturmaz hareket ettik. "Nereye gidiyoruz?" diye sorduğum an, Polat radyoyu açtı.

Simay "Polat az kıs radyoyu." diye bağırıp "Kardeşimi bulmaya gidiyoruz." dedi.

"Umarım buluruz." diye fısıldadım. Hiç uyumamıştım bir süre sonra göz kapaklarımı açmakta zorluk çekmeye başlayınca uykuya direnmeyi bıraktım. Arabanın durduğunu hissettim ama uyanmayı istemiyordum. Uyku yaşayacaklarımın korkusundan beni uzaklaştırıyordu.

"Ben bu kızla ne yapacağım Simay?" Polat'ın sesini duyunca gözlerimi daha sıkı yumdum.

"İstemiyorsan hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Ona kızma amacı sadece kurtulmak. Belki sen de, ben de... tabii bu erkekler için değişik olsa da kurtulmak isterdik."

"Sonra ayrıntılı olarak konuşalım uyku gözümden akıyor." diyerek yanıma geçti. Bir uçta ben bir uçta zoraki kocam, tekrar uykuya daldım.

Borkan'ın "Artık uyanın, hadi köye yaklaştık." sözlerinin ardından Polat'ın "Biraz durun yüzümüzü yıkayalım." demesiyle uykum iyice açıldı. Arabadan inince kenarda duran su şişesini alıp Polat'ın yanına gittim.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Yüzünü yıkaman için su dökecektim."

"Senden yardım isteyen oldu mu?"

Simay "Yapma böyle Polat kızı niye tersliyorsun?" dedi. Hemen yanından geriye çekildim, bize öğretilenler yanlış mıydı? Kocaya hürmet et, hizmetinde kusur etme. Gerçi Polat haklıydı zoraki nikâh gerçek evlilik yerine geçmezdi. Simay şişeyi elimden aldı...

***

Kızgındım, gerçekten çok kızgındım. Hepsine, hatta tüm dünyaya kızgındım "Senden de yardım istemedim." diyerek Simay'ı da tersledim.

"Ya yeter ama olanlarda benim ne suçum var?"

"Hepiniz suçlusunuz veya değilsiniz ama kurban olan benim. Oyuna getirildiğime inanamıyorum!"

"Alışırsın arkadaşım alışırsın."

"Simay seni döverim dalga geçme."

"Orada dur bakalım. Arkadaşı olman karıma el sürebileceğin anlamına gelmiyor. Bu ayrıcalık sadece benim elimde."

***

"El süreceği mi kim söyledi?" dedikten sonra, Simay kocasının kolları arasına düştü. Polat çelme takmıştı. "Kocana dua et, yoksa seni ayağımın altına alırdım." dedi gülerek.

Ne kadar güzel bir arkadaşlıkları vardı, bir gün Polat'la arkadaş olabilir miydim? Gülümsemesi çok güzeldi ilk kez gülümserken görmüştüm. Açık kumraldı, alıştığım ten renginden oldukça açıktı. Tam beyaz değildi hafif buğdaya kaçan ten rengi yine de ırkımın erkeklerinden değişikti. Gözleri ela yeşil arasındaydı, öfkeliyken koyu görünen göz rengi Simay'la atışmaktan hoşlandığını gösterir gibi açılmıştı. Tam

anlamıyla keyifli olduğunda kim bilir ne güzel olurdu. Borkan'la boy ve kiloları bir gibi buruyordu, Borkan'ın esmer yakışıklılığı yanında Polat ondan daha yakışıklı görünüyordu. Belki de ben esmer erkek görmekten bıkmıştım.

"Ha ha tuzlayayım da kokma. Kaç kez sırtının mindere geldiğini pes ettiğini unuttun galiba." diyen Simay'la atışmaları hâlâ devam ediyordu. Bir kadının, erkeği kavgada yenebileceği aklımın ucundan dahi geçmezdi. Polat birden öne doğru kapaklandı Simay karşılığını vermiş hiç beklemediği anda Polat'a çelme takmıştı.

"Ödeştik Polat Bey sakın karşılık vereyim deme kötü olur, bilirsin." Borkan Polat'ın yerde ki haline kahkahayla gülerek, çamurlanmış ellerine yüzüne su dökmeye başladı. O kadar komik görünüyordu ki gülmekten kendimi alamadım. "Hadi arabaya geçelim, biraz kendinden bahsedersin seni tanımak hoşuma gidecek Henna, nelerden hoşlanırsın, neler yaparsın?" diyen Simay'ın sorusuna cevap vermek en güzeliydi, ne ben onları ne de onlar beni tanıyordu...

"Şu ana kadar hep ailem özellikle annem ne derse onu yaptım." Ön koltuktan Polat öfkeyle homurdanınca sustum, Simay beni cesaretlendirmek ister gibi elime hafifçe vurdu. "Sen ona bakma devam et, kraliçenin yolladığı para uzun süre yetmez düşüncen ne?"

"Ben çizim yapmayı çok severim özellikle gelinlik ve abiye kıyafetleri tasarlamak çizmek ve dikmek çok hoşuma gider. Bu yönde bir iş yapmak beni çok mutlu edecek."

"Daha önce çalıştın mı? Veya çizimlerin değerlendirildi mi?"

"İzin vermediler."

"Peki. Bu konuda kurslara gittin mi?"

"Ne mümkün izin verilmedi, babamın eşlerinden biri çok güzel dikiş diker ne öğrendiysem ondan öğrendim. Hatta arkadaşlarımın bir kaçının gelinliğini ben tasarladım."

"Vasıfsız biri değilsin çok sevindim."

"Çalışabilir miyim?" diyerek başımla Polat'ı işaret ettim. Baba, ağabey, koca istemezse çalışmam mümkün değildi "İzin verir mi?" diye sorumu yinelediğimde Polat homurdandı. Simay "Sen ona bakma ne istersen onu yapacaksın, artık ailenin baskısı altında değilsin." dediğinde şaşırdım "Ama koca ne derse o yapılır!"

"O senin ülken için geçerli." Bu sefer homurdanan Borkan oldu " Tabii ki eşlerin karşılıklı rızası gerekir. Konuşarak halledilmeyecek hiçbir konu yoktur. Şartlar güzel olduktan sonra istiyorsan niye çalışmayasın. Hem zamanın geçer, hem de para kazanır evine katkıda bulunursun. Homurdanıp duran kişiler olmasa, hemen her söze karşı çıkmasalar lafın sonunu dinleseler çok daha iyi olacakta. Ne yazık ki Allah onlara böyle bir özellik vermemiş, ilk olarak homurdanıp bağırır çağırırlar ondan sonra dinlerler. Erkek milleti işte ne yapacaksın, çocuktan beterler idare etmekten başka bir çaremiz yok."

Erkeklerin ikisi de aynı anda homurdandı... Simay bana göz kırpıp omuzlarını silkince, ağzımı kapatarak kıkırdadım, parmağıyla sus işareti yaptı...

"Ben hayallerimi gerçekleştirmeyi çok istiyorum." derken çocuk gibi sevinçliydim, istediğimi yapabilecek olmamın sevinciydi. Simay "Merak etme gerçekleştireceksin." dediğinde içim rahatladı. Her şerden bir hayır doğar sözünü nereden biliyordum ki?

5. BÖLÜM

Köye girmiştik, oldukça bakımsız görünüyordu... Hayvanlar başıboş dolaşıyordu, köyün yeşillik olmasını sevmiştim. Her yanımız ağaçtı, çölü bol olan ülkemin bir ağacı bile kıymetliydi. Birkaç yaşlı adam, iki-üç yaşlı kadın köyün tamamını oluşturuyor gibiydi. Nereye gelmiştik biz böyle. Yaşadığım şehir lüks içindeyken buranın bakımsızlığı beni tedirgin etmişti. Neden olduğunu çok geçmeden anladım burada yaşayanların tamamı başka ülkelerden gelip malikânelerde, villalarda hizmetkâr olarak çalışıp yaşlandıklarında ülkelerine geri dönmeyenlerden oluşuyordu. Kendilerine ayrı bir dünya kurmuşlardı...

Simay ekmek yapan kadınların yanına gidince peşinden yürüdüm ve arkasına oturdum. Olayları tam anlamıyla bilmediğimden konuşulanları sadece dinlemekle yetindim. Simay'ın Arapçası mükemmeldi. Sabah hiçbir şey yemediğimden pişen ekmeklerin kokusu harika geliyordu. Yaşlı kadın ekmek teknesini açıp içinden aldığı somunu bölerek Simay'a uzatınca midem bayram eder gibi oldu.

Konuşmalar, sorular ve alınan cevaplarla bir türlü sonuca ulaşılmıyor gibiydi. Konuşmalar uzayıp dururken bir kadın ayağını sürüyerek geldi. Konuştuğumuz kadın gelen kadına ismiyle seslenince Simay'ın yüzü güldü. Konuşmalar biraz daha devam etti.

"Anne ne kutluyoruz." diyen sese baktık, Simay çok şaşkındı sadece o değil hepimiz şaşkındık. Bu genç adam Affan eniştemin korumalarından biriydi. Adını hatırlamıyordum Simay, *Nebi* deyince hatırladım. Sonrası peş peşe geldi Simay'ın Nebi'nin boynuna atlaması, kardeşim demesi. Şaşkınlıklar, sevinçli yüzler. Tüm olanların anlatılmasıyla rahatlayan yüz ifadeleri.

Gerçekten inanılacak gibi değildi, korumalık, şoförlük yapan adamın Simay'ın ikiz kardeşi olması her şeyden daha ilginci. Böylesi bir yerde yaşayan adamın Kuveyt'in Kraldan sonra gelen zenginlik sıralamasında başa baş giden iki adamdan birinin oğlu olmasıydı, Aziz Al Harafi'nin torunu diye bildiğim Simay adamın öz kızıydı. Olayları tam anlamadığımdan aklım karmakarışıktı.

Polat hep geride duruyor, Arapça anlamadığından olaylara karışmıyordu. Yavaşça yanına gittim "Tercüme yapmamı ister misin?" Yüzüme ifadesiz gözlerle baktı "Gerek yok, konuyu biliyorum."

Yine terslenmiştim uzaklaştım, Nebi onu yetiştiren kadının yanından ayrılmak istemediği için Simay da bir gece kalmamızı istemişti. Köy halkı evlerini açtılar, yaşlı bir kadının evine gittim, her eşya eski ama tertemizdi.

Kadıncağız iki büklüm yatak yapmaya çalışırken içim sızdı, yardım etmeye başlayınca "Oturun hanımım ben yaparım." deyince daha çok üzüldüm.

"Gördüğüm kadarıyla artık hizmetkârlık yapmıyorsunuz bana hanımım demeniz gerekmez, evinizde misafirim."

"Alışkanlık"

Kuveyt halkı asla hizmetkârlık yapmazdı, diğer ülkelerden gelenler bu iş için kullanılırdı. "Niye ülkenize geri dönmediniz?"

"Bir süre sonra yaşadığın yere alışıyorsun, yaşlandığım için kendi ülkemde yaşamak çok daha zor olacaktı. Fakir ülkelerden çalışmak için geliyoruz bedenimiz hizmet ederken

çöküyor, benim gibi kimsesi olmayanların çoğu geri dönmüyor. Burada doğmuyoruz ama burada yaşayıp burada ölüyoruz."

Başka bir ülkeye alışıp, orada ölmek, vatanından başka topraklara gömülmek düşüncesiyle tüylerim ürperdi. Benimde yaptığım aynen buydu yabancı topraklarda yaşamaya gidiyor, başıma neler geleceğini tahmin bile edemiyordum.

Yaşlı kadın başucuma içi su dolu şişeyi bırakarak çekildi. Şu ana kadar telefonum hiç çalmamıştı. Çantamdan çıkarıp baktım mesaj kutum doluydu. Sema ablanın telefonundan Fatima annem peş peşe mesaj yazmıştı. Hemen telefon açtım "Ah kızım! Başını nasıl bir derdin içine soktun sen?"

"Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum."

"Kendime nasıl kızıyorum bir bilsen. Keşke konvoyun arkasına takılsaydık, başım ağrıdığı için eve çabuk gitmek istedim. Olanları öğrendiğimde üzüntüden ne yapacağımı bilemedim. Neler oldu kızım? Baban eve girer girmez senin adının söylenmesini yasakladı, ararsanız öğrenirsem hepinizi evden atarım dedi. Annende çok kötü göründüğünden soramadım."

"Her şeyi biliyorsun Fatima anne... öz annemin bana yaptıklarını senelerdir üzerimde kurduğu baskıyı. Borkan'ı tuzağa düşürme çabalarını... Gerçi böyle olsun istemezdim, olaylar birden bire oldu. Kendimle birlikte genç bir adamın hayatını da mahvettim"

"Senin gibi kız bulmuş hayatı nasıl mahvolurmuş?"

Fatima annemin beni teselli etmek için bu sözleri söylediğini biliyordum. "Böyle deme hiç ummadığı anda tanımadığı biriyle evlenmek kötü. Hem de çok kötü!"

"Kızım, evlendiğin adam nasıl biri?"

"Genç, Türk, bekâr ve polis..."

"Güzel özellikler, huyu nasıl?"

"Bu kadar kısa sürede huyunu suyunu öğrenmem imkânsız. Ama iyi biri olmalı, olmasaydı *bana ne* der işin içinden sıyrılırdı."

"Babanın yapabileceklerinden korkmuştur."

"Hiç korkacak bir tip değil, babamın savurduğu tehditlerin hiç birini önemsemedi."

"İnşallah mutlu olursun kızım. Henna parasal olarak zor durumda olduğunu biliyorum. Birikmiş param var sana göndermek isterim ama nereye göndermeliyim bilemedim."

"Gerek yok Fatima anne. Kraliçemiz her ihtiyacımı düşünerek para ve elbiselerle dolu bavullar göndermiş."

"Allah ondan razı olsun. Paraya sıkıştığın anda beni ara, bir şekilde yollarım." dedikten sonra vedalaşarak telefonu kapattık.

Fatima annem, burada özleyeceğim tek kişi olacaktı. Yaşlı kadınla birlikte hazırladığımız yatağa uzandım. Yeni günün nelere gebe olduğu hiç belli değildi.

***

Misafir edildiği evin ışığı sönene kadar Henna'nın odanın içinde dolaşmasını izledim. İncecik perde onu gölge olarak gösteriyordu. Bir aşağı, bir yukarı yürüyerek telefonla konuşmuş olmalıydı. Hiç tanımadığım bir kadındı, ne yapacaktım ben bununla.

Çok zengin bir ailenin kızı olduğunu biliyordum, bu ülkede zengin olmayan var mıydı acaba. Ultra lüks evler, arabalar, kıyafetler kadınların kolları boyunları altınlarla süslüydü. Taktıkları çantalar, giydikleri ayakkabıların hepsi ünlü markaların ürünleriydi. Henna elinin tersiyle bu rahatlığı silmişti, doğduğundan beri ipeklerle yaşayan kadının kolay kolay zor yaşama alışmayacağı belliydi. Kısa sürede parasızlıktan bıkacak ülkesine dönmenin yollarını arayacaktı. Uzak durmak en iyisiydi, baştan tavrımı koymuştum anlayışsız biri gibi dur-

muyordu... Benden uzak durmalı ne istiyorsa onu yapmalıydı. Buranın kanunlarına göre evli sayılsak da karım olduğunu kabullenmek zorunda değildim. Onların kanunları onlara, benim kanunlarım banaydı.

Teyzemin kızının başına gelenler tüm aileyi perişan etmişti, serserinin birine kapılmış ailesinin tüm karşı çıkmalarına rağmen kaçmıştı. Uzun süre ondan haber alamadık, adam yeni bir kadına tutulmuş Saime'yi evden atmıştı. Ailesinin evine gitmeye yüzü olmadığından bize gelmişti. Babamın avukat tutalım bunca senedir eşisin nasıl seni kapının önüne beş parasız atar sözüne karşılık, Saime hakkım yok demişti. Resmi nikâh kıyılmadığından hiçbir hak talep edemeden ortada kalıvermişti. Aile durumu öğrenince üzüntüleri bir değil iki olmuştu, kızlarının kullanılıp sonrada çöp torbası gibi atılması onları perişan etmişti. Babamla eniştem adamla konuşmaya gittiklerinde yanlarındaydım. "Kızınızla zorla oturmadım, kendi istedi geldi. Başka biriyle evleniyorum olay bitmiştir benden beş kuruş alamaz şimdiye kadar yediklerine saysın. Nikâhlı karım değil, mahkemeye verseniz bile bir kuruş nafaka alamazsınız dediğinde öfkemden ne yapacağımı bilememiş adamın üzerine saldırmıştım. Burnunu kırmış olduğuma şu an bile pişman değildim. Çok kadın bu şekilde ziyan oluyordu. Evin ışığı sönene kadar durdum, köy kapkaranlık olmuştu.

Bana tahsis edilen odaya girdim, arabada yatmak istesem de ısrarla evde kalmamı söylemişler bende onlara uymuştum. İçeri girdim. Yaşlı adam sallanan sandalyesinde oturmuş, gaz lambasının ışığında gömleğinin düğmesini dikmeye uğraşıyordu. "Senin gözlerin genç, şu ipliği iğneye geçiriver."

"Siz nasıl..."

"Konuştuğun dili nasıl mı biliyorum?"

"Evet."

"Çok gençken ülkende kaldım, sonra çalışmak için buraya geldim. Ekmek davası sürdü gitti."

Adamın yanına gidip elinden iğne ipliği aldım, uzun süredir bekâr hayatı yaşadığımdan bu tür işlere çok yabancı değildim. Tabii gaz lambasının ışığında hiç denememiştim, zorlukla başardım.

"O kadın neyin oluyor?"

"Hangi kadın?"

"Karşı eve giren, saatlerce odasını gözetlediğin kadın?"

"Hiç bilmiyorum, yanlış zaman, yanlış yerde aniden olan zoraki bir beraberlik durumumuz mevcut. Tuzağa düşürüldüm, onu cezadan kurtarmak için de buranın kanunlarına göre evlenmek zorunda kaldım."

Yaşlı adam başını salladı sanki gökyüzünü görebiliyormuş gibi gözlerini tavana kaldırıp "Kaderin çarkları işlemeye başlamış." dediğinde;

"İnsanlar kendi kaderini kendileri yazar." diye cevapladım.

"Yanlış düşünüyorsun genç adam, kader ana rahmine düştüğümüz anda yazılır. Tabii seçeneklerimiz olur. Bilinç ruhumuza üflenmiştir, kader birçok seçenekle birlikte gelir hangi yolda ilerleyeceğimiz bize kalmıştır. Genç bir kadın şu veya bu nedenle hiç ummadığın bir anda hayatının içine dâhil oluyorsa mutlaka bir nedeni vardır."

Yaşlı adam gömleğinin düğmesini dikmişti, zorla oturduğu sandalyeden kalkmaya çalışınca yanına gidip yardım ettim. Elimin üzerine yavaşça dokundu "Zor durumda kalan insanlara yardım etmeyi seviyorsun. Karşılığını mutlaka göreceksin."

"Hiç kimseden karşılık beklediğim yok, içine düştüğüm durumdan bir an önce kurtulmak istiyorum."

"Gün doğmadan neler doğar, acele etmeden kararlarını ver. Sabah erken kalkacağım hayatın hakkında kararlar alırken iyi düşün sonra pişman olma hadi iyi geceler."

Yaşlı adam odasına giderken boşalan sandalyesine oturdum, yavaşça sallanmaya başladım... Sevdiğim kadının, kalbimi bin parçaya bölen kadının bir başkasıyla nişanlandığını öğrendiğim gece bu kızla evlenmem bana kaderin bir oyunu muydu?

***

Sabah çok erken kalktım, yaşlı kadın çoktan evden çıkmıştı. Bunca senedir halkıma hizmet eden kadıncağıza biraz yardım etsem ne olurdu. İki göz oda bir mutfak şöyle bir çevreme bakındım. Hemen tüm pencereleri açtım, sabahın serinliği, çiçeklerin taze kokusu evin içine doldu. Bundan sonra kendi işimi kendim yapacağıma göre alıştırma yapmaya başlamak için en uygun olan yer burasıydı. İlk bulaşıkları yıkadım, su zaten ılıktı. Köşede duran çalı süpürgesini elime aldım. Bahçıvanımızın sıklıkla kullandığı süpürge bir zamanlar tatlı cadıyı izleyip üzerine binip uçabilmek için çaba verdiğim süpürgeydi. Annemden bu yüzden çok azar işitmiştim. Küçücük evi çabucak süpürdüm, Yaşlı kadın iki büklüm evine yürürken camlarını sildiğimi görünce yürümesi hızlandı.

"Yapmayın hanımım."

"Yaptım bile bu son cam." Zaten evde dört cam vardı hepsi de küçücüktü, küçük ev kiralamayı aklımın köşesine yazdım temizliği kolay oluyordu. Evden çıkarken çantamda olan paranın birazını kadının yastığının altına sıkıştırdım. Hepsini vermek istesem de ne olacağımı bilmiyordum. Her kuruşun benim için değeri vardı... İnsanlar toplanmaya başlamışlardı, Polat'ı gördüm o da beni görmüştü bir günaydın bile demeden başını çevirdi kahvaltı masasına doğru yürüdü. Beni görmezden geldiği için ona kızmıyordum. Çok haklıydı...

Borkan, Simay, Nebi ve annesi de gelince masa tamamlandı, iştahım yoktu ama bir iki lokma yiyebildim. Sonrası vedalaşmalarla geçti...

Nebi arabasıyla gelmişti, Polat yanına geçince bende Simay'ların arabasına bindim. Yolculuğumuz süresince hiçbir manzarayı kaçırmamaya çalıştım. Ağaçlık alanlar, çölün başlangıcı olan alanlar ve şehrimin görkemli modern görüntüsünü aklıma kazıdım. Kim bilir bir daha ne zaman ülkeme gelecektim. Şehre çabuk geldik Nebi kısa yolları biliyor olmalıydı. İlk Borkan'ın evine gittik erkekler birlikte çıktılar. Ben Simay'la kraliçemizin huzuruna çıktım. Kraliçemle Simay uzun süre konuştular, yardımları için teşekkür etmenin tam sırasıydı. "Kendi kanatlarınla uçma vaktin geldi Henna, sakın yılma bu olayı kendi lehine çevir. Beni gururlandır, yardıma ihtiyacın olduğunda sakın çekinme."

"Sağ olun kraliçem, yardımlarınızı hiç unutmayacağım."

"Çok mutlu olmanı dilerim."

Kraliçeyle vedalaştık, Simay'ın anne ve babası Türkiye'de Kapadokya diye bir yerdeydi. Polat İstanbul'a dönmek istediğini söyleyince hepsi birden itiraz ettiler. Adamın tatili benim yüzümden mahvolmuştu. Benim de başka bir seçeneğim yoktu onlar nereye gidiyorsa bende oraya gitmek zorundaydım.

***

Türkiye merak ettiğim ülkelerden biriydi, gerçi merak etmediğim hangi ülke vardı ki? Tüm dünyayı görmek, gezmek istiyordum. İçine düştüğüm durumdan dolayı böyle bir geziyi gerçekleştirmem asla mümkün değildi.

Uçakta bile benden çok ayrı oturdu, zaten yanımda oturmasını beklemiyordum. İlk önce İstanbul oradan da Nevşehir'e uçtuk. Havaalanından taksiyle Kapadokya denilen yere geldiğimizde gözlerim hayretten fal taşı gibi açıldı. "Borkan nasıl oluşmuş bunlar?" diye sorunca bizden biraz uzakta elleri cebinde duran Polat ifadesiz bir sesle "Altmış milyon yıl önce Erciyes, Hasandağı ve Güllüdağ'ın püskürttüğü lav ve küllerin oluşturduğu yumuşak tabakaların milyonlarca yıl boyunca yağmur ve rüzgâr tarafından aşındırılmasıyla oluş-

muş." diyerek soruya cevap verdi. Simay "Vay Polat Bey oldukça bilgilisin, daha önce geldin mi?" diye merakla sordu.

"Gelmedim kız arkadaşlarımdan biri buralıydı, konuşmuştuk aklımda kalmış."

Kız arkadaşları, acaba sevgilisi miydi var mıydı? Merak etmem bile aptalcaydı, genç adamdı ne isterse onu yapardı. Tekrar manzaraya baktım, ne kadar güzel bir yerdi... Huni şeklinde yükseltiler inanılmazdı... Ya gökyüzünde görülen irili ufaklı rengârenk balonların görüntüsünden büyülenmiştim. Simay'ın anne ve babası Mağara otelinde kalıyorlardı. Bizde giriş yaptık,

Simay elimize oda anahtarlarımızı verince, aklıma o gece geldi. Polat'a baktım elime tutuşturulan anahtarın her zaman kötü bir anısı olacaktı. "Şimdi hepimiz odalarımıza çekilelim, babamı ve annemi bir araya getirmeye çalışacağım. Sizlere bildiririm Polat ve Henna isterseniz görüşmede bulunmanız için hiçbir mahsur yok, isterseniz de dolaşabilirsiniz. Karar sizin."

Polat'ın cevabı "Ben uzanacağım kim ne isterse onu yapsın." olunca bana da odama gitmekten başka bir çare kalmamıştı.

"Henna sen ne düşünüyorsun?"

Simay'ın bana da fikrimi soracağını hiç düşünmemiştim, şaşkınlığımı çabucak atıp "Odama çekilmem gerekmiyor mu? Etrafı görmek isterdim ama..." Çekincelerim vardı, ya Polat itiraz ederse!

"Yo otelden uzaklaşmadan dolaşmanın hiçbir mahsuru yok."

"Nasıl olur tek başıma!"

"Olur. Yapman gereken otel ve çevresinden uzaklaşmamak, Bu uzaklaşmama olayı da dilimizi fazla bilmediğinden kaybolursun sonra."

"Otelden çıkmam zaten çok güzel, manzarayı seyretmek yeterli."

"Sen bilirsin canım sıkılırsan aramıza katılabilirsin, kesin lokanta kısmında olacağız."

Hepsi gitmişti, terasın ucuna kadar yürüdüm ellerimi koruyucu duvara dayadım. Gökyüzüne bakarak derin bir nefes aldım, Allah'ım kimse bana baskı yapmıyor, olmaz Henna demiyordu. Bu ne güzel bir hisli... Yine de üzerimi değişmeliydim yolculuklar üzerimde ki tuniği kırıştırmıştı. Bana verilen oda Kapadokya'nın manzarası gibi fantastikti, tam otelin adına uygun mağara görünüşlüydü. Eğri büğrü duvarlar ve tavan, yerde kilimler dekorasyondan hoşlanmıştım. Aceleyle elimi yüzümü yıkayıp kıyafetlerimi değiştim sanki her an annem içeri girecek *'Asla çıkamazsın.'* diyecek gibiydi.

Otelden dışarı çıkarken broşürünü yanıma alıp çantamın içine koydum, kaybolacak olursam kolaylıkla geri dönebilirdim.

***

Henna otelden çıkıyordu, nereye gidiyordu bu kadın. Hiç bilmediği yerlerde dolaşması tehlikeliydi. Ah Simay uçmayı bilmeyen kuşun kafesini açıp hadi git demenin bir anlamı var mıydı? İzole hayat yaşayan tek başına dolaşmayı bilmeyen kadını birden bire tek başına bırakmak olacak şey değildi.

Buraya gelmem hataydı zaten, İstanbul'a geçip keyfime bakacakken zoraki karımın peşine düşmüştüm.

Ağır adımlarla acele etmeden yürüyor ilgisini çeken her yere bakıyordu. İlgisini çekmeyen hiçbir yer yok gibi görünüyordu. Halıcılar, perdeciler, takı dükkânları, özellikle kumaşçılar, hediyelik eşya satan yerler. Yerli kadınlardan birinin elinde ipe dizili halkaları görünce yanına gitti. Kadınla ne konuştuklarını duyamıyordum, yaşlı kadın İngilizce biliyor olabilir miydi? Oldukça uzun muhabbet ettiler kadın iki hal-

ka verdi. Henna yiyerek yanından uzaklaşır uzaklaşmaz kadının yanına gittim "Demin konuştuğunuz kadınla."

"Sen kimi oluyorsun?"

Şimdi ne diyecektim "Kocasıyım biraz atıştık, ailevi meseleler."

"İnanayım mı?"

"Eşim Arap, ilk kez ülkeme geldi. Dolaşmak istedi tek gitme dedim kızdı."

"Kadın kısmı fazla sıkılmaya gelmez ama madem ilk kez gelmiş sen haklısın, düş karının peşine. Maşallah çok güzelmiş dilimizi benden iyi konuşuyor Arap demesen anlamazdım."

Henna kumaş dükkânına girmişti, kulağım kadında gözlerim kapıdaydı, çıkışını kaçırmak istemiyordum.

"Sana da vereyim halkalardan, kendim yaparım tandırda pişerler"

Eh iki halka da ben alabilirdim, ilk halkayı verdiğinde ısırdım nefis bir lezzetti. Üç dört tane daha aldım. Henna bir türlü kumaş mağazasından çıkmıyordu, yarım saat bekledim, beklerken neredeyse kadının tüm halkalarını bitirmeme ramak kalmıştı. Daha fazla beklememin anlamı yoktu. Mağazanın kapısından baktım içeride kimse görünmüyordu, satıcının "Buyurun." davetiyle içeri girdim. Yoktu ne zaman çıkmıştı bu kadın...

"Eşim buradaydı."

"Deminki bayanı mı soruyorsunuz?" deyince kafamı evet gibilerden salladım "Arka kapıdan çıktı, kırtasiye var mı diye sordu"

"Nerede?"

Tezgâhtar "Çarşının sonunda" der demez çıktım, çarşı fazla büyük değildi. Henna geri dönüyordu arkamda ki dükkâna zor girdim. Aktardı "Beyefendi turistsiniz galiba, yöresel lezzetimiz köftürü tatmak ister miydiniz?"

"İstemiyorum"

"Bir deneyin pişman olmayacaksınız" diyen adam elinde ki tabağı burnumun ucuna uzattı. Üzüm pestilinin olduğu kalını gibi duruyordu. İrili ufaklı kesilmişti. En ufağını seçtim adam yemezsem gücenecek gibiydi. Çok nefisti bir tane daha almak için elimi uzattım, adam hafifçe tabağı çekti "Kahvenin yanına çok yakışır, üzüm suyu, nişasta ve unla hazırlanır Uzunca süre saklanır tadında hiçbir değişiklik olmaz."

Adam iyi satıcıydı tadı damağımda kalmıştı. "Yarım kilo alayım."

"Hata edersiniz uzun süre saklanır diyorum."

"Peki, ver bir kilo fazla almam tek kişiyim." dedim aktarın önünden geçen Henna'yı görünce geri çekildim. Takip alışveriş yapmamla sona erecek gibiydi. Bu kadın daha çok dolaşırsa elim kolum dolu olarak otele girecektim.

İlgi çekiyordu, hem de fazla ilgi... Birkaç genç peşine takıldı, farkında değildi özgür kuş, gençlerin laubali hareketleri fazlalaşıyordu. Henna köşeyi döner dönmez gençlerin önüne geçtim.

"Yaptığınız doğru mu?"

"Sana ne, el mi attık taciz mi ettik? Edebimizle takip ediyoruz"

"Edebi siz yanlış biliyorsunuz herhalde, yavrum kalçalara bak, kucağında salla beni, göğsüne yaslayayım başımı. Esmerim biçim biçim ölürüm esmer için şarkısını bağırarak söylemeniz edepli davranmak mı oluyor"

"Sana ne lan, kocası mısın, abisi misin? Bas git alırım laçanı aşağı..."

Bıçkın görünüşlü it, omuzlarını geri götürerek göğsünü öne çıkardı. Kolunu kaldırdığı anda tokat hazırdı buna yumruk bile vurmaya değmezdi, yere yığıldı "İlk dediğin oluyorum serseri." deyip diğerlerine baktım "Ya siz... sizler ne diyordunuz?"

Üzerlerine yürüdüm, yere düşmüş arkadaşlarının kollarına girdiler "Kocası olduğunu bilmiyorduk abi!" son sözleri oldu... Ne kadar hızlı koşabiliyorlarsa o kadar çabuk yok oldular. Elimden attığım paket, naylon torbanın içinde olduğundan zarar görmemişti, içindekiler dökülseydi yazık olurdu. Otele doğru yürümeye başladım zaten fazla uzak değildi. Hanım efendinin ilk özgür günü sayemde zarar görmeden bitmişti.

***

Odama geldiğimde kalbim deli gibi çarpıyordu, uzun süre soluklarımı düzene sokamadım. Tam anlamıyla ödüm patlamıştı. Ne biçim sözlerdi onlar Allahtan peşimi bırakmışlardı, duymazdan gelsem de biraz daha devam etselerdi çığlık atmamam işten değildi. Rezil olurdum, özellikle Polat'a daha ilk günden rezil olmak kötü olurdu... Yediğim halkalardan açlık hissetmiyordum. Soyunur soyunmaz yattım, yabancı bir ülkede geçirdiğim ilk geceydi. Sağa dön sola dön sanki yatak batıyordu. Kalkıp pencereyi açtım üşümüştüm yaz olmasına rağmen ülkemden çok daha serindi. Şimdiden özlemiştim, hepsini tüm ailemi, kardeşlerimi en çok da Fatima annemi özlemiştim. Telefonum çaldı annem... değildi! Sanki onu düşündüğümü anlamış gibi arayan Fatima annemdi. "Kızım nasılsın?"

"Çok üzgünüm, sizleri çok özledim."

"Kocan yanına gelmiyor mu?"

"Of Fatima anne, o evlendiğimize bile inanmıyor."

"Sen biraz yanaşsan..."

"Sende mi Fatima anne sende mi? Birbirimizi tanımıyoruz."

"Ben babanı gördüm mü sanıyorsun, fotoğrafını gösterdiler işte bu adam evleneceksin dediler."

"Bizim ülkemizin evlilik şartları Polat'a uymuyor, bu şekilde evlilik bana da uymuyor."

"Ne olacak peki? Abinler çok sinirlendiler evde ne kavgalar çıktı anlatamam. Fahim öfkesinden delirdi. Elin tanımadığınız adamına kardeşimi nasıl verirsiniz dedi durdu."

"Bilmiyorum zaman gösterecek." İlk fırsatta ayrılacağımızı söylememin anlamı yoktu. Bir anda ağzından kaçırırsa olaylar çok daha kötü hale gelebilirdi.

"Annem- annem nasıl?"

"Çok pişman ama iş işten geçti, tek başına kalakaldı."

"Annemin nasıl olduğunu biliyorsun, yalnız bırakma olur mu?"

"Ah yavrum sen çok iyi çocuksun, her zaman iyiydin annen kıymetini bilemedi desem bu söz de doğru olmaz. Senin için en iyisini istedi."

"Öyle çok istedi ki en sonunda bizi mahvetti." Telefonu kapattığımda ağlıyordum, pencereyi kapadım evimde olsaydım pencerem hiç kapanmazdı. Kaçmak istediğim kafes şu an bana koruyucu gibi geliyordu. O sınırlarda bana hiçbir şey olmayacağını güvende olduğumu bilirdim. Sınırlar olmadan tehlike her yerdeydi...

Sabah çok erken kalktım zaten sağlıklı bir uyku değildi. Daldığım anlarda rüyamda annemi ağlarken, babamı kardeşlerimi bağırırken görmüş sık sık uyanmıştım. Oda beni boğuyordu kimseler kalkmadan otelin terasında oturmak iyi gelecekti.

Benden daha önce kalkmış olan Simay'ı gördüğümde sevindim yanında kardeşi Nebi vardı, kısa süre bekledim bebekliklerinde ayrılmış olan kardeşlerin konuşmalarını bölmemin gereği yoktu. Nebi kalkınca terasa çıktım. Simay beni görünce gülümsedi...

"Ülkemi beğendin mi Henna?"

"İlginç bir yer olduğu kesin ama yine de çöllerin çekiciliği burada yok"

"Ülkeni şimdiden özlemiş gibisin?"

"Özledim ama kendi hürriyetimi özlediğim kadar değil, yaşamımı şekillendirdiğimde ülkeme gider özlem gideririm."

"Akıllıca bir düşünce..."

Aklımı kurcalayan soruyu sormanın tam sırasıydı "Simay ben nerede oturacağım?"

"Kocanın yanında desem, hiç sanmıyorum. Birkaç gün bizimle kalırsın herhalde evi satacağız bu arada sana da bir yer bakarız."

"Hemen evim olsun, işe başlamak istiyorum. Çizimlerimin hepsi evde kaldı, gerçi telefonuma resimlerini çekmiştim tekrar çizebilirim"

"Gerek yok çıktısını alırız sende yenilerini çizersin ama hemen evin, işin olur mu orası biraz sallantıda. Sabırlı olmalısın."

"Tamam. Ben gidip biraz daha dolaşayım, kuş gibi hür olmak öyle güzel ki sana anlatamam"

"Çok fazla kanat çırpma ülkende olabilecek olaylar burada da olur temkinli olmakta fayda var."

Simay çok haklıydı, dünkü gençlerin hareketleri sözleri beni oldukça korkutmuştu. Yürümektense çarşıya taksiyle gitmek çok daha akıllıca olacaktı. Resepsiyondaki görevliye taksi istediğimi söyledim. Ismarladığım kumaşları erken saatte temin edebileceklerini söylemişlerdi...

***

Terasa çıkmadan kahve istedim ayılmaya ihtiyacım vardı. Sabah erken saatte gelen telefonla serseme dönmüştüm. Simay da benim gibi erkenciydi...

"Polat, ne o bir selam yok mu?"

"Gidiyorum Simay."

"Nereye konuşmadık bile."

"Tüm izinler kaldırılmış göreve çağırdılar."

"İşi bahane olarak kullanıyorum deme."

"Bunu yapmayacağımı iyi bilirsin görev çağrı emri geldi, o kız istediği gibi hareket edebilir ve istediği anda nasıl boşanıyorlarsa boşanırız. Sorumluluğu bende değil bunu biliyorsun."

"Biliyorum Polat, bu işte kurban sensin ne istersen o olacak."

Simay masadan kalktığı anda Borkan terasa çıktı "Beklemekten neredeyse yatağa kök salacaktım, bunca zaman ne yaptın?"

"Bir düşüneyim annem gitti babam geldi o gitti, kardeşim geldi o da gitti Henna geldi ve şimdide gördüğün gibi Polat var. Gideceğini göreve çağrıldığını haber veriyor."

Borkan yanıma gelip elini omzuma koydu, iyi biriydi arkadaşımın böyle bir adamla evli olduğuna seviniyordum "Henna için ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda cevabım belliydi...

"Simaya söyledim Henna asla benim meselem değil."

"Polat, Henna iyi bir kızdır. Annesine hiç benzemez sana yuva olabilir."

"O kadar iyiyse evlenmen için ısrar edilmesine rağmen sen niye onu seçmedin."

"Benim durumum farklıydı, neredeyse doğduğundan beri tanıyorum, ona kadın gözüyle hiç bakmadım. Her zaman küçük Henna oldu."

"Evlenmeyi hiç düşünmedim, ne bir hazırlığım ne de bir güvencem var. Hele böylesi zoraki evlilik bana fazlasıyla ters geliyor."

"Haklısın, inan bizde zoraki evliliğe zorlandık ama şimdi birbirimizi seviyoruz."

"Sizin evlenmeden önce şu veya bu şekilde birbirinizi tanıdığınızı biliyorum ama ben Henna'yı hiç tanımıyorum. Israr etme Borkan bu evlilik bitecek."

Başımı adım seslerine çevirdim Henna terasa gelmiş yüzünde ki ifadeye bakılırsa beni görmekten tedirgin olmuştu. Eli kolu poşet doluydu bunları ne ara almıştı. Arkasında duran iki çocuğun ellerinde de bir o kadar çok poşet vardı. Simay "Henna bunlar ne?" diye sorunca duyulur duyulmaz sesle "Dün sipariş vermiştim, çizim için gerekli olanların yanı sıra beğendiğim kumaşlar. Dikiş malzemeleri."

"İstanbul'da bulurdun."

"Bir an evvel çizimlere başlamak istedim."

Kadınların akıllarına geleni hemen yapma dürtülerini hiç anlayamamıştım. Henna bana hiç bakmıyordu, zaten hiç önemi yoktu. Gitme zamanım gelmişti...

"Ben birazdan gidiyorum, Simay gerek olursa ararsın niye olduğunu anlamışsındır."

***

Polat kısa bir vedayla şimdilik sahneden çekilmişti, Henna'ya veda bile etmemişti, hayatın neler getireceğini hiç birimiz bilemezdik. Düşündüklerimiz sadece hayalden ve isteklerden ibaretti şu veya bu şekilde kaderimiz yolumuzu şekillendiriyordu.

Henna'nın gözünden yaş indiğini görünce yanına gittim, hemen elinin tersiyle gözlerini sildi. "Bir daha asla ağlamayacağım, hayatımı başkaları değil ben kendim yönlendireceğim. Seçimimi yaptım özgürlüğü tercih ettim bundan hiç pişman olmayacağım."

"İşte kadının zaferi! Kendine inanmak zorluğun üstesinden gelmek demektir." diyerek destek olmaya çalışsam da Henna'yı kolay bir yaşam beklemiyordu.

6. BÖLÜM

İstanbul'a dönmeye karar verildi hep birlikte yola çıktık. Simay'ın ailesi birkaç güne Kuveyt'e gidecekti bende gitmeyi çok isterdim. Havalimanından eve varana kadar çevreme bakınıp durdum, İstanbul'un methini duymuş, resimlerini görmüştüm. Tam bir hayal kırıklığıydı düzensiz yapılaşma, gösterişsiz binalar. Aşırı trafik, benim ülkem çok daha güzeldi.

Evin önüne geldik hep birlikte içeriye doğru yürüdük. Bavullarımdan ikisini alabilmiştim. O kadar çok bavul vardı ki üç taksi tutmak zorunda kalmıştık. Cavidan Hanımın gösterdiği odaya girdim. Oldukça küçüktü tek kişilik yatak, minik bir dolap... çoğu kıyafetim bavulda kalacaktı. Tam bavulumu açıp dolaba yerleştirecekken kapım çalındı. Nebi aşağıda beklendiğimi başka bir eve gideceğimizi söyledi. Ne olmuştu? Sormaya bile gerek yoktu, kendi düzenimi, kurana kadar onlar ne derse yapmaya mecburdum. Nebi bavullarımı aldı "Üzülmeyin çok yabancılık çekmeyeceksiniz."

"Bir süre burada yaşamışsın."

"Kendi ülkem kadar olmasa da Türkiye'yi de severim. Yardıma ihtiyacınız olursa hiç çekinmeden beni arayabilirsiniz."

"Teşekkür ederim Nebi, hepiniz bana o kadar iyi davranıyorsunuz ki minnettarım."

Nebi bavullarımı bagaja yerleştirirken arkaya geçip oturdum. Diğer bavullarım için taksi tutulmuştu. Yola çıktık aklımı kurcalayan soruyu sormanın tam zamanıydı

"Benim yüzümden mi evden ayrılmak zorunda kaldınız?"

Simay dönüp bana baktı "Seninle bir alakası yok."

"Çok üzüldüm bakın gerçekten benim yüzümdense her hangi bir yer, neresi olursa bir göz oda bile yeter. Siz de kendi yolunuza gidin."

"Babam; ne o koskoca Al Fayed'lerin oğlu karısının evinde mi kalıyor, diye saçmaladı. Sözleri çok inciticiydi haklı olarak Borkan'da kalmak istemedi, tabii benim yerim de kocamın yanı olduğundan hep birlikte otele gidiyoruz."

Borkan "Adım adım gideceğiz Henna, bu söylediklerin için bile zaman gerek. Şu veya bu nedenle seçimlerimizin ailelerimiz tarafından kabul görmemesi yüzünden yuvadan atılan yavru kuş gibiyiz. Yuvamızı kendimiz inşa etmeliyiz, pes etmek yok." deyince gözlerimin yaşarmasına engel olamadım.

"Pes etmeyeceğim."

Simay "Bende." diye bağırdı...

"Senin asla pes etmene izin vermem. Hadi bir an önce kendimize yuva yapabileceğimiz bir yer bulalım." Borkan karısının elini tutup öptü, aşkları o kadar güzeldi ki, bir gün belki bir gün bende böylesi güzel bir aşka sahip olabilirdim. Simay'ın telefonu çalınca çevremi seyretmeye başladım. Yaşayacağım şehri şu veya bu şekilde tanımaya başlamalıydım.

Simay'ın "Döndük, Henna yanımızda." demesi ilgimi çekti. Beni kime anlatıyor olabilirdi. Ailemden biri olmadığına göre, konuştuğu Polat olmalıydı... "Yo öylesine söyledim, kalacak yer için otel bakıyoruz."

"Hoparlörü açtım konuş."

"Borkan söyleyeceklerimi senin de duymanı istedim, gö reve gidiyorum evim boş kendinize bir ev bulana kadar ü kinmeden kalabilirsiniz."

"Gerek yok otelde de kalırız."

"Yapma Borkan ev boş işte inat etmenin ne mantığı var Otel odaları ve servisi ne kadar rahat olursa olsun eve benze miyor. Kabul et içim rahat olarak göreve gideyim."

Borkan "Ne yapayım?" diye fısıldadı, Simay "Sen bilir sin." dedi.

"Yahu fısıldaşıp durmayın, kabul edin olsun bitsin. Anne tarın yedeği apartman görevlisinde, bir hafta yokum daha da uzun sürebilir. Beni çağırıyorlar gidiyorum." deyip telefonu kapattı... İki saniye sonra Simay'ın telefonuna adres mesajı geldi. Borkan'a gösterdi "Ne istersen o olsun, benim için fark etmez. Henna kocanın evine gitmeye ne dersin?" dediğinde kızgınlığım şaşkınlığa dönüştü. İnsanın köpeği olsa nasıl diye sorardı, Polat'ın adımı bile anmamasına kızmıştım.

"Kocamın evi mi var? Yo yanlış söyledim sahte kocamın evi mi var?"

Simay kocasına baktı "Hayatım sakın kızma." dedi ve gülmeye başladı "Kocanın bizden daha çok ev'li olduğu kesin Henna."

Borkan da gülüyordu "Hadi gidelim eşyaları bırakalım sonra kendimize ev bakalım." Benim hiç gülecek halim yoktu.

Polat'ın evinin Beşiktaş civarında olduğunu söylediler. Trafiği, insan kalabalığını görünce şaşırdım kaldım. Sorarak en sonunda apartmana ulaştık, görevliden anahtarı aldık. Asansörü bozuk olan binanın en üst katına elimizde ki bavullarla çıkmak çok zor oldu. "Hay teklifi kabul edenin..." diye söylenen Borkan'a, Simay "Benden de al o kadar." diyerek eşlik edince bende içimden onayladım. Kan ter içinde kalmıştık...

Bina oldukça eski görünüyordu, hol duvarlarının boyaları dökülmüştü, tırabzanların üst kısmını kaplayan tahta renk

değiştirmişti. Oldukça bakımsız bir apartmandı, bizim oralarda böyle evler asla olmazdı. Ülkemin en kötü yeri Nebi'nin annesinin köyüydü... Zorlama annemden, seçim benden olmuştu. Hiçbir şekilde şikâyet etmeye hakkım yoktu ve etmeyecektim. Yaşadığım şartlara uyum sağlayarak özgürlüğümü kazanacaktım.

Giriş salona açılıyordu... Grili siyahlı koltuklar, siyah kocaman bir plazma televizyon. Allah'ım çok beğenmiştim, binanın içi ne kadar bakımsızsa evin içi o derece güzeldi. Sanki hayallerimin evi karşımda duruyordu. Az eşya olmasını çok sevmiştim... Diğer odalara baktım iki kapı daha vardı ilkini açtım, içinde kırmızı çekyat, beyaz dolap, küçük bir şifonyer vardı. Yerde ki halı kırmızılı beyazlıydı döşenişini sevmiştim elimde ki bavulu odaya bıraktım. Burası benim olacaktı. Diğer oda ana yatak odası olmalıydı, bakarken biraz çekindim sanki Polat'ın özeline girmişim gibi hissediyordum. Çift kişilik yatağı olan ikinci bir odada, gri ve beyaz renklerin oluşturduğu mobilyalar vardı. Geniş ve ferahtı bir an gözüm yatağa takıldı. Üzerinde ki güvercin grisi örtü odaya uyum sağlamıştı. Acaba Polat bu yatakta... Yok düşünmeyecektim... Salona geçtim pencereden baktım gördüğüm manzara inanılmazdı.

"Simay manzara muhteşem." diye bağırınca yanıma geldi. "İç denizimiz Marmara, çok güzel değil mi?" Simay'ı başımı sallayarak onayladım gerçekten çok güzeldi, köprünün üzerinden geçen arabaları bile görebiliyordum. Denizin tüm güzelliği gözlerimizin önündeydi. İrili ufaklı gemiler, tekneler denizin üzerinde uçan martılar ve karşı kıyının manzarası çok güzeldi

Borkan camı açtı eğilerek çevresine bakındı "Böyle şahane manzarası olan bir binanın bu halde olmasına şaşırdım. Fiyat araştırması yaptığımdan bu civarın ne kadar değerli olduğunu biliyorum."

"Kim bilir ev sahipleri değer vermiyorlar demek ki."

"Hadi hanımlar bir an önce çıkalım."

Bunca zamandır benim yüzümden yalnız kalamıyorlar. "Ben sizinle gelmesem evde otursam olmaz mı?" diye sordum.

Simay "Sen bilirsin canım, telefonun her an yanında ve sesi açık olsun. Belki geç gelebiliriz." dedi ve mutfağa yürüdü. Bende peşinden yürüdüm buzdolabını açtı, içi doluydu. "Yemek yapmayı biliyor musun Henna?" merakla yüzüme bakıyordu, aç kalıp kalmamamla bile ilgilenen kadını öpmek istedim.

"Siz beni merak etmeyin."

Simay evden çıkmadan kimseye kapıyı açmamam için tembihledi. Ah bu tembihlerden hiç kurtulamayacaktım. Etrafa tekrar alıcı gözle baktım, Polat gerçek kocam olsaydı bu evde çok rahat edeceğimden emindim. Huzurlu bir evdi, yine de kapıyı iyice kilitledim, mutfağa geçtim dolaplara bakmaya başladım... Kavanozun içinde kahverengi bir şeyler vardı, kapağını açtım kokladım ben bunu tanıyordum, Kapadokya'da her aktarda satılıyordu, satıcı ısrarla almamı istemişti. Hatta ikram etmişti şekilsiz görünen ne olduğunu bilmediğim şeyi ağzıma zoraki götürmüş minicik ısırmıştım. Tadı çok güzel olduğundan devamını bir çırpıda yemiştim. Neydi adı bunun köfte yo köftür... İsmi köftürdü. Polat tatlıyı buradan bir yerlerden mi yoksa Kapadokya'dan mı almıştı. Oradan aldıysa evine gelip işe gitmiş olması gerekiyordu. Aktar ne demişti kahvenin yanına çok yakışır. Tekrar kavanozlara bakmaya başladım, birinin üzerinde kahve yazıyordu bu ne biçim kahveydi. Kokusu benzese de rengi bizim kahvemiz gibi değildi. Kocaman bir fincan hazırladım, pencerenin kenarındaki koltuğa oturup manzaraya karşı kahvemi yudumlayarak köftürden yemeye başladım. Kahveden pek hoşlanmasam da lokuma benzer tatlı yanında güzel oluyordu.

***

Borkan'la Simay sabahtan çıkıyorlar akşam geliyorlardı, evde tek başıma çok sıkılıyordum. İlk gün hiçbir yere çıkmamış evi baştan aşağı temizlemiştim. Kendi evimde annemin baskısından bunaldığımda hizmetkârlarımızın peşinde dolaşıp her yaptıklarına müdahale etmem şimdi işime yaramıştı. O zamanlar işime yaramayacağını düşündüğüm temizlik işleri, şimdi işime yarıyordu. Evde bulduğum malzemelerle yemek hazırladım ama istediğim baharatları bulamıyordum. Simay'lar eve geldiklerinde masayı, yemeği hazır görünce çok sevinmişlerdi. Yaptığım yemeğin Borkan tarafından beğenilmesi çok hoşuma gitti. Simay daha çok sebze tercih ediyordu. Kalabalık evde büyüyünce tek başına kalmak oldukça sıkıcı oluyordu. Evin adresini yazdım, cebime biraz para koyarak dışarı çıktım. Hem alışveriş yapma hem de çevreyi tanıma zamanım gelmişti. Asansörün düğmesi yanmadığına göre yapılmamıştı, merdivenlerden inmeye başladım. Merdivenin karşısındaki dairenin kapısı açıktı, kapının önünde ki bebeği görünce "Evde kimse yok mu?" diye bağırdım. Çocuk emekleyerek apartman boşluğuna çıkmaya çalışıyordu, sesimden korkan bebek dört ayak üzerinde ağlamaya başlayınca alt merdivenlerden koşma sesi duydum. Kadın yanıma geldiği gibi çocuğu kucağına aldı "Yaramaz seni, ne ara uyandın da beşiğinden indin."

"Ya merdivenden düşseydi."

"Allah korusun." dedikten sonra kulağını çekip yanındaki kapıya vurdu. Bu ritüeli üç kere tekrarladı. "İkidir bunu yapıyor, neredeyse düz duvara tırmanacak. Bir daha asla bırakmayacağım."

"İyi yaparsınız."

"Siz yeni gelen komşu olmalısınız, hani Polat'ın dairesine."

"Evet."

"Polat nerede, evinde tıkırtılar duyduğumda geldi diye sevinmiştim."

"Göreve gitti."

"Benim oğlum Polat abisini çok sever." dedi oğlunun başını öperken beni saçımdan ayağıma kadar süzdü "Siz Polat'ın nesi oluyorsunuz?"

Şimdi ben bu kadına nasıl cevap verecektim. "Şey..."

Kadın "Eda sen kiminle konuşuyorsun, kahve pişti." diye bağıran sesi duyunca kapısını kapadı, sorudan kurtulmuştum. Alt kata birlikte indik, açık bir kapı daha ve önünde merakla bize yani bana bakan bir kadın daha. "Size güzel dedim değil mi?"

"Dedin kızım, gerçekten güzelmiş."

"Esmer güzeli maşallah, senin adın ne kimlerdensin?"

"Henna, ailemi tanımazsınız."

"Henna'mı ne değişik isim bu? Ben Fitnat."

"Sizinki de değişikmiş, bana müsaade alışverişe çıkıyordum."

"Kahve içseydin kızım, ellerimle pişirdim."

"Şimdi içtim fazlası dokunur, belki başka zaman." Hızlı adımlarla merdivenleri inmeye başladım bir kişinin daha sorusuna katlanamayacaktım... Apartmanın kapısından çıkarken içeri giren iki kızın "Aramıza hoş geldin komşu." sözüyle durdum.

"Hoş bulduk."

Kızlardan biri elini uzattı " Ben Emel, sizin bir altınızda oturuyoruz. Eda ablanın yanında ki daire." diğeri "Ben de Pelin. Senin ismin ne, nereden gelip, nereye gidiyorsun? Ayrıca yakışıklı komşumuzla ilişki durumun nedir öğrenmezsek çatlarız?"

"Ben Henna, alışverişe gidiyordum."

Emel koluma girdi "Belli ki buraların yabancısısın, bu havada eve girmek istemiyordum birlikte gidelim."

Aslında bilen birileriyle dolaşmak iyi olurdu. Ne cevap vereceğimi düşünürken iki kız da koluma girdi. "İlk önce birer kahve içmeye ne dersin?"

Önüne gelende kahve ikram etmeye çalışıyordu "Yeni içtim, kahvenizi pek sevemedim." dedim Emel'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü "Nasıl olur, bizim kahvemizi nasıl sevmezsin. Sen neredensin bakayım."

"Kuveyt." dedim Pelin çığlık attı "Ay iznimde gitmek istedim bir türlü kısmet olmadı, hadi gel anlat nasıl yerler."

İki kız da çok konuşkandı, ev tepede olduğundan merkeze inmek uzun sürmüştü. Dediklerini yaptılar deniz kenarına doğru yürüdüler mecburen bende peşlerinden gittim. Fazlasıyla kalabalıktı. Zorlukla boş yer bulduk. "Dur seni sorguya çekmeden biz kim olduğumuzu anlatalım. İkimiz de Giresun'da doğduk büyüdük, üniversiteyi kazanınca İstanbul'a geldik burada iş bulunca geriye dönmek istemedik. Beş senedir birlikte oturuyoruz, bir arkadaşımız daha var öğretmen tayini çıktı birkaç güne kadar gidecek. Yeni bir ev arkadaşı bulmak zor olacak herkese güvenilmiyor."

"Aileleriniz nasıl izin verdi?"

"Aslında biraz zor oldu, ilk başta karşı çıktılar işin özü, hepimiz biraz mecburiyetten İstanbul'da yaşamak zorunda kaldık. Oturduğumuz binada ki komşularımız çok iyi, ailelerimiz devamlı geliyor. Ben bankada çalışıyorum, Emel moda evinde stilist olarak çalışıyor."

"Moda evi mi?"

"Ne o modaya ilgin mi var?"

"Bende çizim yapıyorum."

"Ne güzel bir ara çizimlerine bakarım, çalışmaya niyetin varsa patronlarıma söylerim."

"Çok sevinirim."

"Şimdi sen kendinden bahset."

"Kuveyt'den geldim, uzun süre buralarda kalacağım."

"Ailen nasıl izin verdi?"

"Akrabalarımla geldim."

"Bizim yakışıklı polisimizle ilginiz nedir?"

"Teyze oğlumun eşinin akrabası." of ne diyeceğimi bilememek çok kötüydü, Polat'la evli olduğumu söylersem kesinlikle kızardı. Ayağa kalktım. "Benim yemek için alışveriş yapmam gerek." Kızlarda kalktılar içtiğim meyve suyunun parasını ödemek istedim ilk gün misafir sayılırsın bizden olsun diyerek izin vermediler. Kendi alışveriş yaptıkları markete götürdüler, istediğim baharatları bulamıyordum. Aktara gittik aldığım baharat çeşitlerinden başları dönmüş gibi bakıyorlardı "Biz baharatı severiz." diyerek açıklama getirdim. Emel "Bir gün bize de pişir bakalım sizin yemekleriniz nasılmış." dedi. Gülümseyerek kabul ettim.

Tekrar eve geldik ayrılmadan "Emel çizimlerimi ne zaman göstereyim." diye sordum.

Biraz düşündü "Bak şöyle yapalım, yarın benimle gel çizimlerini de yanında getir patronumuz görsün. Bellimi olur ›elki iş arkadaşı oluruz." dediğinde sevinçten uçabilirdim, ansım yaver gidiyordu.

Eve çıkıp akşam yemeği için hazırlık yapmaya başladım...

***

Sabah neşeyle uyandım, Simay'la Borkan çoktan evden çıkmışlardı birkaç lokma bir şeyler yedim. Evi toparladım kapının zili çalındı, Emel söz verdiği gibi gelmişti çizimlerimi toparladım. Kalbim güm güm atıyordu. Moda evi çok uzakta değildi bunu da sevmiştim... Uzun uzun çizimlerimi incelemişler daha sonra haber veririz demişlerdi. Birkaç gün evden dışarı çıkmadım Emel'in yolunu gözler oldum. Bu arada komşular devamlı geliyorlar evlerinde ne yaptılarsa bana da getiriyorlardı. Onları içeri davet edemiyordum benim evim değildi. Polat uzunca süre daha görevde kalacağını Simay'a bildirince ben de daha rahat etmiştim. Ev bulmuşlardı, on-

larla birlikte gitmek istemiyordum. Kızların öğretmen olan arkadaşlarının taşındığını görünce alt kata indim. İkisi de giden arkadaşlarının arkasından ağlıyordu. "Beni ev arkadaşı olarak kabul eder misiniz?" dediğimde şaşkınlıkla yüzüme baktılar. "Ederiz de sen Polat'ın evinde kalmayacak mısın?"

"Birlikte olduğum çift kendilerine ev buldular, kısa süreliğine Polat'ın evini kullanıyorduk ben onlarla birlikte gitmek istemiyorum. Teklifimi kabul ederseniz çok sevinirim Eda abla bu civarda kiralık uygun ev bulmanın imkânsız olduğunu söyledi."

Pelin neşeyle ellerini çırptı "Bizde kirayı nasıl ödeyeceğimizin derdine düşmüştük, kabul edildin senden iyisini mi bulacağız. Tabii kurallarımız var."

"Kabul ediyorum."

"Bir dinle, temizlik haftada bir ortaklaşa yapılır, banyo yapan çıkarken mutlaka küveti temiz bırakacak. Dağınık olmayı sevmeyiz, yemek için haftalık liste yapar onu uygularız, alışveriş için ortak para harcanır. Özel isteği olan parayı kendi cebinden verir. Eve erkek arkadaş gelmesi yasaktır, gece dışarı çıkıldığında ya birlikte gideriz ya da birbirimize nerede olduğumuzu haber veririz."

"Şartlarınız uygun kabul ediyorum." Kalacağım odayı gösterdiler mobilyalı olmasını sevmiştim. Kızların tertipli olması güzeldi sanki ev eşyaları yeni gibiydi. Alacağım çok bir şey yoktu. Birkaç nevresim, yatak örtüsü yeterliydi.

"Henna sanırım işin oldu, yarın gelmeni istediler." Emel'in boynuna sarıldım. Nihayet işim olmuştu. İçim rahat olarak eve çıktım zor kısmı halletmiştim.

***

Simay yaptığı çayı bana uzatırken "Yarın gidiyoruz Henna hazırlan." bedi. Beklediğim haberdi...

"Ben sizinle gelmeyeceğim."

"Burada mı kalacaksın, ya Polat, ona ne diyeceksin?"

"Alt katta oturan kızlardan biri bugün taşındı oraya geçeceğim, iki sokak aşağıda moda evi var çizimlerimi gösterdim çok beğendiler. Orada da işe başlayacağım. Hem oturacak evim olacak hem de yalnız kalmayacağım."

Borkan'la bakıştılar "Olmaz öyle şey." diyen Borkan ilk itirazını yapmıştı.

"Borkan ailemin baskısından kaçmışken senin bana karışman haksızlık olmuyor mu? Kendimi idare edecek kadar büyüğüm. Birlikte oturacağım kızların biri bankacı, biri moda evinde çalışıyor. Zaten onun sayesinde iş buldum, siz ev için dolaşırken tüm komşularla tanıştım hepsi iyi insanlar. Hatta gün bile yaptık, bu yüzden içiniz rahat olarak gidebilirsiniz. Sadece kıyafetlerimi alıp aşağı ineceğim."

"Burada niye kalıyorsunuz diye sormadılar mı?"

"Polat'ın uzaktan akrabası oluyoruz dedim, tüm apartman halkı onu çok seviyor. Bu yüzden güvendeyim."

Borkan "Peki istediğin gibi olsun, paran bittiği anda haber ver." diyerek kaldıkları odaya geçti. Simay'da kocasının peşinden gitti. "Serbest bırakmakla iyi mi yapıyoruz? Hep baskı altında kafeslerde büyütülen kıza birden bire bu kadar çok özgürlük vermek doğru mu?"

Kapıları açıktı, sesleri odaya kadar geliyordu. Ben onlarla birlikte yaşamak için ülkemi terk etmemiştim. Simay'ın "Her an ona bakıcılık yapamayız, zaten baskıdan bunaldığından kaçtı." demesi düşüncelerimi yansıtıyordu.

"Ya yanlış insanlara çatarsa!"

Simay "Bu hepimizin başına gelebilir, arkadaşlarını kontrol edeceğim. Yani şimdi gidip onunla uzun bir konuşma yapacağım. Sonra da Allah'a emanet edeceğim." deyip yanıma geldi. Kararımı verdikten sonra eşyalarımı zaten toplamıştım. Kalan birkaç parça kıyafeti üzerine ekledim. "Gel otur Henna biraz konuşalım."

Simay benden çok büyük değildi, tekrardan öğüt, tembih işiteceğimi hissetmek yüreğimi daraltmıştı. Elimdeki bluzu katladım "Tek başıma kalacağım için tedirgin olduğunu biliyorum, lütfen yapma kendime bakabilirim. O kadar çok tembih, öğüt dinledim ki inan artık midem bulanıyor. Onu yapma Henna, bunu kadınlar yapmaz Henna, şöyle Henna, böyle Henna."

"Eh bir kez de benden dinlemek zorundasın, annenin baskıcı biri olduğunu anlatıyorsun ve buna bizzat şahit oldum. Seni Borkan'la evlendirme takıntısı harici o bir anne senin kötülüğünü isteyeceğini düşünmüyorum. Belki de çok kadınlı adamla evlendirilmeni engellemek için Borkan'a kafayı takmıştır."

"Hiç sanmıyorum, seninle evlendiğini bilerek hâlâ ısrar etmesi çok kötüydü."

"Üç kadın yerine bir kuman olması daha doğru gelmiş olmalı... Düşünce tarzları bu, öyle yetişmişler değişmesi çok zor olacak. Benim konuşmak istediklerim bunlar değil bir kadın olarak başımıza gelebilecek tehlikeler konusunda seni uyarmak. İnternette, sosyal medyada ve gazetelerde yüzlerce haber okuyoruz. Kadına şiddet, tecavüz... mesleğim gereği birçoğuyla yüz yüze konuştum. Kendini korumayı öğrenmen gerek ben hürüm her istediğimi yaparım ederim sözleri biraz havada kalıyor. Kabul erkekler ve kadınlar bence de eşittir. Her nedense erkeklerin algıları kapanmış durumda. Bunu hepsi için söylemiyorum bu sözlerim sırf bizim coğrafyamızda yaşayan erkekler içinde değil. Dünyanın dört bir tarafında durum bu, kadınlar kendilerini korumalı. Nasıl korumalı? Geceleri tek başına eğlence mekânlarına gitmek, tanımadığın kişilerin içecek ikramını kabul etmek. Geceleri ıssız yerlerde yürümek tehlikelidir, tehlike sırf gecede gelmez yeni tanıştığın birinin evine gitmek, arabasına binmek tehlikedir. Mümkünse taksiye binerken bile durağından binmelisin, toplu taşıma araçlarında tek kalırsan dikkatli ol. Tehlike sırf yaşlı veya genç tanımadığın insanlardan gelmez bazen tanıdığını sandı-

ğın insanlar bile kötü düşüncelidir. Sırf erkekler tehlike değildir bazı kötü niyetli kadınlarda seni tuzağa düşürebilirler. Hayat kimseye güvenmeden yaşanır mı diye düşünebilirsin ama güvenmek ayrı dikkatli olmak ayrıdır. Mümkün olduğu kadar eğlenceye tanıdığın kişilerle kalabalık olarak git bu bir tür korunmadır. Telefonun hep açık olsun geç kalacak olursan veya kendini tehlikede hissedersen arkadaşlarına telefon aç nerede olduğunu bildir. Dünyanın her yerinde kadınlar kandırmak için çocuklar kullanılır, kendilerini kötü durumda gösterip evine götürmen için seni ikna etmeye çalışırlar sakın kanma, fenalaşmış gibi görünen kişiler, hastalık numarası yapanlara karşı dikkatli ol. Bu tür olaylar için polise telefon açmak doğru bir hareket olur. En güzeli hemen tedirgin hissettiğin yerden uzaklaş. Ülkeme yabancısın, burada kimsen olmadığını öğrenen kötü niyetli kişiler bunu kullanabilir. Sözümü gündüz veya gece evinin kapısını çalan tanımadığın hiç kimseye açma diyerek bitirmek istiyorum. Sözlerim seni sindirmek için değil sadece çevrenden gelebilecek tehlikeye karşı dikkatli olman içindir."

Sözleri beni korumak amaçlıydı "Anladım Simay, dikkatli olacağım." diyerek söz verdim. Bavullarımdan birini alıp benimle beraber yeni evime indi. Arkadaşlarımı kontrol etmek için geldiğini biliyordum. Bu kadarına katlanabilirdim çok iyiliğini görmüştüm. Kızları iyice süzdü. Sorular sormaya başladı arada polis olduğunu söyledi. Kızlar sorulardan tedirgin olsalar da samimiyetle karşılık verdiler anladığım kadarıyla Simay'ın onayını almışlardı. Pelin, Polat hakkında soru sormaya başladığında Emel'de ona katıldı.

Polat kızlar arasında oldukça popüler gibi görünüyordu kocam olduğunu bilselerdi tepkileri ne olurdu acaba?

Kızlara veda etti, birlikte yukarıya çıktık "Evi temizler öyle bırakırım." diyerek onları yeni evlerine yolcu ettim. Ev birden çok ıssız gelmişti aceleyle temizledim kapısını kilitleyip kocamın evinden kendi evime indim.

7. BÖLÜM

Uzun süren görevden sonra evime gelmek gibisi yoktu, Simay taşındıklarını söylemişti, nihayet o kadından kurtulmuştum. Evimde dolaşmış olması bile beni rahatsız ediyordu. Kesinlikle küçük odada yatmış olmalıydı, tam tahmin ettiğim gibi konsolun üzerinde saç tokası duruyordu. Simay'ın olmasına imkân yoktu, o böyle süslü tokalar kullanmazdı. Tekrar yerine bıraktım, bir şekilde Simay'ı görür ona iletmesi için verirdim.

Zil çalınınca kapıyı açtım "Polat sen çok kötüsün."

"Sana da selam Fitnat teyze, hayırdır kime ne kötülüğüm olmuş."

Eliyle itip teklifsizce içeri girip koltuğa oturdu "Dizlerim ağrıyor."

"Senin dizlerinin ağrımasıyla benim kötü olmamın ne alakası var anlamadım."

"Güzelim kızı ülkesinden ailesinden kopar buralara getir sonra da çek git."

"Kimi?"

"Tabii ki nişanlın Henna'yı."

"Nişanlım mı?"

"Ah siz erkekler, gencecik kız tek başına kalınca korkusundan evde kalamadı. Sende yoksun tabi. Dini nikâh kıy-

man karı koca olduğun anlamına gelmez, resmi nikâh olmadan tabii ki nişanlın oluyor."

"Bunları o mu anlattı"

"Onun hiçbir şey söylediği yok. Mualla Hanım çok beğendi ille seni gelinim yapacağım dedi. Oğlu Nuri'yi bilirsin işte ona istedi. Henna birkaç kez olmaz dedi Nuri o kadar çok ısrar etti ki en sonunda; benim Polat'la dini nikâhım var nişanlıyız demek zorunda kaldı. Hepimiz hayretler içinde kaldık ailesi göndermek istememiş sen çok ısrarcı olunca tek şartla yollarız demişler. O da dini nikâh, düğün olmadan nişanlısınız diye de tembih etmişler. Kızcağıza bir an önce düğün yap bekâr evlerinde kalacağına evinde kalsın biçare."

"Bekâr evi mi?"

"Ay ne meraksız adamsın sen, kızı alıp hiç ilgilenmemek ne kadar ayıp. Bizde daha dün öğrendik... Pelin ve Emel'in evinde kalıyor garip. Biraz evvel annene telefon açtım gelinini bir övdüm kadın ne diyeceğini bilemedi şaşırdı kaldı."

Şimdi olanlar olmuştu... Hayatımı tümden mahvettiği yetmemiş gibi apartmanı da eline geçirmişti. Fitnat teyzeyi işim var diyerek yolladım, şimdi millete ben ne anlatacaktım. İşte bu! Çalan telefonumun ekranında annem yazıyordu. "Sen nasıl nişanlanırsın da bize haber vermezsin. Biricik oğlumun nişanlandığını ellerden mi duyacaktım?"

"Sana da merhaba anne."

"Cevap ver bana çabuk cevap ver. Nasıl yaparsın? Burada kız mı kalmadı daha Arap ellerinden gittin kız aldın birde utanmadan dini nikâh yaptın nişanlandım dedin. Bak Polat o kızcağıza düğün yapmadan elini sürersen sütümü helal etmem sana. Saime'nin başına gelenleri bilerek nasıl o pislik adam gibi davranabilirsin. Resmi nikâh yapmadan nasıl o kızcağızı evinde tutarsın."

"Anne bir sakinleş birlikte yaşamıyoruz. Henna alt kattaki kızlarla birlikte kalıyor."

Anneme olanları anlatsam kesin sinir krizi geçirirdi, gerçeği öğrenmelerinin zamanı vardı.

"Ailesi kimler, kızı ne zaman getirip bizimle tanıştıracaksın. Oralara gidip nasıl resmi olarak kızı isteyeceğiz. Adetlerini bilmeyiz huylarını bilmeyiz. Ah Polat ah!"

"Şimdilik resmileştirmeye gerek yok, zamanı geldiğinde size söylerim. Amirim arıyor." dedim annemin daha fazla konuşmasına fırsat vermeden telefonu kapattım. Başıma bir çorap ördüğü yetmezmiş gibi hâlâ da beni zor duruma düşürmeye devam ediyordu. Köftürümü neydi neredeydi bu. Hırsımı mutfak dolaplarının kapaklarından alıyordum. Kim yemişti bunu azıcık kalmıştı. Kavanozun içinden alıp birini ağzıma attım güzeldi, penceremden görünen manzara beni her zaman mutlu ederdi. Apartmandan çıkanlar vardı, alt katta ki kızlar tabii biriside benim yalancı karımdı. Kimin arabasına binmişti bunlar? Hayatıma, komşularıma el koyduğu yetmiyormuş gibi yabancı adamların arabasına bile biner olmuştu. Keşke plakayı görebilseydim kim olduğunu hemen öğrenirdim.

Ben Simay'larla gideceğini düşünürken evimin alt katına yerleşmiş birde nikâhlı nişanlı olduğumuzu söylemişti... Söylediği sözlerde bir âlemdi ben çok ısrar etmişim, Allah'ım bu kadın ne zaman duracaktı. Henna'yı boşamanın zamanı geldi de geçiyordu. İlk fırsatta konuşmalı nasıl boşanılıyorsa boşanmalıydım. İş yerindekilerin davranışları şimdi anlam kazanmıştı.

***

Simay'ın buluşma teklifiyle Kadıköy'e gittim, kafelerden birinde beni bekliyordu. Garsondan çay istedim...

"Yavaş karıştırsana bardağı kıracaksın."

"Simay çok kızgınım, üzerime gelme istersen."

"Bana niye düşman gibi bakıyorsun, boşa olsun bitsin!"

"Nereden öğrendilerse tüm birim öğrenmiş, evli adam muamelesi yapıyorlar."

"Gerçeği anlat kurtul."

"Sen anlatabildin mi? Onlar yetmemiş apartmandakiler annemlere telefon açıp gelinlerini övmüşler. Annem ne diyeceğini bilememiş, bana telefonda demediğini bırakmadı açtı ağzını yumdu gözünü. Evli olduğumuzu söylemeyecekti."

"Evet, söylemeyecekti ve söylemedi de."

"Demek çenesini tutamamış."

"Kıza sordun mu?"

"Neden sorayım ki?"

"Henna söylememiştir."

"Her haltı yapmayı biliyor neden söylemesin."

"Amma düşman oldun kıza, hayatını kurtarmak için yaptı biraz anlayışlı olsana."

"Beni yem olarak kullanmayacaktı, acaba benim yerimde kocan olsaydı aynı düşünür müydün çok merak ediyorum." Telefonum çaldı ekranda çıkan ismi okuyunca keyfim iyice kaçtı.

"Buyur bu seferde babaannem arıyor. Asla olmaz babaanne, getiremem. İşim var hatta onunda işi var. Dedem burnundan mı soluyor bak ne güzel nefes zor alıyor diye şikâyet ediyordun. Olmaz dedim kim isterse beni reddedebilir." Telefonu kapatıp masanın üzerine bıraktım. Telefon düşmanım olmuştu... "Amma meraklılarmış beni evlendirmeye, uzun süre gizli görev için yurt dışına gideceğim."

"Ne görevi?"

"Adı üzerinde gizli"

"Henna'dan kaçmak için mi gidiyorsun?"

"Ondan niye kaçayım? O kim ki! Sanki burnumun ucunda oturmak zorundaydı, bir görsen benden çok Türk oldu kabak çiçeği gibi açıldı saçıldı."

"Aman Allah'ım kız yoldan mı çıkıyor, fazla serbestlik başını döndürmüş olmalı. Hemen Borkan'ı uyarmalıyım üveyde olsa teyzesinin kızı."

"Yok değil. Kötü anlamda söylemedim zaten öyle olsa Borkan'a gerek kalmaz ben uyarırdım."

"Sen merak etme kendine çeki düzen vermesini söylerim, bu kadarda olmaz ki canım."

"Simay, kız kötü bir şey yapmıyor dedim, sakın karışma kim söyledi diye sorsa benim ismimi vereceksin. Aman ne gerek yanlış filan anlar."

"Neyi yanlış anlayacak Polat."

"İlgim filan var zanneder, üzerime yapışıp kalmasın."

"Gerçekten ilgilenmiyor musun?"

"Hayır Simay. Asla ilgilenmiyorum."

"Henna çok güzel ve becerikli acaba Atilla komiser ile tanışmak ister mi?"

"Sana ne oluyor Atilla nerden çıktı?"

"Atilla iyi bir aday, hem tanıdığımız biri. Birer çay daha içsek mi oldukça güzelmiş."

***

Polat elinde çay tepsisiyle gezen garsona işaret ederek iki çay daha istedi "Ya siz kadınların bu çöpçatan olma merakınızı hiç anlamıyorum. Mutlaka birini birine ayarlayacaksınız. Hele seni hiç anlamıyorum Simay nasıl bu kadar değişebildin."

"Körle yatan şaşı kalkar derler. Kraliçenin yanında fazla zaman geçirdim. Her bekârı hemen evlendiresim var."

"Henna henüz bekâr değil hatırlatırım."

"Aman canım hiç önemli değil, nasılsa bugün yarın boşanırsınız." Polat'ın üzerine gitmek hoşuma gitmişti, her sözümle gerilmesini izlemekten haz almıştım. Bizim kanunla-

rımıza göre evli olmasa da beyni evli olduğunu düşünüyor. Erkekçe içgüdüyle eşine sahip çıkmaya çalışıyordu.

Konuşmamız Polat göreve çağrılınca çabuk sona erdi. Birazda Henna cephesini kurcalamak gerekiyordu. Bu saatte olacağı tek yer vardı o da işyeri...

Büyük bir moda eviydi içeri girdiğimde orta yaşlarda hoş bir kadın tarafından karşılandım. Henna'yı görmek istediğimi söyleyince toplantı yapıldığını beklemem gerektiğini söyledi. Eh sorun yoktu biraz kıyafetlere bakarak vakit geçirebilirdim. Moda evinde sadece gelinlik satılmıyor abiye kıyafetlerin her çeşidi bulunuyordu. Gelinlikler niye bu kadar dikkatimi çekmişti ki? Belki de evlenirken giyemediğim içindi. Cansız mankenin üzerinde ki tasarıma hayran kalmıştım. Evliliğim normal yollardan olsaydı kesin böyle bir gelinlik giymek isterdim. Tavus kuşu gibi kabarık modelleri hiçbir zaman sevmemiştim, bu vücuda oturan bir modeldi, gelinliğin göğüs, boyun ve kollarının açıklığını danteller kapatıyor. Açıklıkla kapalılığın birleşimi göze çok hoş geliyordu. Evet, gelinlik giyme şansım olsaydı bu modeli kesinlikle seçerdim.

"Henna'nın tasarımı." diyen kadına gülümsedim "Gerçekten harika, toplantısı ne kadar süre devam edecek bir bilginiz var mı?"

"Çıktılar, hemen geldiğinizi bildiriyorum."

Kadının telefonla geldiğimi bildirmesiyle Henna ara kapıda göründü, hızlıca yürüyerek boynuma sarıldı çok neşeli görünüyordu.

"Henna Hanım kararınızı en geç yarına kadar bildirmek zorundasınız." diyen adama baktım... Ellili yaşlarda çok hoş görünen biriydi. Yanında ondan daha genç bir adam ve muhtemelen eşi olan bir kadın vardı.

Henna beni arkadaşı olarak tanıtırken, yaşlı adamı ve kadını patronları genç adamı da baş stilist olarak tanıttı. Üçlü grup kapıdan çıktığı anda Henna sevinçle hem ev arkadaşı hem iş arkadaşı olan Emel'le sarmaş dolaş oldu.

"Simay gel bende seni arayacaktım."

"Ne oldu, niye beni arayacaktın ve bu sevincin nedeni ne?"

Koluma girdi "Yalnız konuşmalıyız." diye fısıldadı "Emel'e bir süre kendisini idare etmesini söyledi. Bu kadar büyük moda evinde yalnız kalabileceğimiz yer olmaması ilginçti.

"İçerilerde bir yerlerde oda yok muydu, neden dışarı çıkıyoruz?"

"Şimdilik özel odam yok ve söyleyeceklerimi kimse duymamalı dedikodu olmasını istemiyorum."

Koluma girdi yürümeye başladık, deniz kenarında ki banklardan birine yöneldi "Simay sormadım ama karnın aç mıydı veya kafeteryalardan birinde oturmak ister miydin? Kapalı alanda kalınca sıkılıyorum burası kurtuluşum oluyor. Biraz da olsa ülkemdeki körfez kıyısını hatırlatıyor özlem gideriyorum"

Henna'yı çok iyi anlıyordum... Özgürlüğü seçmişti ama ülkesini hâlâ çok özlüyordu.

"Yaptığın gelinliği çok beğendim."

"Sahi mi? Gerçi o gelinlik benim seçilmemin en büyük nedeni oldu."

"Nereye seçilmenin?"

"Modanın kalbinin attığı yerlere gideceğim, ünlü tasarımcılardan ders alacağım. Paris, Milano, Venedik aklına gelen gelmeyen tüm ülkeler, şehirler." Heyecanı neşesi o kadar güzeldi ki minik adımlarla bankın önünde dolaşıyor sanki inanamazmış gibi ikide bir kıkırdıyordu.

"Oturup doğru dürüst anlatsana! Başım döndü."

"Heyecandan yerimde duramıyorum, patronlarım çizimlerimi çok beğeniyorlar. Ülke hatta dünya çapında marka olma niyetleri var. Bunun için benim ve Emel'in kendimizi daha fazla geliştirebilmemiz için önümüze çok güzel bir fırsat

sunuldu. En az bir sene yurt dışında ünlü modacılardan ders ler almamız sağlanacak." dedi birden yüz ifadesi üzüntülü bir hale geldi yanıma oturdu ve sustu...

"Çok sevindim devam et."

"Ya Polat izin vermezse..."

"Bende hem seni görmek hem de bazı olayları konuşmak için gelmiştim."

Henna yine ayağa kalktı hiperaktif miydi neydi, bir an yerinde duramıyordu... "Biliyorum biliyorum..."

"Neyi biliyorsun?"

"Hatamı biliyorum, Polat'ın kızacağını bilerek söyledim ama başka çare bulamadım. Komşularımızdan Mualla teyze ille seni oğluma alacağım diye tutturdu, önce şaka yapıyor sandım. İkide bir ailen nerede seni isteyelim diye ısrar etmeye başladı, istemediğimi defalarca söyledim bir gün oğluyla gelip kapıya dayandı. Oğlu da bana talip olduğunu söyleyince bu sefer kızlarda kaçırılmayacak fırsat olduğunu ailenin çok iyi olduğunu söyleyerek ısrar ettiler, gerçeği söylemek zorunda kaldım. Nişanlıyım dedim tabi şaşırdılar kiminle nişanlı olduğumu sordular. Polat'la dediğimde şaşkınlıkları çok daha büyük oldu."

"Evliyim dediğini duydum."

"Hayır, sadece nişanlıyım dedim. Bizim oralarda imam nikâhı kıyılınca gerçek evlilik sayılsa da burada ikisi birden yani dini nikâhının yanında resmi nikâh olmayınca kanuni olarak evlilik sayılmıyor."

"Doğrusunu öğrenmişsin."

"Ama yine de bana göre Polat benim kocam, izni olmadan tek başıma gitmem mümkün değil. Onun rızasını almalıyım."

Henna da kendince haklıydı, Borkan'la ilk anlarımız aklıma geldi... Bir tek çare vardı telefonumu çıkardım Polat'ı aradım "Yeni ayrıldığımızı biliyorum şu an Henna'nın yanındayım evli olduğunuzu değil ama görücü çıkınca nişan-

lı olduğunuzu söylemek zorunda kalmış. Polat kızın ödünü patlatıyorsun sana sormak istediği bir soru var, hemen cevap ver yoksa fena olacak. Bu kadar aksilik yeter." Bir söz daha söylemesine fırsat vermeden telefonu Henna'nın eline tutuşturdum. "Çabuk çabuk anlat." diye fısıldadım Henna hemen yurtdışına iş için gönderildiğini izni olup olmadığını sordu. Telefonu bana uzattı "Kapatmış serseri sana ne dedi?"

"İstediğin haltı yiyebilirsin bana sormak zorunda değilsin ne karım ne de nişanlımsın diye bağırdı."

"Ne desem bilmiyorum ama bir şekilde izin aldın. İçin rahat olarak gidebilirsin üzülme lütfen."

"Bağırmalara alışkınım benim asıl üzüntüm Polat'ı zor duruma düşürmek oldu. Boşa diye ısrar edemiyorum ailem duyarsa beni geri alır ve bu sefer nefes aldırmazlar."

"Hayatın için mücadele veriyorsun, boş ver gittiği yere kadar gitsin. Polat'ın evlenme niyeti olmadığına göre sorun yok. Ya para durumu ne olacak, Borkan'a söylememi ister misin?"

"Hayır hiç gerek yok. Kursları, yol parasını ve kalacak yeri iş yeri karşılıyor. Gerekli olan sadece günlük masraflar oda zaten hazır. Kraliçenin verdiği paranın büyük bölümü duruyor."

"Sıkıntıya düştüğün anda beni ara olur mu?"

"Ararım Simay, Borkan senin gibi biriyle evlendiğine o kadar çok seviniyorum ki anlatamam. Hele birbirinize âşık olmanız beni mutlu ediyor. Dilerim bir gün bende kalbimin sahibini bulurum."

"Sakın acele etme olur mu Henna, bak Fransız, İtalyan erkekleri fenalar kapılayım demeyesin." Hah sanki ben bu adamların ne olduklarını biliyordum da kıza akıl veriyordum.

"Olur mu öyle şey, kocam istemese de, ben evli bir kadınım. Boşanana kadar asla başka bir erkek aklıma bile gelmez. Bu evlilik Polat yeter artık diyene kadar devam edecek, umarım oldukça uzun sürer, çünkü yapmak istediğim çok iş var."

Henna oldukça kararlıydı, kızın kendine güvenli hali hoşuma gidiyordu. Kararını vermiş peşinden inatla gidiyor hayatını kurmak için çaba veriyordu. Ah aptal Polat inadından vazgeçip bir kez kızın yüzüne, yaptıklarına baksa kendi kazanacaktı. Ama kalp söz dinlemiyordu.

"Yolculuk ne zaman?"

"Hafta sonu ilk Paris'e gidiyoruz, hemen işyerine eğitime gitmeyi kabul ettiğimi haber vereyim."

"Bana sunduğunuz fırsatı kabul ediyorum. İşlemlere başlayabilirsiniz." diyerek telefonu kapattı. Sarıldık, vedalaştık.

Polat bir yöne, Henna başka bir yöne gidiyordu. Kaderin rüzgârı sert esmiş sonbaharda sararıp yere düşen yapraklar gibi onları sağa sola savurmuştu. Haklarında hayırlısı ne iyiyse onun olmasını diledim.

***

Simay'dan ayrıldıktan sonra sevincimin yanına üzüntü eklenmişti. Sabah üst katın kapısının açılma sesini duymuştum. Geldiğini tahmin etmiştim... Benim için yine kötü düşünmüş olmalıydı, telefonda konuşurken sesi çok öfkeliydi... Elin adamlarının arabasına binerken bana sormuyorsun da gideceğini mi soruyorsun dediğini Simay'a söyleyememiştim. Baş stilistimiz Korhan'ın arabasıydı, yolu bizim evin önünden geçtiği için biniyorduk.

Ne yapmalıydım, nasıl davranmalıydım bilmiyordum. Uzunca bir süre bankta oturdum, tanımadığım adamlar yanıma teklifsizce oturunca kalkıp, eve doğru yürümeye başladım.

Moda evine ikinci kez gittiğimde çizimlerimin çok beğendiklerini söylemişler eğitim geçmişimi öğrenmek istemişlerdi. Okuluna gitmediğimi evde kurs öğretmeninden ders gördüğümü söylemiştim. Doğal yetenek olduğumu çizimimi biraz daha geliştirirsem sayılı stilistler arasına gireceğimi söylemişlerdi. Gece gündüz diye tabir edilen şekilde çalışmaya

başlamıştım. Her çizdiğim Korhan Bey tarafından denetleniyor, hatalarım giderilmeye çalışılıyordu. Moda evi sahiplerimiz olan karı koca iyi niyetli insanlardı. Efe Bey ve eşi Banu Hanım. Efe Bey kökeninin Araplardan geldiğini söyleyince çok daha rahat etmiştim. İlk gelinlik çizimimin beğenilerek dikime gönderilmesi benim için sürpriz olmuştu. Manken üzerine giydirilip sergilendiği anda içeri giren müşteriler tarafından beğenilmesi en mutlu olduğum andı. Sonraki çizimlerim de dikkate alınıp dikime gönderildikçe kendime olan güvenim artıyordu. Moda evinin büyüme gibi bir projesi olduğundan bu gün haberim olmuş eğitim için gönderilecekler arasında olduğumu söylediklerinde sevincimden ne yapacağımı bilememiştim. Aklıma ilk gelen Polat olmuştu, gitmeme izin vermezse adım atamazdım.

Apartmana az kalmıştı neredeyse gelmiştim, geldiğime pişman oldum ne ileri ne geri gidebiliyordum ayaklarıma beton dökülmüş gibiydi. Fahim abim, yanlış görmüyordum Fahim abimdi, aman Allah'ım. Ben şimdi ne yapacaktım.

"Niye dikiliyorsun yürüsene." diyen sese baktım yanımda duran arabanın içinde Polat vardı. "Ben..."

"Henna canavar görmüş gibi bakıyorsun."

"Abim gelmiş."

"Kim hangisi?"

"Mahmure annemin küçük oğlu Fahim abim, şimdi ben ne yapacağım."

"Niye bu kadar korkuyorsun?"

"Başka bir evde oturduğumu öğrenirse evliliğimizin sahte olduğunu anlar beni geri götürür."

***

"Arabaya bin ama arkaya değil yanıma otur." Bu kadın resmen başımın belasıydı, korkudan elleri titriyordu. "Kom-

şularla muhabbete başlamadan yanına gitmeliyiz, yoksa tüm gerçeği öğrenir. Doğal davran her an birlikteymişiz gibi..."

"Olur."

"Titremeyi de kes kavga ettiğimizi sanacak."

"Ben titrememi durduramıyorum." dediği anda elini tuttum, buz kesmişti "Derin nefes al Henna. Bu gün okuduğum kitapta bir söz bana seni hatırlattı, yüzüme bak."

Bakışlarını abisinden zor ayırdı. Gözleri kocamandı ilk kez bu kadar yakından görüyordum, bal renkli gözleri korku doluydu. "Beni dinle sözleri aklına yaz. Kafesin içinden çıktığında değil, kafesi içinden çıkardığında özgürleşirsin." desem de sanki beni görmüyor duymuyor gibi bakıyordu.

"Duydun mu beni?"

Yavaşça başını salladı "Duydum." diye fısıldadı. Gözleri yüzümden ayrılıp abisine doğru baktı.

"Sakinleş."

Eli ısınmaya başlayınca geri çekildim, arabayı hareket ettirdim. Fahim denen adam apartmana bakıp duruyordu. Arabadan indim Henna'nın tarafına geçip kapıyı açtım, adam bizi görmüştü. "Henna, özgürlük istiyorsan rahat olmalısın." Başını salladı.

"Abi. Burada ne işin var?" Abisine doğru yürürken ben biraz geride kaldım adamı hiç tanımıyordum.

***

"Seni dolaşmaya geldim, damat bu herif mi?" Abim Polat'ın Arapça bilip bilmediğini düşünmeden saygısızca konuşmuştu. Polat'ın dilimizi bilmediğine şu an için duacıydım.

"Abi kocam dilimizi bilmiyor İngilizce konuşursan çok sevinirim."

***

Henna'nın abisini uyarması dikkatimden kaçmamıştı, adam mutlaka kötü bir söz söylemiş olmalıydı. "Misafire neden geldiği sorulmaz ama... Bu kadar kısa sürede başınızdan atıp, hiç aramadığınız karımı görmeye gelmenize şaşırdım."

Henna'nın koca gözleri daha fazla büyüdü, telaşla abisine baktı. Adamın kaşları çatılmıştı, yanımda anlamadığım bir dil konuşursa böyle bir davranışı da hak etmiş sayılırdı. Onun kaşlarını çattığı gibi, bende aynı yüz ifadesine büründüm. Hiçbir zaman beni sindiremeyeceklerini bilmeliydiler. Fahim "Olaylar bizim dışımızda gelişti, haberimiz olsaydı durumlar çok daha farklı olurdu. Kız kardeşimizin rahat olup olmadığını merak ediyoruz?" deyince...

Henna'ya baktım "Çok rahatsın değil mi bal gözlüm." dedim bayılacak gibi olunca belinden tuttum. Kolumu sardığım bel incecikti...

"Çok rahatım abi, kocam beni el üstünde tutuyor."

Abim "İyi sevindim, babamızın davranışlarını bize yükleme damat bey. Beni kapı önünde misafir etmeyeceksiniz herhalde." dediğinde telaşla Polat'a baktım...

"Henna'nın işi yeni bitti, gördüğünüz gibi yorgun dışarıda ağırlayalım sizi."

"Kardeşim çalışıyor mu nasıl olur, nasıl çalışmasına izin verirsin?"

"Kendi isteğidir, yoksa ben karıma gül gibi bakıyorum. Elini sıcak sudan soğuk suya sokturmuyorum."

"Babamız duyarsa çok kızar."

"Babanız Henna'yı başından attığı anda onun üzerinde ki hâkimiyetini kaybetti. Artık kocası benim, karım ne isterse onu yapacak. Sizler eşimin kararlarına müdahale edemezsiniz."

"Para için çalışıyorsa hiç sorun değil, fazlasıyla veririm."

Adamın beni düşürdüğü durum inanılmazdı, suçlusu kimdi tabii Henna. Kadına gittikçe daha çok öfke duyuyor-

dum, kıpkırmızı olmuştu ve yalvarır gibi yüzüme bakıyordu. "Kendine gel Fahim bir tek söz daha söylersen misafirliğin sona erer, kardeşinin yüzünü bir daha hiç göremezsin."

"Abi lütfen, çalışmayı ben istiyorum kocamın bir suçu yok."

"Özür dilerim inanın çok şaşırdım, bizim ailemizde kadınlar çalışmaz."

"Benim ailemde kadın istiyorsa çalışır, şimdi yemeğe gidiyor muyuz yoksa misafirliğin burada sona mı eriyor?"

***

Abim bir an suskun kaldıktan sonra "Gidelim" dedi...

Tekrar arabaya bindik abim arkaya geçince bende yanına oturdum. Polat "Yanıma oturman gerekmiyor mu Henna?" deyince bir an ne yapacağımı bilemedim. İçimdeki kafesi çıkarmalıydım "Abim uzak yoldan geldi, biraz muhabbet edeliz." dedim bu sefer abim şaşkındı. Bir erkeğin isteğine karşı çıkmak kadınlar için pek olası değildi.

Polat "Sen bilirsin." diyerek arabayı hareket ettirdi.

"Abi nasıl, neden geldin? Babamın ya da annemin haberi var mı?"

"Yok. Kimsenin haberi yok Fatima anne Türkiye'ye geleceğimi duyunca resmen yalvardı. Git kızı gör ne durumda aklım onda kaldı deyip durdu. Bende seni çok merak ettiğimden yalvarmasına dayanamadım. Aklında olsun ne ben seni gördüm ne de sen beni gördün. Babam duysa beni evlatlıktan reddeder."

"Biliyorum annem nasıl?"

"Nasıl olsun, uzunca süre odasından çıkmadı. Babam çok bağırdı odasına gitmedi bir süre küs kaldılar. Annemin araya girmesiyle şimdilik barışır gibi oldular."

"Ya benden bahsediyorlar mı?"

"Senin ismin asla anılmıyor, olayları öğrendim senin suçun yok kardeşim. Aslında kocan olacak adamında suçu yok. Yanlış yerde, yanlış zamanda bir araya geldiniz. Umarım mutlu olursun, sana iyi davranıyor mu?"

"İyi davranıyor abi, kocamdan şikâyetçi değilim."

"Tek eşi misin?"

"Evet, tek eşiyim. Buralarda çok eşlilik yasal değil." Abimle kendi dilimizde konuşuyorduk, Polat'ın dikiz aynasından birkaç kez çatılmış kaşlarla bana bakışını gördüm. Haksız değildi, ilk fırsatta neler konuştuğumuzu anlatacaktım.

"Nereye gidiyoruz?" diye çekinerek sordum.

"Galata köprüsünün altında ki lokantalardan birine gidiyoruz. Polis emeklisi ağabeylerimizden biri işletiyor. Güzel yerdir beğeneceksiniz."

Polat güzel cevap vermişti hafifçe omzuna dokundum "Teşekkür ederim." Tüm yaptıkları için teşekkürü çoktan hak etmişti.

***

"Önemli değil, eşimize hizmet etmek görevimiz." desem de içim kaynıyordu. Abisiyle Arapça konuşmasından hiç hoşlanmamıştım.

Yolda Kadri abiye telefon açtığımdan adamcağız bizi kapıda karşıladı. Masamız hazırlanmıştı, menü getirildi tabii tek seçenek balık çeşitleriydi. Henna tedirgin görünüyordu, balığı didikliyor uzun sürelerde çatalını ağzına götürüyor yemeği resmen katlediyordu.

"Balık sevmediğini bilseydim et lokantasına giderdik."

"Yok, severim bu sıralarda midem pek iyi değil." Abisi kardeşine baktı. "Bebeğiniz mi olacak?" diye sorunca Henna'nın yüzü kıpkırmızı oldu. "Hayır abi. Beni utandırıyorsun."

Kız kardeşine ilk bu gün dokunduğumu bilseydi acaba tepkisi ne olurdu. "Fahim sırf bizi ziyarete mi geldin?"

"İşlere boğulmadan önce biraz tatil yapayım diye düşündüm. Arkadaşlarla Yunanistan'da buluşacağız. Bu gece buradayım yarın erken saatte yola çıkacağım"

"Hangi otelde kalıyorsun abi."

"Otel mi? Onca yolu gelmişim beni otelde mi yatıracaksınız?"

Endişeyle Polat'a baktım, işte şimdi mahvolmuştum "Evimiz çok küçük rahat edemezsin. Havalimanına yakın otellerden birinde kalsan senin için çok daha rahat olur."

Abim birden ayağa kalktı. "Bu kadar istenmeyeceğimi bilseydim inan gelmezdim. Misafirliğim burada bitti."

"Otur Fahim, sizler büyük evlere alışık olunca Henna'nın rahat edemeyeceğini düşünmesi çok normal. Oturma odasında bir kanepemiz var sen bu şekilde uyumaya razıysan evimizde misafir etmek bizi sevindirir."

Henna'nın renkten renge girmesi hoşuma gidiyordu, kafasına göre kendini kurtarmak adına beni kurban etmişti. Bakalım şimdi nasıl bir çıkış yolu bulacaktı. "Vakit oldukça geç oldu, buyurun evimize gidelim." diyerek ayağa kalktım.

Henna "Ben bir lavaboya kadar gitsem, Polat benimle gelir misin?" deyip yürümeye başladı. Peşine takıldım, masa gözden kaybolur kaybolmaz "Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum, niye abimi eve davet ettin?"

"Abinin tavrını gördün ne dememi bekliyordun?"

"Hayır demeni..." İki parmağıyla kaşlarının arasına bastırdı, yüzünü buruşturdu gerginlikten başına ağrı girdiği belliydi.

"Biz Türkler misafirperverliğimizle tanınırız, hele en yakın akraba olan kardeşi kapı dışında bırakmak yakışık almaz."

"Ne olacak peki, kızlara ne diyeceğim."

"Her olayı kendine göre yönlendiriyorsun bunlara da bir çözüm bulursun, abin tek kaldı yanlış anlayacak." deyip masaya geri döndüm. Birkaç dakika sonra Henna geldi yüz ifadesi rahatlamıştı. "Hazırım gidebiliriz."

***

Kızlara telefon açıp bu gece eve gelmeyeceğimi söylediğimde sanki üçüncü dünya savaşı çıkaracakmışım gibi davranmışlardı. Kısaca abimin Kuveyt'den geldiğini ve bizim oralarda dini nikâh yapıldığında evli sayıldığımı kısaca açıkladım. Abim beni Polat'ın evinde yaşadığımı görmezse geri götürebileceğini söyleyince olayı tam anlamasalar da ses çıkarmadılar. Şimdi asıl mesele diğer komşulara görünmeden eve girebilmekti. İlk defa şans benden yana olmuştu. Kimseye yakalanmadan daireye çıkabildik.

Hızla eve göz gezdirdim, etraf düzenliydi... Polat'la abim salona geçer geçmez, daha önce kaldığım odada ki çek yatı hazırladım, ben nerede yatacaktım? Abimin neden bizde kaldığını hiç anlamış değildim, istediği lüks otelde kalabilecekken daracık yatakta yatmaya razı olmasının bir nedeni olmalıydı. Salona giderek "Yatak hazır abi." dedim, hemen kalktı peşimden geldi odaya girer girmez düşüncemi söyledim. Bir süre yüzüme baktı "Gerçekleri öğrenmem emredildi."

"Kim tarafından?"

"Annen tarafından."

"Ne işine yarayacakmış?"

"Seni geri getirmemi istedi, gerçeği söyle bana mutlu musun?"

"Abi nasıl bir hayat yaşadığımı çok iyi biliyorsun, beni bu evliliğe zorlayan kim? Annem değil mi? Kendi hırslarının kurbanı olarak beni seçti şimdi bana karışmaya hiç hakkı yok. Oyuncağını kaybetmiş şımarık çocuklar gibi hissediyordur. Benim annemle hiçbir ilişkim kalmadı. Mutlu muyum? Evet, abi özgürüm bu özgürlüğüm bana mutluluk veriyor. Kocam

iyi biri benim düşüncelerime, isteklerime karşı çıkmıyor saygı gösteriyor."

"Ne kadar süre?" Eliyle odayı gösterdi, neyi ima etmeye çalıştığını anlamıştım.

"Sonuna kadar abi, eşim beni istedikçe devam edecek. Zenginlikte mutlu olmadım, özgürlüğümü kazandığım bu hayattan çok memnunum."

"Ya kocan, kocan senden memnun mu?" Soran abimin sorusuna cevap verecekken odanın açık kapısında dikilen Polat'ı gördüm, parmağıyla sus işareti yapıp içeri girdi...

"Zorla evlendirildiğimizi biliyorsun, karımdan çok memnun olduğumu annesine iletebilirsin, sizlerden tek istediğim evliliğime ve karıma karışmamanız."

Abim "Edviye anne kızacak, kızının zor durumda olmasını hazmedemez." dediği anda "Abi!" diye bağırdım. Polat kolumu tutup biraz sıktı, susmamı istiyordu.

"O hakkını kaybetti. Asla bize karışmayacak."

"Ya sen Henna, sen de kocan gibi mi düşünüyorsun?"

"Evet abi, annemin bana yaptığı en güzel iyilik zorla da olsa kocamla evlenmeye mecbur bırakması oldu. Hayatıma karışmasın beni çoktan kaybetti iyi geceler."

"Edviye anne seni rahat bırakmayacaktır."

"Bu sefer karşısında beni bulur, Henna yalnız değil." diyen kocamın sözlerinin yalan olduğunu bilsem de içim mutlulukla doldu. Abimin oda kapısını kapadım olduğum yerde kaldım, nerede yatacağımı bilemiyordum. Polat, yatak odasına girmiş kapısını açık bırakmıştı. "Hadi gel." deyince daha kötü oldum. Başka çarem yoktu ayaklarım geri geri giderek odaya girdim. Polat çoktan yatağın içine girmişti. Bir süre ne yapacağımı bilemez halde durdum. "Soyun ve yat, ışığı da kapa yarın çok erken yola çıkacağım." Yastığını kabartıp sırtını döndü. Tüm kıyafetlerim alt katta kalmıştı. Dolaptan

yedek yorganı alıp iki kat yaptım yere serdim, uzanıp çarşafı üzerime örttüm "Yanımda yatabilirsin kocaman yatak."

Çarşafı üzerime biraz daha çekip sırt üstü döndüm, ay ışığı odadaki eşyaların üzerinde sanki oyun oynuyor gibiydi. Derin bir nefes aldım "Sana minnettarım Polat, tüm yaptıkların için binlerce kez teşekkür ederim."

Yatağın ucuna kadar geldi, karanlık beni gizlese de yinede utancımdan yüzüne bakamıyordum. "Ben bir şey yapmış değilim." dedi.

"Evli olmadığımızı düşündüğünü biliyorum, senin için zor olmayacaksa sevdiğin bir kadın bulana kadar bu durumumuzun devam etmesini istiyorum."

"Benim için sorun değil."

"Sabah erken gideceğini söyledin işin uzun mu sürecek."

"Oldukça uzun."

"Bende akşam hareket ediyorum, telefon numaramı istersen. Yani hani birini seversen hemen bana bildir."

***

"Bildiririm bu senin içinde geçerli, dikkatli ol umarım istediğin gibi bir hayat yaşarsın." diyerek tekrar yatağın öbür yanına geçtim, uzunca süredir çok uzun süredir yatağımda olamasa da bir kadınla yatak odasının mahremiyetinde yatmamıştım. "Teşekkür ederim." diyen cılız sesini duydum.

Burnuma gelen kadın kokusundan huzursuz olmuştum, leylak kokusu tüm bedenimi ele geçirmeye başlamıştı. Henna'nın parfümü...

"Bu kadar çok sürmek zorunda mıydın?" Soruma cevap vermesini beklediğimi fark etmekten daha çok huzursuz oldum... Uyumuştu, bir süre derin soluklarını dinledim, birdenbire hayatımın ortasına düşen atom bombası gibi olmuştu. Bir an önce buralardan uzaklaşmalıydım sorunlar çok fazla gelmeye başlamıştı.

8. BÖLÜM

Sabah çok erken kalktım, abimi bir an önce evden göndermek istiyordum. Polat yeteri kadar hatta fazlasıyla benim saçmalıklarıma katlanmıştı. Yorganı katlayıp kenara koydum, sessiz hareket etmeliydim benim gibi Polat da uzun süre uyuyamamış sabaha karşı uykuya dalmıştı. Odadan çıkmadan evvel ilk defa özgürce kocama baktım. Zoraki kocam derin soluklarla uyuyordu. Sarışınlığı ilgimi çekiyordu, dalgalı saçları, bir günde uzayıp yüzüne hoş bir hava veren sarı sakallar. Birden dönünce olduğum yerde kıpırtısız kaldım, üstü çıplak yatmıştı, ikinci kez çıplaklığını görüyordum ve daha önce nasıl fark etmediğime şaşırdığım dövmesi sağ kolunun üst kısmını tamamen kaplıyordu. Görmemek imkânsızdı kesin yeni yaptırmış olmalıydı. Siyah sarmallar hoşuma gitmişti... Daha fazla seyretmeye devam edersem yakalanacaktım. Parmak uçlarımda yürüyerek odadan çıktım, abim de uyanmamıştı. Aynı kıyafetleri giymem mutlaka ilgisini çekerdi. Çayı ocağa koydum, hızlı hareket etmeliydim, dairenin kapısından çıkar çıkmaz sonunda tamir edilmiş asansörü bile beklemeden alt kata koşturdum. Kızlarda uyanmamışlardı aceleyle üzerimi değiştim, evden geri çıkarken Pelin'le karşılaşmak hoş olmadı, gözlerini ovuşturuyordu "Ne oluyor Henna?"

"Bize anlatmadığın ne?" diyen de Emel'di...

"Söz veriyorum sonra anlatacağım. Ama şimdi acelem var."

Daha fazla oyalanamazdım, erkeklerin kalktıklarını düşünerek dışarı çıkmam için mazeret bulmamın en güzel yolu ekmek almak olacaktı. Bu sefer asansörle indim. Kızlar, komşular ve hayatımdaki iki erkek ve imdat diye bağırmak istiyordum. Yakınlardaki marketten gerekli olanları aldım ve tekrar hızlıca eve döndüm. Uyanan olmaması için dua etsem de kabul edilmemiş olmalıydı ki Polat mutfakta ki sandalyeye oturmuş kahve içiyordu. Fincanı masaya bırakıp bana, daha doğrusu elimde ki torbalara baktı. "Haber verseydin ben giderdim."

"Üzerimi değiştirmem gerekiyordu."

"Akıllı kadınsın, fazla vaktim kalmadı kahvaltıyı bensiz yapacaksınız."

İçeriden ses gelince "Abim kalkmış olmalı, hemen kahvaltıyı hazırlıyorum." diyerek poşetleri boşaltmaya başladım. Hayatım jet hızında olmamı gerektiriyordu. Çayı demledim, ekmekleri ısıtıcıya koydum, arkamı döndüğümde Polat buzdolabından çıkardığı domatesleri doğramaya başlamıştı. "Ben yapardım." Şaşkındım gerçekten çok şaşırmıştım...

"Elime mi yapışacak doğruyorum işte." deyince daha çok şaşırdım. Salatalıkları soyup tabağa şekilli olarak dizdi, dolabın kapağını açarak tabakları çıkardı masaya koydu. Seri hareket ediyordu ve çok düzenliydi, erkeklerin hizmet etmesine alışkın olmayan ben ondan daha yavaş hareket ettiğimi anlayınca utandım. "Niye kızardın Henna?"

"Erkeklerin iş yapmasına alışkın değilim, benden daha seri olduğunu görünce ne bileyim..."

"Senelerdir yalnız yaşıyorum, ailemin yanında yaşarken yani çocukluğumda anne kurallarına uyduk."

"Anne kuralları mı?"

***

Henna'nın o koca gözleri merakla daha fazla açılmıştı, bir şekilde hayatıma dâhil olan bu kadının beni içine düşürdüğü durumu görmezden gelmesem de, benden çok daha fazla zor durumdaydı. Tek başına yaşam savaşını vermeye çabalıyordu. Herhangi biri gibi davranabilirdim. Taze naneleri yıkamaya başladığımda hâlâ yanımda duruyordu. Süzgeci yanına koydu...

"Biz üç erkek kardeşiz... Evin tüm sorumluluğu annemin üzerindeydi, bildiğin ev işleri ve ebe olarak çalışıyordu. Bir gün hastalandı uzunca süre hastanede yatması gerekti, tabii bu arada bakacak kimsemiz yoktu, babam hiçbir işten anlamıyordu. Annem eve döndüğünde bizim ve evin halini gördüğünde neredeyse çıldıracak hale geldi tam bir diktatör kesildi. Artık bize rahat yoktu bir gün isyan ettik ev işi yapmayacağımızı söyledik. Annem üçümüzü bir koltuğa oturttu, hatta babama da oturmasını söyledi. Hastalandığında düştüğümüz durumu anlattı bakacak kimsemiz olmadığından geri döndüğünde evin ve bizim halimizin berbat olduğundan bahsetti. Bir kez daha hastalanırsa perişan olup başkalarına muhtaç yaşamaktansa kendi işimizi kendimizin görmesinin çok daha güzel olacağını aklının geride kalmayacağını anlattı. *'Ben sizden iş beklemiyorum ama bilmelisiniz; erkek olmanız iş yapmayacağınız anlamına gelmez. Büyüyorsunuz bir süre sonra okul için veya okuldan sonra iş hayatı için evden uzaklaştığınızda öğrendikleriniz işinize yarayacak. Bu kadar konuşma yeter Polat masayı kur, Demir abine yardım et, Çelik çamaşırları makineden çıkar ve sen kocacığım salatayı yap.'* deyip yanımızdan ayrıldı.

"Babam bir süre düşünüp *'Ben annenize hak veriyorum her an her şey başımıza gelebilir hatta yazları başıboş dolaşacağınıza çalışıp para kazanmayı öğrenme zamanınız geldi.'* diyerek mutfağa geçti. Üçkardeş birbirimize baktık, yapacağımız ne vardı ki büyüklerimiz haklıydı. Annemizin tekrar hastalanma ihtimali hepimizin gözümüzü korkutmuştu. Sanki anlaşmış gibi o andan sonra hiç şikâyet etmeden annemizin dediklerini yaptık

Bir süre sonra bize iş verişleri azalmaya başladı, zamanla bitti ama alışkanlık haline geldiğinden yapmaya devam ettik."

Polat benimle ilk kez bu kadar uzun konuşmuştu, anlattıklarını masal gibi dinlemiştim. "Size bakacak büyükleriniz yok muydu?"

"Babam maden işçisi olarak çalışıyordu, memleketinden uzak yerde olunca aileden kimsede olmuyor, o sıralar dedemde hasta olduğundan babaannem gelemedi."

"Hâlâ oradalar mı?"

"İkisi de emekli oldu Anamur'a geri döndüler... Gitme vaktim geldi Henna, abinin kalkmasını bekleyemem."

"Umarım görevin tehlikeli değildir."

"Tehlike her yerde Henna."

"Lütfen dikkatli ol."

"Olurum, sende çok dikkatli ol. Bir şeye ihtiyacın olursa ne olursa olsun beni ara."

"Teşekkür ederim Polat, uzunca süre belki de hiç görüşemeyeceğiz. Sana verdiğim rahatsızlık için tekrar özür diliyorum."

"Olan oldu ikide bir özür dilemeyi bırak." Küçük çantamı elime alıp çıktım.

***

Arkasına bile bakmamıştı ben yine de dayanamadım pencereye koştum hiç olmazsa giderken kurtarıcımı son kez görmek istiyordum. "Kocan kaçarcasına nereye gitti?"

Abimin sözlerini duydum başımı çevirmedim, Polat özel bir araca biniyordu başını kaldırıp yukarı bakmadı. Haklıydı ben onun hiçbir şeyi değildim, araç hareket edince abime döndüm "Polat göreve gidiyor."

"Polis yerine daha mevkili biriyle evlenebilirdin."

"Abi sende annem gibi başlama, çok karısı olan biriyle ne evlenecektim."

"Ne var bunda rahat ettikten sonra niye karşı çıkıyorsun?"

"Tabii ya okusan da okumasan da düşüncelerinin değişeceğini beklemek bir hayal... seni daha aydın fikirli sanıyordum. Sen çok eşli evlilik yapabilirsin, çünkü kadınların ne hissettiği umurunda değil."

"Of Henna gayet doğal."

"Sana doğal geleni ben kabullenmek istemiyorum, seni engellemeye çalışmıyorsam sende bana karışamazsın."

"Bu kadar kısa sürede oldukça değişmişsin."

"Her zaman bu düşüncelere sahiptim sadece söyleyemiyordum. Bak abi ben hayatımdan memnunum, istediğim arzu ettiğim hayatı yaşıyorum. Eşim kararlarıma saygı duyuyor ailem tarafından gelecek baskıyı artık kabul etmiyorum." Okumuş, aydın fikirli geçinen abim bile ülkemin şartlarına hoşgörüyle yaklaşıyordu. Paranın bir kadına yeteceğini düşünüyor duygularını umursamıyordu. Belki çok kadına para yeterli gelebilirdi bana gelmiyordu bunu anlamalıydılar. Abimi mutfağa davet ettim "Kahvaltı masasını kocam hazırladı, hemen çayını koyuyorum."

"Kocan mı?"

"Niye şaşırdın, çok yardımcı oluyor."

Masaya oturdu, uzattığım çay fincanını aldı "Tabii senin hizmetkârlarla büyüdüğünü öğrenmiş olmalı, eksikliğini bu şekilde kapatmaya çalışması çok doğal."

Elimde ki servis tabağını masaya hızlıca bıraktım "Yeter artık abi, evimde misafirim olduğunu unutma. Ben hayatımdan memnunum diyorsam bana inanmalısın. Şu ana kadar hizmetkârlarla dolu olan eski evimi hiç özlemedim. Özlemim sizler için oldu beni kendinizden daha fazla uzaklaştırmayın."

Abim arkasına yaslanmış yüzünde güzel bir gülümsemeyle beni dinliyor tepki vermiyordu. "Seninle gurur du-

yuyorum Henna. Diğer kız kardeşlerimizden her zaman çok farklı oldun. Onlar parasal rahatlığı seçip zengin bir eşle evlenmekten başka hiçbir şey düşünmezken, sen okumak veya kendine yararlı bir iş öğrenmenin peşindeydin. Her zaman mutlu ol kardeşim ne zaman başın sıkışırsa abi gel demen yeterli. Kocan oldukça soğuk görünüyor sana iyi davrandığı sürece bu haline aldırmam ama seni üzerse hiç gözünün yaşına bakmam bilesin."

Fahim abimin sözleri içimi rahatlatmıştı, yine de ülkemin kurallarını, geleneklerini sonuna kadar kullanmaktan hoşlanan adamı bir kez bile evliliğimin gerçeklerinden haberdar edersem yandığımın resmiydi. "Sağ ol abi, rahatım ve mutluyum beni merak etmeyin"

Konuşurken kahvaltımızı yarım yamalak bitirmiştik, çayından son yudumunu alan abim ayağa kalktı "Gitmeliyim arkadaşlarım beni bekliyor, iyi olduğunu bizimkilere bildireceğim arada bir Fatima anneyi ara seni ne kadar çok sever bilirsin."

"Ararım abi güle güle git, beni merak etmeyin."

"Bu evde yalnız mı kalacaksın."

"Evet yalnız kalacağım. Kocamın görevden dönmesini bekleyeceğim." Abime gideceğimi söyleyemezdim, burada olan her konuşmanın annelerimin kulağına gideceğini biliyordum. Tek başıma yurt dışına gitmem onlar için facia demekti.

Kapıyı kapattığım anda derin bir oh çektim, ortalığı toparlayıp hazırlanmalıydım. Birde kızlara açıklama yapmam gerekecekti. Abimin yattığı odaya girip yatağı toplamaya başladım, yastığı kaldırdığımda altında beyaz bir zarf vardı üzerinde kocaman harflerle HENNA yazıyordu. Ağzı kapalı değildi açtım içindeki notu elime aldım *'Bu kartta olan parayı gönlünce kullan, her ay para ilave edilecek senin sıkıntıda olmana gönlümüz razı gelmiyor. Babamızın ve Edviye annenin bu karttan*

haberi yok diğer aile üyelerimizin ortak aldığı kararla hesap oluşturulmuştur. Seni seviyoruz.'

Zarfın içindeki kartı elime aldım, ailemin beni düşünmüş olması çok hoşuma gitmişti. Yinede bu kartı kullanmayı düşünmüyordum kendi çabamla para kazanmak eğer zorda kalırsam kartı kullanmak en doğru hareket olacaktı. Odayı aceleyle topladım, tüm evi dolaştım düzenledim. Polat geri geldiğinde evi düzgün bulmalıydı...

Hayatımın yolculuğu başlıyordu.

***

Aşağı indim şimdi bavul hazırlama zamanıydı, fazla bir şey götürmeyi düşünmüyordum. Boşuna hamallık yapmamın anlamı yoktu. Uzun sürecek seyahat planı yazlık veya kışlık kıyafetleri kapsadığından en güzeli tüm mevsimlerde giyebileceğim gibi kıyafetler yeterli gelecekti. Pantolonlar, bluzlar bir iki hırka... Gerekli olanları oralardan tedarik edebilirdim olmadı dikerdim. Fatima anneme ne kadar teşekkür etsem azdı, bileğime altın bilezik takmama, şu veya bu şekilde hayatımı idame ettirebileceğim bir mesleğim olmasına neden olmuştu.

"Evet küçük hanım olayları anlatsan artık." diyen Emel yatağımın üzerinde ki kapağı açık bavulu kucaklayıp yere indirdi, yerine kendi oturdu. Pelin hemen yanına ilişti ikisi de meraklı gözlerle bakıyorlardı. "Sen hazırlandın mı?"

"Lafı karıştırmaya çalışma kaçışın yok, uçağımızın kalkmasına daha çok zaman var. Hadi anlat."

Yere oturup sırtımı şifonyere dayadım "Ben evliyim."

"Söylemiştin hoca nikâhı ile evlisin."

"Aslında gerçekten evliyim, nasıl anlatsam... Araştırma yaptım. Milletlerarası özel hukuk kurallarına göre yabancılık unsuru içeren bir evliliğin geçerli olması, evliliğin yapıldığı yer hukukuna bağlı. Eğer evlilik gerçekleştiği ülkeye göre ge-

çerlilik unsurlarına sahipse Türk hukuku açısından da geçerli bir evlilik olurmuş."

"Polat bunu nasıl bilmez."

"Araştırmadıysa bilmek zorunda değil, sizin evlilik kanunlarınız bizimkiyle bir olmadığından Polat sadece hoca nikâhı ile evlendiğimizi sanıyor."

"Ona söyleyecek misin?"

"Hayır. Söylemeyi de düşünmüyorum. Bizimki zoraki bir evlilik kendini iyice cendereye girmiş gibi hissetmesini istemiyorum. Benden ayrılmak istediğinde rahat olmalı."

"Nasıl evlendiğini bize baştan anlatsana!"

Yola çıkmamıza çok vakit vardı, arkadaşlarımın gerçekleri öğrenmesinin hiçbir mahsuru yoktu. Yatağın üzerine çıktım bağdaş kurup oturdum "İlk önce benim ülkemin evlilik düşüncesini bilmelisiniz. Çoklu evlilikler doğaldır."

"Nasıl yani?"

"Bir erkek çok kadınla evlenebilir."

"Aman Allah'ım ben bir odada otururken kocamın başka bir odada kadınla beraber olduğunu bilerek yaşamak cehennem azabı olur."

"Bizde çok doğal, yetiştiriliş tarzımız bu. İlk eş olmak ayrıcalıktır, diğer kadınların üstünde olduğundan konumu daha yüksektir."

"Asla kabullenebileceğim bir durum değil. İster ilk eş, ister son eş iğrenç bir yaşam tarzı."

"Size ters gelen bize doğal gelir, yani birçoğumuza doğal gelir."

"Gelmeyenlerden biri de sen olmalısın herhalde."

"Beni bu duruma annemin hırsları getirdi, annem üçüncü eştir benden başka çocuğu olmamış. Simay ve Borkan'ı gördünüz kısa süre birlikte kaldık. Annem Borkan'a kafayı takmıştı, beni ilk eş olarak evlendirmeyi başaramayınca Borkan'ın ikinci eşi olmam için tuzak kurmaya çalıştı."

"Sinay'ı gördüm ikinci eşi kabul edebilecek bir kadın gibi değil."

"Evet değil, sizlerden yani Türk olan bir kadın tanıdım evlilik yaşamınızı sormuştum. İkinci eşi asla kabullenmeyeceğini, kocası başka kadın isterse boşayıp onu alabileceğini söylemişti. Haklıydı, kadınların birçoğu duygusal olarak acı çekiyorlardı. Her an kendilerini erkeğe ispatlama yarışına girerler çocukları bile ikinci planda kalır. Ülkemdeki evlilik anlayışından hoşlanmıyordum."

"Hiç mi tek eşli olan yok"

"Var tabi ama çok az onda bile kadın hep tedirgin yaşar, ya kocamı memnun edemezsem ya ikinci eşi alır diye hep diken üstündedir."

"Ne kadar erkek egemen bir toplum!"

"Öyle erkekler ne derse o olur. Ama bu rahat olmadığımız anlamına gelmez. Ülkem petrolden dolayı zengindir, yaşam artlarımız çok rahattır. Kadınlar evlenir erkeğin parasal gücüyle keyiflerine bakarlar."

"Babalarınız da zengin olmalı, peki bu işin adaleti nerede?"

"Benim için ince nokta bu oldu, babam zengindi rahattım. Kocam babamın verdiklerinden daha fazlasını bana vermeyecekti birde bilmem kaçıncı eş olacaktım. Annemin ısrarları, hırsları sonucu fazlasıyla bıkmıştım kim olursa olsun kabul edecek duruma geldiğim anda üçüncü eş olmam için ısrar edilmeye başlandı. O sırada annemin Borkan'ın ikinci eşi olmam için tuzak kurması, Polat'ın o anda önüme çıkması olayları değiştirdi. Tüm suç benim Polat'ı evliliğe zorladım. Annemin tuzağına Borkan değil Polat düştü."

"İstemezse evlenmezdi."

"O gece orada olup olayı gözlerinizle görmenizi isterdim. Rezalet bir durumdu, yarı çıplak bir erkek ve ben..."

"Yarı çıplak mı?"

"Uykudan gürültülerle uyanmış şaşkın bir adam, karşısında tanımadığı bir kadın birlikte olduklarını söylüyor. Ayrıca ülkenin kalburüstü insanları kapının önünde... En önemlisi de ülkenin Kraliçesi de içlerindeydi."

"Ay Kraliçenizde mi olaya karıştı."

"O olmasaydı durum çok daha kötü olurdu, bazı adamlar kadınlar çoktan ölüm diye bağırmaya başlamışlardı."

"Of çok fena!"

"Yaptığım hatayı anladığımda çok geçti, suçu olmayan bir adamı olayların içine çekmiştim. Tek ben değil o da cezalandırılacaktı, kraliçe hemen evlenmemize karar verdi. Babam beni reddetti."

"Ne hakları varmış bütün suç onların yani annenin."

"Suç aslında kimsenin değil düzenimiz böyle... Aramızda ki en suçsuz olan Polat işte bu yüzden evliliğimiz sadece yüzeysel, benden ayrılmak istediği anda ayrılacak. Umarım bu uzun sürer boşandığım duyularsa ailem tekrar üzerimde baskı kurmaya çalışır."

"Hayatın çok zor Henna, belli mi olur belki evlilik oyununuz gerçek olur. Polat kaçırılacak bir koca değil. Sende biraz girişken ol canım, sakın yanlış anlama senin yerinde ben olsam evliliği gerçekleştirme çalışmalarına çoktan başlardım."

Pelin'in kendi vücuduna sarılarak sallanması, yüzünün ifadesinden yanaklarımın kızardığını hissettim. Polat'ı cinsel olarak düşünmek benim için yasak bölgeydi. Evliliğe zorladığım erkeği o şekilde düşünemezdim... Ya sabah seyretmem neydi, elimi dövmesinin üzerinde gezdirmek istemiştim, hatta öpmek... Allah'ım neler düşünüyordum, hızlıca yataktan kalktım...

"Bu kadar gevezelik yeter kızlar, hazırlanma zamanı." deyip bavulumu tekrar yatağın üzerine koydum. Kızlar gülüşerek kendi odalarına geçtiler, son kontrollerimi yaptım bir kez daha yukarı çıksaydım ne olurdu.

Kimseye görünmeden sessizce üst kata çıktım, biraz kafa mı dinleyip koyu kahveden içip köftürü yiyebilirdim. Sanki evde bir değişiklik varmış gibi gezdim, her yer bıraktığım gibi temizdi. Mutfağa geçip kahvemi yaptım kavanozun içinde iki tane köftürü kalmıştı ve minik bir kâğıt vardı. *'Evimdeki kadının ismi Henna olmalı, keşke daha fazla alsaydım afiyet olsun* yazıyordu. Birini aldım kalem neredeydi? Salona geçtim çekmecelere bakmaya başladım. Bir sürü ıvır zıvır içinde kalemi buldum, kâğıdın arkasını çevirdim 'Çok beğendim dayanamadım yedim. *Biri senin biri benim afiyet olsun.'* yazıp kavanozu kapadım. İnşallah sağ salim gelip son tatlıyı yerdi.

Saatler su gibi akıp gidiyordu kalemi bulduğum dolabın içinde ki küçük fotoğraf albümünü aldım. Zoraki kocamı biraz olsun tanımak istememde bir mahsur olmamalıydı kapağını açtım Polat'ın çeşitli pozlarda çekilmiş fotoğrafı ortadan ikiye ayrılmıştı. Yanında biri olduğu çok belliydi hızlıca diğerlerine göz gezdirdim ona yakın yırtılmış fotoğraf son sayfasında tek bir poz sağlamdı o da yarısına kadar yırtılmış sanki yırtarken kıyamamış yarıda bırakılmış gibiydi. Çok güzel bir kadının fotoğrafı, dalgalı gür sarı saçlar, kocaman mavi gözler dudaklarında güzel bir gülümsemeyle poz vermişti. Vücudu da yüzü gibi kusursuzdu incecik mankenlere taş çıkartacak görünüşünden rahatsız olduğumu hissetmek hoş değildi.

Kocamın sevdiği kadın, belli ki hâlâ unutamadığı. Fotoğraflarını yırtacak kadar nefret etse de kalbinden çıkarıp çöpe atmaya kıyamadığı kadın... Albümü aynı şekilde yerine bıraktım, hata bendeydi niye hiç tanımadığım bir adamın özeline bakmaya kalkışmıştım ki. Fincanımı yıkadım kurulayıp dolaba yerine koydum, stajım bitince bu apartmandan, Polat'tan ayrılmak en doğru hareket olacaktı.

Kapıyı iyice kilitleyip aşağı indim vakit gelmişti...

9. BÖLÜM

FRANSA / Paris

Bu güzel şehre geleli iki gün olmuştu. Kullanılan dil ve yaşantıları her şey bana farklı geliyordu. Fransızların çoğunluğu kendi dillerinden başka bir dil kullanmayı reddediyordu. Bu yüzden anlaşmak oldukça zor oluyordu. Ders alacağımız moda evinin yakınlarında küçük bir pansiyonda odalarımız ayrılmıştı. Odam oldukça küçük ama çok sevimliydi sanki bebek evinde kalıyor gibiydim. Eski tip mobilyalar cibinlikli yüksek yatağım çok rahattı ev sahibemiz Madam Emma Mercier altmış yaşlarındaydı, o kadar enerji doluydu ki yaşını öğrendiğimde şaşırıp kalmıştım. Her zaman yapılı saçları, yüzünden eksik etmediği makyajıyla eski zaman Fransız kadınlarının zarafetini taşıyordu. Evin görünüşü, eşyaları hatta kullanılan çay fincanları, tabakları bile geçmişin izlerini yansıtıyor kıracağım diye ödüm patlıyordu. Hafta sonunu değerlendirmeye karar verdik belki daha sonra hiç zamanımız olmayabilirdi.

Paris'e gelip Eiffel kulesine görmeden geri dönemezdik. Çok büyüktü demir yığını gibi görünsede ihtişamı göz alıcıydı.

"Öf bu kadar övdükleri yer burası mıydı?" diyen Emel'e katılmamak mümkün değildi. "Yukarı çıkanlar var, hadi bizde çıkalım."

"Nasıl?"

"Bir zamanlar okumuştum, üç kattan oluşuyormuş en üst kattan tüm Paris görünüyormuş ayrıca lokanta var tabii yer bulabilirsek"

Asansörün önünde uzun bir kuyruk vardı, beklersek vakit kaybı olacağı belliydi. Merdivenlerden çıkmaya karar verdik ne kadar zor olabilirdi ki alt tarafı uzunluğu üç yüz yirmi dört metreydi.

"Aç değilim. Ama buraya kadar gelmişken yukarı çıkmamak olmaz. Hadi bakalım Henna tırmanmaya başlayalım."

Daha ilk kattaydık benim dizlerimde derman kalmamıştı. Emel benden çok daha kötü görünüyordu elleriyle dizlerini tutup demirlere yaslandı. "Yok anacım ya asansöre bineriz ya da ben burada kalırım."

Merdivenden yürüyerek yukarı çıkanlar çok fazlaydı onlara engel olmamak için Emel'in yanına gidip yere oturdum. Olduğumuz yerden bile manzara muhteşem gözüküyordu en üst kattan çok daha güzel görüneceğinden hiç şüphem yoktu.

"Kocan aradı mı?"

"Of Emel ne kocası, durumu size anlattım."

"Kızım resmen adam senin kocan, kendi ağzınla söyledin."

"Lütfen Emel böyle konuşma. Zoraki kocam olduğunu da söyledim. Adamı hiç tanımıyorum o da beni tanımıyor. Hem başka sevdiği var..."

"Sevdiğimi! Kız iki günlük kocan seni aldatıyor mu? Ne çabuk... gidelim o kadını bulup saçını başını yolalım. Ya da niye kadını yoluyoruz Polat'ı yolalım."

"Şaka yapıyorsun?" Kahkahayla gülmeye başladı "Tabii şaka yapıyorum, sen nereden öğrendin?"

"Çekmecede fotoğraflar buldum birçoğu ortadan yırtılmıştı, o kadının fotoğrafını da yırtmış ama birazını... Sonra yok etmeye kıyamamış gibi parçalamadan bırakmış."

"Eee ne var bunda, bir insan niye fotoğraf yırtar? Demek Polat o kadına çok öfkeli, canı fazlasıyla yanmış olmalı. Bitmiş bir aşk."

"Bitmemiş olmalı ki yırtık fotoğraf hâlâ duruyor"

Niye üzgündüm, benim olmayan bir erkek eski veya yeni aşk yaşamakta özgürdü. "Emel geliyor musun? Eğer gelmiyorsan ben yalnız çıkacağım. "

"Niye kızdın küçük hanım, yoksa kocana karşı bir şeyler hissetmeye mi başladın?"

"Sen varya sen... geveze, şimdi senin ağzını bağlayacağım." Boynumda ki fuları çıkardım.

Emel hızla merdivenleri çıkmaya başlayınca bende peşinden koştum "Durun bakalım bu ne acele." diyen adamın kollarına düşmüş olan Emel bana bakmayı bırakıp, adama bakınca dondu kaldı. Aslında yapıştı desem daha doğru olacaktı. Adamın kolları daha da sıkılaşınca arkadaşımı kurtarmak için kolundan tuttum.

"Ay Fransa da bir Türk, ülkemin insanlarının olmadığı yer yok." diyen Emel adamın pazılarına resmen asıldı...

"Bıraksana kızı."

"Ben bırakıyorum arkadaşın beni bırakmıyor."

"Kendine gel Emel."

"Kendimdeyim Henna, hiç bu kadar kendimde olmamıştım."

Adam kollarını açar açmaz Emel'i çektim "Sersemlik etme adamın parmağında yüzük var."

"Tüh yanlış kollar desene, hani yüzük?" deyip adamın eline yapıştı "Kızım bu alyans değil ödümü patlattın."

Adam elini çekiyor, Emel ısrarla bırakmıyordu "Bıraksana elimi!"

"Bekârsın değil mi? Bekâr olduğunu söyle lütfen."

Allah'ım millete rezil olmuştuk...

"Evli değil ama benimle birlikte." diyen adam, Emel'e elini itti.

İkimizin de ağzından aynı sözler çıktı "Seninle mi?"

Adamın diğer adama bakışı inanılmazdı. Emel "Şanssızlığımın içine tüküreyim." dedikten sonra hızla merdivenleri tırmanmaya başladı. Hem çıkıyor hem de yüksek sesle söylenip duruyordu " Kısmetim yok... kimi beğenecek olsam sahipli çıkıyor. Bir de bu kez rakibim erkek."

"Biraz yavaş konuş tam arkamızdalar."

"Fark etmez, ben kendi şanssızlığıma söyleniyorum. Oldukça yükseğe çıkıyoruz hayırlı bir kısmet dileğimi burada dile getirsem beni daha çabuk duyar mı dersin?"

Ne diyordu bu kız "Kim?" dedim gözleriyle gökyüzünü işaret etti "Hey Allah'ım bir âlem kızsın uzaya çıkman veya yerin dibinde olman duanı duymasına engel değil. Her isteğin bir vakti zamanı vardır."

"Of tamam biliyorum birden sinirlerim bozuldu işte."

Adamlar arkamızda gülüşüp duruyorlardı, Emel'in baygın bakışlarının yerini öfkeli bakışlar almıştı. "Kıkırdayan erkeklere de sinir olurum he!" deyince gülmekten kendimi alamadım "Kedi ulaşamadığı ciğere mundar dermiş seninki de bu hesap oldu. Hadi gel daha fazla tırmanamayacağım asansöre binelim."

Nihayet yer bulduk çok kısa sürede zirvedeydik, gerçekten dedikleri kadar vardı Eiffel kulesi demir yığını gibi görünse de her tarafa hâkim konumda yapılmış olması ilk havalı kırıklığını unutturuyordu. Manzara muhteşemdi, Paris ne kadar güzel olursa olsun benim ülkemin yerini asla tutamazdı.

"İstanbul boğazının görüntüsü, özellikle gece görüntüsü bu manzaradan çok daha güzel..."

"Bende şimdi ülkemin körfez görüntüsünün daha güzel olduğunu düşünüyordum."

"Abartılan kadar değilmiş."

Arkadaşımın fikrine içtenlikle katılıyordum, sağından solundan baktık, birkaç poz fotoğraf çektik daha fazla durmamızın anlamı yoktu. Geri iniş çok daha kolay oldu... Âşıklar şehri Paris, kulenin dibi hediyelik eşya, gül satan seyyar satıcılarla doluydu, daha çok siyahîler vardı.

Emel'i hayal kırıklığına uğratmış olan adam gül alıyordu. Yan gözle Emel'e baktım "Vallahi bunlar insanı çatlatır. Bir de gül alıyor, inşallah dikeni eline batar sevimsizin." diyerek hızlıca yürümeye başladı. Bu kızın ani hareketlerinden başım dönüyordu, peşinden koşup koluna girdim. "Hadi kızıp durma, yarın yeni insanlar ve sıkı bir çalışma programı bizi bekliyor bu günün keyfini çıkartalım."

"Tabii ya ne dert ediyorum ki? Bir adam gördüm beğendim sahipli çıktı diye kendimi öldürecek değilim. Dünyanın bir yerlerinde onun gibi biri vardır ve benim içim doğru insandır."

"İşte bu, hadi bir şeyler yiyelim."

Ağır adımlarla yürümeye başladık, birden önümüze geçen adamlar yüzünden durduk. Kulede tanıştığımız çiftti...

Emel'in beğenmiş olduğu adam yüzünde gülümsemeyle elinde ki gülü ona uzattı. Emel iteledi "Sen ne biçim adamsın hem sevgilin var hem de bana mı asılıyorsun?"

"Arkadaşım şaka yaptı, kadınsız tatil yapmaya söz verdik. Sizinle yaşadığımız gibi bir olay olduğunda sevgili olduğumuzu söyleyip yolumuza devam edecektik"

"Devam edin devam, hadi yolunuza."

"Duymadın mı söylediklerimi? Sevgili beklentimiz yok, arkadaş olmaya hayır demeyiz."

"Ne demeye çalışıyorsun bir anlayabilsem."

"Hadi bir yerlerde oturalım açıklayalım."

Tanımadığım iki adamın teklifini asla kabul edemezdim. "Arkadaşımın dediği gibi lütfen yolunuza gidin."

"Kötü bir niyetimiz yok."

"Gidelim Emel." Biraz önce tavır yapan kız yine değişmişti "Yakınlarda bir yerlerde otururuz, bakalım ne diyecekler?"

"Diyeceklerinden bize ne ki, hem yakışık almaz."

"Of Henna! Bu kadar geri kafalı olmak zorunda değilsin. Onlarca, hatta yüzlerce insanın içinde bizi yiyecek değiller herhalde. Bak ileride kafe var hadi gel."

Üçü birlikte yürüyünce mecburen peşlerine takıldım. Gösterilen masada sandalyede raptiye varmış gibi ucuna oturdum. Sanki birileri gelip ayıplayacakmış gibi hissediyordum. Emel oturur oturmaz beğendiği adamın yüzüne baktı "Hadi anlatın, durum ne? Niye böyle saçma bir oyuna başvurdunuz?"

"İlk önce tanışalım."

"Anlatacağına göre tanışıp tanışmamaya karar vereceğim dersem sorun olmaz herhalde."

Adam arkasına yaslandı, bir Emel'e bir bana bakıp;

"Sevgili derttir, her şeyi erkeklerden bekleyen kadınlardan bıktık. Yol parası, yemek parası ve yatacak otel parası hep bizlerden istendi. Ayrıca ona bakma, buna bakma buraya gitme engellerine takılmadan üç aylığına kadınlara yasak koyup kendi hayatımızı yaşamaya karar verdik."

"Bu söylediklerinizi için böyle bir oyuna ne gerek vardı?"

"Yusuf tiyatro oyuncusudur, arada bir böyle sululuklar yapar."

"Ya senin mesleğin ne?"

"Spor öğretmeniyim, ismim Tan!"

"Belli ben Emel, arkadaşımın ismi Henna bizde moda ile uğraşıyoruz. Stilistlik dersleri için geldik."

Yusuf'un bakışlarından hoşlanmamıştım, açıkça beni süzüyordu. Rahatsızlığımı belli edince gülümsedi "Sakın yanlış anlama, arkadaşımın dediği gibi kadınlara şu sıralar tövbeliyiz, ismin değişik geldi. Türk ismi değil ve aksanın değişik. Arap mısın?"

"Evet"

"Henna bizim gelinimiz olur, eşi Polat Türk ve polis."

Yusuf bir elini göğsüne diğer elinin tersini alnına koydu, yüzünde sanki dehşete düşmüş gibi bir ifade vardı "Aman tanrım, hareketlerimize çok daha fazla dikkat etmeliyiz desenize."

Tan Emel'e doğru eğildi "İşte derdimiz bu, flört istemiyoruz ama arkadaşlığa hayır demeyiz."

Emel düşünüyor gibiydi, dirseğini masaya dayayıp elini çenesine götürdü. Resmen bakışıyorlardı. Emel'in yabancı bir erkekle böylesine bakışması bana çok ters gelmişti. Masaya konmuş olan menüden içtiğim suyun ücretini öğrenip parasını masaya bıraktım, ayağa kalktım "Yorgunum pansiyona gitmek istiyorum, hadi Emel."

Tan gülümsedi "İşte bu, herkes kendi parasını öder, bağlılık yok, ısrar yok."

"Peki gerçekten sevdiğin bir kadın olsa yine bu şekilde mi hareket edeceksin."

Emel hâlâ konuşmayı uzatmaya çalışıyordu. Yabancı adamlarla aynı masada oturmak istemiyordum. "Sizlere iyi sohbetler." diyerek yürümeye başladım, eve gidecek otobüs ne taraftan kalkıyordu.

"Geldim, iki dakika duramadın."

"Adamları hiç tanımıyoruz nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?"

"Of Henna, sen de Polat'ı tanımıyordun ama evlendin değil mi?"

"O ayrı, bu ayrı..."

"Sana göre öyle, bana göre değil. Tanımadığın erkekle düşünmeden evlenmişsin, hoşlandığım erkeği tanımaya çalışıyorum. Paldır küldür evlenmiyorum. Bu yüzden bana namusluluk taslayıp yargılayamazsın."

Emel'in hakkımda ki düşüncelerinden içim buz kesmişti ayrı kültürlerin insanları olduğumuzu unutmuştum. Benim doğrum ona yanlış, onun doğrusu bana yanlış geliyordu. Hayatıma uzaktan bakınca dediklerinde çok haklıydı, hiç tanımadığım bir adamla evlenmiştim.

"Haklısın fazla tepki verdim, sen kalabilirsin inan önemli değil."

"Sende bir yönden haklısın, doğrusu bende onlarla tek kalmayı istemem. Seri katil bile olabilirler."

"Abartma!"

"Nereden biliyoruz, böyle komik hareketlerle kadınları ağlarına düşürüp..."

"Yusuf değil sen oyuncu olmalıymışsın, bu ne hayal gücü..." diyen Tan küçük kâğıt parçasını Emel'in eline sıkıştırdı "Bu telefonum, internete girersen kim olduğumuzu görürsün. Bildiğin gibi internet sayesinde insanın özeli olmuyor, bir süre buralardayız."

Yoldan geçen taksiyi durdurdu, bindiler. Aracın camını açtı "Canınız sıkılırsa bize telefon açın." diyerek el salladı.

Emel hâlâ uzaklaşan taksinin ardından bakıyordu "Bu adamı tavlamalıyım başka yolu yok."

Flört etmek, bir erkekle tanışmak bunlar bana çok uzaktı. Aile karar verir, aile beğenir, aile erkeği veya kadını seçerdi. Çoğu arkadaşımın evleneceği gün, hatta evlendiği günün gecesi kocasını gördüğünü biliyordum.

Neyse benim erkeklerle bir işim olmayacağına göre düşünmemde gereksizdi. İlk önceliğim moda ve yenilikler hakkında bilgi sahibi olup kendimi geliştirmek olmalıydı. Geldiğimizden daha çabuk pansiyona döndük, ilk işim kısa bir duş yapıp yatağıma uzanmak oldu. Senelerce kısıtlı bir hayat yaşayıp şimdi aşırı koşturmak beni yoruyordu. Polat ne durumdaydı, görevinin tehlikeli olmaması için dua edip gözlerimi kapadım...

"Henna daha çok dikkat etmelisin, doğal yetenek olsan da bu işin tekniğini öğrenmeden sadece basit bir çizer olarak kalır kısa sürede yok olursun."

Nina Carli hayatımızı zehir eden kadın, uzun eteklerini savurarak masalar arasında dolaşıp duruyordu. İşinde titiz olması onun itici küçümser tavırlarını yok etmiyordu. En çok da bana takmış durumdaydı her çizdiğime bahane buluyor eleştiriyor bazı sözleriyle rencide ediyordu. Yine başımda durmuş konuşuyordu, birçok dediğini anlamıyordum Fransızca konuşuyor anlayanlar gülüşüp duruyordu... Artık canıma yetmişti...

"İngilizce konuşursanız dediklerinizi anlayabilirim, anlayan arkadaşlar gibi bende gülmek isterim."

"Sen ne anlarsın ki modadan?"

Elimle sınıfı gösterdim " Dünyanın dört bir yanından gelmiş kursiyerler var, bu itici tavırlarınız hiç birine değil sadece bana." dedim hırsla çizim yaptığım kâğıtları toplayıp masadan kalktım. Emel de masasının üzerinde ki çizimlerini topladı kadın sırf benimle değil onunla da uğraşıyordu. "Bizi dışlamaya çalışıyorsun buna hakkın yok, sen ırkçısın açıkça kabul et bu iş bitsin."

Emel haklıydı kadın açıkça ırkçılık yapıyor bunu da gizlemiyordu, benden birkaç sene tecrübeli olması bizi her an hırpalamasını gerektirmiyordu. Şimdiye kadar ses çıkarmamıştım ama artık zamanı gelmişti. Ne kadar susarsam millet o kadar tepeme biniyor kendilerini haklı görüyorlardı "Sizi şikâyet edeceğim bakalım patronunuz Guy Elias bu tavırlarınıza ne diyecek."

Kadının birden rengi attı "Yapamazsın."

"Öyle bir yaparım ki? Burada bedava bulunmuyoruz, patronumuz gördüğümüz derslerin parasını veriyor."

Daha fazla bu kadınla muhatap olmamın anlamı yoktu. Bizimle beraber üç kursiyer daha ayağa kalktı "Bizlerde şikâyetçiyiz, davranışlarınıza boyun eğdiğimiz yeter."

İki siyahî kadın, bir Fas'lı erkekle beraber atölyeden dışarı çıktık. Birbirimize baktık sanki anlaşmış gibi aynı yöne doğru yürümeye başladık. İstikametimiz moda evinin merkezinde ki büyük patronun odasıydı.

Geleli neredeyse bir ay oluyordu henüz büyük patronu görmüş değildik, odasının olduğu kata çıktık tam bir kaos ortamıydı. Devasa büyüklükte salon insan kaynıyordu... Koşturanlar, elbise stantları, kumaşlar, danteller ve başıma doğru uçan bir elbiseyi son anda havada yakaladım. Elbisenin üzerinde ki irili ufaklı taşlar elimi acıtmıştı elbiseyi bırakmak için yer aradım... "Henna elin kanıyor." Emel'in ikazıyla baktım üzeri sıyrılmıştı...

"İşte bu! Sizi beceriksizler. Birde modacıyım diye geçiniyorsunuz, taşmış, gösterişmiş... Ahmaklar, müşterinin bu nezil modeli üzerine giydiğini düşünün kadın harpten çıkmış gibi olur." Öfkeyle elimde ki elbiseyi alıp yine fırlattı "Siz amsiniz ne işiniz var burada? Eline pansuman yap, hiçbir yere dokunma kan olmasın."

Boynumda ki fuları çıkarttım elime sardım "Kursiyerleriz."

"Niye bu kattasınız, sizlerle uğraşamam işim gücüm başımdan aşkın."

"Sizinle konuşmak istediğimiz acil bir konu var."

"Acil mi? İki hafta sonra gösteri yapılacak daha acil ne olabilir? Gidin."

"Irkçılık yapılan yerden gitmek bizim içinde zevk olacak."

"Irkçılık mı? Benim işyerimde asla ırkçılık yapılmaz."

"Siz bu sözleri kurs öğretmeni olan Nina Carli'ye söyleyin."

Adam beşimize de ayrı ayrı baktı "Bu durumu sizlerle sonra konuşacağım, şimdi hepiniz dediklerimi harfiyen yerine getireceksiniz. Sen eli yaralı, suçlu elbiseyi al üzerinde ne değişiklik yapılabilirse yap, sizlerde ona yardım edin. Or-

talarda dolaşmayın." Hızla yanımızdan uzaklaşıp platform üzerinde sadece minicik iç çamaşırıyla duran mankenin yanına gitti. Onun gibi yarı çıplak ortalarda dolaşan birkaç manken daha vardı ama kimse kimseye bakmıyordu. Sanki çıplak dolaşmak doğal gibiydi. Gerçi kadınların bakılacak fazla bir yerleri de yoktu, sopa gibilerdi kendimi bir an çok şişman hissettim...

"Of abur cubur yemeyi acilen bırakmalıyım." diyen siyahî kıza "Bende..." diyerek cevap verdim.

Fas'lı erkek arkadaşımızın gözleri yuvalarından fırlamış haldeydi. "Hadi gidip kendimize cansız manken bulup elbiseyi inceleyelim"

Koca salonun duvar kenarında bulunan cansız mankenlerden birini aldık, elbiseyi zorlukla üzerine geçirdik. Tüm elbise taşla işlenmişti yapılan işçiliğe acıdım, işlemek günler almış olmalıydı. Kum saati evet kum saati bu elbise için tam biçilmiş kaftan olacaktı. Çevreme bakındım kâğıda kaleme ihtiyacım vardı işlemeleri ziyan etmeden üç değişik model çizebilirdim. Mecburen büyük patronun yanına gittim ilk sözü "Yine mi sen?" demek oldu.

"Elbiseyi parçalara ayıracağım izniniz var mı?"

"İstersen paspas yap umurumda değil, şimdi çekil görüşümü engelliyorsun. Dur ismin neydi?"

"Henna."

Elimi çenesine koyup önünde ki mankenin üzerindeki kumaş parçalarına baktı "Söyle bakalım Henna aşk bir renk olsaydı hangisi olurdu?"

Şaşırmıştım, nasıl cevap vereceğimi bilemedim... "Kızı şaşırttın hayatım." diyen kadın patronun boynuna sarıldı. Daha fazla bakamayacaktım sanki ayaküstü sevişiyor gibilerdi. Adamın eli kadının kalçalarını avuçladığı anda bakışlarımı yere indirdim.

"Utangaç bir kadın ve bizim içimizde hayretler içinde kaldım. Yüzünü kaldır ben Neomi, Guy'un uzatmalı sevgilisiyim. Kısaca bu yakışıklı benim."

Kadın siyahiydi, Guy Elias'ın benim iş yerimde ırkçılık yapılmaz sözü doğruydu.

"Moda gösterimizin ismi aşkın rengi olacak, bu yüzden senin için aşkın ne renk olduğunu soruyor cevap ver yoksa hiç âşık olmadın mı?"

Âşık olmak, aşka renk vermek... Bir anda gözümün önüne, kaşlarını çatmış, yüzü öfkeden kararmış, kızgın, sarışın, kibar, alaycı, Simay'la birlikte gülerken gördüğüm Polat geldi... "Aşkın rengi bazen siyah korkutucu, bazen kırmızı alev gibi yakıcı, bazen gökteki güneş gibi içini ısıtan bir sarı, bazen beyaz yumuşacık şekerler gibi tatlı, bazen gökkuşağı tüm duyguları içinde barındıracak kadar renkli. Aşk o an duyduğun hislere göre değişen renk patlaması."

Neomi "Of bu kız fena âşık." dedi ve sırtını döndü.

Guy "Tüm renkleri istiyorum ara renkler, ana renkler hemen. Renkleri patlatacağız..." diye son sesiyle bağırdı. Guy'in bağırmasıyla karmaşa tekrar başladı, kumaş topları getiriliyor adamın önüne yığılıyordu. Beni çoktan unutmuştu, kenarda duran boş sayfaları kalemleri aldım arkadaşlarımın yanına döndüm.

Aşkın renklerini tarif etmek yüreğimi acıtmıştı. Ben aşkı nasıl tarif edebilirdim, kocası olmayan bir gelin, gelini olmamı istemeyen bir kocam vardı. Bana iki kez dokunmuştu abim geldiğinde belime sarılması, korkumdan dolayı titreyen elimi tutması harici hiç ten temasımız olmamıştı. Yine de elinin sıcaklığını belimde hissediyor gibiydim.

"Hey kendine gel." Emel elini gözümün önünde sallayıp duruyordu.

"Kendimdeyim."

"Dalıp gitmişsin, ne yapacağımızı söyle."

"Kâğıtları alın, bu taşları ziyan etmeden nasıl bir elbise yapabiliriz düşünün."

Benim zihnimde tasarladığım elbise bu sefer kâğıdın üzerinde can bulmaya başladı. Hızla çizdim, birkaç yeri beğenmeyip yine değiştirdim hazırdı. Guy Elias elbisenin ağır olmasını sevmemişti bende hafifletecektim. Diğerleri de kendi çizimlerini yapmışlardı, birbirimizin çizimlerine bakarak orta yolu bulduk. Bize atölye gerekiyordu, mankeni hepimiz bir ucundan tuttuk sora sora yerini bulduk. Terziler neredeyse saçlarını başlarını yolacak gibi görünüyorlardı. Şefleri olduğunu düşündüğüm adam bizi resmen dışarı attı "Burada olmaz çıldıracağım, çabuk olun sizi işe yaramaz terzi parçaları."

"Başka yer var mı?"

"Gidin, arka odaya... toz olun. Hemen." deyip eliyle kışkışladı, şimdi arka odayı bulmak gerekiyordu ama nasıl? Yerde ki kumaş parçalarını toplayan kızın yanına çömeldim "Arka oda nerede?"

Parmağıyla işaret ettiği yöne doğru yürüdük, eski tip iki dikiş makinesinin olduğu küçük bir odaydı, depo olarak kullanıldığı belliydi. Eh başka çaremiz yoktu, ortada olan fazlalıkları kenarlara yığmaya başladık. Odanın en güzel yanı tüm istediklerimizin bir arada olmasıydı. Düz bir masa, kumaş topları, danteller, makaslar, iğneler ve iplikler. Bir terzi başka ne isterdi, savaş aletlerimiz hazırdı...

10. BÖLÜM

RUSYA / Moskova

"Bu herifler var ya tam dayaklık."

"Boş ver onları, anlat bakalım evlenmişsin."

"Anlatacak bir şey yok."

"Evlenip anlatacak bir şeyinin olmaması biraz tuhaf kaçmıyor mu? Yoksa kızla yatakta mı basıldın?"

Bu kadınla yüzgöz olamayacaktım, zaten sinirlerim burnumdaydı. Boşu boşuna günlerdir bu izbe yerde sürünüyordum. Uluslararası aranan bir çetenin peşindeydik. Tüm dünyada hüküm sürüyorlardı, birçok olayda parmakları vardı. İnsan, silah, uyuşturucu ticareti yapıyorlar kendilerine uyum sağlamayanları dışlayıp öldürüyorlardı. Başları belli değildi, ufak izler bulup bağlantılarının izini sürerek asıl gruba ulaşmaya çalışıyorduk. İş sıkıcıydı, fazlasıyla sıkıcı adamlar sanki gözetlendiklerini biliyorlarmış gibi hiç hareket etmiyorlar her hangi bir olay çıkarmıyorlardı.

Olga neredeyse parçalanmak üzere olan koltuğa oturup bir bacağını kolundan sallandırdı. Sadece görünümü değil tavırları da erkek gibiydi.

"Özel hayatım seni ilgilendirmez." Oturduğum rahatsız sandalyeden kalkıp köşede duran mini buzdolabından su

alıp içtim, kahretsin yine elektrikler kesilmiş olmalıydı hamam suyu gibiydi.

"Yapma ya sıkıntıdan patlamak üzereyiz biraz konuşsak ne olur?"

Pet şişeyi çöpe atıp tekrar camın önüne geldim, bu adamlar ne zaman harekete geçeceklerdi "Ben sana özel hayatını soruyor muyum?"

"Sorma diyen kim?"

Sessiz sakin Henna, fazla konuşmayan insanı rahatsız etmeyen Henna neler yapıyordu acaba?

"Bir sevgilim var, fahişe gidip kendine sevgili bulmuş hem de erkek."

Olga beni konuşturamayınca kendi konuşmaya karar vermişti. "Çok ilginç, kadın erkek sevgili bulmuş." Kadının lezbiyen olduğunu bilmeyen yoktu...

"Dalga geçme, senin karın erkek veya kadın sevgili bulsa kızmaz mısın?"

Henna'nın kendine sevgili bulabileceği ihtimali... Olabilirdi, gençti güzeldi kısa sürede peşine düşecek erkek çok olacaktı. Sıkılmıştım telefonumu elimde çevirmeye başladım, ne yapıyordu iki aydır neler yaşıyordu? Arada bir Simay'la konuşuyordum o bile Henna'dan bahsetmiyordu. Kardeşinin iş dünyasına tanıtılması için Kuveyt'te yapılacak partiye gideceklerini söylemişti. Tekrar bir hal hatır için arasa mıydım, o arada Henna'yı da sorardım. Bari vakit geçerdi, kalktığım koltuğa tekrar oturdum gözlerimi karşımda ki binanın kapısına diktim numaraya bastım.

"Ne haber Simay"

"Merhaba Polat, ne o sıkıntılı gibisin?"

"Sıkıldım, beklemekten başka bir iş yaptığım yok. Siz neler yapıyorsunuz?"

"Kuveyt'e geldik bende buradan sıkılıyorum, yanında olup suçluları gözetlemeyi tercih ederdim."

"Ne o evlilikten bu kadar çabuk mu sıkıldın?"

"Asla, kocamdan çok memnunum. Kuveyt beni geriyor bu gece parti yapılacak ondan sonra özgürüz."

"Yine de bir ayağın kocanın ülkesinde olacak kurtuluşun yok."

"Arada bir gelmek yeterli olur, gerçi bana diyene bak senin karında buralı."

"Öf Simay karım olmadığını biliyorsun."

"Ayrılana kadar karın ve koca adam. Henna'ya bir kez alıcı gözle baksan başına talih kuşu konduğunu göreceksin"

"Kendin zoraki kocanı sevdin diye benimde zoraki karımı sevmemi mi bekliyorsun?"

"Neden olmasın bir denesen ne kaybedersin. Hem yaşın az değil, bekârlık yemini etmediğine sevdiğin başka kadın olmadığına göre..."

"Fazla konuşuyorsun, Borkan senin çenene nasıl dayanıyor bilmem."

"Bayılıyor." dedi kıkırdadı, arkadaşımın kendi için doğru adamı bulmasından mutlu oluyordum.

"Kesin bayılıyor bir daha ayılamıyordur." dediğimde kısa bir sessizlik oldu...

"Polat, Borkan arıyor ben seni ararım."

"Gerek yok sen keyfine bak, sadece hatır sormak için aramıştım."

"Bu arada Henna ile dün konuştum, Paris'te yoğun çalışıyormuş ve çok eğleniyormuş."

"Sordum mu?"

"Sormadın ama ben yine de söylemek istedim, iyi nöbetler arkadaşım."

Cadı bir şekilde yine Henna'yı araya sokmuştu, neyse vardı benim Simay'ı aramamın gerçek nedeni Henna'dan haber almak değil miydi? Neyse haberimi almıştım, küçük ha-

mın keyfinin yerinde olduğunu duymuştum. Bu haber bana yeterdi, kısa sürede kendine yeni birini de bulurdu.

Vakit çok geç olmuştu, " Olga başım ağrıdan çatlıyor yerime geç biraz yatacağım."

"Ağrını geçiririm."

"Nasıl?"

"Ovayım, benimki çok severdi ellerin sihirli derdi."

"İlaç alırım uyuyunca geçer."

Kaldığımız evin iki odasından küçük olanına girdim, bir yatak ve komodin harici başka mobilya olmayan sıvaları dökük izbe bir yedi. Niye şansıma hep böyle yerler düşüyordu ki? Üstümü çıkarıp, kemerimi gevşettim tamamen soyunmamın anlamı yoktu. Her an bir olay patlak verebilirdi.

Eğleniyormuş, küçük güvercin uçmayı çabuk öğrenmişti...

***

Birkaç saat sonra Olga'nın nöbet değiştirelim demesiyle uyandım, başımın ağrısı daha çok şiddetlenmişti ağrı kesici ilaçlardan birini aldım. Nihayet su istediğim soğukluğa erişmişti, kana kana içtim.

"Karşı binaya giren çıkan oldu mu?"

"Kimse yok sanki boşuna bekliyormuşuz gibi geliyor."

"Bana da öyle geliyor, burada boşuna oyalanıyoruz. Haber alma kaynaklarınızı tekrar sorgulamak gerek."

"Ben de yatıyorum."

İlk işim karşı binaya bakmak oldu, karanlıktı. Çaprazımda olan televizyonu açtım, eğlence programları, saçma sapan filmler... Ülkemin televizyon kanalları da pek farklı değildi, iyi çeken Türk haber kanallarından birini ayarladım.

Telefonum çalıyordu, odada unutmuştum "Al şu telefonunu kırmayayım."

"Amına aksi kadınsın."

Uzattığı telefonu aldım, sesi kesildi ekranına baktığım anda yine çalmaya başladı. Henna arıyordu, beni neden arıyordu ki?

"Ne var Henna bir şey mi oldu?"

"Polat!"

Ağlıyordu "Neyin var, Henna ağlama neyin var?" telaşlanmıştım... "Televizyon, haberler, duymadın mı?"

Ağlamaktan doğru dürüst konuşamıyordu "Bir sakinleş, sana mı bir şey oldu yoksa ailene mi? Başını belaya mı soktun?"

"Kuveyt, patlama, abimler, Borkan, Simay..."

"Yeter Henna ne patlaması ne Simay'ı?"

Telefon elimdeydi gözüm televizyona ilişti... *Kuveyt de Aziz Al Harafi'nin aralarına yeni katılan oğulları Nebi Al Harafi için verilen ülkenin en lüks otelinde ki parti kutlamasında facia. Görgü tanıkları bomba ve silah sesleri duyduklarını söylüyorlar. Kuveyt askerlerinin, polislerinin operasyon için hazırlandığı bilgisini aldık. Yeni bilgiler geldikçe sizlerle paylaşacağız.*

Telefonda Henna'nın ağlayan sesini duyabiliyordum "Seni arayacağım, telefonumu bekle Henna!" der demez kapattım. Televizyon haberlerine değil gerçek bilgilere ihtiyacım vardı. Olmaz, olamazdı! Daha akşamüzeri Simay'la konuşmuştum. Telefonunu aradım, ses yoktu Borkan'ın telefonu da cevap vermiyordu. En sağlıklı haber alacağım yer birimdeki arkadaşlarımdı "Erdem, Kuveyt'te olan patlamadan haberin var mı?"

"İnsan bir selam der, kendi ülkemizde ki patlamalarla uğraştığımız yeter. Birde el âlemin patlamasıyla uğraşamayacağım."

"Terör saldırısı olmalı, Simay'ın içinde bulunduğu otele yapılmış."

"Aman Allah'ım! Biraz bekle Polat."

Açık telefondan birimdeki karmaşayı duyabiliyordum, Erdem diğer arkadaşlara sesleniyor durumu anlatıp bilgi istiyordu. "Ulan bir kıçınızı kaldırın, Simay otelin içindeymiş tanıdık tanımadık kim varsa arayın..."

"Erdem beni duyuyor musun?"

"Birazdan sana döneceğim."

"Amir orada mı?"

"Evinde haber verdim, çok şaşırdı."

"Telefonu kapatıyorum amirle görüşmem gerek seni arar ım." Kapatıp amiri aradım, devamlı telefonu meşguldü. En sonunda açılmıştı...

"Amirim, ben Polat."

"Söyle Polat, şimdi Dış İşleri Bakanlığından biriyle konuşuyordum."

"Amirim, iki aydır oradan oraya boşu boşuna koşturuyormuşum gibi geliyor. Olay olduğu yok verilen istihbaratlar hep boş çıktı. Ya yerime başka bir arkadaşı yollayın ya da ben izin almadan gideceğim."

"Gidemezsin, biz seni bilgilendiririz."

"Giderim amirim. Simay, Borkan ve Henna'nın ailesinden bir sürü insan o otelin içindeler."

"Polat bir sakin ol."

"Çok sakinim amirim, bu tür olaylarda panik yapmadığımı çok iyi bilenlerden birisiniz. Ama olayı kendi gözlerimle görmem gerek bu huyumu da bilirsiniz. Operasyonun buradaki yetkilisiyle konuşmanız gidişimi kolaylaştıracaktır."

"On dakika sonra seni arayacağım."

***

Her şey için çok geç kalınmıştı, Kuveyt'e vardığımda operasyon bitmiş az sayıda kurtulanların arasında Simay, Borkan ve Nebi'nin olmadığını, Khalifa aşiretinin olayı üstlendiğini

öğrenmiştim. Arapça bilmemek en büyük sorunum olmuştu. Havalimanının bekleme salonunda yürümekten harap olmak üzereydim. Uykusuzluğum had safhadaydı, oturduğum anda uyumaktan korkuyordum. Amirimin aracı olmasıyla önce İstanbul'a uçmuş oradan da Kuveyt'e geçmiştim. Arada konuştuğum Henna hep ağlıyordu, Ölenlerin arasında iki abisi ve eşleri de vardı. Kimler ölmemişti ki sadece benim yakın tanıdıklarım içinden Simay, Borkan, Nebi, Aziz Al Harazi ve Cavidan Hanım.

Ah Simay, cadı Simay bu kadar erken ölmek var mıydı? Yüreğim yangın yeri gibiydi, kendimi tutmaya çalışmaktan göğsüm ağrıyordu. Arkamdaki sandalyelerden birine oturdum eğilip başımı ellerimin arasına aldım. Gülen Simay, yaptığımız dövüşlerde beni yenmek için deliren Simay... Borkan'la tanıştıktan sonra ki âşık Simay.

"Polat!" diyen sese başımı kaldırdım Henna gelmişti, zorlukla yerimden kalktım. Gözyaşları sel olmuş yanaklarından dökülüyordu "Ağlama artık."

"Sende ağlıyorsun." Ağladığımın farkında bile değildim. Elimin tersiyle yanaklarımı sildim, Henna kuş gibi titriyordu uzanıp kollarımın arasına çektim. Birbirimizi anca biz teselli edebilirdik. İtiraz etmeden göğsüme sokuldu, başını yastayıp daha çok ağlamaya başladı. Çenemi saçlarına dayayıp bir elimle sırtını sıvazlamaya başladım. Ben erkektim, güçlü olmalıydım... Henna, kanından canından olan iki abisini kaybetmişti.

"Ben ne yapacağımı bilemiyorum."

"İlk olarak, otele gidelim biraz dinlen cenazeler..."

"Of Polat! Çok üzgünüm..."

"Bende çok üzgünüm, can arkadaşım için, Borkan için, Nebi için tüm ölenler için üzgünüm. Terör dünyanın dört bir tarafında canlar alıyor. Tanıdığımız insanlar olmayınca biraz kızıp, biraz öfkeleniyoruz sonra geçip gidiyor ama ölenler canımız olunca acısı çok daha büyük oluyormuş."

Başını göğsümden kaldırıp yüzüme baktı gözleri kan çanağı gibi kıpkırmızı olmuştu. "Simay'ı çok sevdiğini biliyorum."

"Olmayan kız kardeşimdi, can dostumdu. Hadi gidelim yarın onları son yolculuklarına uğurlayacağız."

Bavuluna uzanınca engelledim, "Evine gitmek ister misin?"

"Hayır. Babamın beni hoş karşılayacağını sanmıyorum."

"Belki, biliyorum bu ölümler barışmak için vesile olmamalıydı ama seni affedebilir."

"Ben Fatima annemle konuştum..."

Yine ağlamaya başlayınca omzuna sarıldım "Anladım, hadi otele gidelim."

İki evlat iki gelin kaybetmiş bir adamın geride kalan çocuklarından birini affetmemekte inat etmesi inanılır gibi değildi. Kızın tek yaptığı onların kurallarına uymamasıydı.

Havalimanının önünde bekleyen taksilerden birine bindik, gideceğimiz otelin adını söyledim. Yollar açıktı, caddeleri genişti kısa sürede otele geldik. Çok lüks otellerden birini tercih etmesem de bu otel bile bizim beş yıldızlı otellere denkti.

"Süit bir oda tuttum."

"Çok iyi düşünmüşsün, babam beni reddetmiş olsa da mutlaka kardeşlerim gelecektir. Paris de olduğumu söylemezsen sevinirim."

"Ne kadar süre gizleyeceğini sanıyorsun."

"Bir süre daha."

"Benimle evli olduğuna göre bu kadar korkmamalısın."

"Sen beni bıraktığın anda ayaklarımın üzerinde durmak istiyorum. Başarılı olursam tek kaldığım anda onlara hayır deme gücünü elde etmiş olacağım."

"Değişmişsin Henna."

"Değişmek!"

"Daha kendinden eminsin."

"Teşekkür ederim, kendi hayatımı kurmaktan başka çarem yok. Bu hayatı ben seçtim, seçtiğim yolda ilerlemek zorundayım." deyip odaya baktı. Çift kişilik yatak gardırop şifonyerler. Tekrar yüzüme bakınca koca gözlerinden bedenginliğini anlamamak mümkün değildi. Henna ayna gibiydi içinde ki tüm duyguları yüzüne yansıtan bir ayna.

"Ben içeride ki kanepede yatacağım."

"Sana rahatsızlık vermek istemem."

"Vermezsin, sen biraz dinlen ben neler oluyor bir bakayım."

"Arapça bilmiyorsun sana eşlik edeyim."

"Dert etme, ülkende çalışmaya gelmiş bir sürü Türk var. Onlardan biri bana yardımcı olacak." Birden uzanıp yanağımdan öptü... Elimi yanağıma götürdüm "Bu öpücük neden?"

"Yanımda olup bana destek verdiğin için teşekkür ederim Polat."

"Biz birbirimize destek oluyoruz acımız bir, ikimizde sevdiklerimizi kaybettik." Öpücüğünden utanmış gibi yüzüme bakmıyordu. Leylak kokusu yine etrafımı sarmıştı...

***

Komilik yapan Mehmet'i bulup birlikte Kuveyt emniyetine doğru yola çıkana kadar kokusu burnumdan gitmedi...

Sorularım karşısında dün sorun yaşamıştım, cevap vermekten haz etmiyorlardı. Yine o aksi polisin karşısındaydım "Olayın nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum, başka bir derdim yok."

"Size açıklama yapmak zorunda değilim."

"Bak ülkemde bende polisim yani meslektaşız. En yakın arkadaşım, kocası ve ailesi o lanet otelde öldü. Eşim sizlerden biri ve aynı şekilde iki abisini ile yengesini kaybetti, biraz açıklama yapmanız çok mu zor?"

Polis koltuğuna yaslandı gözleri öfkeden kararmış gibiydi "Zamanında gitmedik diye en büyük fırçayı biz yedik. Sanki biliyormuşuz da özellikle gitmemişiz gibi bir algı oluştu. Önüne gelen bizi suçluyor."

"İstihbarat zayıfmış."

"Onların suçu bizim değil, Khalifa aşireti olayı üstlendi. Üç canlı bomba ve bir sürü silahlı adam. Canlı bombalar zaten öldü ötekilerde yakalanacaklarını anladıkları anda kendilerini öldürdüler. Canlı bombaların ikisi salonda biri de üst katlarda kendini patlatmış, üstte patlayan büyük ihtimalle sorduğunuz Simay ve Borkan'ın ölümüne neden olmuş. Ayrıca patlayan bir helikopterde var içinde Al Fayed ve Al Harafi ailelerinden olan kişiler varmış. Benim bilgim bu, cesetlerin birçoğu tanınmayacak halde. Tüm hastane çalışanları DNA testleri için kimlik belirleme amaçlı kullanılıyor. Yaralılarda çok fazla..."

"Sorduğum isimlerin yaralı olanların içinde olmadığına eminsiniz değil mi?"

"Çok eminim onların kimlikleri çoktan belirlendi." deyip önündeki dosyayı uzattı. Ölenlerin listesiydi. En başlarda yazan isimleri görünce kendimi zor tuttum, Simay Borkan Al Fayed ölü olarak tanımlanan listenin içindeydiler. Güzel kız kardeşim artık sadece bir isimdi...

Belki bir ümit içindeydim o da bitmişti. Teşekkür ederek dışarı çıktım Mehmet'e katliamın yapıldığı otele gitmek istediğimi söyledim. Otelin alt katında fazla bir hasar yoktu, üst katlar dışarıdan bile felaket durumda görünüyordu.

İçeri girmek mümkün değildi her yer görevli kaynıyordu... Kardeşimin canını alanları bulmak onları aynı şekilde yok etmek istedim. Belki bir gün bir yerlerde Khalifa piçlerinden biriyle karşılaşırdım. Cenazelerin toplu olarak kaldırılacağını söylemişlerdi.

Bir günümüz daha vardı, otele geri döndüm odaya girdiğimde ara kapı aralıktı, Henna yatağın içine bile girmeden

uyumuş kalmıştı. Kahverengi uzun saçları yastığa yayılmış, bir bölümü yüzünün üzerine gelmişti. Yatağın kenarına yavaşça oturdum, parmaklarımın ucuyla saçlarını geri attım, hıçkırık sesiyle parmaklarımı saçlarından uzaklaştırdım. Uykusunda ağlıyordu, yanına yatıp kollarımın arasına çektim. Bir çocuğun annesine sarılır gibi hemen göğsüme sokuldu, sarıldı. Kendinde olmadığını biliyordum ses çıkarmadım leylak kokusu sadece saçında değil tüm odanın içindeydi. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım...

***

Gözlerimi açtığımda hâlâ yataktaydım, Henna yanımda değildi diğer odada olmalıydı, kalkmalı cenazelerin ne zaman gömüleceğini öğrenmeliydim. Simay'ın dediği gibi bu ülke bana hiç iyi gelmiyordu. İstemediği topraklarda yatması içimi daha çok acıtıyordu, Kral'la konuşsam Simay'ı kendi toprağına götürebilir miydim? Ama âşık bir kadını sevdiği adamdan ayırmak olmazdı. Ellerimi yüzüme kapadım Simay'ın gülen hali gözlerimin önüne geldi. Rahat uyu kardeşim rahat uyu en kısa sürede sevdiğin topraklardan bir avuçta olsa getireceğim.

"Polat uyandın mı?"

"Bir süredir uyanığım."

"Ne zaman gömülecekler belli mi?"

Yataktan kalktım, dolaba koyduğum birkaç parça giysiden birini seçtim. "Gün içinde ama zamanını tam bilmiyorum, duş aldıktan sonra öğrenirim"

Henna yine ağlamış olmalıydı, hiç kolay değildi iki kardeşi aynı anda toprağa vermek.

"Dün gece yanımda..."

"Uykunda ağlıyordun, seni teselli etmekten başka bir niyetim yoktu bende uyuyakalmışım."

İki yabancıydık konuşacak konu bile bulamıyorduk, Henna suskun kalınca banyoya girdim çıktığımda diğer odadaki koltuğa oturmuş dışarıda görünen manzaraya bakıyordu. Sadece baktığından görmediğinden emindim çok dalgındı, kapıdan çıkarken "Vakti sana haber veririm." sözümü bile duymamıştı.

***

Mehmet'i buldum otel müdürünün kızdığını bu gün gelemeyeceğini söyledi, şimdi tam olmuştu. İngilizce bilen birilerini bulmak umuduyla taksiye binip tekrar Kuveyt emniyetine gittim. En sağlıklı haberleri burada bulacağımı biliyordum. Düşündüğüm gibi olmuştu, tüm cenazelerin hazırlanması ve Kral'ın katılacak olmasından dolayı ikindi namazından sonra gömülmelerine karar verilmişti. Mezarlığın yerini öğrenip kâğıda yazdırdım, ben okuyamasam da Henna okurdu. Otele dönmek istemiyordum uzunca süre serseri mayın gibi Kuveyt caddelerinde dolaştım durdum, zenginliğin verdiği görüntü tüm yollardaydı. Geniş caddeler, büyük gösterişli binalar, son model arabalar. Hava fazla sıcaktı, yürüyen insan sayısı çok azdı. Bu sıcakta anca benim gibi aptallar yürüyüşe çıkardı. Yolda gördüğüm ilk taksiyi çevirdim. Otelin ismini söyledim...

"Kuzenim orada aşçı olarak çalışıyor güzel oteldir... Yabancı mısınız?"

Taksiciler dünyanın her yerinde aynı olmalıydı "Türk'üm."

"Pek Türklere benzetemedim, onlarda esmerlerdir. İsmim Beşir, atalarım Sudandan getirilmiş burada doğduk büyüdük ama bir adım ileri gidemedik. İşimiz Kuveyt zenginlerinin ayak işçiliğini yapmak oldu."

Adam iyi derecede İngilizce biliyordu, ne söyleyecektim ki. "Ortalık çok karışık, insanlar sokağa çıkmaz oldu." diyerek sözüne devam etti. "Patlamada burada mıydınız?"

"Hayır değildim."

"Neredeyse tüm üst tabaka öldü, eski patronumda içerindeymiş üzüldüm diyemeyeceğim. Kendini beğenmiş acımasız adamın tekiydi. Paranın verdiği güçle bizlere eziyet etmeyi kendinde hak görürdü."

Adamın yüz ifadesi öfkeliydi daha büyük acıları olduğu belliydi. "Ölmüşün arkasından konuşulmaz." diyerek konuşmayı bitirmeye çalıştım.

"Sevdiğin kadına tecavüz etseydi sen ne yapardın acaba" Sesi öfkeliydi, müşteri olduğumu unutmuş kendi öfkesinin içinde kaybolmuştu.

"Şu ana kadar yaşamasına izin vermezdim herhalde."

"Bende denedim ama dinsiz imansız şanslı çıktı ölmedi senelerce hapis yattım. Giden günlerime mi yanayım. Sevdiğim kadının intiharına mı yanayım..."

"Haklısın ölen kötüyse konuşmak serbest."

"Cehennem ateşinde yansın."

Otele gelmiştik ben ücretimi ödeyip inince adamda taksisini park etti, " Buraya kadar gelmişken kuzenimi ziyaret edeyim. Taksi lazım olursa hemen gelirim." diyerek kartını verdi.

***

Odaya çıktım Henna bıraktığım yerde duruyordu "Sen bir şey yemedin mi?"

"Canım istemiyor"

Yanında ki koltuğa oturdum "Yememen gidenleri geri getirecek mi?"

"Hayır ama içim almıyor."

"Birkaç lokma ye, bayılacak gibisin" Otelin resepsiyonunu telefon açıp iki tost, çay ve yanında da meyve getirmelerini istedim.

"Sen de yememişsin."

"Dediğin gibi benimde canım yemek istemedi birlikte yemeye çalışırız. İkindi vakti" elimdeki mezarlığın ismi yazılı kâğıdı uzattım "Buraya gideceğiz."

"Büyük babamın yattığı mezarlık... Polat, ben ne yapacağımı bilmiyorum?"

"Neyi bilmiyorsun Henna?"

"Biraz evvel Fatima annemle konuştum, babama geldiğimi söylemiş. Ne evde ne de mezarlıkta beni görmek istemiyormuş."

Ayağa kalktım, Henna'nın üzüntüsünün üzerine üzüntü ekliyorlardı "Ben gidiyorum."

"Nereye?"

"Babanla konuşmamın vakti geldi, bu ne ya kendi görmezse görmez ama senin son görevini yapmana mani olma hakkı yok. Bu ne biçim bir kin..."

"Lütfen Polat, işleri daha fazla zorlaştırma aynı emri senin içinde vermiş. Adamlar görevlendirmiş."

" O kim oluyormuş da benim arkadaşlarıma gitmeme mani oluyormuş."

"Sana zarar verir."

"Karşılığını alır." Sözlerimin ne kadar katı olduğunu fark ettim. Her ne olursa olsun babasıydı. Odanın içinde birkaç tur atıp tekrar yanına oturdum "Henna babanın duygularını anlamıyor değilim benim kızımda yabancı erkekle aynı evde basılsa ve buna tüm tanıdıklarım şahit olsa tepkim çok farklı olmazdı. Ama olan oldu şu veya bu şekilde evlenmiş kızımı bu kadar dışlamazdım. Hele böyle acılı bir durumda kendim görmesem bile yasak koymazdım."

Kapı tıklatılınca açtım, garson siparişimi getirmişti. Camın önünde ki küçük masaya bırakmasını söyledim. Adam gözümün içine bakıyordu, burada bir gün daha kalırsam tüm maaş gidecek bir ay boyunca kuru ekmeğe talim eder pozisyona gelecektim. Adamın cebine azda olsa para sıkıştırdım.

"Yemeğe başla Henna!" Tostlardan birini eline tutuştur-dum, diğerini kendim aldım aslında haklıydı lokmalar be-nimde boğazımda düğümleniyordu. "Simay çift kaşarlı tost-çok severdi."

Henna ses çıkarmadan tostundan minicik bir lokma al-dı, gözlerinden yine yaşlar akmaya başladı. İyice sinirleri bozulmaya başlamıştı. Tabağı elimden bıraktım "Ben biraz dışarı çıkıyorum geldiğimde hazır ol."

"Gidemeyeceğimi söyledim."

"Ben giderim sonra gelir seni alırım tekrar mezarlığa gi-deriz." Henna'nın bakışlarındaki üzüntü ifadesi dağılır gibi oldu "Bu olur, ne ben onları görürüm ne de onlar beni görür bir daha ne zaman geleceğimi bilemiyorum. Biletimi aldım gece uçuyorum."

"Benim uçuşum sabaha karşı."

"Yine aynı göreve mi gideceksin?"

"Aynı ama başka bir ülke henüz belirlenmedi. Türkiye'ye uçup oradan nereye gönderirlerse oraya gideceğim ya sen?"

"Paris de kursun zamanı doluyor, patronumuz nereye derse oraya geçeceğiz. Bende senin gibi nereye gideceğimi tam bilemiyorum."

Ben tam kapı önünde o cam kenarında uzaktan uzağa ko-nuşurken fark etmeden tostunu bitirmişti, boş kâğıdı elinde buruşturunca hafif de olsa gülümsedi "Beni bilerek mi aç tuttun?"

Gülümsemesinin karşılığını verdim "Beni bekle geri dö-neceğim." Odadan çıktım. Can dostumu, kocasını son kez görme vaktiydi. Otele getiren taksiciyi aradım tenha olan yol-lar oldukça kalabalıktı.

"Tüm ülke cenazeye gidiyor ondan kalabalık. Kral'da ge-lecekmiş."

İsterse tüm dünya halkı buraya akın etsin ölenler ölmüş. Canı yananlar ve sırf gösteri için gelenlerle mezarlık yolu

kanmıştı. Taksiciye parasını verdim ineceğimi söyledim, geri verdi "Bende gelecektim zaten o melun herifin üzerine toprak yığıldığını bir daha kimseye kötülük yapamayacağını gözlerimle görmek istiyorum."

Omuzlarımı silktim, yan yana yürümeye başladık. Aşırı kalabalıktı, polisler, askerler mezarlık kapısından her gireni didik didik arıyorlardı. Cenaze arabaları birbiri peşi sıra gelmeye başlayınca uğultularda başladı. İsimleri söylenerek açılan kabirlere yatırmaya başladılar, tanımadığım bir sürü isim arasından Simay ismini duyunca önümde ki kişileri iterek kendime yol açtım. Tabutuna omuz verdim, isteyen istediği gibi düşünebilirdi dostumu taşıyacak olan bendim. Yerine yerleştirirken gözümden akan yaşlar kefenine damladı, Borkan'ın adını duyunca mezarın içinden çıktım Simay'ın sevdiği adam aynı özeni hak ediyordu. Üzerlerine toprak atılmaya başladığında yardım ettim. *Huzurla uyuyun. Bir gün, kim bilebilir belki karşılaşırız.* Son toprağı attığımda Nebi'nin ismi söylendi onu taşımaya yetişememiştim. Simay'ın anne ve babası çoktan gömülmüşlerdi. Onlarca hoca dualarını ediyor sesleri tüm mezarlıkta yankılanıyordu. Kral kısa bir konuşma yaparak üzüntülerini dile getirmişti. Canlarım öldükten sonra üzülse bana neydi üzülmese bana neydi. Tehlikeli görülen aşireti elleriyle beslemeden evvel önlemini alacaktı. Tüm katılanlar birer ikişer dağılmaya başladılar, yanımda duran taksiciye otele dönüp tekrar geri geleceğimi söyledim "Evet bende geri gelmek istiyorum, birinin mezarının sulanması gerek."

Tüm mezarlığın boşalması için beklemek gerekiyordu, yolda durup bir şeyler içtik. Otele yaklaştığımda Henna'yı arayıp aşağı inmesini istedim. Tekrar aynı yolu giderken Henna sanki gözyaşları bitmiş gibi suskundu. Mezarlıktan içeri girdik. Bir bölüm tamamen katliamda ölenlere ayrılmış hepsi aynı yere gömülmüştü. Tek tük insanlar mezarların arasında dolaşıyor henüz sevdiklerine vedaya hazır değillermiş gibi başucunda oturuyorlardı.

"Hangi..."

Arkadaşımın mezarının ayakucunda durdum "Simay yanında yatan Borkan, Nebi, Cavidan Hanım ve Aziz Bey ağabeylerin iki mezar sonrası."

Henna her mezarda biraz durdu, dua ettiğini biliyordum. Abilerinin mezarlarının başına sessizce diz çöktü. Uzunca süre oturduğu yerden kalkmadı sessizce ağabeylerinin toprağını okşadı. Arkasında durup elimi omzuna koyarak acısına ortak olmaya çalıştım. En sonunda başını kaldırıp yüzüme baktı "Teşekkür ederim Polat, gidebiliriz."

Ayağa kalkmasına yardımcı oldum, arkadaşlarımın yan yana olan mezarlarına son kez baktım. Şoför neredeydi?

Adam dört üstte olan mezarın başında bize arkası dönük duruyordu. Ne yaptığını anladığımda Henna'nın sırtını çevirdim "Ne oldu?"

"Biraz dur." desem de anında arkasına baktı hemen başını çevirdi, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "O adam düşündüğümü mü yapıyor, çok günah."

"Kendince intikam alıyor, sevdiği kadına tecavüz edip ölmesine sebep olan adamın mezarı"

Herkesin günahı kendi boynuna diye düşündüğümden engel olmadım. Hiç olmazsa böyle intikamını alır hayatına devam edebilirdi.

Mezarlık çıkışına doğru yürümeye başladık, birden çevremizi adamlar sardı. "Size gelmenizi yasaklamıştım."

Henna'nın babam diye fısıldadığını duydum, babasına doğru birkaç adım attı... Adamın tepkisi inanılmazdı elinin tersiyle Henna'nın yüzüne vurdu. İşte o an beynimin kaynadığını hissettim çevremi saran adamlar çemberi daha da daralttılar. Acıma yoktu, o eli kırana kadar öfkem dinmeyecekti.

Adamlardan birinin yumruğunu sırtımda hissettim güzel hareketti döndüğüm gibi ensesine elimin kenarıyla vurdum. "Aslanım öyle çocuk yumruğu gibi vurulmaz böyle vurulur."

Tüm gücümü kullanıyor dört adama karşı savaşıyordum, birisi yere düştü şoförümüz çelme takmıştı. "Ben yapmadım kendisi ayağıma takıldı." derken adamın sırtına basıyordu. Üç adamı kısa sürede etkisiz hale getirdim bu arada elmacık kemiğime okkalı bir yumruk yemiştim. Acıyı hissetmiyordum öfkem daha da fazlaydı. Henna'nın tokat yediği an gözlerimin önünden gitmiyordu.

Arkasını dönüp yürüyen adamının peşinden koşup kolundan çevirip yakasından tuttuğum anda yumruğunu savurdu, aynı yere isabet eden yumruk canımı acıttı. Bileğinden yakalayıp sıktım adamın yüzü acıyla kasıldı "İngilizce bildiğini varsayıyorum, kardeşlerinin mezarını ziyaret etmekten başka bir niyeti olmayan kızına nasıl el kaldırırsın?"

"Onun gibi bir kızım yok, beni tüm ülkeye rezil edip soysuz, fakir bir adama ailesini tercih eden kişi kızım değildir."

"Soysuz mu?" Adamın ne elinin ne dilinin ayarı vardı "Soysuz olan adam reddettiğin kızına vurduğun tokatın acısını bak şimdi nasıl çıkaracak." Kolumu kaldırdım tek tokat bu cılız adamı yere yıkmaya yeterdi. Birden belime sarılan kollarla geriye çekildim "Lütfen Polat vurma, o benim babam."

Kollarını belimden çekmesi için silkelendim sıkıca sarılmış bırakmıyordu "Yalvarırım Polat ne olur vurma. Ölmüşlerimiz, sevdiklerimiz için yapma."

Adamı itekledim bu kadının döktüğü gözyaşı, çektiği acı yeterdi. "Bir daha kızına, benim karıma el kaldıracak olursan Allah şahidim olsun karşılığını misliyle alırsın." Henna'yı kolundan tuttum, bu ülkeden bir an önce gitmeliydik. Mutsuzluktan başka hiçbir şey vermemişti.

Taksiye bindik hepimiz kendi düşüncelerimiz içinde kaybolmuş gibiydik. "Kalacak mısınız?" sorusuyla sessizliği ilk bozan şoför olmuştu.

"Henna gece yarısı gidecek, sabaha karşı da benim uçağım kalkacak."

"Ben sizleri götürürüm kuzenimin yanında kalacağım adam anladığım kadarıyla babanız değil mi?"

Taksi işini halletmiştik, Henna camdan bakıyor konuşmalarımıza katılmıyordu. "Evet, babasıydı." diyerek adamın sorusuna ben cevap verdim.

"Aranız kötü galiba."

Adam konuşmaya çalışıyor ama oldukça özele giriyordu, Henna rahatsız olmuş gibi yerinde kıpırdanınca "Üzme mesele, biraz daha hızlanabilirsen yola çıkmadan dinlenmek istiyoruz."

Taksi otelin kapısında durur durmaz Henna aşağı indi hızlıca içeri girip asansöre yürüdü, resepsiyondan anahtarı alıp peşinden gittim. Kapıyı açar açmaz banyoya yürüdü "Yiyecek bir şeyler ister misin?"

Cevap bile vermemişti, diğer odadaki duşa girdim günün yorgunluğu üzerime çökmüştü. Sevdiğin insanları bir daha göremeyecek olmanın üzüntüsü yanında Henna'nın babası günü çok daha kötü hale getirmişti. Duştan çıktım, giyinerek koltuğa uzandım, çok sıcaktı klimanın ayarını yükseltmek gerekiyordu, adamların vurdukları yerler sızlamaya başlamıştı. En çok acıyan yerimde elmacık kemiğimdi Henna'nın babasının yumruğu değil parmağında olan büyük yüzük zarar vermişti.

Hâlâ diğer banyodan su sesi geliyordu, bu kadar uzun yıkanması mümkün değildi. Kapıyı tıklattım ses yoktu, cevap beklememe gerek yoktu içeri girdim. Henna kıyafetleriyle banyonun içindeydi, sular yerlere taşıyor sanki...

"Seni küçük aptal ölmek mi istiyorsun?" Gözleri kapalıydı omuzlarından tutup birkaç kez sarstım, uykudan uyanır gibi gözlerini açtı "Niyetin kendini öldürmek mi?"

"Uyuyakalmışım."

"Bu ne biçim uyku hali"

"Bilmiyorum." Başını omzuma yasladı. Titriyordu "Buz gibi suyun içinde nasıl uykun geldi."

Kesin baygınlık geçirmişti, bunca üzüntüye vücudu iflas etmiş olmalıydı. Askıdaki havluyu aldım kurulamaya çalıştım olmuyordu. Üzerindeki kıyafeti çıkarmaya başladım bez bebek gibi kıpırtısız duruyordu. Teni gözükmeye başlayınca bir an duraksadım, kadın olarak bakmamalıydım yardıma muhtaç herhangi biriydi. Daha çok hızlandım gömleğini çıkardım, pantolonu tenine iyice yapışmıştı sırtını lavaboya yasladım "Henna bana yardım etmek zorundasın ayağını kaldır."

Kurulu bebek gibi dediklerimi yapmaya başladı, iç çamaşırlarını çıkarsa mıydım? Dişlerinin birbirine vururken çıkardığı sesi duyuyordum. Bir anda onları da çıkarıp havluya sardım "Yürüyebilecek misin?"

"Ben..."

"Anlaşıldı gel bakalım." Kucağıma aldım zaten kuş gibi hiç ağırlığı yoktu. Yatağın kenarına oturtup bir elimle tutarak yatağı açtım "Hadi kendine gel."

"Babam benden nefret ediyor." derken dişleri birbirine vuruyordu. Lanet herif nasıl vurduysa yanağı mosmor olmuştu.

"Elbet bir gün siniri geçer."

"Affetmeyecek beni asla affetmeyecek."

"Sakin ol, belki benim yerime soyu sopu belli kendi ülkenden zengin birini seçseydin tepkisi bu kadar çok olmazdı." Adamın soysuz demesi hâlâ kulağımda çınlıyordu, soyumun nerelere kadar uzandığını bilseydi, bence adamın siniri soydan değil para ve kendi ülkesinden olmamamla ilgiliydi. Henna yatağın içinde iki kat oldu...

"Yine benim yüzümden hırpalandın çok üzgünüm, yüzüne bakmaya bile utanıyorum."

Titremesi hâlâ geçmemişti, sinir boşalması yaşıyordu. "İlaç ister misin?" Ne yapacağımı bilemiyordum. "Doktor çağırayım mı?"

Başını iki yana salladı "Üşüyorum."

Bu sıcakta üşümesi normal değildi, yanına yatıp sarıldım.

"Üzgünüm Polat, sana çektirdiklerim için üzgünüm."

Elini yüzüme uzattı, babasının neden olduğu ince kesiğin üzerinde parmaklarını gezdirdi "Canın acıyor mu?"

"Önemli değil senin yanağın..."

Başını göğsüme gömdü, titremesiyle birlikte nefesi de gittikçe yavaşlıyordu. Uyumuştu, iki gündür şu veya bu nedenle birlikte yatmaya başlamıştık ilginç bir şekilde doğal geliyordu. Nemli saçlarını geriye attım çok güzel kadındı. Teninin esmerliği egzotik geliyor kokusu beni etkiliyordu. Bir yerlerimin daha fazla etkilendiği kesindi, bacağını bedenimin üzerine uzatınca nefesimi tuttum, uyanırsa durumumu görecek ya o utanacak ya da ben rezil olacaktım. Kıpırdamadan bir süre bekledim nefes almaya korkar haldeydim annemin düğün olmadan o kıza dokunmayacaksın sözü kulaklarımda yankılandı. Ah be anne sen benim yerimde olsaydın acaba ne yapardın. Kollarımda güzeller güzeli bir kadın tüm vücudunu bana yaslamış şekilde yatarken sağ salim inşallah şu saatleri atlatabilirdim. Yola çıkmasına üç dört saat kalmıştı o saate kadar dayanmalıydım en iyisi biraz kestirmekti.

***

Hızla kalktım, ona bakacak yüzüm yoktu. Çıplaktım, yatağın ayakucuna oturup çarşafı üzerime çektim. Lanet olası iç çamaşırım neredeydi "Allah kahretsin beni! Nasıl böyle bir şey yapabilirim?"

"Lütfen bir önemi yok." diyen Henna'nın cılız sesi sanki bir çığlık gibi kulaklarımda yankılandı.

Sinirle sırtımı döndüm "Önemi yok mu? Nasıl önemi yok dersin, masumiyetini aldım. Niye beni engellemedin, niye hayır demedin?"

"Sen benim kocamsın."

Yatakta doğrulup oturmuş çarşafın bir ucunu boğazına kadar çekmişti, bana her şeyini veren kadın utancından yüzüme bakamıyordu, uzun saçları bir perde gibi yüzünü örtmüştü. Ya ben... ben ona bakabilecek halde miydim? Yere düşmüş olan pantolonumu alıp aceleyle giyindim.

"Allah benim belamı versin." Ne yapacaktım, hem kendi hayatımı hem de onunkini mahvetmiştim. Yatağın ucundan sarkan tişörtümü kaptığım gibi banyoya girdim. Ne yapmıştım Allah'ım, ellerimi lavabonun kenarına dayadım aynaya bakacak yüzüm var mıydı? Soğuk suyu açtım defalarca yüzümü yıkadım, yetmiyordu banyonun içine girdim aceleyle giydiğim pantolonumu çıkartıp banyonun içine fırlattım. Suyu sonuna kadar açtım, su bedenimi temizliyor, yaptığım pisliği temizlemiyordu. Su akarken yere oturdum soğuk suyun bedenimden akıp gitmesine izin verdim. Şu an kendimi okyanusun en soğuk yerine bırakabilir duyduğum üzüntüyü bedenimle birlikte suya gömebilirdim. Daha ne kadar burada kalacaktım? Henna ile konuşmak zorundaydım. Otelin bornozunu giydim kızı böyle bırakamazdım, geleceğimiz hakkında konuşma zamanı gelmişti.

Dışarı çıktım temiz tişörtle kotumu giydim, tekrar onun karşısına çıplak çıkmaya gücüm yoktu. Tadı hâlâ dudaklarımdaydı, sevmeden ilişkiye girdiğim tek gecelik kadınlar gibi değildi. Hiç birisinden bu kadar etkilendiğimi hatırlamıyordum.

"Henna!"

Yatak boştu, karmakarışık çarşafın bir bölümü yerdeydi. "Henna!" banyoya girmiş olmalıydı. Kapıya vurdum yine ses yoktu, açtım.

"Henna!"

Kapının yanında duran bavuluna baktım, ne ıslak kıyafetleri ne de bavul oldukları yerdeydi, bu kadar çabuk gitmiş olamazdı. Odanın kapısını açtım dışarı adım attığım anda telefonum çaldı. "Neredesin sen?"

"Uçak vaktim geldi zamanında yetişebilirsem kendimi şanslı sayacağım."

"Henna beni bekle konuşmalıyız."

"Konuşacak bir şey yok."

"Nasıl olmaz, birlikteliğimizin geleceği hakkında konuşmalıyız."

"Benden sen sorumlu değilsin, dediğin gibi hayır diyebilirdim. Demek ki istemedim Polat. Sana çektirdiklerim için hediyem olarak düşün. İstediğin anda ayrılmaya hazır olduğumu bilmeni istiyorum. Yatmış olmamız fikrimizi değiştirmemeli, ben özgürlüğü seçiyorum sende kendi hayatına devam et. Peşime düşme fikrimi değiştirmeyeceğim belki senden evvel ben boşarım seni. Hoşça kal Polat."

"Saçmalama Henna, bekle beni."

"Beni yönetmeye çalışan insanlardan bıktım, sende bu kişilerin arasına girme. Bana söylediğin o sözü unutma kafesim olma, tüm kafesleri içimden çıkartıyorum. Hoşça kal Polat iyi yaşa ben çok iyi olacağım."

"Henna... Henna..." Telefonu kapatmıştı, defalarca geri aradım cevap vermiyordu. Hızla otelin çıkışına doğru yürürken taksi diye bağırdım, tanıdığım taksici koşarak yanıma geldi. "Daha zaman vardı."

"Havalimanına çabuk."

Son hızla yolculuk yapmaya başladık yeterli değildi, dakikalar çabuk geçiyordu. Havalimanına geldim araç tam yavaşlamadan dışarı çıktım koşmaya başladım. Girişte durduruldum "Geçmeliyim lütfen izin verin."

"Geçemezsiniz."

"Paris'e giden uçak kalktı mı?"

"Biraz evvel hareket etti, havalanmak üzere."

Kapıdan gerisin geriye çıktım, gökyüzüne yükselen uçağın ardından bakmaktan başka bir seçeneğim kalmamıştı. Henna'nın sesinde ki kararlı vurguyu daha önce hiç duymamıştım. Kendine güvenen, hiç kimseye ihtiyacı olmayan insanların sesi gibiydi...

Kanadı kırık güvercin yeniden iyileşecek daha güçlü, özgür olarak gökyüzünde uçacaktı. Kafesini içinden çıkartmıştı.

11. BÖLÜM

Uçak havalanmış özgürce uçuyordu, hostesin kemerlerinizi çözebilirsiniz anonsuyla rahatladım, yiyecek servisi başlamıştı. Hostesin ikramını reddettim ne bir lokma yiyecek ne de bir yudum içecek halim vardı. Başımı cama doğru çevirip, gözlerimi kapadım. Kısa süre önce olanların hepsi beynimde henüz çok canlıydı.

Sevdiğim insanların ölümünün yanı sıra babamın yaptıkları üzüntümün üzerine üzüntü katmıştı. Tokadının acısını hâlâ yanağımda hissedebiliyordum. Polat'ın dokunuşlarını hissedebildiğim gibi. Garip bir ürperti vücudumda dolaştığı anda gözlerimi daha sıkıca kapadım utanç mıydı tüylerimi ürperten ya da ilk kez duyduğum zevk miydi? O anı düşünmek...

Teselli amaçlı yanıma yatıp bana sarıldığının farkındaydım, iki gündür şu veya bu nedenle kendimi onun kollarında bulmak o kadar doğru geliyordu ki. Hiç tanımadığım bir erkek hayattaki tek yakınım olmuştu hatta fazlaca yakındı. Sıcaklığının verdiği hisle titremem geçmişti, yarı uyur yarı uyanık haldeydim hafifçe kıpırdandım bedenimden ayrılıp sırtını dönünce birden ürperdiğimi hissettim tekrar sıcaklığına ihtiyacım vardı ona sokulmaya cesaret edemiyordum bende sırtımı dönüp iyice yatağın kenarına çekildim. Güneş batmaya başlamış oda yarı karanlık bir hale gelmişti. Yola çıkma zamanım yaklaşıyordu, derin soluklarla biraz ötem-

de uyuyan adamı belki bir daha hiç göremeyecektim. Beline sarılıp yatağın ortasına çekilmemle paniklesem de tekrar onun sıcaklığını hissetmek güzeldi. Başını saçlarıma yasladı, hiç kıpırdamadım uyuyordu. Kollarında benim olduğumun bile farkına vardığını sanmıyordum. Elleri yavaşça bedenimde dolaşmaya başladığında engellemek aklıma bile gelmedi, dokunuşlarını istiyordum. Tenime değen vücudu, elinin hareketleri içime sıcaklık salıyor, her saniye bu sıcaklık daha çok artıyordu. Dudaklarını boynumda hissedince iyice fazlalaştı, sırt üstü döndüm daha fazlasını istiyordum işte o an başını boynumdan kaldırmaya çalıştı, yüzüme bakmasını istemiyordum ne yapıyorsa devam etmeliydi. Elimi kaldırıp ensesine götürdüm parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Sınırlar o anda kalktı, utanmak, geri çekilmek gibi bir düşünce kalmamıştı. Suskundu, suskundum ses yoktu sadece cinselliğin arzunun getirdiği duyguların dansına kapılmıştık. İlk andan sonra onunda kendini bıraktığını hissetmiştim, bana ne yapıyorsa karşılığını vermeye çalışıyor aklının başına gelmesine engel olmak için çaba veriyordum. Kötü evlat olmuş ailem tarafından reddedilmiştim, iyi eş olup kocamın gönlünü yapmalıydım. Benim yüzümden başına gelmiş olan hakaretleri ve davranışları kısa süreliğine de olsa ona unutturmalıydım. Tecrübesizliğimi onun hareketleriyle karıştırarak tamamladım. Her şeyimle kendimi ona bıraktım, bencil bir erkek değildi çok acı çekeceğimi düşünürken yavaşlamış hazır olmam için ne mümkünse yapmıştı. Üzerimden kalkıp yanıma yatacağını düşünürken birden yataktan fırlamış kendine bela okumaya başlamış niye hayır demediğimi sormuştu.

Sevmediği bir kadınla birlikte olmak erkekler için gayet doğaldı yine de benimle birlikte olmaktan pişmanlık duyması işte o an içim acımıştı. Banyoya gitmesini fırsat bilerek hemen yataktan çıktım, her yanım sancır haldeydi aceleyle yan odadaki duşa girdim kendime dokunmaktan çekinerek duş alıp hemen giyindim. Çantamı koluma takıp, kapının yanında hazır bekleyen bavulu elime aldım. Çok ses yapmamaya

çalışıyor banyodan çıktığında onunla yüz yüze gelmek istemiyordum. Şansıma asansör kaldığım kattaydı, otelden koşarı çıkıp kapının önünde duran taksiye bindim. Aklıma ilk geleni yapmak istemedim telefonumu kapamak olmazdı beni asla zorlamamış, kollarının arasında çırılçıplak duran kadına karşı doğal hareket etmişti. İtiraz etmeyen aksine onu teşvik eden kadına hangi erkek dayanabilirdi. Umduğum gibi telefon açmış yaptıklarımızın sorumluluğunu üstlenmeye çalışmıştı. Kararlı, güvenli olmalıydım, beni tanıdığı günden beri çekmediği kalmamıştı. Hayatını daha fazla mahvedemezdim. Aldırmaz bir ses tonuyla vedalaştım, belki görüşür belki görüşmezdik ilk işim boşanmak için avukatla konuşmak olacaktı. Kendi kafesimden çıkıp özgürce uçmak istiyordum, onun kanatlarını kırıp kafese sokmaya hakkım yoktu.

Düşünceler içinde kaybolmuşken hostesin ikinci ikramıyla gözlerimi açtım işte şimdi soğuk bir şeyler içebilirdim. Geçmişi geçmişte bırakma geleceğe odaklanma zamanıydı.

***

İki-üç gün izin almam zorlanmama neden oluyordu. Atölye savaş alanı gibiydi, Guy Elias yine terör estiriyordu. Görünmemek için elbise stantlarının arkasından dolaşmaya çalışsam da yakalandım.

"Henna!" dediğinde kaçışım kalmadı "Buyurun efendim."

"Olayları internetten okudum, arkadaşların ve ailen için üzgünüm." Derin bir nefes alıp elini şöyle bir salladı "Gördüğün gibi işimiz zor ve hayat devam ediyor bu yüzden işine odaklanmalı hiçbir şeyin etkisinde kalmamalısın. Yapılacak gösteri sadece benim değil sizlerin de moda dünyasında bilinmenizi sağlayacak."

"Ben yanınızda kursiyerim."

"Patronunla konuştum kursiyer olarak değil benim öğrencim olarak kalmanı istedim, o da seçimi sana bıraktı."

"Ama nasıl olur? Peki ya Emel, o ne olacak?"

"Oda isterse kalabilir ya da eski programa devam eder. Seçim onun."

Yanına elamanlarından biri gelince başıyla git diye işaret etti. Ne düşüneceğimi bilemez haldeydim en güzeli patronumla konuşup ondan sonra karar vermem olacaktı. Küçük atölyeye girdim arkadaşlar olmadığım süre zarfında çalışabilir hale getirmişlerdi. Karmakarışık olan oda çok daha düzenliydi.

"Bugün de gelmezsin diye düşündüğümden sana seslenmedim."

"Pansiyonda boğuldum Emel, çalışırsam daha çabuk düzelirim." Yapay mankenin üzerindeki çalışmama kimse dokunmamıştı. Diğerlerinin elbiseleri bitmek üzereydi daha fazla oyalanamazdım. Zaman hızla geçiyordu elbisenin etek ucuna teyellemeye çalıştım. Taşlar yüzünden iki büklüm olmuştum, belim de ağrımaya başlamıştı. Emel'in "Mola verelim yemek zamanı geldi." sözüne "Siz gidin." diyerek cevap verdim. Bir lokma yiyecek halim yoktu.

"Henna geldiğinden beri ağzını bıçak açmıyor."

"Bıçak..."

"Yani çok sessizsin."

"Konuşacak bir olay yok." Yanımdaki sandalyeye oturdu. "Abinler için üzüldüğünün farkındayım, kim olsa üzülür ama sanki başka bir şeyler var. Polat'ı gördün mü?"

Polat içime düşen ateşti, bir an bile aklımdan çıkmayan tanıştığımız andan beri olan olayları defalarca beynimde tekrarladığım her an yüreğime daha fazla işleyen bir ateş. Hata etmiştim kendimi ona teslim etmekle gerçekten hata etmiştim. Yaşananların öncesinde onu bu kadar düşünmezken şimdi aklımdan çıkmaz olmuştu.

"Gördüm."

"Ya ne oldu anlatsana."

"Sevdiklerimizi toprağa verdik, sonra ben yoluma, o yoluna."

"Hiç mi konuşmadınız?"

"Lütfen Emel hadi yemeğe git elbiseyi tamamlamak için çok az vaktim var."

"Öf ne ketum kızsın, gelirken sandviç getiririm bu gidişle ilk fırtınada uçacaksın."

"Emel, burada kalmamız için teklif var ne diyorsun?"

"Ne teklifiymiş benim neden haberim olmadı?"

"Guy biraz evvel söyledi."

Emel'in birden yüzü asıldı "Kaç gündür bana niye söylememiş?"

"Ben nereden bileyim Emel git kendisine sor?" zaten canım sıkılıyordu, bir de onun bu kaprislerini çekemeyecektim.

"Sana da bir laf edilmiyor."

"Edemezsin çünkü sorunun muhatabı ben değilim."

Tekrar elbiseyle ilgilenmeye başladım, Emel'in yürüyüp odadan çıkışını ardından kapıyı sertçe kapatışını duydum, tekrar geri açıldı "Özür dilerim Henna, seni gereksiz yere suçladım." Gelip sırtımdan sarılınca ellerini tuttum, delidolu bir karakteri vardı ama özünde iyiydi. "Sandviçi unutma yanına içecek alırsan affederim."

"Gel birlikte gidelim hem hava alırsın, el işlerine yardım edip zamanında elbisenin bitmesini sağlayacağım. Hadi Henna hem sorduğun soruyu konuşuruz ne yapacağımıza karar veririz."

Uzattığı zeytin dalını reddetmek olmazdı, bu dünya da tek başımaydım bir de Emel'i kaybedemezdim. Çantamı alıp koluma takınca sevindi, birlikte dışarı çıktık.

"Sana söylemedim bizimkiler buralarda."

"Bizimkiler mi?"

"Evet. Tan ve Yusuf"

"Seninkiler olabilir ama asla benimkiler değiller." Geri mi dönsem diye düşünürken, karşı kaldırımdan el salladılar.

"Onlarda yeni geldiler."

"Nereye gitmişlerdi."

"Fransa'nın her yerini günü birlik dolaşıyorlar, tabii yakın yerlerini hafta sonu için Nice gideceklermiş bizi de davet ettiler."

"İstiyorsan sen git. Ama ben yeni geldim."

Emel biraz mızıldanır gibi olsa da yüzümün ifadesini görünce sustu. Kafelerden birine oturduk çok neşelilerdi ama benim keyfim olmadığından konuşmalarına katılmıyor, katılmak istemiyordum.

"Henna, başın sağ olsun."

Tan'a teşekkür edip "Ben gitmeliyim işim çok fazla." dedim.

Emel de hemen kalktı "Bende geliyorum, tatil için yine konuşuruz Henna gelmeyeceğini söyledi."

Yusuf "Bir teklifim var, sizler pansiyonda kalıyorsunuz biz otelde ve fiyatlar çok pahalı. Bavullarımızı bırakıp gerekli olanları yanımıza alsak bize çok iyilik etmiş olursunuz. Devamlı seyahat düşündüğümüzden neredeyse tüm paramız bitmek üzere. Otele boşuna para vermek istemiyoruz ne dersiniz?" diye sordu.

"Benim için uygundur, niye fazladan para ödeyesiniz ki." diyen Emel'in bu kadar kolay kabul etmesine sinir oldum.

"Pansiyon sahibemize sormamız gerek, kabul etmeyebilir."

"Of Henna hep zorluk çıkartıyorsun, bavulları bizim diye içeri sokarız anlamaz bile."

"Ne istersen onu yap Emel ben gidiyorum."

***

Elbise bitmişti günlerce en ince detayına kadar uğraşmış kusursuz olması için çabalamıştım. Tan ve Yusuf dedikleri gibi bavulları pansiyona bırakmış, sırt çantalarıyla gezmeye devam ediyorlardı. Patronumuzla konuşmuş Guy Elias'a özel olarak ders vereceğinden çok memnun olduğunu söyleyince teklifi kabul etmiştim. Emel de benimle birlikte kalacak eğer sıkılırsa diğer ülkelerdeki kurslara geçebileceğine sözünü alınca rahat etmişti. Niyetinin beni yalnız bırakmamak değil de Tan'ın Fransa'da kalma süresi kadar olacağını biliyordum.

Nihayet gösteri zamanı gelmişti, televizyon kameraları sahne arkasına girmek isteyince Guy Elias'ın emriyle engellendiler. Tek bir kişi alındı o da yüksek tirajlı bir derginin moda köşesi yazarı Martin Sitone, ismini aklımda tutmam ve bir saniye yanından ayrılmamam, ne isterse yapmam emredilmişti. Geldiği andan beri durmadan içiyor sağa sola sataşıp duruyordu.

Otuzlu yaşlar da serseri görünüşlüydü, giydiği kıyafetler moda yazarı gibi değil de... kot pantolon, deri ceket, bileğinde deri bileklik, füme rengi bisiklet yaka ince kaşmir kazakla motor gezisine gidecek gibiydi. Bir an gözlerim adamın saçlarına takıldı, Polat gibi sarışındı sanki yüreğim koca bir elin içinde ezildi, ayrıldığımızdan beri hiç telefon açmamıştı.

Adamın parmaklarını yanağımda hissettiğim an kendime geldim hızla elini ittim "Bana dokunmaya nasıl cesaret edersiniz?"

"Benden oldukça etkilenmiş gibi duruyorsun güzelim, hadi naz yapma."

Ben bu adamın yanında duramazdım, Guy'a durumu söyleyip yerime bir başkasını istemeliydim. Bu kargaşada ona nasıl ulaşacaktım, Guy salonun karşı tarafında mankenlerden birinin üzerindeki kıyafeti düzenliyordu, adama arkamı döndüğüm anda kalçamda elini hissettim. Geri döndüğüm gibi tokatı yüzüne patlattım. Kulisteki sesler birden kesildi yer-

ni mırıltılar aldı. Tüm kanın yüzüme yürüdüğünü hissettim, utancımdan çevreme bile bakamıyordum. Adam yüksek sesle bağırmaya başladı.

Yakında duran elemanlardan biri yanıma geldi, bir manken daha gelince çevrem kalabalıklaştı. Gelenler benim yanımda sanki korumak ister gibi dikiliyorlardı. Manken olan "Korkma!" diye fısıldadı... Konuşmaları yarı anlar yarı anlamaz durumdaydım, manken Fransızca bilmediğimi anlamış olsa gerek seri halde İngilizceye çevirmeye başladı.

Nina Carli'yi gördüm yüzünde hain bir tebessümle yanıma geldi. "Şimdi gününü göreceksin Henna, sana beylik verdik diye krallığını ilan edemezsin. Kesin kovuldun..."

"Ne oluyor burada?"

Guy gelmişti öfkeli gözlerle bana baktı "Bu ne rezillik!"

Susmak çözüm değildi, başımı yukarı kaldırdım Guy'un yüzüne baktım "Beni taciz etti!"

"Yalan söylüyor yapmadım, moda hayatın bitti seni rezil edeceğim tabii böyle seviyesiz insanlarla çalıştığı için moda evinin adı rezil olacak."

Guy "Bunu yapamazsın." diye söylendi...

"Öyle bir yaparım ki, bana iftira attı... Gösterin fiyasko olacak, ya bu kadını kovarsın ya da köşemde iyi şeyler yazmam mümkün olmaz"

"İftira olmadığını söylesem." diyen Emel'di.

Adamın bakışları ona döndü "Yalan söylüyorsun."

"Asla, telefonumla sahne arkasının videosunu çekerken sizin terbiyesizce yaptığınız hareketi kaydettim."

Yanıma ilk gelen yardımcılardan biri gözleriyle gördüğünü söyledi, manken olan onu doğruladı. Adam iyice paniklemişti "Hepinizi mahvedeceğim!" diye bağırınca... Guy'un kahkahası sessiz salonda patladı "Şimdi buna ne diyeceksin solucan, senin hakkında söylenenlere pek kulak asmamıştım demek ki doğruymuş. Asıl senin modayla işin bitti bu video

patronuna yollanacaktır. Birçok modacı arkadaşımın da rahat nefes alacağını biliyorum. Küçümsemelerinden, bilir bilmez eleştirilerinden bıkmıştık, defol gösterimden." Yanındaki güvenliklere parmağıyla yerinde sallanan adamı işaret etti "Çıkartın bu pisliği gösterimden."

Sonra bana döndü "Hâlâ duruyorsun çabuk işinin başına, gösteri başlıyor." deyip geldiği yere döndü. Her yer yine hareketlenmiş bu sefer sahneye çıkıp geri gelen mankenleri soyup, giydirme telaşı başlamıştı. Çıplaklık çok doğal karşılanıyor vakit kazanmak için çoğu manken ortalarda giyinip soyunuyordu.

Kendi eserimi mankene giydirdiğimde çok fazla heyecanlandım, geri dönüşünü merakla bekliyordum. Yok bekleyemezdim sahneye çıktıkları yerin yakınına gittim az da olsa görüyordum. Alkışlar benim modelim içindi zevkten dört köşe olmuştum, tüm modellerin sahneye çıkış zamanı gelmişti. Tabi Guy Elias manken ve seyircilerin alkışları arasında sahneye çıktı. Tavandan yıldızlı konfetiler yağıyor alkışlar yeri göğü inletiyordu. Muhteşem bir manzaraydı bir gün bende onun gibi olmayı kendi moda gösterimi yapmayı diledim.

Aylardır süren hummalı çalışma bu güzel geceyle sona ermişti. Hepimiz yorgun ama çok mutluyduk. Nina Carli gülmüyordu, sanırım kovulmadığım için çok üzülmüş olmalıydı. Yeni stilistler arasında en çok alkışı benim diktiğim kıyafet alınca yüzü iyice asılmıştı. O ne kadar surat astıysa ben de o kadar fazla gülümsedim.

Gece elbiselerin tekrar poşetlerine konulmasıyla sona erdi. Asıl haberler yarın yayınlanacak gazetelerde dergilerde televizyon kanallarındaki eleştirilerdi.

Pansiyona geri döndüğümüzde yorgunluktan yıkılır haldeydik, odalarımıza çekildik. Zar zor duş alıp yatağıma uzandım. Telefonum çaldı gece vakti kim arardı ki? Kesin Emel odama gelmeye üşenmiş arıyordu. Gözlerimi bile açmadan

tuşuna bastım "Of Emel ne istiyorsun, neredeyse uykuya dalıyordum?"

"Ben Polat."

"Polat!"

"Evet Polat. Uyuyorsan sonra ararım."

Bende uyku mu kalmıştı yatağın içinde oturdum, "Yine kötü bir haber mi var?"

"Kötü haber dışı birbirimizi aramıyoruz değil mi? Kötü haber yok, seni defalarca aramak istedim ama bir türlü fırsat bulamadım. Sana bir sorum olacak."

"Nedir?"

"Henna o gece korunmadan birlikte olduk, hamile kaldıysan haberim olsun isterim. Her ne şartla olursa olsun yanında olacağım."

Her ne şartta olursa olsun, seni sevmesem de çocuk için sana katlanırım demekti. "Merak etmene gerek yok, bildiğin malum olay oldu. Korkma hamile değilim."

"Korktuğumu söylemedim, sorumluluğu alırım dedim."

"Gerek kalmadı, hazır konuşuyorken boşanmak için hazırım. Daha fazla sana ayak bağı olmak istemiyorum."

"Şimdi gitmeliyim sonra detaylı olarak konuşuruz, iyi geceler Henna."

"Sana da iyi geceler Polat."

Telefonu kapattı bir süre ekranına bakakaldım, hamile olma ihtimali hiç aklıma gelmemişti. Polat'a yalan söylemiştim henüz günüm gelmemişti. Elim karnıma gitti hamile olabilir miydim?

Elimi karnıma sıkıca bastırdım, hamile olsam bile bebek yüzünden bana bağlanmasını asla kabul edemezdim.

***

Moskova'ya geldiğimden beri bir an aklımdan çıkmamıştı, ne büyük hata yapmıştım. Tüm içtenliğiyle kendini bana veren kadını, kabahat bende değil onda gibi suçlamıştım. Rolleri değişmiş gibiydik sanki namusunu iffetini kaybeden o değil de bendim.

"Zaten suratsız adamın tekiydin geldiğinden beri daha beter oldun."

"Suratımdan hoşlanmıyorsan bakmak zorunda değilsin Olga."

"Hoşlanmamak değil suratsızlığından sıkılmak benimki, kadınlardan hoşlanmasaydım kesin sana sarkardım. Hoş adam olduğunu biliyorsun."

"Lanet herifin teki olduğumu biliyorum, sana bir soru."

"Sor bakalım."

"Bir kadın, çektirdiklerinin karşılığı olarak daha önce dokunulmamış bedenini hediye olarak verir mi?"

"Kadınlar ilginç yaratıklardır, para için verir, aldatılmışsa intikam için verir, bekâretin önemli olmadığı toplumlarda cinselliğe başlamak için verir. Ama söylediğin nedenlerle hiçbir kadın kendini teslim etmez. İlk kez bedenini teslim ediyorsa o erkeği seviyor en azından hoşlanıyordur."

Hoşlanmak veya sevmek, Henna benim için bu iki duygudan birini hissediyor olabilir miydi? Seviştiğimiz anlar gözümün önüne geldi tam bir teslimiyet içindeydi, kendini bırakmış ne yapıyorsam karşılığını vermişti. Kanımın tekrar kızıştığını hissettim özel bir kadındı, iz bırakan nadir kadınlardan.

"Moda ile uğraşıyordu değil mi?"

"Evet. Şu an Paris'te eğitimde."

"Bir sürü yakışıklı manken, birbirinden güzel kadınlar. Aşk şehrinde, yerinde olmak isterdim. Fransız erkeklerinin romantik olduklarını bilmeyen yok. Tabii kadınları da en a

erkekleri kadar romantik. Sen burada, karın onca çapkın erkeğin içinde nasıl bu kadar rahatsın."

Olga alaycı bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu...

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

Ayağa kalktı ellerini beline koyup arkaya doğru esnetti "Ne yapmaya çalıştığımı anlamıyor musun, geldiğinden beri sersem gibi dolaşıp duruyorsun gözünü aç diyorum kuş elinden uçtu mu uçar..."

Henna'yı elimde tutmak istiyor muydum? İstemesem de nikâhlı karımdı, şimdi tam anlamıyla karım olmuştu. Başka erkeklerle birlikte olabileceğini düşünmek hiç hoş değildi, ikinci kez aynı hataya düşmek aptallık olurdu. Güya evlenmemeye yemin etmiştim büyük konuşmamak gerektiğini içine düştüğüm durumla çok iyi anlamıştım.

"Sen fazla konuşuyorsun, benim evliliğim hakkında yorum yapacağına kendi hayatına bak."

"Bende hayat mı kaldı?"

Olga çok üzgün duruyordu, sevgilisini başka birine kaptırmış insanı benden iyi kim anlayabilirdi ki.

"Geçecek, acı verecek ama geçecek."

Kadın arka odaya gitti geri geldiğinde elinde votka şişesi vardı, kapağını açtı koca bir yudum alıp ağzını elinin tersiyle silerek şişeyi bana uzattı.

"Görevdeyiz."

"Sıçtığımın görevi ne bok oluyorsa diktiler bizi buraya, hadi iç."

"Sen devam et birimiz ayık kalmalı." dediğimde ısrar etmedi koltuğa oturarak votkayı yudumlamaya başladı. Sanki alkol değil su içiyordu. "Biraz yavaşla sarhoş olarak unutamazsın."

"Unutmak isteyen kim, canımı acıtan tek şey birlikte olduğumuz zamanda o adamla sevişmesi. Ayrıldıktan sonra

isterse orduyla yatsın umurumda olmazdı. Aldatılmak çok kötü be..."

Kötüydü ilk gelen duygu öfkeydi, gözü kararan her şeyi yapabileceğin bir öfke. Sonra kabulleniş anı geliyordu. Sonrasında aldırmamaya başlıyorsun ama her an aldatılmanın verdiği üzüntü kalbinde yara olup kanayıp duruyordu. Kardeşimin başrolde olması canımı daha çok acıtmıştı. Demir değil başka bir adam olsaydı belki daha kolay atlatabilirdim. İki yönlü ihanete uğramıştım, en güvendiğim iki kişi beni sırtımdan bıçaklamıştı.

Senelerdir ikisini de görmemiştim, şu an hissettiğim hiçbir şeydi. Tekrar görürsem nasıl bir tepki vereceğimi bilemiyordum. Annemden nişanlanacakları haberini aldığımda umursamamış onları yok saymıştım. İlk anlardaki öfkemin, üzüntümün yerini duygusuzluk almış hiçbir şey hissetmemiştim. Neredeyse gençliğimin ilk yıllarından beri âşık olduğum onunda bana âşık olduğunu sandığım kız bir anda yabancı olup çıkmıştı. Nasıl fark edememiştim? Aslında her olay gözümün önünde yaşanmıştı. Birbirlerine olan ilgilerini çok daha önce fark etmeliydim. Kızgınlığım Hanife'ye değil de Demir'e olmuştu...

Bir yudum votka sarhoş etmezdi değil mi? Aldığım yudum oldukça fazlaydı genzimden yaktı geçti. Kalbimi yakar gibi...

Olga resmen sarhoş olmuştu elinde ki içki şişesini aldım "Dur ya daha bitmedi."

"Yeter olay olsa müdahale edemeyecek duruma geldin."

"Bir şişe içki bana dokunmaz, babamın zorla içki içirdiğini anlatmış mıydım?"

İstesem de istemesem de anlatacaktı "Bir baba çocuğuna nasıl içki içirir?"

"Mecburiyet dostum yokluk insana her şeyi yaptırır. Rusya'nın öldürücü soğuğunu hiç görmedin herhalde?"

"Yokluk mu? İçkiye vereceği parayı nereden buluyordu?"

"İçki fabrikasında çalışıyor ama aldığı para hiç birimize yetmiyordu. Yedikardeş, annem babam ve onların anne babalarıyla evde on üç kişiydik tek çalışan babamdı. Yiyeceği bırak yakacak odun bulamıyorduk. Gündüzler şöyle böyle geçerdi ama geceler çok daha soğuk olurdu. Yeni doğmuş kardeşim soğuktan donarak öldü, evde en çok bulunan votka olurdu babamda ısınmamız için içirirdi. Onun sayesinde votkaya bağışıklığım var."

"Hiç öyleymiş gibi durmuyorsun sarhoş oldun."

"Banyo yaparsam hemen ayılırım, sen gözetlemeye devam et." Duşa doğru yürüdü... Karşı binanın önünde hareketlenmeler vardı "Olga çabuk ol." diye bağırdım silahımı kontrol edip daireden dışarı çıktım. Bina o kadar köhneydi ki asansörünün çalışması mucize olurdu, hızla merdivenlerden aşağı inmeye başladım. Hemen ortaya atılmak olmazdı binanın köşesinden baktığım an. Siyah bir araba hızla hareket etti, korkuyla kaçışan insanlar tehlikenin bittiğini görünce tekrar toplanmaya başladılar. Harekete geçme zamanıydı, Olga nefes nefese yanıma geldi saçlarından sular damlıyordu. "Ne oldu?"

"Karşı grup olmalı, ateş açtılar hızla kaçtılar."

"Plakayı alabildin mi?"

"Aldım ama gerçek olduğunu sanmıyorum."

Karşı kaldırıma geçtim uzun süredir izlediğimiz adamlar biz bağlantılarını öğrenemeden ölmüşlerdi. Olga ile birlikte insanları cesetlerin çevresinden uzaklaştırmaya çalışırken yerel polislerle birlikte ambulanslar geldi.

Ambulans görevlileri yerde yatanları kontrol ediyor ceset torbalarına yerleştiriyorlardı, bizim de kendimizi fazla açık etmeden uzaklaşmamız gerekti. "Hadi gidelim işimiz bitti."

Sağlık görevlilerinden biri "Adam yaşıyor!" deyince hemen yanına gittim. "Yandım Allah!"

Yandım Allah mı? Yaralı adam Türkçe konuşuyordu... Ambulansa bindirildiği anda yanına girdim, engellemeye ça-

lışan polislere kimliğimi gösterince geri çekildiler. Müdahale eden doktor olumsuzca başını salladı. Sedyenin başına eğildim, adam birden kolumu tuttu, üzerine doğru eğildim Rusça bir şeyler geveledi "Türk'üm"

"Anneme üzgün olduğumu söyle."

"Bu adamların içinde ne işin vardı?"

"Oğlumu kurtarmak istedim."

Adamın sesi an be an yavaşlıyordu " Kim ismini söyle, başınızda ki adam kim?"

"Vodkin!"

Nereden biliyordum bu soy ismini? Geçtiğimiz günlerde Alla Vodkin ölümlü trafik kazası yapmış, yüzde yüz suçlu görünürken bir anda temize çıkmıştı. Uzun süre suçlu olduğu Senatörün kızı olmasının ceza almaması için yeterli olmadığı yazılıp çizilse de birden haberler bitivermişti. "Senatör Vasili Vodkin'mi?" diye sordum.

Adam elimi sıktı konuşacak hali kalmamıştı ağzının kenarından kan sızmaya başlayınca doktor beni geri çekti. Adam hâlâ elimi bırakmamakta direniyordu "Oğlumu kurtar, cebimde astarın içinde notlar var al kurtar onu."

Son sözleri oldu, doktor çarşafla yüzünü örtmeden iç cebine baktım astarı yırttım orta boyda bir kâğıdın üzerinde isimler, telefon numaraları yazıyordu. İçinden düşen kimlik Bilal Şahin adınaydı. Görevliye "Müslüman'mış ona göre defin işlemini başlatın." diyerek ambulanstan aşağı indim. Elimdeki kimlik ve kâğıtta yazan numaralar uzunca süredir peşinde olduğumuz suç örgütünü çökertmemiz için büyük bir delildi.

Elimdeki kâğıdı Olga'ya uzattım hızla göz gezdirdi, zafer kazanmış gibi yüzüme baktı. "İpucuna ulaştık mı dersin?"

"Gidelim bildirelim bu telefonların ucu nereye bağlanıyor öğrenelim."

12. BÖLÜM

Her taşın altından Vasili Vodkin yerine vasıfsız adamlar çıkıyordu onu suçlayacak ne bir belge ne de bir şahit vardı. Adam kendini çok iyi gizlemiş hiçbir açık kapı bırakmamıştı. Sorguya alının adamların ağzı mühürlenmiş gibiydi.

Uzun zaman kaybetmiştik "Nerede bu senatör?"

Polislerden biri güldü "Kızı masum olduğundan suçlanmalar sonucu depresyona girmiş, geçirdiği kötü günleri unutması için geziye çıkmışlar."

"Gerçekten suçlu muydu?"

"İlk suçlu olarak bildirildi, sonra ne olduysa nasıl olduysa birden aracı kullanan başka biri çıkıverdi. Suç onun üzerine yıkıldı, kadın hapiste Alla Vodkin gezide adaletsiz bir dünyada yaşıyoruz. Ensen kalınsa, arkanda güçlü adamlar varsa insan öldürsen bile melek oluveriyorsun."

Dünyanın her yerinde durum buydu, büyük balık küçük balığı yutuyordu. "Adamın yerini bulun, peşine düşelim bakalım sonuç ne çıkacak?"

***

En son görüldüğü yer Nice olarak belirlenmişti. Hemen internete girerek bilgi aradım.

Nice, Güney Fransa'da, Akdeniz sahilinde, Marsilya ile Cenova arasında yer alan bir şehirdi. Ülkenin en önemli turizm merkezlerinden biri olarak tanıtılıyordu.

Kader bir şekilde Henna ile beni bir araya getirmeye çalışıyordu. Aynı şehirde olmasak da aynı havayı soluyacaktık.

Amirlerimizin kararıyla Olga ile yolculuk için hazırlandık. Önemli olan Vasili'ye nasıl yaklaşacağımızdı. İki gizli polisi kollarını açarak karşılayacak değildi.

Suçlu olduğu kanıtlanamayan birinin peşine düşmek hele bu senatör olunca bazılarının gözünü korkuttuğundan son anda fikir değiştirilerek Olga'nın gelmesi engellenmiş orada olan gizli polislerden birinin gerekirse yardımıma geleceği söylenmişti. Amirime durumu bildirdiğimde küfürle karşılaşmış istemiyorsam göreve devam etmemekte özgür olduğumu gerekirse Türkiye'de ki bağlantıların peşine düşeceğinizi söylemişti. Onca hazırlıktan sonra vazgeçmenin anlamı yoktu.

Olga ile vedalaşarak Nice hareket ettim, plan küçük bir yatla gezi yapmam üzerine kurulmuştu.

Yat limanına geldiğimde küçük teknem hazırdı, limandan ayrılmayı düşünmüyordum gerekirse yatı kullanabilecek donanıma sahiptim. İlk birkaç gün Vasili'nin yatı ortalarda yoktu eninde sonunda limana giriş yapacaklardı. Uzun süredir diken üzerinde olmam bu tekdüze tembel hayatın doyasıya tadını çıkarmakla geçiyordu. Nice resimlerinde olduğundan çok daha güzeldi. Uzun bir sahil şeridi, muhteşem bir yat limanı. Gündüzleri bolca dolaşıp denize girdim, geceleri yıldızlar altında teknenin güvertesinde uyudum. Rusya'da ki köhne evden sonra burası cennet gibi geliyordu. Henna'nın da aynı yıldızlara bakabiliyor olabileceği düşüncesi aklımı kurcalayıp duruyordu. Hamile kalıp kalmadığını, kalırsa haber vermesini istemiştim. Haber verir miydi?

***

"Partnerlerimiz de hazır, dünyanın sayılı zenginlerinden birinin yatına kaç kez davet ediliriz gel kabul et şu teklifi."

Emel günlerdir başımın etini yiyip duruyordu "Tanımadığımız adamın partisinde ne işimiz var?"

"Böyle bir adamı nasıl tanıyabiliriz? Bizim mahalleden geçmez böyleleri."

Emel kollarını kavuşturup odada ki tek sandalyeye oturdu suratı beş karış olmuştu. "Sen git niye ısrar ediyorsun?"

"Eşli partiymiş Tan benim Yusuf senin partnerin olacak, adamın eli çok açıkmış kızı sporla çok ilgileniyormuş."

"Tan'la Yusuf o adamı nereden tanıyorlar?"

"Yusuf adamlarından biri vasıtasıyla tanımış, arada bir o adam için bazı evrak işlerini hallediyormuş."

"Ne gibi işler?"

"Of Henna sen modacı olacağına gizli polis olmalıydın, üzümünü ye bağını sorma ben ne bileyim. Getir götür işleri herhalde."

Elimde ki kumaşı masanın üzerine serip çizmeye başladım, bir türlü istediğim gibi yön veremiyordum.

"Ne oluyor burada?" diyen sesi duyunca elimden kalemi bıraktım, Guy'un beceriksizliğime şahit olmasını istemiyordum.

"Nice'de Vasili Vodkin isminde bir adamın vereceği parti için Henna'yı kandırmaya çalışıyordum."

Guy "Şu çok zengin Rus senatör mü?" diye sordu.

Emel "Sanırım o olmalı." diye cevapladı.

Guy "Henna aptallık etme, öyle bir adamın partisine davet edilmek ayrıcalıktır. Gidiyorsunuz ve bizim elbiselerimizi giyerek bir nevi tanıtımımızı yapacaksınız. Bildiğim kadarıyla kızı su gibi para harcıyormuş. Alışveriş hastası olduğunu moda ile uğraşanların hepsi biliyor." diyerek bana söz söyleme hakkı bırakmamıştı.

Almıştım başıma belayı gitmemek için uğraşırken tam tuzağa düşmüştüm. Guy telaşla odadan dışarı çıktı, Emel in bir zil takıp oynamadığı kalmıştı sevinçten havalara zıplıyordu. Guy geri geldiğinde elinde kolunda bir sürü elbise olduğu yetmiyormuş gibi, birkaç yardımcının kucakları da elbiselerle doluydu. "İki gün iki gece size izin veriyorum, adam bebiş davetini uzatır diye yedek kıyafetler vereceğim. Çok dikkatli olun leke olmasınlar ve her an giydiklerinizin Guy Elias kreasyonu olduğunu söyleyeceksiniz. Reklam yapın sadece o alışveriş delisi kadına değil partiye kimler geliyorsa hepsine söyleyin. Of sizin yerinizde olmayı ne çok isterdim anlatamam." deyip hızla kıyafetleri ayırmaya başladı. "Henna partide kendi tasarladığın kıyafeti giyeceksin, Emel bu sarı elbise sana yakışır. Gündüz giyeceğiniz elbiseler, pantolonlar..."

"Lütfen durun bunlar çok fazla."

"İtiraz etme Henna reklam yap yeter. Şimdi evinize gidin hazırlanın ikinizin de elbiselerimi çok iyi taşımanızı istiyorum. Emel senin boyun için giyeceğin elbise uzun gelir hemen kısalttır, uygun ayakkabıları çantaları almayı unutmayın."

Guy rüzgâr gibi gelmiş aynı şekilde gitmişti kızgınlıkla Emel'e baktım " Yaptığını beğendin mi?"

"Çok beğendim hatta bayıldım, hadi taksi tutup eve gidelim hazırlanma zamanı."

***

Ne yazık ki gitmek için ölen bayılan Emel, Tan yaptığı ters bir hareket sonucu sağ ayak tarağını kırınca onunla beraber kalmak zorunda kaldı. Gitmek istemeyen ben Yusuf'la yola çıktım.

Uçakta Yusuf'la yan yana oturmak bile huzursuzluk veriyordu.

"Yeter surat astığın, istemiyorsan dönersin."

"Patronum olayın içine girmemiş olsaydı şu an yola çıkmamış olurdum."

"Kocan duyar diye mi çekiniyorsun."

"Eşimin bana güveni vardır, sadece gitmek istemiyordum. Hiç kimseyi tanımıyorum."

"Beni tanıyorsun ya."

"Seni de tanımıyorum." Yusuf'la muhabbet etmek istemediğimden başımı koltuğuma yaslayıp gözlerimi kapadım. Yol fazla uzun değildi, çabuk vardık. Daha önce Limana yakın motellerden birine yer ayırttığımızdan fazla sorunumuz olmadı. Odalarımıza çekildik Yusuf da benim kadar keyifsizdi. Getirdiği için o, geldiğim için ben çoktan pişman olmuştuk.

Sabah erkenden kalktım madem gelmiştim dünyaca ünlü bu şehri gezebilirdim. Çok kalabalıktı, sıcaktı. Mağazalardan birine girip hasır şapka aldım. İşte şimdi gönlümce dolaşabilirdim.

Özgürlük kısa süre önce hayalini bile kuramayacağım kadar uzaktı. Şimdi gönlümce dolaşıyor kimseye hesap vermek zorunda kalmıyordum. Buna rağmen yine de ailemi çok özlemiştim. Her şeyden çekinmem onların içime yerleştirdiği kadın yapmaz korkusuydu, yasaklar yine yasaklar. Bazısı doğru bazıları oldukça abartılıydı, bu dünya sadece erkeklerin değildi, olmamalıydı.

Neredeyse tüm sahili yürümüştüm ayaklarım şimdiden acımaya başlamıştı, gece yüksek ökçeli ayakkabılarla nasıl yürüyecektim. Motele geri döndüm, kısa bir duş sonrası biraz dinlenip kalktım hazırlanma zamanıydı.

Gece elbisesini zorlukla giydim, başımda şapka olsa da güneş yüzümü pembeleştirmişti, allık sürmeden sadece gözlerime sürme çekip kirpiklerimi rimelle koyulaştırdım. Mercan rengi rujumu sürdüm. Ayakkabılarımı giyip küçük çantamı aldığım anda kapı çalındı.

"Çok güzel olmuşsun Henna, gidelim mi?"

"Teşekkür ederim Yusuf, gidebiliriz."

Hava kararmaya başlamıştı, taksiye binip tekrar limana indik. Yatların olduğu bölüm çok büyüktü taksi içeri girmediğinden oldukça uzun olan yolu yürümeye başladık. Yusuf en uçta ışıl ışıl yanan devasa büyüklükte yatı işaret etti "İşte bu yat gösterişe bak, adamda para gani."

"İş yapıyormuşsun, Rus adamı nereden tanıyorsun?"

"Uzun mevzu, onun parası var benim yok."

"Tiyatrocu olduğunu sanıyordum."

"Oynayacak rol bulabilirsem karnım doyuyor, yoksa kiramı bile ödeyemiyorum. Hadi bırakalım bunları eğlence başlasın."

"Dur biraz bu kadar zengin adam çalışanlarından birini niye partisine davet etsin ki?"

"Adamın değil aslında kızının gözdelerinden biriyim. Para için kendimi satıyorum."

Yüzümün birden kıpkırmızı olduğunu hissettim, Allahtan karanlık çökmüştü. Yusuf Jigololuk yapıyordu.

Yusuf güldü "Utandın bakıyorum, açıkça bil ben erkek fahişeyim." deyip kolunu uzattı. Çekindiğimi görünce kolunu indirdi "Merak etme senin gibi parasızlarla işim olmaz, korkmana gerek yok. Sen benim için sadece paravansın. Babası anlamasın diye yanımda getirmek zorunda kaldığım bir paravan."

Kabuğumdan çıkınca daha önce hiç duymadığım yaşam şartlarıyla karşılaşmak ilginç gelse de korkuda veriyordu. Hayat gerçekten çok zordu, parasız olanlar için çok daha zordu.

Yattan içeri girdik, adım atacak yer yok gibiydi. Rengârenk kadınlar, aynı şıklıkta giyinmiş erkekler, parfüm kokuları denizin kendine has kokusunu bastırıyordu. Güvertede duramayacaktım yüksek sesli canlı müzik beynimin içinde patlıyordu. Yusuf yata çıkar çıkmaz iri yarı bir kadının yanına gitmişti. Birlikte olduğu kadın bu muydu?

Keten bir takım giymiş yakışıklı bir erkek kadının diğer yanındaydı, Polat'a ne kadar benziyordu. Moda eleştirmeniyle düştüğüm duruma gelmek istemediğimden adamı tam inceleyemiyordum. Polat olamazdı imkânsızdı yine hayal görüyordum.

***

Kalabalık iyice artmış neredeyse omuz omza durur pozisyona gelmiştik. Açık hava olmasına rağmen boğuluyor gibiydim. Guy Elias'ın dediği gibi elbisem oldukça dikkat çekiyordu, birkaç kadın nereden aldığımı sordu cevapladım.

Tek başıma durduğumu gören erkeklerin ilgisi fazlalaşınca parti benim açımdan sıkıcı hale geldi.

"Partnerin yok herhalde?"

Adam yanıma gelmekle kalmamış vücuduma yapışmıştı. Ter ve içki kokusu burnumun direğini sızlattı. Elimi göğsüne koyarak ittim "Uzak durun."

"Geldiğinden beri tek başınasın, seni eğlendiririm."

"Eşim birazdan gelir."

"Küçük yalancı inat etme alt kattaki kamaralardan birine gideriz." Adamın yılışık hareketleri artmaya başladı. Çevreme baktığımda hiç kimsenin umurunda değildim. Kucak kucağa dans edenler, öpüşenler varken adamın tacizini kimse umursamazdı. "Karınız geldi!" boş atmıştım ama adam "Karım mı geldi?" deyip arkasını dönünce dolu tuttuğumu anladım. Şaşkınlığından istifade etmenin tam sırasıydı. İnsanları itekleyerek devasa yatın üst katına çıktım. Belki nefes alabilecek bir yer bulabilirdim.

Burası da aşağıdan çok farklı değildi, hatta öpüşmekten daha ileri giden çiftler vardı. Yusuf'u gördüğüm anda gitmek istediğimi söyleyecektim. Nihayet sakin bir yer bulabildim, demirlere yaslandım gece ne kadar güzeldi binlerce milyonlarca yıldız gökyüzünü mücevher gibi süslemiş dolunayın

ışıkları denize vurmuş, ışıktan yol haline gelmişti. Marina da hareketlilik olunca biraz aşağı eğildim, iki üç kişi bir adamı taşıyorlardı içkinin dozunu fazla kaçırmış olanlardan biri olmalıydı. Limanın ışıkları altına gelince taşınan adamı tanıdım kel başı, koca göbeğiyle tanımamak mümkün değildi. Yere bastırılmaya çalışılan adam çığlık attı ayağını tutmaya çalıştı. Biraz daha eğildim ne olduğunu iyice merak etmiştim...

Birden yaslandığım demirlerin iki yanına eller sarıldı korkuyla nefesimi tuttum. Kimdi bu edepsiz, bedeni mi geriye doğru ittim adam kımıldamadı. "Beni bırakmazsanız çığlık atacağım."

"Dünya ne kadar küçük değil mi Henna?"

Taş kestim, bu ses yabancı değildi "Polat sen!"

"Partiye geldiğin adam kimdi."

Kollarında geri dönmeye çalıştım izin vermedi, kollarının çemberini daha da sıkılaştırdı. Kalbim çoktan gümlemeye başlamış nefesimi kesiyordu. "Nefes alamıyorum."

"Cevap ver partiye geldiğin adam kim ve burada ne işin var?"

Limana ambulans girdi. Sesi ve yanıp dönen ışıkları gözümü aldı. "Ne oldu acaba?" Adamı merak ettiğim yoktu sadece Polat'ı çok yakınımda hissetmenin verdiği şoku atlatmaya çalışıyordum.

"Herif oldukça hızlı düştü, ne kadar yazık değil mi? Eğlenmeye gel sonra partinin en güzel anlarında düş." Polat'ın sesi alaycıydı...

Şüphe aklımı çeldi "İlgin var mı?"

"İlgim var desem kızar mısın?"

"İyi yapmışsın desem beni acımasızlıkla suçlar mısın?"

"Bu konuda anlaştığımıza göre şimdi cevap ver gezeneğim karım. O adam kim?"

"Dönmeme izin verecek misin?"

"Rahat değimlisin?"

Garip bir şekilde rahattım "Ya sen, senin ne işin var? Ben çok uzak yoldan gelmedim."

Birden kollarında döndürdü, nihayet yüz yüze gelmiştik. Özlemiş olduğumu fark etmek yüreğimi dağladı. Hissettiklerim bu adama duyduğum yakıcı özlem aşksa ben çoktan sevdalanmıştım. Ne güzel adamdı, ne güzel kokuyor, ne güzel bakıyordu. Sırtımda demirin soğuğundan çok onun elinin sıcağını hissediyordum.

"İlk önce ben sordum, ilişki derecen ne?"

Benimle ilgileniyordu, o da bana sevdalanmış olabilir miydi? Kalbim kanatlanmış kuş gibi çırpınmaya başladı.

"Çok tanıdığımı söyleyemem."

"Nasıl yani? Tanımadığın bir erkekle böylesi rezil bir partiye mi geldin?"

Biraz uzağımızda bir çift kendini kaybetmiş şekilde öpüşüyordu, erkeğin eli kadının etekleri altındaydı.

"O bir jigolo!"

Polat'ın eli belimi sıkınca canım acıdı, bileğini tuttum "Elbiseyi mahvedeceksin geri götüreceğim."

"Henna inanamıyorum sen jigolo mu tuttun?" Birden çenemden kavradı "Sevişmek hoşuna mı gitti, bir kez başladın erkeksiz kalamıyor musun? Telefon açsaydın hemen gelirdim para vermene gerek kalmazdı."

Sesi de yüzü gibi öfke doluydu, ne diyordu bu? İma ettiği sözler çok iğrençti, utanç dalgası tüm vücuduma yayıldı. "Sözlerini doğru mu anladım, beni parayla ilişkiye girmekle mi suçluyorsun?"

"Yanında gezdiğin adamın jigolo olduğunu söyledin ne düşünmemi bekliyorsun?"

"Benim bu kadar karaktersiz olmayacağımı düşünmeni beklerdim."

Kollarının kıskacını açtı iki adım geri gidip elini hırsla saçlarına götürdü, geriye doğru sıvazladı. "Henna, yaşadığın

şartları biliyorum, birden bire hür kaldın. Karışanın yok, baskı yok, ne yaptığını soran yok. Bu kadar serbestlik her insanın başını döndürür, şimdi cevap ver bana."

"Kötü düşünceli olduğun için sana cevap vermeyeceğim."

İki elini birden kaldırdı "Pekâlâ sakin olmaya çalışıyorsun, bir de şöyle düşünelim hiç ummadığın bir yerde benimle karşılaştın, yanımda bir kadın var kim olduğunu sordun ben kendi küm ettim. Yine sordun en sonunda kadının fahişe olduğunu söyledim, sen ne düşünürsün?"

"Parayla kadın tutmayacak kadar onurlu biri olduğunu düşünürüm."

"Başka ne düşünürsün kadın fahişe, bak doğruyu söyle?"

Birden bire söylenmeyecek sözü söylemiştim "Tamam haklısın pat diye söylememeliydim, Yusuf gerçekten Jigolo bende yeni öğrendim bu partinin sahibinin kızının parayla kiraladığı adamlardan biriymiş. Hem de adamın getir götür işlerini yapıyormuş."

"Dur bir saniye? Sen bu adamı nereden tanıdın?"

"Uzun hikâye."

"Senin evli olduğunu biliyor mu?"

"Biliyor hatta kocamın polis olduğunu bile biliyor"

"Adımı söyledin mi?"

"Hatırlamıyorum."

"Bu böyle olmayacak seninle konuşmamız gerek, bir saat sonra Blue Night isimli tekneye gel, aynı sırada en sonda demirli... Senin Jigoloya sakın benden bahsetme."

"Polat hâlâ terslik yapmaya devam ediyorsun, sana benimle bir alakası olmadığını açıkladım."

"Henna! Henna!" diye adımı bağıran Yusuf tam zamanında gelmişti, kendisi ne olduğunu anlatırsa belki Polat'ın bu saçma sapan düşüncesi değişirdi.

"Buradayım Yusuf ön taraftayım." Başımı anlık çevirmiştim Polat ne ara yok olmuştu.

"Niye partiye katılmıyorsun?"

"Olmak istemediğim bir yerde durması zor geliyor, gitmek istiyorum."

"Bende onun için geldim, parti sabaha kadar sürecek sen istersen dönebilirsin. Başına kötü bir şeyler gelmesini istemem."

"Nasıl yani?"

"Görmüyor musun çoğunluk sapıttı ne yazık ki ben kalmak zorundayım. Geçim dünyası ne yaparsın. Sana taksi bulalım bir an önce otele dön."

Yanımıza garsonlardan biri geldi, Yusuf'un kulağına bir şeyler söyledi hemen gitti "Henna ben seninle ilgilenemeyeceğim, garsonlardan birini bul ve taksi istediğini söyle. Görev beni çağırıyor." deyip sıyrıttı.

Ne denirdi ki bu adama, kolay gelsin, işin rast gitsin. Tüm sözler saçma geliyordu, ses çıkarmadım. Gider gitmez yattan dışarı çıktım, randevu saatinden erken olacaktı başka çarem yoktu Polat gelene kadar ismini söylediği yata gitmeli beklemeliydim. Bana kocaman bir özür ve açıklama borçluydu serseri.

Yarı karanlıkta Polat'ın ismini söylediği yatı bulmak zor olacaktı. Partiden çıkanlar marinanın her köşesindeydi. "Hey sen eğlenmek ister misin?"

Sarhoş adamlar kadınlar, cevap bile vermeden ayakkabılarımın izin verdiği ölçüde hızlıca yürümeye başladım. "Hadi be güzellik grup yaparız, hayatının seksini yaşatırız sana."

Adam peşimden geliyordu, adımlarımı hızlandırdım yok böyle olmayacaktı ayakkabılarımı çıkarıp eteğimi topladım hızlandım. Hatta koşmaya başladım peşimdeki adam diğerlerinin geri dön sözleriyle takipten vaz geçti.

Nefes nefese tekneye geldim ismini zar zor okudum Neyse ki olsun dinlenebilirdim, girişteki sandalyelerden birine oturdum. Partinin olduğu yattaki müziğin sesini duyabiliyordum. Civardaki teknelerde hiç ışık yoktu. Birden tüylerim ürperdi ya peşime düşen adam geri gelirse ne yapardım, içeri girip oturmak çok daha akıllıca olacaktı. Elektriği nasıl açacağımı el yordamıyla duvarı yoklamaya başladım en yakın tahmin kapının yanıydı. Sağda yoktu, solda işte bulmuştum karanlıktan sonra gelen ışıkla gözlerim kamaştı. Ortada ki kanepede üzerinde yarı çıplak bir kadın altında varla yok arası iç çamaşırıyla sere serpe yatıyordu. Polat tek başına olmadığını söylemeliydi, birde bana hakaret etmeyi kendinde hak görmüştü. Yüreğim gerçekten acıyordu. Gitmeliydim bu rezilliğe daha fazla katlanamayacaktım.

Kapıdan dışarı çıktığım an Polat yata girdi. Yüzüne bile bakmak istemiyordum, yanından geçip yatı limana bağlayan merdivenlere yürüdüm.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bana laf söyleyene bakın."

"Henna lafı gevelemeden açıkça konuş. Ben düz mantık bir adamım laf söyleyip düşündüklerini tahmin etmemi bekleyemezsin."

"Yanımda adam gördün demediğin kalmadı."

"Ben adamın kim olduğunu sordum sen Jigolo olduğumu söyleyince şaşırdım."

"Kendin kadınla birliktesin utanmadan beni tekneye çağırıyorsun, çoklu evlilikler yapılan ülkeden olmam bu durumu kabullenebilirim anlamına gelmiyor. Yaptığın terbiyesizlik, acımasızlık!"

"Kimmiş o dediğin kadın?"

Polat şaşkın görünüyordu, kabine doğru yürüyüp kapısını açtı sonra bana döndü "A bu kadını mı söylüyorsun, lezbiyendir."

"Ne fark eder kadınlarda ayrım yapmıyor olmalısın, lezbiyen veya değil senin için önemli değil herhalde."

"Ne o Henna oldukça sinirli görünüyorsun, hani benim seni düşünmeden suçladığım gibi sende beni suçluyorsun."

"Ne düşünmemi bekliyorsun kadın senin kanepende üstelik yarı çıplak."

"Daha açık hallerini de gördüm. Bazı fazlalıkları veya eksiklikleri hariç erkeklerden farkı yoktur ve cinsel olarak bizden nefret eder. Yani onun için ben, benim içinde o aynı cinsten gibiyiz." dedi kadının yanına gidip omzundan sarstı.

"Uyan Olga haber vermeden niye geldin?"

Kadın yavaşça başını çevirdi yarı doğruldu, Allah'ım kadının memeleri ortadaydı, utançla Polat'a baktım hiç dikkatini çekmemiş gibi kadının yüzüne bakıyordu "Fazlalıklarını kapat!" dedikten sonra yerde duran havluyu alıp üzerine attı. Kadın iki elini yumruk yapıp gözlerini ovuşturunca yine havlu üzerinden düştü. Polat bıkkınlıkla gözlerini devirdi, Olga bir ona bir bana baktı nihayet havluyu üzerine çekti.

"Utanacak ne var iki et parçası."

Kadın ne kadar rahattı tekrar kızardığımı hissettim, cinsel tercihi ne olursa olsun çıplaklığı bu kadar doğal görmesinden rahatsız olmuştum. Uzandığı kanepeden kalktı yanıma gelip çevremde dolaştı "Güzel kadın bulmuşsun, ne ara tavladın?" derken parmaklarını sırtımda gezdirdi.

Polat'ın tepkisi inanılmazdı "Elini bir kez daha Henna'ya sürersen kırarım." Sözleri çapkınca sırıtan kadını, kadın gibi değil erkek gibi gördüğünün ifadesiydi.

"Henna! Eşin olan Henna'mı?"

"Aynen ve ne işin var burada?"

"Söylesene be, benim kitapta dostunun karısına sarkmak yazmaz. Birkaç saatlik kadınlardan biri sandım, gerçi o tiplere pek benzemiyor ama ne masum yüzlüler gördüm porno

yıldızlarına taş çıkartacak kadar tecrübeliydi. Bu gün daha fazla utandırmadan giyineyim."

Sırtını dönüp üzerinde ki havluyu kanepeye atıp kenarda duran gömleğini, pantolonunu üzerine geçirdi. Zaten kısa olan saçlarını eliyle geriye taradı. "İşte şimdi konuşabiliriz." Elini uzattı "Ben Olga, kocanın ortağı sayılırım. Polat'ın dediği gibi lezbiyenim yani benden sana zarar gelmez ama eğer cinsel tercihin değişecek olursa bir telefonun yeter."

Polat "Olga bir sus elinden sonra sıra diline gelecek." diyerek çıkışınca kıkırdayan kadının uzattığı elini sıktım. Biraz rahatlamıştı koltuklardan birine oturdum ayaklarım daha fazla işkence çekemeyecek haldeydi. Kadın yatıp kalktığı kanepeye tekrar oturdu "Artık konuşabiliriz, birimdekiler pişman olmuşlar, bu işin dışında kalamayız operasyonun içinde yer almazsak bizim için hiç iyi olmaz diyerek beni göreve tekrar çağırdılar. Geliş nedenim bu, sen yatta olmayınca bir serinlemek için denize girdim sonrasında malum yol yorgunluğu uyuyakalmışım. Sendeki son haberler nedir?"

"Biraz bekleyeceksin Olga, Henna ile konuşmam gereken olaylar var." Kolumun üst kısmından tuttu.

"Gizli konuşacaksanız ben dışarı çıkabilirim. Karnım acıktı marinanın dışında lokanta görmüştüm ben gelene kadar konuşmuş olursunuz herhalde."

"Fazla uzaklaşma."

"Telefon açarsın." dedi ve gitti. Polat'la bir başıma kalmaktan gerginleşmiş haldeydim. Ne soracaktı, ne anlatmamı bekliyordu. Karşıma oturdu, dirseklerini dizlerine yaslayıp öne eğildi tam gözlerimin içine baktı. Polis olduğunu bildiğimden mi nedir kendimi sorgu odasında hissediyordum.

"Evet Henna baştan başla bu herifle nasıl tanıştın? Arkadaşlık derecen ne?"

"Böyle sorguladığın suçluymuşum gibi davranıp, soru soracaksan anlatmayacağım."

Arkasına yaslandı, ellerini karnına üst üste koyup biraz öne doğru kaydı. "Şimdi anlat, bak evimde gibi rahat bir pozisyondayım ve can kulağıyla seni dinlemek istiyorum. Tanıştığınız andan itibaren olan hiçbir anı atlama, nedenini sonra açıklayacağım."

Tereddüt ettiğimi görünce kalktı buzdolabına doğru yürüdü, geri döndüğünde elinde kocaman bir bardak buzlu meyve suyu vardı önümde duran sehpaya bırakıp biraz önceki pozisyonunu aldı. Getirdiği meyve suyunu yudumladım...

"Emel'i tanıyorsun Paris'e geldiğimiz ilk hafta sonu işe başlamadan Eiffel kulesini görmek istedik. Dolaşırken bunlara rastladık."

"Bunlar dediklerin kimler kaç kişi?"

"İki kişi, Tan ve yanımda görmüş olduğun Yusuf. Onlarda bizim gibi kuleyi geziyorlardı. Tan, Emel'in ilgisini çekti, minik tesadüfler sonucu Türk olduklarını öğrendik. İlk Tan'ı gördük Emel fazla alaka gösterince Yusuf geldi sevgilisi gibi hareket etti. Tabii Emel de büyük bir hayal kırıklığı oldu. Sonra aşağı indik Tan yanımıza geldi bir şeyler içmek için teklif yaptı. Ben kabul etmesem de Emel edince mecbur kaldım, yakın kafelerden birine oturduk. Gay olmadıklarını kadınlardan bıktıkları için böyle oyun oynadıklarını söylediler. Ben istemesem de Emel, Tan'a karşı olan ilgisinden dolayı ilişkisini sürdürdü. Tam bir gezginler otelde kalmak pahalı olduğu için bavullarını bizim kaldığımız pansiyona bıraktılar tüm Fransa'yı dolaşıyorlar."

"Ne iş yapıyorlarmış?"

"Tan spor hocası, Yusuf tiyatrocu olduğunu söyledi. Partiye gelirken Yusuf'un Jigolo olduğunu öğrendim, belki Tan da onun gibidir hiç bilmiyorum."

"Buraya gelme hikâyen nedir?"

"Yusuf ve Tan eşli katılım zorunlu olan bu partiye gelmek için bize teklif ettiler, tabii ben yine kabul etmedim. Ama Emel ile tartışmamızı patronum Guy duydu böylesi ses ge-

tiren bir partide olmanın kıyafetlerini tanıtmamız [illegible] çok iyi olacağını mutlaka gitmem gerektiğini söyledi. Daha doğrusu emir verdi. Parti günü geldiğinde Tan ayak tara[illegible]nı kırdı Emel yanında kalmak istedi ve ben hiç istemediğim partiye gelmek zorunda kaldım. Yolda parti sahibini nereden tanıdığını sordum, *'Bazı getir götür işlerini yaptığını ama esasında kazının Jigolosu olduğunu söyledi.'* tüm hikâye bu. Peki, senin hikâyen nedir?"

"Meyve suyunu yenilememi ister misin?"

Elimde ki boş bardağa şaşkınlıkla baktım fark etmeden iç-miştim, en ilginci Polat'ın bana hizmet etmesiydi. Gerçi çok şaşırmamalıydım kahvaltıyı birlikte hazırlamıştık. Annesinin tüm çocuklarını nasıl yetiştirdiğinden de bahsetmişti. Bardağı uzattım yenileyerek geri getirdi bu sefer kendine de meyve suyu almıştı.

"Uzun süredir görevde olduğumu biliyorsun, parti sahi-bi Rus ve senatör uluslararası bir şebekenin başı olduğundan şüpheleniyoruz. Kanıt bulunmadığından adam istediği gibi hareket ediyor."

Kalkıp telefonunu eline aldı kimi aradığı belliydi, iki da-kika sonra Olga içeri girdi. Polat "Kapının önünde mi oturu-yordun?" diyerek şaşkınlığını dile getirdi.

"Aç olduğum yalandı sizi yalnız bırakayım dedim, durum nedir?"

"Yusuf denen bir adam var onu kullanarak belki bir şeyler buluruz."

"Tüh keşke kadın olsaydı, onu cazibemle etkileyip tüm sırları ağzından alabilirdim."

"Belki kadınlık tarafını kullanabilirsin."

"Tanrı korusun erkek mi benden uzak olsun."

Polat bana doğru döndü "Henna, Yusuf denen adamın en zayıf tarafı nedir biliyor musun?"

"Para için sevmediği kadınlarla yatması sorunun cevabı bence."

Üçümüzün arasında kısa bir sessizlik oldu, Olga Rusça konuşmaya başlayınca hiçbir şey anlamadım. Polat da aynı şekilde karşılık veriyordu, dışlandığımı hissettim sıkılmıştım "Polat çok geç oldu otelime dönmeliyim."

"Uykun geldiyse kamaraya geçebilirsin, biz ne yapacağımızı konuşuyoruz. Olga'nın İngilizcesi tam yeterli olmadığından Rusçaya döndük. İçeri git Henna rahatına bak, seninle tekrar konuşmam gerek, sabaha çok kalmadı otele geçmene gerek yok."

Aslında haklıydı orta boylarda olan kamaraya geçtim üzerimdeki pahalı elbiseyle yatamayacağıma göre bir şeyler bulmalıydım. Küçük dolabı açtım, tişörtlerden birini aldım, elbiseyi aceleyle çıkartıp dikkatlice sandalyenin arkasına koydum. Üzerime giydiğim tişört dizlerimin oldukça üzerindeydi, banyoya kısa ziyaret sonrası hemen pikenin altına girdim. Yatakta, üzerime giydiğim tişörtte Polat kokuyordu. Gözlerimi kapattım içeriden gelen sesleri mırıltı olarak duyabiliyordum, anlamadığım konuşmalar bir süre sonra ninni gibi gelmeye başladı.

***

Bir kulağım Olga da diğeri Henna'daydı, içeriye gittiğinden beri çıkardığı sesleri takip ediyor konuşmaya yoğunlaşamıyordum. Banyoya girmiş kısa süre kalmıştı, dolap kapağını açışı, küçük kabinde attığı adımlar sonrası sessizlik. Yatmış olmalıydı...

"Polat ya konuşalım ya da içeriyi ziyaret et gel."

Ne diyordu bu kadın? "Yüzüme bön bön bakma, aklın kamında kaldı."

"Saçmalama!" desem de haklıydı. Kocaman buz gibi bir bardak suyu başıma diktikten sonra konuya girmeye hazırdım. "Yusuf denen adamı kullanabilir miyiz?"

"Ayak işlerini yapan jigolo olan birinin [illegible] rarı olur."

"Hiç yoktan iyidir, başka türlü Vasili'nin [illegible] ceğiz."

"Yardım edeceğini nereden biliyorsun?"

"Eh denemekte yarar var, bunun için [illegible] Henna'nın yanında kalan kız beni tanıyor [illegible] liyor bir çare bulmalıyız ama ne?"

"Aklıma bir çare geliyor ama uzun iş."

Olga'nın dediği gibi Türkiye'yi arayıp [illegible] tirip yürürlüğe koymamız oldukça uzun zaman [illegible] içinden bir yerlerden telefon sesi gelince Olga [illegible] baktık ikimizin de telefonları gece boyu elimizdeydi. [illegible] tuğun arkasından geliyordu, yere düşmüş el çantasının [illegible] na'nın olduğunu bilmek için müneccim olmak gerekmiyordu. Eğilip yerden aldım kendi gibi zarif bir çantaydı. [illegible] yerden kalktığım anda içeri girdi yarı uykulu haliyle [illegible] ni düşünmediğine emindim.

Olga, Henna'yı görür görmez el sallayarak [illegible] karken hınzırca gülümsemeyi ihmal etmedi. Henna'nın [illegible] Olga ölmeme neden olacaktı. Akla gelmeyeni en [illegible] kilde getirmeyi çok iyi biliyordu.

Saçları dalgalar halinde omuzlarından [illegible] tişört uzun bacaklarını kapatmaktansa daha seksi bir [illegible] tirmişti. Ah o bacakların belime dolanmasını ne çok [illegible] Elimde çantayla kalakalmıştım, ergen gençlerden [illegible] tu. Telefon susup tekrar çalmaya başladı. Henna [illegible] "Çantamı alabilir miyim?" derken olduğu yerde [illegible]

Çantasını biraz uzattım "Gel de al..." o bacakların [illegible] etmesini istiyordum. Gözlerimin nerelerinde [illegible] fark etmiş gibi yüzü kızardı.

"Bu çok kısa."

"Henna seni çok daha çıplak şekilde gördüğümü unutmuş gibisin."

Eliyle tişörtün etek kısmını aşağı çekti "Beni utandırmak hoşuna gidiyor değil mi?"

"Gitmediğini söyleyemem bana gel Henna." Sanki duymamış gibi dışarı yürüdü, olsun arkadan görünüşü de gözlerime ziyafetti. Adım adım takip ettiğim bu kadın benim olmuştu, evliliğimizi tekrar konuşmamızın zamanı gelmişti tabii çok sonra. Bir saat, iki saat, üç saat ona doymam ne kadar sürerse. Yatın demirlerine kadar yürüdü telefonun tekrar çalması bana bakmasına neden oldu. "Beni kim arar ki?"

"Bakmadan bilemezsin hadi al çantanı."

"Sustu demek o kadar acil değilmiş."

"Benimle oyun mu oynuyorsun?"

"Ne oyunu, çantamı vermeyen sensin."

"Henna şu an birbirimizin ne istediğini çok iyi biliyoruz." Sözlerimle yüzüme şaşırmış gibi baktı, numaracı Henna. Vücut dili ayrı, yüz ifadesi ayrıydı. Kızarması, kaçamak bakışı, elini saçında gezdirişi, arada bir sanki dudaklarını susuzluktan çatlamış gibi ıslatışı.

Denizi eliyle göstererek "Burası derin mi?" dedi. Demirlerden aşağı tehlikeli bir şekilde sarktı. Benden kaçmak için oyalandığı belliydi.

"Oldukça derin, çok kenardasın..." dememe kalmadı birden yok oldu. Gülmekle gülmemek arasında kalakalmıştım. Düştüğü yerden denize baktım. Neredeydi bu kadın?

Numara mı yapıyordu ciddi miydi "Henna!" diye bağırdım görünürde yoktu.

Numara yapmıyordu suya balıklama atladım, Niye çıkamadığı belliydi saçları çapanın zincirine dolanmıştı çırpınıyordu. Yanına gittim panik yapmamalıydım, çırpındıkça saçları daha çok dolanıyordu. Kollarından tuttum beni görünce durdu... Ağzımı ağzına yasladım ciğerlerimdeki hava-

yı üfledim, tekrar yukarı çıkarak derin bir nefes aldım geriye daldım zincirin arkasına geçtim, ağzından çıkan kabarcıkları görebiliyordum. Saçının bir bölümünü kurtardım nefes almaya ihtiyacım vardı, son kalan nefesi ağzına bıraktım. Üçüncü dalışımda saçları kurtardım. Arkasına geçerek boynundan tuttum cansız bez bebek gibiydi. Biraz daha dayan ne olur biraz daha... Kıpırtısız olması gücümü kesiyordu son bir hamleyle ayaklarımı kuvvetlice çırptım. Nefes almak ciğerlerimi havayla doldurmak birden başımı döndürdü. Benden önce Henna nefes almalıydı, zorlukla güverteye çektim. Sırt üstü yatırdım "Nefes al Henna!"

Kendinden geçmiş gibiydi, elimi göğsüne koydum bastırdım, başını geriye çekerek ağzını açtım nefesimi verdim. Bir kez daha verince öğürdü hemen yan çevirdim ağzından yuttuğu sular çıkana kadar içim içime sığmadı yan dönüp anne karnında ki cenin gibi kıvrıldı.

"İyi misin Henna?"

Yavaşça başını salladı, daha fazla yerde yatmasına izin veremezdim kucağıma aldım. "Gerek yok birazdan kendime gelirim."

"Kıpırdanıp durma bu sefer ikimiz birden suya düşeceğiz. Yatarsan daha çabuk düzelirsin."

"Lütfen Polat her yerim sırılsıklam."

Görebiliyordum, hem de nasıl görüyordum üzerinde ki ince tişört ıslanınca ikinci deri gibi vücuduna yapışmıştı. Önceliğim vücudunun hazineleri değil sağlığıydı. Israrıma devam edince ısrar etmedim yere yanına oturdum. "Benden kaçmak için suya atlamak hele ki yüzme bilmiyorsan fazla olmadı mı? Her zaman hayır diyeceğini biliyorsun."

"Senden kaçmak aklıma bile gelmedi, hem niye kaçayım ayağım kaydı düştüm."

Doğru söyleyip söylemediğini anlamak için dikkatlice yüzüne baktım, gözleri berrak su gibiydi. Lekesiz saf ve temiz böyle açık yüz ifadesi olan kişi asla yalan söylemezdi bu özel

liğinin zaman içinde bozulmamasını diledim. Seneler bu güzel yüze perde indirmemeliydi. Elimi başına götürdüm "Saç diplerin acıyor mu, güzelim saçlarının bir bölümü ne yazık ki demire dolanmış halde kaldı."

"Çok acımıyor, kurtulmak için kökünden kopartabilirdim bir an ölüyorum sandım. Sen gelmeseydin ölürdüm. Bir şekilde, her zaman kurtarıcım oluveriyorsun." Yine gözlerini benden kaçırdı, çenesinden tutup bakmasını sağladım.

"Gözlerini benden kaçırma, kendine geldiysen bir duş yap konuşacaklarımız var."

"Burada giyecek kıyafetim yok, tekrardan gece elbisesini giyemem."

"Yine benimkilerden birini giyebilirsin, benden daha çok sana yakıştığı kesin."

Hafifçe gülümsedi ayağa kalkmaya çalışınca kolundan destek olup, duşa kadar götürdüm. Şimdi yanına girmek vardı ama zamanı değildi. Yatağın üzerine tişörtlerimden birini çıkarıp, kemerli siyah şortumu arayıp buldum onu da yanına bıraktım. Su sesi kesildiği anda güverteye çıktım.

Henna kamaradan dışarı çıktığında benim bıraktığım kıyafetleri değil beyaz bir elbise giymişti. Boynundan çapraz bağlı uzun kıyafet çok yakışmıştı "Bunu nereden buldun?"

Gülümseyerek kıyafetine baktı "Çarşaflardan birini ödünç aldım, umarım kızmazsın?" Çevresinde döndü.

"Bir çarşafın bu kadar güzel şekil alabileceğini asla hayal edemezdim." Eski roma zamanında yaşayan kadınların giydiği kıyafetlere benziyordu. Eteklerini yukarı kaldırarak yürümeye çalıştı.

"Biraz büyük olduğundan tam olmadı."

"Neresi büyük."

"Etek kısmı çok uzun, kesmek istemedim zaten makasta yoktu."

Haklıydı etek uçları kat kat olmuş yerleri süpürüyordu. Çekmeceden bıçağı aldım önünde diz çöktüm "Nereden kısalması gerek?"

"Gerek yok, çarşaf ziyan olmasın."

"Ziyan mı? Bir bez parçası nasıl senden kıymetli olabilir. Boyunu göstermen yeterli..." Hâlâ elimi itmeye çalışıyordu. Kararı ben verecektim, gece kıyafetini moteline giderken giyemeyeceğine göre bununla yola çıkacaktı, kısa kesmenin güzelim bacaklarını ortaya çıkarmanın anlamı yoktu, ayak bileklerinin zarif görüntüsü yeterince dikkat çekiciydi. Eski rozet elbiselerini gözümün önüne getirdim birçoğu ayak bileği uzasındaydı. Çarşafın ucunu kestim yüzüne baktım yine pembeleşmişti. "Bir anda çırılçıplak kalmak istemiyorsan göğsüne bastır."

Çevresinde dönerek çarşafı yırttım, Henna ağırlıktan kurtulunca rahatlamıştı, koltuklardan birine oturdu.

"Aç mısın?"

"Şu an bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum, hâlâ tonlarca deniz suyu midemde gibime geliyor."

"Kahvaltı yapmazsan çok daha kötü olursun, istesen de istemesen de yemelisin. Sen duştayken telefonun yine çaldı." Henna çantasını açıp telefonunu eline aldı "Arayan Emel ne oldu acaba?"

Ne olduğunu merak etmiyordum Henna'nın alacağı haberi çoktan biliyordum.

"Emel neredeyse elli kez aramışsın bir durum mu var?"

Benden bahsetme diye fısıldadım, başını salladı.

"İtalya'ya mı gidiyorsun neden?"

İki kadın konuşurlarken içeri girdim, suyu ısıtıp kupalara döktüm içine birer poşet çay attım. Buzdolabında duran kruvasanları mikrodalgada ısıttım. Orada burada yediğim saçma sapan kahvaltılardan bıkmıştım kendi ülkemin zengin kahvaltısını özlemiştim. Tepsiye koydum yanına da birer bardak

portakal suyu ekledim. Hâlâ konuşmaları devam ediyordu, beni görünce kalkıp tepsiyi almaya çalıştı.

"İyi yolculuklar Emel, sensiz buraları hiç çekilmez." diyerek telefonu kapatıp merakla yüzüme baktı. "Emel'in gitmesiyle her hangi bir ilişkin var mı?"

"Dün geceden beri plan yapmaya uğraşıyoruz, Emel beni tanıyor gitmesi gerekiyordu" Sözüme devam etmemi bekler gibi gözlerini gözlerimden ayırmadı. Bu kadında ilk dikkatimi çeken yeri kocaman bal renkli gözleriydi. "Yusuf'la bir şekilde bağlantı kurmalıyım, Emel'in Tan'la olan ilişkisi bir şekilde devam edecek gibi görünüyor. İtalya'ya gitmeye bile itiraz etmiş patronunuz ya gidersin ya da işten ayrılırsın dediğinde zorla kabul etmiş."

"Emel, Tan'a takıntılı..."

"Öyle görünüyor bu yüzden beni gördüğünde tanımıyormuş gibi yapacaksın."

"Tanımıyormuş gibi mi?"

"Evet seninle hiç tanışmıyoruz gibi rol yapmamız gerek." Şaşkınlığını yüzünden okumak zor değildi. Telefonu tekrar çalınca açtı "Şu an motelde değilim Yusuf, sana hesap vermek zorunda da değilim. Dışarıya çıktım, fark etmez sen gidebilirsin ben kendim dönerim."

Çekmeceden kâğıt kalem aldım *Nedenini sor*, diye yazdım gösterdim

"O kadınla mı kalacaksın?"

Babasını sor "Ya babası görürse, iki günlüğüne gitti mi?"

Nereye "Sen nereden mi bileceksin, tamam Yusuf kızmana gerek yok sen babası bilmiyor dedin diye sordum. Paris de görüşürüz."

Henna dediğimi yapacak gibiydi sözcükleri rahatlıkla kullanıyordu. Gerçi sözler ayrı davranışlar apayrıydı onu da zaman gösterecekti. Telefonu kapattı "Duydun konuştuklarımızı, bende artık döneyim."

"Kaç gün izin aldın."

"İki gün yarın sabah dönmem gerek, bak partinin yaptığı yat gidiyor."

Yusuf yatın içinde miydi? Yoksa içinde olan Vasili Volkin'miydi? "Madem yarın gideceksin bugünü denizde geçirmeye ne dersin?"

"Bugün dönebilirim"

Küçük inatçı "Bak şu an giden yatın içinde kim olduğunu bilmiyoruz. Yusuf varsa sorun değil ama pek sanmıyorum adamları kızının yanında ki herifi mutlaka ispiyonlarlar"

"Sadece kızının sevgilisi değil, adamın çalışanı olduğunu söylemişti."

Hâlâ bahane bulmaya çalışıyordu "Yine de tehlikeye girmenin mantığı yok, günü birlikte geçirelim. Karada olmaları muhtemel, bu yüzden bizde denize açılalım yarın sabah motele geçersin."

"Olga ne olacak"

Of ya ben Olga'yı çoktan unutmuştum, bir saniye diyerek telefon açtım. Yusuf'un karada olduğu Vasili'nin yatla bilinmeyen bir yere hareket ettiğini söyledi. Kapatıp Henna'ya konuştuklarımızı anlattım düşüncelerimde haklı çıkmıştım.

"Olga peşlerinde olacak bu yüzden dışarı çıkamazsın" Omuzlarını silkti. Bu kesin kabul anlamına geliyordu. İşin doğrusu sevinmiştim hem de çok... Yatı hareket ettirmek için dümenin başına geçtim yanıma geldi "Limandan ayrılmamıza gerek yok."

"Denizin ortasında geceyi izlemek istemez misin?"

"Ortasında olmasak da denizin üstündeyiz, gökyüzü aynı değişen nedir?"

"Hiç yatla açılıp geceyi denizde geçirdin mi?"

"Evet babamın iki yatı var, ben daha çok çöl gecesini severim."

Bir an Henna'nın ailesinin çok zengin olduğunu unutmuştum. Tabii bir değil hatta birçok tekneleri olmalıydı. Bense devletin bana verdiği sahte zenginlikle ona hava atmaya çalışıyordum. Çok daha lükslerine binmiş olmalıydı.

Yatı çalıştırdım hanımefendi istemese de benim açık denize ihtiyacım vardı. Şehrin ışıklarını görebileceğimiz şekilde tekrar demir attım. Neredeydi bu kadın?

Güvertede yoktu kamaraya girdim yatağın üzerinde iki büklüm olmuş yatıyordu. "Ne oldu yine, tabi yemek yemezsen böyle olursun"

Yerinde doğruldu tekrar geri yattı "Polat yeter artık söylendiğin, derdim açlık değil sana açılmayalım dedim dinlemedin beni deniz tutar." Elini midesine bastırdı.

"Nereden bileyim müneccimiyim ben."

Tanımıyordum, evli olduğum kadının hiçbir huyunu, alışkanlığını, hobilerini, fobilerini bilmiyordum. Ben onu bilmediğim gibi o da benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu.

Ayrılmak için evlenmiş iki yabancıydık.

Tekrar kaptan köşküne çıktım çapayı yukarı çektim limana geri döndüm. O içeride ben dışarıda zaman geçti gitti.

Nihayet kamaradan çıktı "Çok özür dilerim denizin tuttuğunu söylemeliydim, şimdi bile midem bulanıyor dışarı çıkıp limanda otursak olmaz mı?"

"Çok fazla özür diliyorsun, baştan söyleseydin bu hale gelmezdin."

"Benim hatam olduğunu biliyorum, yürümeyi severim."

Ayağa kalktım elimle çıkışı gösterdim "Madem yürümeyi seviyorsun konuşmaya limanı dolaşırken devam edebiliriz."

Yere ayak basar basmaz derin bir nefes alıp gözlerini kapattı, tekrar açtığında yüzü gülüyordu. "Ayaklarıma bakar mısın?"

"Ne var ki?" Sormam bile garip olmuştu kırk dört numara plaj terliklerim ayağındaydı. "Rahat yürüyebilecek misin?"

"Yürürüm, hatta çıkarsam çok daha iyi olacak çıplak ayakla yürümeyi çok severim."

"Denizin üzerinde olmak mideni bulandırıyor, çıplak ayak yürümeyi seviyorsun, kumaşları kesip biçmek hoşuna gidiyor. Başka neler var?"

"Bilmem ki birden sorunca aklıma gelmedi, biraz düşüneyim..."

Ağır adımlarla yürümeye başladık, gece muhteşemdi, hafif esinti, uzaklardan gelen müzik sesi ve gökte yıldızlar bize eşlik ediyordu.

"Baharatlı yemekleri severim, sonra çocukları çok severim. Annelerimin benden sonra doğurduğu bebeklerle oyuncak gibi oynardım."

Bir an sessiz kaldı, bedeninin yanında uzanmış olan elini tutup koluma geçirdim, niyetim hem onu korumak hem de teninni hissetmekti. İtiraz etmedi "Aileni özlediğini biliyorum."

"Bu kadar özleyeceğimi tahmin etmezdim, her neyse yılandan çok korkarım, hayvanları severim özellikle memeli olanları. Ama atlara düşkünlüğüm ayrıdır."

"At binmeyi biliyor musun?"

"Bilmez miyim belki de en mutlu olduğum anlar Gecevir dolaşmaya çıktığım anlardı. Rüzgâr gibi koşardı umarım iyi bakılıyordur."

Of! Yat, at bakalım daha neler öğrenecektim. "Başka"

"Kitap okumayı, spor yapmayı severim, kardeşlerimle tenis oynardık. Babama zorla bahçeye tenis kortu yaptırmıştık."

"Zenginliğin tüm nimetlerinden yararlanırken niye uzaklaşmayı tercih ettin."

"Niye mi? Özgür değildim bu saydıklarım hep evin veya babamın evlerinin, yazlıklarının veya çiftliklerinin sınırları içinde olan aktiviteler. Genişte olsa çitlerle, yüksek duvarlarla çevrilmiş devasa bir kafes. Sana sorulmadan alınan ya da verilen kararlar. Emir kipleri, yapacaksın, edeceksin, evlene-

olsun. Kadın olarak seçeneğin yok, baba ne derse ona uymak zorundasın. Ne hissettiğin önemli değil."

"Aileler evlatlarını korumak için bazı sınırlamalar getirirler."

"Evet, hak veriyorum ama üç karılı bir adama zorla kuma olarak verilmek istemem tüm rahatlığın acı tarafının olabileceğini gösterdi."

"Baban çok eşli olduğuna göre senin de alışkın olman gerekmiyor mu?"

"Çok eşliliğe hiçbir zaman hoş bakmadım, büyüdükçe okudukça çok daha itici buldum. Eşim benim için tek erkek olacaksa ben de eşim için tek kadın olmalıyım. Ailemde evlenmek için geç kalan ben oldum, anneme aslında teşekkür etmeliyim armudun sapı üzümün çöpü diyerek beni kimselere yakıştıramadı. Bana öyle bakma."

"Nasıl bakıyormuşum."

"Sanki hata yapmışım gibi. Zengindik hem de fazlasıyla zengin, altın hatta zümrütlerle süslü bir kafesin içinde yaşıyordum. Her istediğim anında yerine getirilse de özgür değildim. Fikrimi söyleyemez, itiraz edemez, özel isteklerimi yapamazdım. O herkesin imrendiği kafes bir süre sonra hapishane haline geliyor. Nefes alamıyorsun, yaşama sevincin yok oluyor."

"En çok istediğin seni ailenden bu kadar soğutan neydi?"

"İlk olay söz verilmesine rağmen okutulmamam oldu. Üniversiteye gitmeyi çok istiyordum. Sonrasında evlenmem için ısrar edilmesi, bana sormadan ister misin demeden karar verilmesi."

"Okumak senin için bu kadar önemli miydi?"

"Evet. Okula gidince nefes aldığımı hissederdim, annem arkadaş edinmeme hiç izin vermedi. Onsuz adım atamaz onsuz nefes alamazdım."

"Baskılardan bunalmışsın."

"Evet sonunda özgürüm ama bu sefer[illegible]. Ailem[illegible] rimi özlüyorum."

Yürüyerek neredeyse limanın çıkışına gelmiştik "Dışarıya çıkalım yemek yeriz."

"Çıplak ayaklarla mı?"

"Neden olmasın?" dedim ayağımdaki ayakkabıları çıkardım kapıda duran görevliye verdim. "Yerler sıcacık çocukluğumdan beri çıplak ayak yürümemiştim."

Gideceğimiz lokanta kumsaldan yürüyerek on dakikalık mesafedeydi, kaldırımda yürümek tehlikeli olabilirdi. Bazı serseriler içki içip şişelerini sağa sola atıyorlardı.

Kumsala ayak bastığımız anda Henna kolumdan çekip koşmaya başladı "Ne kadar özlemişim kumları."

Allah'ım karım tam bir çöl güzeliydi. Çevresinde dönmeye başladı saçları döndükçe uçuşuyordu beyaz çöl gülü bana neşe veriyordu. Peşinden gittim belinden kavradığım gibi dönmeye başladım kahkahaları ıssız sahilde çınladı. Şu an çok mutluydu bende mutluydum, kollarımdan bırakmadan ayaklarının yere basmasını sağladım. Uzaktan duyulan müzikle sanki ayaklarım kendiliğinden hareketlendi "Dans et benimle çöl güzeli dans et benimle."

Heyecanla başını sallayıp bir kolunu boynuma doladı. Kocaman gülümsediğinde artık bu dudaklara dayanamayacaktım. Eğildim gülüşünü dudaklarımla içime hapsettim.

13. BÖLÜM

Polat'ın kollarında olmak yanlıştı, öpücüğüne izin vermiştim bende istiyordum ama daha ilerisi yoktu.

Kollarını belimden ayırıp elimden sıkıca tuttu, hızlıca yürümeye başladı geniş adımlarına ayak uydurmaya çalışırken neredeyse koşuyordum. "Nereye gidiyoruz?"

"Yata geri dönüyoruz."

"Hayır!" Sanki beni duymamış gibi daha da hızlandı "Polat hayır diyorum." Elimi elinden zorla çektim. "Motele dönmek istiyorum."

İnanamıyormuş gibi bakıyordu "Yanlış bir şey mi yaptım, cevap ver Henna ne yanlışım var."

Nasıl anlatacaktım, kalbimde olanı değil beynimden geçenleri nasıl kelimelere dökecektim. Denizin sahile vururken çıkardığı sesler bir süre kulaklarımda yankılandı, duygusal değil gerçekçi olmalı tüm düşündüklerimi bir çırpıda açıklamalıydım. Denizle dalgaların birleştiği yere yürüdüm sular ayaklarımı serinletiyor, dalgalar geri çekilirken kumlar ayaklarımın altından kayıyordu. Hayatım gibi...

Geriye dönüp baktım Polat bıraktığım yerde duruyordu yanına yürüyüp ay ışığında gördüğüm kadarıyla yüzüne baktım, ay ışığı hissettiklerimin yüzümden anlaşılmaması için iyi olacaktı. Yarı karanlık duygularımı gizleyecekti.

İlk soru ikimiz içinde acı verici olacaktı, nasıl cevap vereceğini biliyordum "Beni seviyor musun?"

Elini saçına götürüp arkaya doğru savazladı, böyle bir soruyu beklemediği belliydi.

"Ben..."

Cevabı belli olan sorumun karşılığını beklediğim şekilde almıştım.

"Beni sevmiyorsun, bir anlık boşlukta hormonlarına yenildiğin için seviştiğin herhangi biriyim."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Gerçeği görmeni sağlamaya çalışıyorum. Evliliğimizi kabul etmedin ve çok haklısın. Tepeden inme zoraki bir evliliği kabul etmeni zaten beklemiyorum."

"Henna başta öyleydi ama şimdi durum değişti."

"Değişen ne benimle yatman mı fikrini değiştirdi. İlk erkeğim olmanın sorumluluğu mu seni rahatsız edip devam etmeye karar vermene neden oldu."

"Sürdürebiliriz."

"Polat anlamıyorsun."

"Neyi, neyi anlamıyorum?"

"Sevgisiz bir evlilik isteseydim kendi ülkemin şartlarında evlenir kimse kırılmadan gücenmeden yaşar giderdim. Sence istediğim böyle bir evlilik mi? Beni sadece cinsel obje gibi gören bir erkekle mi yaşamak niyetindeyim."

İşte şimdi olmuştu doğru sözü bulmuştum sadece cinsel obje.

"Ne dememi ne yapmamı istiyorsun?"

"Hiçbir şey yapmana demene gerek yok. Şartların gerektirdiği zoraki bir evliliğimiz var, bir kez yattık diye devam etmemize hiç gerek yok. Gelecek yaşamımda sen yoksun Polat."

"Başka bir erkek mi?"

"Hayır kısa vadede hiçbir erkeği hayatıma sokmayı düşünmüyorum, hedeflerim var. Tekrardan bir erkek hayatıma girecek olursa karşılıklı hisler duyduğum biri olacak. Beni sevdiğini bileceğim."

"Ya sen Henna, bana sorduğun soruya cevap ver. Sen beni seviyor musun?"

Sorum bana dönmüştü cevabım kesin olmalıydı, Polat'a bunu borçluydum "Hayır."

"İşte bu, moteline bırakayım seni. İstediğin anda benden ayrılabilirsin bir süre birlikte olmak zorundayız. Sonra sen yoluna ben yoluma."

Sesi kızgındı, beni beklemeden yürümeye başlayınca hızlı adımlarla takip ettim. En güzeli buydu tek bir gece için sevmediği kadınla evlilik yürütmeye çalışması bir süre sonra onu boğacaktı. İlk gecemizde ki sözleri hâlâ aklımdaydı. Serbest kalması onun içinde benim içinde en güzeli olacaktı.

Marinaya geri döndük, yata binmek istemedim en ufak minicik ilgisinde kendimi bırakacağımı biliyordum. Gece elbisesini, çantamı, ayakkabılarımı getirdi. Konuşmadan çıkışa yürüdük taksi çağırdı bindim.

"Kendine iyi bak Henna görüşeceğiz."

"Sende."

Taksinin kapısını kapattım, bu gözyaşları da nereden çıkmıştı. Beni sevmeyen bir erkekle ömrümü geçirmek hem ona hem de bana eziyet olurdu. Kalbimde acı, beynimde rahatlama duygusu, ikisi birden aynı anda fazla geliyordu. Motele gidene kadar ağladım, taksiden inerken gözyaşlarımı sildim bir daha asla ağlamayacaktım. Midem guruldadı elimle bastırdım ikimizde yemek yemeyi unutmuştuk.

***

Sabah Paris'e döndüm Guy'un verdiği izin süresi henüz dolmamıştı. Odamı temizleyip, çamaşırlarımı yıkamak din-

lenmek için fırsattı. Kapım tıklatıldı, gelen Polat olabilir miydi? Nerede karşıma çıkacağını bilmiyordum, açtım. Madam Emma belini tutarak içeri girdi.

"Neyiniz var?"

"Neyim yok ki kabul etmemekte inat etsem de yaşlılık sinsilirtileri. En ufak bir esintide bile oram buram tutuluyor."

Odamda ki tek koltuğa buyur ettim... Çevreme bakıp temizlik yaptığımı görünce gözleri ışıldadı "Senin gibi pansiyoner bulmak çok zor. Ötekiler gibi hizmet beklemiyor hatta yapıyorsun."

Aslında ilave hizmet için oda kirası hariç para ödemek gerektiği söylenince kendim yapmayı tercih etmiştim. İsraf edecek kadar bol param yoktu.

"Soğuk içecek alır mıydınız?"

"Şimdi içtim, görüyorum ki işin var gelme nedenim o tanıdığınız iki genç. İsimleri neydi?"

"Tan ve Yusuf."

"Onlar Emel'in boşalttığı odada kalmak istediklerini söylediler ama başka birine söz verdim."

İkisinin gitmesi Polat'ın onlarla olan bağlantısının tamamen kopması demekti. "Tan'ın ayağı kırılmıştı bu halde kapının önüne konmaları olur mu?"

"Olmaz tabii senin öbür yanında ki odanın açılıp hazırlanması gerek. Ya tanıdığın için onlar geçecek ya da yabancı biri."

"Anlamadım neden böyle çekinerek konuşuyorsunuz ki?"

"Banyonuz ortak."

"Benim banyom da kapı yok ki!"

"O odayı kiraya vereceğimi hiç düşünmemiştim, dolabın arkası kapıdır."

"Gelen kadınsa sorun değil."

"Ne yazık ki erkek..."

Banyonu kapısına baktım, tutacak yeri eski model üzeri çiçek işlemeli seramik topuz şeklinde olanlardandı. "Anahtar yok."

"İşte bende bu yüzden tedirginim, istersen erkekler bu odaya gelsin sen diğer odaya geç."

Odama alışmıştım, şimdi yer değiştirmek zor olacaktı. "Başka bir çare düşünseniz..."

"İki kapıya da sürgü taktırsam diye düşündüm gördüğün gibi kapılar orijinal antika değerini bozmak istemiyorum."

Banyoya girdim, kapının önünde duran dolap fazla ağır değildi ittim kolayca kaydı. Banyo yaparken önüne çekebilirdim. "Kaç gün kalacakmış?"

"Tam zamanını söylemedi, birkaç gün de olur daha uzun sürede."

Yeni komşumun düzgün bir adam olmasını dilemekten başka çarem yoktu. Madam Emma odamdan çıkar çıkmaz banyoya girdim yıkandım, adam gelirse banyo keyfim eziyete dönüşecekti. Kendi tarafımda ki kapının önüne etajeri ittim ne olur ne olmazdı biraz önlem almanın bir zararı yoktu.

Gece hemen geldi, yorgunluktan bitmiştim aslında yorgunluğum bedensel değil ruhsaldı. Yan oda temizlenmiş gelecek misafire hazırlanmıştı. Uykumun en güzel yerinde su sesiyle uyanmak hoş olmamıştı. Eski binadaki su tesisatı fazlasıyla ses çıkartıyordu.

Komşum gelmişti...

***

İkinci uykuma zar zor daldım, sabah hazırlığı nasıl olacaktı. Çekinerek banyoya girdim hemen dolabı ittim. Yine de içim rahat değildi Madam Emma'ya odaların değişmesi gerektiğini işten gelir gelmez söylemeliydim. Bu tedirginlikle ne banyo yapabilir ne de tuvalete girebilirdim.

"Bu ne ya?"

Dolap itekleniyordu, ağzında diş fırçası, [illegible] pürmüş halde "Banyo dolu bekleyin" diye bağırdım [illegible] çok itildi, kendi odama geçmeyi başaramadan adam [illegible] mişti.

"Günaydın Henna."

"Polat!"

"Dua et benim ya başka bir adam olsaydı."

Şaşkınlığımdan çabuk kurtuldum aceleyle ağzını [illegible] dım "Girme diye bağırdım değil mi?"

"Kötü niyetli biri olsaydı inan bu dediğin onu [illegible] mazdı."

"Demek sende kötü niyetlisin ki bana saygı göstermedin madın." Odama girip kapıyı çarptım o yetmedi etajeri [illegible] arkasına ittim. Kıyafetlerimi geceden hazırlamıştım [illegible] giyindim teslim edeceğim kıyafeti çantasına koydum. Emma'nın olmaması kötüydü, konuşacağım kimse kalmamıştı.

"Günaydın Henna, yeni misafirimizi gördün mü?"

Merdivenlerden inerken Madam Emma'ya rastlamak [illegible] olmuştu. "Çok tedirgin oldum ya odaları değişelim ya da [illegible] pılara çare bulun."

"Ama dün kabul etmiştin."

"Bu kadar tedirgin olabileceğimi düşünemedim. Olmaz diyorsanız başka bir yer aramak zorunda kalacağım."

İşe geç kalıyordum ana kapıdan çıktığımda Tan'la karşılaştım tek kolunun altında değnek vardı. "Geçmiş olsun."

Zar zor birkaç merdiven çıktı "Kırılacak tam zamanını buldu, hiçbir işimi yapamıyorum. Yusuf seninle gelmedi mi?"

"Gelmedi herhalde o kadınla kaldı."

"Bir gün başını belaya sokacak serseri."

"Merhaba geçmiş olsun, bende Türk'üm" diyen Polat'a elini Tan'a uzattı "Ayakta zor duruyorum arkadaşım elin.

olduğunu farz et. Hoş geldin yeni kiracı olmalısın, hemen Tan. Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Bazı özel işlerim var... Bu güzel kim Türk değil herhalde." Elini uzattı. Elimi uzatsa mıydım uzatmasa mıydım bi' arada kalmıştım. Ben uzatmadan eğilip elimi tuttuğu anda Tan kolundan çekti "Hop arkadaş gördüğün her kuşun eti yenmez. Henna Türk değil ama bu sözümü iyi dinle eşi Türk ve polistir ayağını denk al."

Polat iki elini birden kaldırıp bir adım geriye gitti "Özür dilerim evli olduğunuzu düşünemedim. Parmağınızda yüzük yok."

"Kim takıyor ki? Hadi Henna işine geç kalma." diyen Tan resmen beni kovaladı, tek söz edememiştim. Zaten acelem vardı...

***

Moda evinin can damarı olan atölye gösteri bittiğinden beri oldukça sakindi. Bağırma duyunca çizim yaptığım kâğıttan başımı kaldırdım Guy öfkeliydi. "Bu ne ha, bu ne? Çizimleriniz okul çocuğu gibi orijinallik nerede. Çizim masalarının başında olanlar tedirgin olmuşlardı tabii bende onlardan aşağı değildim. Çizdiğime göz gezdirdim hata yoktu... Arkadaşlardan birçoğunun resimleri paramparça oldu. Sıra bana geldiğinde yüreğim resmen gümledi.

Çizdiğimi eline aldı "Şimdi buna tasarım mı diyorsun? Geliş biraz geliş, nasıl diyorsunuz oryantallikten kurtulamadın. Rahibe elbisesi çizin demedim senin çizdiklerin ülkende bile ilgi çekmez orijinalliği yok."

Saatlerdir üzerinde uğraştığım çizim bir anda parçalanıp havaya savruldu. Arkamda olan kadın kıkırdadı şimdi sıra ondaydı bakalım nasıl tepki alacaktı. Hiç olmazsa onunki dört parçaya yırtılmıştı ve kadın hâlâ gülüyordu.

"Orijinal çizim yapamam diyen defolup gidebilir." Guy son sözünü söyledikten sonra hızlı adımlarla atölyeden çıktı.

"Sersem adam sanki kendini çizebiliyor da bize laf [illegible] yor."

"Ama o moda gösterileri yapan, herkes tarafından [illegible] ilahı diye tanınan biri."

"Sen öyle zannet, senelerdir kendi çizdiği bir [illegible] bizim çizdiklerimizi alır orasına burasına dokunur [illegible] miş gibi lanse eder. Daha fazla burada çalışamayacağım."

Kadın çantasını koluna taktığı gibi çıktı, yanında [illegible] da oturan kadın bıkkınlıkla içini çekti "Dediğim doğ[illegible] aslında kötü bir adam değildir, sevgilisi Neomi'den ayrıl[illegible] yüzden geçimsiz biri haline geldi."

Guy tekrar içeri girince herkes sustu şimdi neler olacak. "Henna ödünç verdiğim kıyafetler nerede?"

"Getirdim efendim."

"Emel'e verdiklerimi soruyorum."

"Getirmedi mi? Hiç haberim yok."

"Sor neredeyse bul getir yoksa onu hırsızlıktan [illegible] rım ayrıca seni mesul tutarım."

"Benim suçum ne?"

"Fazla konuşma bul getir."

Guy fazlasıyla saygısızlık ediyordu, tek kelime etmeden yerimden kalktım. Çantamdan telefonumu çıkarttım "[illegible] kıyafetler nerede?"

"Odamda duruyorlar, Tan vermedi mi?"

"Hayır vermedi, senin yüzünden azar işittim."

Telefonu kapatıp modaevinden çıktım bir an önce kıyafetleri getirmeli teslim etmeliydim. Guy'un siniriyle uğraşmamak için taksi tuttum, Emel yüzünden günlük harcamalarım için ayırdığım paramın bir kısmı havaya uçmuştu.

Pansiyona geldim aceleyle merdivenlerden çıktım Polis ortalarda görünmüyordu. "Henna neden erken geldin?"

"Tekrar gideceğim Madam Emma, Tan odasında mı?"

"En son baktığımda odasındaydı yeni gelen yakışıklıyla kâğıt oynuyorlar. Bu arada banyo kapıları yapıldı."

"Teşekkür ederim, acelem var."

Üst kata çıktım Tan'ın kapısını tıklattım, gel sesini duyunca içeri girdim Tan yatağın üzerine yan uzanmış Polat da karşına sandalyeye oturmuş Madamın dediği gibi kâğıt oynuyorlardı.

"Ne oldu Henna, erken geldin?"

"Emel'in bıraktığı bavulları alacağım."

Eliyle duvarın dibini gösterdi iki bavuldan çoktu. Tan yatakta doğruldu "Bir el at Polat tuvalete gitmem gerek."

Polat destek olup kaldırdı, banyoya sokup kapısını çekti. Hangisi Emel'in olanlardı? Sormama fırsat kalmadan Polat geldi

Yere eğildi hızla bavulların kapaklarını açmaya başladı. İlk açtığı elbiselerdi. Kenara çektim ikinci açılan erkek kıyafetleri çıktı "Bu değil karıştırma." dedim ters gözlerle baktı "Niye burada olduğumu unutma çabuk ol, neredeyse çıkar. Sabahtan beri adamın hastabakıcılığını yapıyorum."

Polat'ın eli çok çabuktu açıyor seri halde bakıyor tekrar kapatıyordu. Eline geçen zarfı açtı "Yapma yakalanacağız." dememe kalmadan Tan, "Polat yardım et." diye bağırdı.

Zarfı çantamın içine sokup "Bu adreslerin kopyasını almam gerek." dedi.

Panik yapmıştım, alnımdan ter damlıyordu. Sanki çantama zarf değil yılan koymuştu, diğer bavulu da buldum. Tan, Polat'ın omzundan tutarak odaya geri döndü ve tekrar yatağa uzandı. Bavullardan birinin sapını tuttum ikisini birden taşıyamayacaktım.

"Taşımanıza yardım edeyim."

"Gerek yok ben taşırım."

"Sabah evli bir kadına iltifat ettiğimi bilmiyordum, terbiyesizliğim için özür dilerim. Lütfen şimdi yardım etmeme izin

verin." Yanıma yanaştı. "İtiraz edip durma da yürü." diye de fısıldadı. İki bavulu birden yüklendi.

Kapıdan çıkar çıkmaz elini uzattı, uzanmış eline ne yapmamı bekliyordu "Henna, zarfı ver."

Çantamdan çıkarmaya çalışırken Tan'ın kapısı açıldı "Ne o hâlâ buradasınız?"

Telaşla mektubu geriye ittim. "Gidiyorum, Polat Bey benimle gelmenize gerek yok taksi tutacağım."

"Bu yağmurda taksi bulmak zor, aracım var götürürüm."

İtiraz edecek söz bulamayınca bavulun birini alıp merdivenlere yöneldim. Bavulu elimden alıp hızla aşağı indi. Eve gelirken olmayan yağmur şimdi bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Polat beni girişte bırakıp koşarak gitti, beyaz bir araçla geri döndü. Bavulları tekrar alıp arka koltuğa koydu.

"Çabuk acele et."

Tam acele edilecek havaydı attığım üç dört adımda bile ıslanmaktan kurtulamamıştım. Biner binmez hareket etti "Yolu tarif et."

"Düz git."

Ev gözden kaybolur kaybolmaz durdu "Zarfı ver."

Çantamdan çıkardım hızlıca açtı, telefonuna fotoğrafını çekti. Ne yazdığını merak etmiştim anlamadığım harflerle doluydu. "Rusçamı?"

"Değil Yunanca gibi..."

Fotoğrafı gönderdi "Tercüme edip geri gönderecekler."

Tekrar hareket ettik tarif ederek çalıştığım yere geldik "Polat bundan sonrasını ben hallederim."

"Henna ne gerek var taşıyorum işte." Bavulları yüklendi. Lobide yürümeye başladık mankenlerin Polat'ı görünce kıkırdamaları göz süzmeleri hiç hoşuma gitmemişti.

"Bavulları nereye bırakayım?"

"Burası iyidir hadi sen git artık."

"İş yerini dolaştırmayacak mısın, oldukça renkli bir ortamınış."

Fazlasıyla çıplak iki manken içeriden çıktı "Bu giydikleri kıyafet değil herhalde."

Üzerlerinde arka ve önlerini birazcık kapatan kumaşla dolaşmaları önceden beni rahatsız etmese de şimdi fazlasıyla müstehcen gelmişti.

"Kıyafetlerin tamamlanmamış hali."

"Bunlarla nasıl dolaşılır, moda bu mu?"

Polat'ın gözleri iki manken arasında gidip geliyordu, içlerinden biri bakışlarını fark etti bize doğru yürümeye başladı.

"Ya gitsene sen..."

Bakışlarını mankenden çekmeden "Niye rahatsız oluyorsun Henna, evliliğimizi konuşalım dedim istemedin. Madem ayrılmakta bu kadar ısrarcısın kısmetlerimi kapatmasan iyi olur." sözleriyle sinirlerim zıpladı.

"Polat baştan ayrılmak için konuşmadık mı? Evlilik yüzünden öfkeden köpüren sen birden devam etme kararı mı aldın? Birbirimizi sevmediğimizi söyledik."

***

Sözlerim karşısında beklediğim tepkiyi almıştım, sevmiyorsa da kesin hoşlanıyordu. İlgi duymayan kadın böyle kıskanç davranmazdı. Diğer yandan Henna çok haklıydı kıza yapmadığımı bırakmamıştım, benim yerimde kim olsa aynı davranışı göstereceğinden emindim. Hiç tanımadığın biriyle evlenip bilmediğin bir ülkede yaşamak zorunda kal. Sevmek zordu, aşk denen hisler bana çok uzaktı. Hoşlanmak evet Henna'dan hoşlanmaya başlamıştım, o geceden sonra daha fazla hoşlanmıştım. Arzuluyordum. Sorumluluk asıl hissettiğim duyguydu. Annemin sözlerini bir anlık zevkim için çok çabuk unutmuştum. Henna'yı asla kuzenimin düştüğü duruma sokmayacaktım.

Tanımadığım bir adamın bağırmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Elindeki elbiseyi sallayıp duruyordu. Elbise hiç de bana değildi.

"Sen nasıl benim güvenime ihanet edersin."

Kime diyordu bu? Adam hızla Henna'nın yanına gitti. "Bu ne rezalet, sana dikkat et demedim mi?"

"Ne olmuş?"

"Ne mi olmuş elbisenin etekleri, sırtı yırtılmış."

"Asla, imkânsız sapsağlam getirdim."

Henna'nın çırpınışları, adamın İngilizceyi bırakıp serbest halde Fransızca küfretmeye başlaması aynı anda oldu. Henna adamın elinden elbiseyi almaya çalışınca yırtık olan elbise neredeyse ikiye ayrıldı. Adam Henna'yı acımadan itti, tutmasaydım yere düşecekti.

"İsmin ne senin?"

Adam öfkesinden beni yeni fark etmişti. "Sen de kimsin?"

Onun dilinde konuşmam gerekti sözlerime başlamadan. Henna'ya nasıl küfür ettiyse Fransızca olarak hepsini dile getirdim.

"Ne diyorsun sen, defol işyerimden?"

"Bana bak ayağını denk al karşındakinin kadın olduğunu unutma. Bir daha Henna'ya parmağının ucunu sürecek olursan o parlak suratını dümdüz ederim. Seni annen bile tanıyamaz."

Henna sözlerimin çoğunu anlamadığından olsa gerek kolumdan çekiştirip duruyordu "Gidelim Polat." dedi İngilizce. Adam sözlerini anlamış olacak sinmişken tekrar bağırmaya başladı "Öyle kolayca çekip gitmek var mı? Elbisenin parasını ödeyeceksin, kurs parasını hatta gittiğin yat gezisinin bile parasını vermek zorundasın. Sonra defolup gidebilirsin."

Henna yanında duran gençten bir adama bir şeyler fısıldadı, ne dediğini duyamamıştım. Tekrar Guy denen adama baktı "Ben elbiseyi tertemiz hasarsız olarak geri getirdim

anmıyorsanız siz bilirsiniz ödemem gereken neyse söyleyin. Sizin sözlerinize katlanmak zorunda değilim."

"Kendini satsan o kadar para etmezsin."

"Sözlerine dikkat et dediğimi yapmak zorunda bırakma beni..." Henna'nın bu durumda kalan çoğu kadının yapacağı gibi gözyaşlarına boğulmamasından gurur duydum. Sadece gurur duydum adamın sözleri yenilir yutulur gibi değildi. Henna'nın ailesinin onun sülalesini satın alacak pozisyonda olması da ayrı bir ironiydi. Yumruğumun nasıl burnunun ortasına indiğini fark etmeden yere yığıldı. Elleriyle yüzünü tutup geri çektiğinde burnundan kanlar boşalıyordu...

"Burnumu kırdın."

"Sabredecektim, o dediğin söz var ya o rezil ifade istemesem de yumruğumu harekete geçirdi." Henna ifadesiz yüzle donmuş gibi duruyordu, her duyguyu kolayca yüzünden okuyabildiğim kadını şu an okuyamıyordum. Bileğinden tutunca yüzüme baktı, çektim direndi. Sanki olayın başrolünde olan o değilmiş hakarete uğrayan o değilmiş sadece seyirciymiş gibi ortamdan ayrılmamak için direniyordu "Yürü Henna gidiyoruz."

"Hayır!"

"Neden?"

"Suçum yok korkak bir fare gibi kaçmayacağım, hakaret etti bu gördüğün insanların önünde özür dileyecek."

Çevremizde ki insanlar birden hareketlendiler, bazısı peçete koşturuyor, bazıları adamı yerden kaldırmaya çalışıyordu.

"Ne bekliyorsunuz Polis çağırın, seni mahkemelerde sürüncüreceğim."

"Durmayın çağırın kim kimi mahkemeye verecekmiş görürsünüz."

"Mösyö Guy suçlu Henna değilmiş." diyen kişi Henna'nın konuştuğu adamdı "Bakın gizli kameradaki görüntüyü duvara verdim, seyredin"

Henna'nın çalıştığı oda olmalıydı, kapı açıldı içeri giydiği kıyafetle kadın mı erkek mi olduğu belli olmayan biri girdi. Üzerinde ki şekilsiz eşofmanın başlığından yüzü fark edilmeyordu. Ağır adımlarla yürüdü masanın üzerinde ki bir şeylere baktı. Elbise stantlarına göz gezdirdi, tek başına duran kıyafet çantasının fermuarını açtı. Elini birkaç kez çantanın içine soktu sanki yumruk atar gibiydi ya da elinde kesici bir alet vardı. Kendisini istediği kadar gizlesin tavırlarından kadın olduğu belliydi. İnce uzun bir kadın, moda evinde ki hemen hemen tüm kadınlar sopa gibi ince uzundu. Hızla çevreme bakındım salondaki insanlar seyrediyorlardı. Kimsenin dikkatini çekmeden kalabalıktan ayrıldım. Tek çıkışın önüne gittim dikildim filmdeki kimse ilk tepkisi kaçmak olacaktı. Suçlu elbise çantasını kapadı hızla odadan ayrıldı.

Guy denen sefil "Kim bu?" diye bağırınca insanların dikkati bir an için dağıldı. "Polis çağıralım, kim bu, nasıl böyle hainlik yapar?" Her kafadan bir ses çıktığından salonda ki uğultu dayanılmaz bir hal alınca olaya müdahale etme zamanım geldi.

"Susun, susun dedim. Hiç kimse bu salondan çıkmayacak."

Henna yanıma geldi üzgündü "Kim olduğunu bulmamız imkânsız, yüzü görünmemiş."

"Polis olduğumu unutuyorsun şu an buradaysa suçluyu yakaladım say. Burada dur kimsenin dışarı çıkmasına müsaade etme." Tahminen mankenlerin prova için kullandıkları yükseltinin üstüne çıktım.

"Beni dinleyin suçlunun bulunmasını istiyorsanız dediklerimi yapmak zorundasınız." Eh bağırmam işe yaramıştı. Sus pus oldular "Erkekler sağa, kadınlar sola geçsin."

"Cinsiyeti belli değil ki?"

[illegible] yapan ya kendi ortaya çıksın ya da ben ortaya [illegible]." Kimseden ses çıkmadı. Olduğum yerden indim [illegible] kaçlanmış kadınların yanına gittim hepsi birbirine [illegible] bakıyordu. "Birbirinizden ayrılın."

[illegible] görüntüyü tekrar başlatmasını söyledim. "Gördüğünüz gibi yürüyüşünün kıvraklığından erkek olmadığı belli, hiçbir erkek kalçasını sallayarak yürümez." Sözlerime gülen[illegible] oldu. "Lütfen susun!"

"Sen kimsin ki bizi sorguya çekiyorsun."

"Ayrıntılara çok fazla takılan biri olduğumu söylemem [illegible] olmalı, içinizden biri suçlu ve ben onu bulacağım."

Guy burnuna kocaman peçeteyi dayamış öfkeli gözlerle [illegible] bakıyordu. "Tüm çalışanların burada mı?" Yavaşça başını sallayıp onayladı canı acımış olmalıydı tekrar mendili yüzüne bastırdı "Henna'yı haksız yere suçlamadan evvel araştırmalıydın ve hakaret etmeyecektin. Bizde bir söz vardır öfkeyle [illegible] zararla oturur derler. Şimdi şu sahneye dikkat edin [illegible] elbise çantasının fermuarını açtı, elinde ki ya minik bir [illegible] ya da çakı. Birkaç kez elbiseye sapladı zedelediği elbisenin yırtıklarını parmaklarıyla büyüttü. Görüntüyü burada [illegible]." Kadınların boynuna bakmaya başladım, bazılarının saçı kısa, bazılarının uzundu. Kısa saçlı olanlar kolaydı, uzun saçlı olanların boyunlarını ortaya çıkarmalarını istedim. İki [illegible] bu işi kendim yapmam gerektiğini söyledi gözlerim Henna'yı aradı ne yaptığıma bakıyordu hafifçe tebessüm edecek omuzlarını kaldırdı. Fazla değmemeye özen göstererek parmak uçlarımla saçlarını geri ittim. Bunlar da değildi son iki kadından biri çok kısa boyluydu onu geçtim ötekinin sinirleri daha çok dikkatimi çekti. "Saçınızı kaldırın."

"Sen bana emir veremezsin."

"Problem çıkarmazsan iyi olur."

Parmağıyla Henna'yı işaret etti "İlk bakılması gereken o, ben değilim."

"Aradığım izin onda olmadığını çok iyi biliyorum." Kadının önde olan saçlarını geri savurdum, aradığım delili bulmuştum. Kulağına yakın doğum lekesi gözümün önündeydi. "Suçlunuz bulundu."

"Hayır, ben değilim suçlayacak başka birini bul."

"Sensin ve ben bunu nereden mi biliyorum?" Görüntüyü tekrar başa alıp hızlıca istediğim yere getirip dondurdum ve büyüttüm "İşte bak bir anlığına başını kaldırıp çevirdiğinde kameraya yakalanan leke."

Henna yanıma geldi "Gidelim lütfen." diyerek koluma asıldı

"Bu kadar kolay mı gitmek, kadının derdi neymiş bir öğrenelim bakalım ayrıca Guy denen herifin sana kocaman bir özür borcu var."

"Nina Carli'nin düşmanlığı ırksal, ilk geldiğim günden beri benimle uğraştı sadece benimle değil Fransız olmayan herkese özellikle doğu ülkelerinden gelenlere karşı düşmanlığı var."

"Sanki biz onlardan çok hoşlanıyoruz."

Kendi aramızda muhabbet ederken Guy kadını azarlamakla meşguldü. "Neden Nina neden?"

"Senelerdir yanında çalışıyorum, bu işi kurmana geliştirmene ben yardımcı oldum. Ama sen ne yaptın aylarca uğraştığım modeli acemilerin eline verip parçalattın o yetmiyormuş gibi benim ellerimle işlediğim parçalardan oluşturulan modeli gösteriye çıkarttın. O alkışları ben almalıydım."

"Senin çizimin bir işe yaramazdı, Henna elbiseyi çok daha güzel hale getirdi. Derdini bana söyleyeceğine hit olmuş elbiseyi parçalamayı tercih etmen beni çok üzdü."

"Üzmek mi? Sen senelerdir beni üzüyorsun."

Bu tartışma sürüp gidecekti, asıl üzülen insanı unutmuşlar kendi içlerindeki zehri birbirlerine dökmeye çalışıyorlardı.

"Henna'ya özür borçlusunuz." diyerek konuşmalarını bölmeye çalıştım ikisi de beni umursamadı. İyice canımı sıkmaya başlamışlardı.

Henna'ya baktım "Değmez gidelim." diyerek cevap verdi, haklıydı bu kadar bencil insanlardan özür beklemek bile anlamsızdı. "Eşyaların var mı?"

"Birkaç çizim dosyam ve çantam..."

"Gidelim o zaman."

Guy ve Nina hâlâ konuşuyorlardı, diğerleri çoktan işlerine dönmüşler hiçbir olay olmamış gibi moda evi tekrar hareketlenmişti. Ellerimi cebime sokup duvara dayandım Henna'nın içeri gidip gelmesi uzun sürmedi. Kapıdan çıkarken başını çevirip baktı "Burası için ne hayaller kurmuştum."

Sesi çok üzgündü...

Kolumu omzuna doladım "Gösteriye çıkacak kadar güzel çizimler yapabiliyorsan her yerde başarılı olursun. Biraz dolaşmaya ne dersin?"

"Hiç keyfim yok."

"Üzüntüne üzüntü katmak istemiyorsan düşünmeyi bırakmalısın."

"Patronumu aramalı olayı bildirmeliyim."

"Ararsın düşüncelerine biraz mola ver."

Moda evinden üç dört adım uzaklaşmış uzaklaşmamıştık ki, gençten bir çocuk koşarak yanımıza gelip Guy'un bizi çağırdığını söyledi. Henna adımlarına ara vermeden yürümeye devam edince bende yanında yürümeye devam ettim.

"Henna!" diye bağıran Guy'du bir an durakladım, herifin Henna'dan özür dileyişini duymak istiyordum.

Henna bir an bile duraklamadı adam "Henna özür dilerim, geri dön." diyerek ardımızdan bağırınca bir anlığına durdu yine devam etti.

"Lütfen özrümü kabul et, çalışmaya devam etmeni istiyorum."

"Size hakaret davası açacağım, benden haksız yere talep ettiğiniz paranın kat ve kat fazlasını ödeyeceksiniz, avukatım en kısa sürede bağlantıya geçecektir."

"Yapamazsın."

"Öyle bir yaparım ki..." deyip adamın yüzüne bir daha bakmadan yürümeye başladı.

Vay sessiz çekingen Henna'nın içinden kendine güvenli dediğim dedik dominant bir kadın çıkmıştı.

Oldukça uzaklaşmıştık, arabaya bineceğine yürümeyi tercih etmişti. Çok fazla sessizdi eğilip yüzüne baktım.

"Adamın ağzının payını çok güzel şekilde verdin."

"Hayal kırıklığı içindeyim beni hırsızlıkla suçlaması yanı sıra öyle bir sözü söylemesi içimi daha çok acıttı."

"Kendini üzmeyi bırak artık, suçun olmadığı onlarca kişinin önünde ortaya çıktı. Rezil olan Guy, ağzından çıkan söze dikkat etmezse olacağı budur."

"Polat nasıl olduğunu bilmiyorum, kötü anlarımda hep yanımdasın."

"Şimdi kötülüğü ben mi getiriyorum?"

"Of onu demek istemedim, tüm olaylar senin yanında oluyor ve kurtarıcım yine sen oluyorsun."

"Bu sözünden gurur duysam mı duymasam mı bilemedim."

Onunla yan yana yürümek güzeldi ama arabadan oldukça uzaklaşmıştık. "Geri dönsek mi ne dersin?" diyerek dalgınlığından çıkarmak için sordum. Omzunu silkti, beden diliyle cevap vermek Henna'nın huylarından biriydi. Zamanla daha çok alışkanlığını öğrenecektim, peki bunu istiyor muydum?

Onunla yıllarca birlikte olmayı istiyor muydum? Ya o ister miydi? Rahatlığa alışmış bir kadın kısıtlı imkânlarımla nasıl yaşardı. Bir süre sonra yaşadığı hayattan soğuyacağını tekrar ailesinin zenginliğini özleyeceğinin endişesi aklıma gelince birlikte olma ısrarımdan vazgeçmek daha kolay geliyordu.

Bu kadına daha fazla bağlanırsam, çeker giderse tekrar acı çekmeye dayanabilecek miydim? Uzun konuşmalar yapmamız gerekiyordu...

***

Arabaya geri dönüp eve geldik, hemen yanımdan ayrılarak odasına gitti. Henüz hazır değildim geleceğini şekillendirmeye çalışırken yanında olmak istiyordum. Pansiyonda bizden başka kimse yoktu, Tan odasında olmalıydı.

Kapısını kapatmaya çalışırken odasına girdim, şaşkınlıkla baktı "Patronuna telefon edecektin."

"Edeceğim."

"Ne olduğunu duymak istiyorum."

"Hayatıma çok fazla müdahale ediyorsun."

"Niyetim bu değil, bilmek istememin neresi kötü?"

"Benden sorumlu değilsin, bu düşünceyi aklından sil lütfen." Çantasını elinden alıp telefonu çıkarıp eline verdim "Yeter artık Henna ara şu adamı sende kurtul bende."

Hâlâ kapıyı açık tutuyordu, gitmemi ister gibi yüzüme bakıyordu. Geri dönüp onun kapatamadığı kapıyı ben kapattım. İçerisi mis gibi Henna kokuyordu, koltuğa değil yatağına uzandım kollarımı başımın altına yerleştirdim. Huzursuz olmuştu minik adımlarla odada dolaşmaya başladı yanımdan geçerken kolundan tutup yatağa çektim. "Başımı döndürdün, uslu kız ol ara şu patronunu."

Söz dinledi hemen aradı... Başından sonuna kadar olayları anlattı telefonu kapattığında yüzü gülüyordu.

Yan dönüp bir elimi başıma yasladım "Anlat bakalım."

"Guy benden önce aramış olayları anlatmış, hata ettiğini kalmaya devam etmemi istemiş. Patronum seçim senin ünlü modacı olması benim stilistlerime hakaret etmesini gerektirmiyor dedi."

"Helal olsun adama, senin kararın ne?"

"Bir kez tadı kaçtı asla eskisi gibi olmaz. Hem Fransa'da da tam hâkim değilim. Emel de yok."

"Sonuç?"

"Türkiye'ye döneceğim."

"Daha uzun süre yurt dışında kalacağını düşünmüştüm."

"Bende öyle düşünüyordum, belki oradan tekrar geçiş yaparım. Polat..."

"Hu!"

"Uyumak üzeresin odana gitsen."

"Birlikte uyuyalım."

"Olmaz."

"Henna söz dokunmayacağım tabii sen istemezsen." deyip gözlerimi kapattım. Kızarmıştı... Birden yumuşak bir şey karnımın ortasına inince tekrar açtım. Henna yastıkla karnıma vurmuştu.

"Odana git."

"Huysuz ve ruhsuz kadın, sana geleceğimizi konuşalım diyorum bin bir dereden su getiriyorsun. Madem konuşmaya niyetin yok beni dinleyeceksin." Bileğinden tutup yatağa yatırdım sırtından sıkıca sarıldım. Bir iki debelendi bana karşı koyması mümkün değildi.

"Evet şimdi konuşabiliriz, niyetim seninle birlikteliğimizi devam ettirmek. İlk nikâh uluslararası hukuk kurallarına göre geçerli ama her ne olursa olsun benim, arkadaşlarımın ve alemin gözünde hoca nikâhıdır. Bu yüzden tekrar evlenmeyi bu sefer ben teklif ediyorum. Biraz dur sonuca geliyorum, evliliğimiz ne kadar sürer bilemem, bu sözümü hayatta her şey başımıza gelebilir düşüncesine dayandırarak söylüyorum. Senden hoşlanıyorum, sende benden hoşlanıyorsun bunu sakın inkâr etme. Aşk istediğini söyledin öyle isteyince olabilecek bir duygu değil, belki hiç karşına çıkmayacak bir his."

Henna uzun süre sessiz durunca hafifçe sarstım, susmasını değil konuşmasını istiyordum.

14. BÖLÜM

Sözlerinin bir harfini bile kaçırmadan dinlemiştim, evlenme teklifi almak gururumu okşamıştı, kalbim şarkılar söylese de hemen kendimi bırakmak mantıksız geliyordu. Kollarımdan tutup sarsınca kısacık bir süre daha sessiz kaldım benden cevap beklediğini biliyordum.

Yüzüne bakarak içimdekileri anlatabilir miydim? O kadar cesaretim yoktu, hoşlandığını açıkça ifade etmişti. Ülkemde hiç tanımadığım bir erkekle karşılıklı iletişim olmadan evlenmekten çok daha iyiydi. Ama benim için yeterli değildi daha fazlasını istiyordum.

"Uyudun mu?"

"Evlenme teklifini yeni almış bir kadın nasıl uyur?"

"Ses çıkarmayınca uyuduğunu sandım, kararın nedir?"

"Ülkemin kadınları diğer ülke kadınlarına göre kısıtlı yaşar. Çoğu zaman evleneceğimiz erkeği söz kesildiğinde görürüz. Yanımızda hep birileri olur birkaç kelime anca konuşabiliriz. Bazı kadınlar bunu bile yapamaz. Baba evinden direk koca evine geçilir ve evlilik gerçekleştirilir. Seninle baştan başlamak istiyorum."

"Baştan başlamak mı? Kuveyt'e gidelim deme, aynı strese bir daha dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Çok isterdim, ailem beni reddetmiş durumda olduğumdan gidemem. Anlatmak istediğim çiftler, çift olmak isteyenler ne yaşıyorlarsa bende öyle yaşamak istiyorum."

"Yapma Henna biz evliyiz, evliliğin gereğini bir kez olsa bile yerine getirdik."

"Şartım bu, flört ve nişanlılık dönemini yaşamak istiyorum. Bu arada evli gibi davranmayacağız. Yani bir yatakta karı koca gibi yaşamayacağız."

"Sen bana işkence mi ediyorsun, naz mı yapıyorsun?"

"Yaptığım naz değil, büyüdüğüm şartlara göre sen ne dersen yapmak zorundayım."

"Zoraki birlikteliği zaten uygun görmem, isteğimiz karşılıklı olmalı yoksa ne zevki olur ki? Yine de bu yatak olayını bir kez daha düşün birlikte olarak da istediğin gibi zaman geçirebiliriz."

Polat bana sarılmaktan vazgeçip sırt üstü dönünce sanki vücudum buz kesti, isteklerim çok mu fazlaydı? Onun istediği gibi devam etmek daha mı doğru olacaktı. Ya hoşlanma biterse ne olurdu. Aşkı yaşamış hissetmiş bir adam sadece hoşlanmayla evliliği yürütebilecek miydi? Ya ben başkasını seven bir adamı kabullenebilecek miydim?

Gözlerinin üstüne koyduğu kolunu çektim, yüzünü görmek istiyordum. "İlişkimizi zamana bırakaksak, yavaş ilerlesek." dediğimde bir süre baktı.

"İşin ilginç tarafı ben evliliğe karşı çıkarken birden ısrar eden durumuna düştüm. Nasıl istersen öyle olacak, hep öyle olmadı mı zaten. Evlenmek istedin evlendin, ayrılmak istedin ayrıldın." Yataktan kalktı "Henna benim de bir şartım var iyi niyetimi suiistimal etme."

Odalarımızı birbirinden ayıran banyoya doğru yürürken birden geri döndü "Sabırlı bir adam değilim." diyerek kapıyı kapattı birkaç dakika sonra su sesini duydum. Bana kızmış duygular olmadan sadece sevişerek evliliğimizi devam ettireceksek benim herhangi bir kadından ne farkım kalırdı ki?

Telefon sesiyle oturduğum yataktan kalktım, benim değil Polat'ın telefonuydu sustu, yine çalmaya başladı. Kapıyı aklattım su sesinden duymayacağı belliydi, küvetin etrafını çevreleyen perdeyi çekmiş olduğunu ümit ederek banyoya girdim. Kapatmamıştı, küvetin içinde uzanıyordu, kollarını yanlardan sarkıtmış, başını arkaya yaslayarak gözlerini kapatmıştı. Neyse ki önemli yerleri suyun içindeydi. İçeri girdiğimi fark etmişti ama yine de istifini bozmadı.

"Telefonun ısrarla çalıyor."

"Baksaydın."

"Lütfen Polat, senden çok fazla bir şey istemedim, tavır yapmana gerek yok."

"Tavır yapmak huyum değildir, gerçekçi olmanın neresi tavır oluyor. Biz şu veya bu nedenle karıkoca olduk. Yattık ve bundan karşılıklı olarak çok hoşlandık. Sen yatmayalım ergen gençler gibi el ele tutuşup parklarda koşturalım, kuşlar, böcekler, çiçekler muhabbetine girmek istiyorsun. Ben yetişkin insanlar gibi her şeyi bir arada yapmayı istiyorum."

"Bana zaman vermelisin."

"Zamandan bol hiçbir şeyin yok Henna, telefonumu ver."

Telefonunu küçük havluyla beraber uzattım, birden suyun içinde yükselince şaşkınlıktan nereye bakacağımı bilemedim. Bana bir kez bile bakmadan küvetten çıktı, büyük havluya uzandı beline sarıp odasına girip kapıyı itti. Ama kapı kapanmayıp aralık kaldı. Elindeki küçük havluyla göğsüne akan su damlalarını yavaşça kurulamaya başladı. Zayıf değil inceydi onu nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum. Yağ yerine kaslarla şekillendirilmiş vücudu hareket ettiğinde dalgalanır gibiydi. Kasları tam yerindeydi, kollarda, karında ve üst bacaklarda. Böyle bir erkeği geri çevirmek benim gibi aptal bir kadına yakışırdı. Sırtını dönüp belindeki havluyu yere bıraktı. Arkadan görünüşü de ön görünüşü kadar çekiciydi.

"Adresler önemsiz mi çıktı? Anladım amirim, bir sanıyı kapım çalınıyor..." Yere attığı havluyu tekrar beline dolad Polat'ı gözetlemeyi bırakmalıydım, kapısını açtı...

Olga'nın sesini duydum, seri halde Rusça konuşuyordu. Daha fazla seyretmemin anlamı yoktu. Geriye çekildim odama gireceğim anda Polat'ın sesini duydum "Gitmene gerek yok Hanna, Olga ile konuşmamız bitince gösteriye devam edeceğim ses çıkarmadan seyredersin."

Bunca süredir bilerek kendini gösteriyordu, yanaklarıma ateş bastı. Odama adım atar atmaz kapıyı hızla kapadım. Bir an Polat'ın kahkahasını duydum. Teşhirci adam, beni utandırdığı yetmiyormuş gibi birde alay eder gibi gülüyordu.

***

Geri dönüş zamanım gelmişti, uzun süre Paris'te kalacağımı düşünürken kısa bir sürede geri dönmek üzücüydü. Döneceğim yer yine kendi ülkem değil, bana yabancı ülkeydi. Ama hiç olmazsa dillerini biliyordum. Kültürleri bize çok daha yakındı... Yatağın altında duran bavullarımı çıkarıp, üstüne koyarak kapaklarını açtım. Bir bavulla gelmiştim iki olmuştu. uçak biletini ayarlamam, Madam Emma ile gideceğime dair konuşma yapmam gerekiyordu.

"Bavullarını hazırlamakla iyi yapmışsın."

Kapımın açıldığını bile duymamıştım, Polat bir omzunu duvara yaslamış beni seyrediyordu. Allahtan bu sefer giyiniktı. Sadece kot pantolon çırılçıplak olmasından çok daha iyiydi.

"Bende bavulumu hazırladım, bilet ayarlamak ve ayrılacağımızı bildirmemiz gerek." dediğinde "Ne oldu ki?" diye sordum.

"Burada işim bitti, peşinde olduğumuz adam tutuklanmış."

"Ya... Peki Yusuf'a ne olacak?"

"Olga peşlerinde. Adamın kızı ve Yusuf'ta sorgulanacak-tır." derken telefonu çaldı. Yanından uzaklaşmak istedim, kolumdan tuttu. Ondan daha çok karşı taraf konuşuyordu "Anlaşıldı amirim gidiyorum."

"Henna sorgulamada benimde olmamı istediler, birlikte gitmeyi düşünüyordum ama görev çağırıyor."

"Sorun değil evin yolunu biliyorum."

"Benim evime gideceksin yani artık ikimizin olan daireye."

"Olmaz ben evimden memnunum."

"Olacak, bu sefer benim dediğimi yapacaksın, geldiğimde evde olmanı istiyorum. Süre istedin vermeye razı oldum ama bu süreyi ayrı evlerde geçirmek istemiyorum. Bana alışmak istiyorsan aynı evde yaşamalıyız"

"Ayrı evlerde yaşayan çiftler birbirlerine alışmıyorlar mı?"

"Onlar evli değil, biz evliyiz aramızda ki fark bu." Evin anahtarını elime tutuşturdu. Verdiği anahtar değil sanki kordu, avucumun içini yaktığını hissettim. Olaylar isteğimin dışında şekilleniyor ve ben buna engel olamıyordum.

Polat odasının içinde yerde duran minik çantasını aldı ve bana baktı "Seni hayatımın içine dâhil etmeye çalışmakla iyi mi ediyorum kötü mü bilmiyorum. Yaşamım bu küçük çantayla görev için oradan oraya koşmakla geçiyor." dedikten sonra birkaç adımda yanıma gelip, yanağıma hızlıca bir öpücük kondurup cevabımı bile beklemeden çıktı... Anahtarın verdiği sahte sıcaklık şimdi yanağıma gelmişti. Dudaklarının değdiği yerde parmaklarımı gezdirdim, Polat'tan istediklerim çok muydu? Olayları akışına bırakmak, onun istediği gibi davranmak bana yeterli gelecek miydi?

Ne zaman geri dönecekti, tam olarak nereye gitmişti hiçbir şeyden haberim yoktu. Elimde anahtar ayağımın dibinde bavullarım öylece kalakalmıştım.

Artık benim olmayan yatağın üzerine oturdum, konuşma ya derdimi dinleyecek birilerine öyle çok ihtiyacım vardı ki. Bir sürü kardeşim, bir sürü annem varken konuşacak canım kimsem yoktu.

"Ah be Simay! Ölmek zorunda mıydın, o saçma sapan partiye neden gittin?"

Canımın sıkıntısından ne dediğimi bile bilmiyordum kim ölmek isterdi ki, hem de en mutlu olduğu zamanda.

***

Biletimi aldım, daha fazla burada kalmamın anlamı yoktu, boşa geçirdiğim her gün cüzdanımda delik açacaktı. Madam Emma odanın parası peşin ödendiği için itiraz etmedi, yine de kaldığım odayı kontrol etmek için ısrar etti.

"Bu rutin bir uygulamadır, odada herhangi bir hasar var mı, yok mu görmem gerek."

"Bana kiraladığınız andan daha bakımlı olduğu kesin."

"Haklısın canım sakın üzerine alınma, pansiyonerlerin çoğu dikkatsiz olur. Kırarlar, dökerler giderler. Senin odanı çok temiz ve bakımlı tuttuğunu biliyorum." deyip cebinden bir kolye çıkarttı ve zincirinden tutarak bana uzattı. Zincirin ucunda minicik kandamlası gibi bir taş vardı.

"Bu gümüş kolye ailemden bana miras. Kaç kuşaktır ailemde inan bilmiyorum. Kadından kadına geçen aşk tılsımı."

Şaşkındım. "Neden bana veriyorsunuz ki?"

"Hayatının aşkını bulman için, ailemdeki son kadın benim, kızım olmadı. Senin almanı istiyorum sevdiğin adam kalbini boş bırakmayacak. Güle güle git Henna, kalbinin sahibini bul. Bir gün yine gel olur mu?"

Kalbimin sahibi çok uzağımda değildi, önemli olan onun kalbinin sahibi olabilmemdi. Belli mi olur Madamın tılsımı dediği kolye belki Polat'ın bana âşık olmasını sağlardı. Boynuma taktım taş tenime değdi buz gibiydi. Elimle ovuşturdum

soğukluğu değişmedi, bir süre sonra tenim soğukluğuna alıştı çıkarmaktan vazgeçtim. Sadece mecburiyetten vedalaşmam gereken biri daha vardı.

Tan'ın oda kapısını tıklattım, *girin* diye ses gelince kapıdan başımı uzattım. Yatağın üzerine uzanıp ayağının altına bir sürü yastık koymuştu. Etraf cips paketleri, kuruyemiş kabukları, boş bira kutularıyla doluydu. Madam odanın bu halini görse çıldırırdı herhalde.

"İyi ki geldin Henna. Polat gitti, Yusuf'ta gelmedi tek başıma kaldım. Biraz şuraları toplasan bana çok büyük iyilik etmiş olursun"

"Odayı bu hale getirmeden önce düşünecektin, kimse senin arkanı toplamak zorunda değil. Havaalanına gidiyorum vaktim yok."

"Neden gidiyorsun?"

"Burada ki işim bitti."

Madamla konuşmak, Tan'a işte başıma gelen olayları anlatıp gideceğimi söylemek akşam saatlerini bulmuştu. Türkiye'ye döndüğümüzde görüşürüz dedi, sadece kafamı salladım. Pek benim arkadaş olacağım kişilerden değildi.

***

Fransa'ya veda etmenin zamanı gelmişti, uçak havalanırken içimde bir parça bile hüzün yoktu. Kabin memuru kemerlerinizi bağlayın anonsunu yaptı, başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapadım. Büyük hayaller kurarak geldiğim ülkeyi son kez bile olsa görmek istemiyordum.

Sonbaharda sararıp dallarından düşen yapraklar gibiyim, en ufak rüzgâr da bir o yana bir bu yana savrulup duruyorum.

Niye bu kadar duygusallaşmıştım, elimin tersiyle gözlerimden akan yaşları sildim. Kendimi bırakmamın zamanı

değildi. Ne özel hayatımda, ne de iş hayatımda ideallerimden vazgeçmeyecek, asla pes etmeyecektim.

Polat eve git demişti ama şimdilik buna niyetim yoktu. Kızlarla kaldığım eve girdim Pelin henüz tatilden gelmemişti. Uzun uçak yolculuğundan fazlasıyla yorulmuştum, duşumu alır almaz yatağa uzandım.

***

Ertesi gün hiçbir olay olmamış gibi başladı, hazırlanıp işe giderken yoldan geçen simitçiden ilk kahvaltılığımı alıp yolda yiyerek yürüdüm. Evet, Fransa'da olmaktansa burada olmak çok daha iyiydi. Yolda sabah yürüyüşüne çıkmış olan komşularıma rastladım üzerlerinde eşofman ellerinde börek poşetleri vardı. Hoş geldin seremonisinden sonra, ellerinde ki böreklerden bir parça da benim elime tutuşturdular.

Moda evinde çalışanların coşkulu karşılaması bir anda moralimi yerine getirdi, her kafadan bir ses çıkıyor romantik şehir diye anılan Paris'i anlatmamı istiyorlardı.

"Ben romantik bir yönünü göremesem de güzel şehir."

"Aman Henna oralarda bir Fransız bulamadın mı?"

"Ben oraya iş için gittim. O yüzden sadece işimle ilgilendim."

Kızlar anlatacak eğlenceli bir konum olmadığını anlayınca birer ikişer dağıldılar. Baş stilistimiz olan Korhan Bey gülümseyerek "Hoş geldin Henna. Gel biraz konuşalım." dedi.

Olayları soracağını biliyordum, yine keyfim kaçmıştı. Masasının önünde ki koltuğa oturup ellerimi kucağımda birleştirdim.

"Niye bu kadar tedirginsin? Olayları dinledim, iftiraya uğramışsın. O kendini beğenmiş insan müsveddesi adam gereksiz yere seni suçlamış. Ben de senin yerinde olsam çeker gelirdim bazıları kendini bulunmaz Hint kumaşı sanıyor. Ele

Beye telefon açıp özür diledi, senin kalmanı istedi bu bile yeterli. Kendini tedirgin hissetme ve rahat ol."

"Yine de üzüldüm."

"Biliyorum ama bu dünya kurtlar sofrası, kim daha güçlüyse en yağlı kemiği o yiyor. Sen çok başarılısın çizdiğin tasarımın moda eleştirmenleri tarafından beğenilmesi onur verici. Bu kaç kişiye nasip olur ki kendinle gurur duy. Efe Bey eşi Banu Hanımla birlikte adadaki evlerinde kalıyor, Henna gelince söyle bir süre izinli dedi."

"İzinli mi?" Yoksa buradan da mı kovuluyordum...

"Yanlış anlama, zaten işlerimiz biraz yavaş gidiyor yeni sezon için hazırlıklar yapıyoruz. Sen tatilde biraz olsun moral depolarken aklına gelen çizimlerini yollarsın. Burada durmana gerek yok. Kışa tam hızla başlarız."

"Çalışabilirim."

"Bu fırsat bir daha ayağına gelmez Henna git ve keyfine bak." Ayağa kalktı. O kalkınca benim oturmam olmazdı. Bana kapıya kadar eşlik etti ve çantam kolumda yine sokaktaydım. Kesin bende bir sorun vardı şu veya bu şekilde kapı önüne konuyordum.

Beşiktaş'ın görmediğim yeri kalmamıştı, Çırağan yolundan yürümeye başladım, benim gibi birçok kişi yürüyordu. Trafik fazla olsa da yolun iki tarafında ki büyük ağaçların görüntüsü her şeye değerdi. Sanki yeşil bir tünelin içinde yürüyor gibiydim. Yıldız parkını geçtim, Çırağa Sarayının yanıp tekrardan restore edilerek otel yapıldığını duymuştum, açık kapısından şöyle bir baktım görkemli bir yapıydı. Eskiden olsa içeri girer en ön masasında kahvemi içerken denizi seyrederdim şimdi bunu yapacak maddi gücüm yoktu. İçeri giren veya çıkan arabaların lüks oluşundan pahalı bir yer olduğu belliydi.

Yürümeye devam ettim ve Ortaköy'de, kızların sıkça geldiği benim ısrarla gelmek istemediğim yerdeydim. İlk sokağından saparak deniz kenarına ulaştım, gelmediğime çoktan

pişman olmuştum aşırı kalabalıktı ama bir o kadarda güzeldi. Küçük bir pazar gibiydi daha çok takı ağırlıklı değişik malzemelerle dolu tezgâhların arasında dolaştım, camisinin mimarisi görülmeye değerdi. Yiyecek kokusu alınca arka sokaklara yöneldim kızlardan burunun kumpirinin meşhur olduğunu duymuştum. Malzemelerini seçerek hazırlamış oldukları tabağı elime aldım, tekrar deniz kenarına yürüdüm. Oturacak yer yok gibiydi o an kalkan biri şansım oldu. Köprü, cami, deniz ve karşı kıyının manzarası eşliğinde elimdekini yemeye başladım. Boğazımdan zar zor geçiyordu birkaç kaşıktan sonra durdum, kıyıya yakın geçen yat Polat'ı hatırlatmıştı. Çevremdekilerin çoğunluğunu çiftler oluşturuyordu, zaten ailem yoktu kimsesizdim Polat'ı bu kadar dışlamaya çalışmam ne kadar doğru olacaktı. Ailemin sözünü dinlemiş olsaydım şu an hiç sevmediğim bir adama karılık yapıyor olacaktım. Polat benim şansımdı... Uzun süre oturup çevremi seyrettim, karanlık çöktüğünde bile kalabalığı hiç eksilmemişti. Köprünün, karşı kıyının, caminin ışıkları yanmış her yer çok daha güzel hale gelmişti. Fazla geç kalmak istemediğimden tekrar yola çıktım otobüse bile binmeme gerek yoktu. Beşiktaş'a doğru yürüyenlerin peşine düştüm açık hava iyi gelmişti ama çokta yorulmuştum. Allahtan kimseye yakalanmadan eve girdim, konuşacak halim kalmamıştı.

***

Kapının zili uyumama izin vermiyordu, başımı yastığın altına soktum yine duyuyordum. Gelen Polat olsa mutlaka telefonu mu çaldırırdı, komşulardan bir olmalıydı. Gider diye bekledim aralıklı olarak zil çalmaya devam etti. Aceleyle üşümemi üzerime geçirdim. Kapının gözetleme deliğinden baktım yabancı bir kadındı "Kim o?" diye sordum.

"Aç kızım yabancı değilim."

"Sizi tanımıyorum."

"Sen Henna'sın değil mi?"

Tanımadığım birinin adımı bilmesi! "Siz kimsiniz?"

"Müzeyyen!" dediğinde biraz düşündüm,

"Müzeyyen'mi? Bu isimde birini tanımıyorum."

"Henüz resmen tanışmadık ama ben senin kayınvalidenim. Yani Polat'ın annesi."

Aman tanrım ben şimdi ne yapacaktım, elim ayağım birbirine dolaşmıştı. Elimi saçımda üstünkörü gezdirerek kapıyı açtım.

"Merhaba Henna."

Orta boylarda güleç yüzlü kadın birden kollarını uzatıp beni kendine doğru çekince şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim. O bana sarılırken ben kollarım iki yanda durdum... Sarılması bitti kollarımı iki yandan tutarak biraz kendinden uzaklaştırdı. "Dilimizi tam biliyor musun?"

"Öğrenmeye başladım."

"Her ne hikmetse evlendiğin anda hiç tanımadığın biri sırf kocanın annesi diye anne oluveriyor. Tabii bu tersi içinde geçerli, böyle gelmiş böyle gider, kısaca ben annenim. Oğlumun zevkine diyecek sözüm yok, çok güzelsin." dedi bir çırpıda.

"Teşekkür ederim, lütfen içeri buyurun." Sözümü tekrarlatmadan içeri girdi salona yürüdü. "Lütfen oturun içecek bir şeyler alır mıydınız?"

"Şimdi yan komşunuzda içtim."

"Ben henüz geldim, yani..."

"Biliyorum. Yurtdışına gitmişsin, geldiğini Fitnat Hanım haber verdi. Nasıl yola çıktığımı bilemedim."

"Hoş geldiniz. Evet, Fransa'dan dün döndüm. Yanlış anlamazsanız siz neden buradasınız?"

"Ben neden mi buradayım, hem sizleri görmek hem de yıllardır Anamur'a gelip baba ocağını ziyaret etmeyen oğlumu ve seni götürmek için."

"Polat burada değil."

"Belki de böylesi çok daha iyi."

Kadın ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi ellerini ovuşturup duruyordu. "Yeni tanıştığımızı biliyorum senden ailemiz için çok büyük bir iyilik yapmanı isteyeceğim, kabul edersen beni, babamı, yani ailemi çok mutlu edeceksin."

Kadın yüzüme o kadar umutla bakıyordu ki "Sizin için ne yapabilirim?" demek zorunda kaldım. Kadının yüz ifadesi değişti kocaman gülümsedi ben böyle içten bir gülümseme görmemiştim.

"Çalıştığını söylediler."

"Evet moda evinde stilist olarak çalışıyorum. Ama bir süre izinliyim, evden çalışacağım." dememle kadının sevinçle sarılması bir oldu.

"Çok şükür şans benden yana, senin sayende ailem tekrar bir araya gelecek."

"Ne yapacağım?"

"Ne mi yapacaksın gelinim, hemen hazırlan Anamur'a gidiyoruz. Sen benimle gelirsen peşine düşecektir."

"Nasıl olur?"

"Bal gibi olur, hem kayınpederin elini öpmeni bekliyor."

"Polat kızarsa."

"Onu da o zaman düşünürüz."

Ne yapacaktım ben, Müzeyyen Hanımın ailesini bir araya getirmesi için çırpınışlarını nasıl görmezden gelebilirdim. Polat en fazla ne yapardı? Kızar, bağırır olmadı boşardı.

Kaderimde ne varsa onu yaşayacaktım, ben ailemi yok etmiştim onu ailesiyle bir araya getirecektim.

"Gidelim Müzeyyen Hanım..."

"Bana anne dersen çok sevinirim."

Kısa süreliğine tekrar anne demenin zevkine varabilirdim "Hemen hazırlanıyorum Müzeyyen anne."

"Beni çok mutlu ettin sana öyle güzel bir düğün yapacağım ki tüm Anamur ayağa kalkacak."

Düğünde mi, boşanmada mı ayağa kalkarlar henüz bir fikrim yoktu.

***

Burada boşuna kalmıştım. Vasili Vodkin dokunulmazlık hakkının ardına sığınarak, ülkesinde yargılanmak için çoktan yola çıkmıştı. Halktan biri olsaydı çoktan tutuklanıp hapse atılmıştı. Ama senatör olması her olaydan kolayca sıyrılmasına neden oluyordu. Amirimin işin bitti demesini bile beklemeden Türkiye'ye doğru yola çıktım.

Hayatımdaki hiçbir olay yolunda gitmiyor sonuca bağlanmıyordu, ruhen sıkılmıştım. Daha yerleşik bir düzene geçmenin zamanı çoktan gelmişte geçiyordu. Oradan oraya koşturup durmak artık yorucu oluyordu.

Uçakta yan koltuğumda minicik bir bebekle göz göze geldim, yumuk ellerini bana doğru uzattı, dişsiz ağzıyla kocaman sırıtınca içimden ılık ılık bir şeyler aktı. Kız veya oğlan benim olacak bir bebek, akşamları eve gelince koşarak bacaklarıma sarılacak, saf sevgiyle baba diyecek bir melek. Kucağıma gelip başını omzuma koyunca o bebek kokusuyla tüm yorgunluğumu unutmaz mıydım?

Benim yaşımda olan arkadaşlarım çoktan evlenip çoluk çocuğa karışıp, yerleşik düzene geçmişlerdi. Rahat bir hayatın özlemini ruhumda hissediyordum. Belki de uzun süredir çalışmanın verdiği yorgunluk kemiklerime bile işlemişti.

Hayatım hakkında radikal kararlar almamın zamanı geldi de geçiyordu. Otuza merdiven dayamıştım, hem daha ne kadar süre serseri mayın gibi dolaşıp duracaktım.

Henna güzel Henna, birden bire hayatıma, düşüncelerime, tenime ve ruhuma dâhil olan kadın. Onu ben seçmeden yaşamıma girmişti, başta neredeyse nefret ettiğim küçük işgüzar şimdi aklımdan çıkmaz olmuştu. İstediğim gibi bir

aileyi onunla kurabilirdim, bebeklerimiz hangimize benzerdi. Annesine benzeyen koyu saçlı bir kız, kızlar annelerine benzemeliydiler güzel ve zarif. Oğlanların boyu bosu bana benzeyebilirdi. Biraz evvel gülen bebek birden çığlık çığlığa ağlamaya başladı, annesi susturmaya çalıştıkça daha fazla bağırıyordu. Elimde ki anahtarı uzattım ilgisini çekmişti. Biraz sustu yine bağırdı, annesi biberonunu hazırlayıp verdiğinde sesi kesildi.

Uçak Atatürk havalimanına iniş yaptığında bir an önce ona kavuşma telaşı ile uçağı hızla terk ettim. El bagajımla terminalden dışarı çıkar çıkmaz telefonunu çaldırdım. Niye açmıyordu ki bu kadın. Bir, beş, on... aramalarıma cevap vermiyordu. Başına bir şey mi gelmişti, yoksa yine inadı mı tutmuştu. Taksi çevirdim adresi söyledim yola çıktık yine de içim rahat değildi ulaşamamak beni sinir ediyordu. Bilgi alacağım biri, evet Fitnat teyze! Binada kuş uçsa haberi olurdu.

"İyi gecele Fitnat teyze, nasılsın?"

"Polat sen misin oğlum? Görev bitti mi?"

"Evet, görevim şimdilik bitti. Eve dönüyorum."

"Annen geldi dün Henna'yla gittiler."

"Ne dedin Fitnat teyze."

"Oğlum, annen geldi gelinini alıp eve götürdü."

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Annem geldi, Henna'yı eve götürdü... Peki hangi eve, yani kendi evine, Anamur'a mı?"

"Evet oğlum senin baba ocağına götürdü."

"Tamam Fitnat teyze, telefon çekmiyor sonra konuşuruz." Fitnat teyzenin cevap vermesini beklemeden telefonu kapattım.

Kahretsin...

***

"Beyefendi kendinize gelin. Taksi sizin özel aracınız değil zarar veremezsiniz." diyen taksicinin öfkeli ve uyarı dolu sesini duyunca ön panele yumruk attığımın farkına vardım, parmaklarımın boğumları acımıştı. "Kahretsin, çok özür dilerim. Kusura bakmayın birden sinirlendim."

"Gerçi bir zarar olmadı, bir kez daha yumruklasaydınız kesin kırılırdı. Ailevi bir mesele mi?"

"Annem karımı kaçırmış."

"Aman Allah'ım, kayınvalide gelin kaçırıyor bir yaşıma daha girdim. Neden?"

"Uzun hikâye, havalimanına geri dönelim."

Hemen bilet bulsam çok iyi olurdu, karayoluyla gitsem mesafe çok fazlaydı. Bu kadar yorgunluğun üzerine onca yolu gidersem sinir falan kalmazdı. Ah anne sana ne desem az, Henna'yı kendi emellerine alet ettin.

Sabaha kadar havalimanında beklemek işkence gibiydi, Annemin de Henna'nın da telefonuna ulaşamıyordum. Beni eve dönmeye mecbur bırakmak için özellikle telefonlarını açmadıklarını düşünmek hiç garip değildi. Uçak saatini beklerken orada kullanabileceğim bir araç kiralamak daha iyi olurdu. Bu gidişle tüm birikmiş paramı Henna yüzünden harcayacaktım.

Her yarım saatte bir hem annemin hem de Henna'nın telefonunu çaldırıyor tabii ki cevap alamıyordum. Cevap alamasam da ben nasıl rahatsız edildiysem onlara da rahat vermeyecektim.

"Nihayet açabildin, sen kime danıştın da gittin?"

"Başka türlü gelmiyordun."

"Anne! Henna'nın telefonu sende ne arıyor?"

"Elinden aldım."

"Henna'yı bana ver!"

"Hayır, buraya geleceksin Polat. Güzellikle gelmedin zorla geleceksin."

"Hanım ile konuşmak istiyorum!" Cevap olarak telefon yüzüme kapandı. Yılmadım tekrar aradım ama bu sefer tamamen kapatılmıştı.

Aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor...

15. BÖLÜM

Sabah ki ilk uçağa bilet bulabilmiştim. Gece boyunca havalimanında sinirden uyuyamamış baştanbaşa saatlerce volta atmıştım. Her yerim ayrı sızlıyor yorgunluktan neredeyse ayakta uyuyordum. Uçakta bir ara uyuyakalsam da yeterli değildi, Adana'ya uçakla gidip sonra 4 saatlik yolu araçla gitmek gözümde büyüyordu. Keşke Kıbrıs'a uçup oradan Anamur'a gemiyle geçseydim. Ne karım ne de annem bende akıl bırakmamıştı. Havalimanında ayarladığım araç bekliyordu, imzayı atarak aracı teslim aldım. Hiç acelem yoktu. Önce biraz dinlenmeli ondan sonra Henna'yı yalnız yakalamalı ve kaçırmalıydım.

Yolda beğendiğim yerlerde durdum, birkaç saat uyuyup dinlendim, yemek yedim. Anamur tabelasını gördüğümde tüm yorgunluğum geçmiş içimi çocukluk ve gençliğimin geçtiği yerleri görmenin heyecanı sarmıştı.

Her zaman denize girdiğimiz kayaların orda durdum, üç kardeş bir zamanlar ne güzel eğlenirdik. Daha çok Çelik ve ben Anamur'un altını üstüne getirir annemin sinirden deli olmasını sağlardık. Aramızda ki yaş farkının çok az olması birlikte hareket etmemizi sağlardı. Demir aramıza arada bir katılırdı hayatı hastalıklarla boğuşarak geçmişti.

Gelmek için inat ettiği o gün tüm yazımın zehir olmasını sağlamıştı. Annemin bağırması hâlâ kulağımda çınlıyordu *'Kardeşin, senin yüzünden hastanede!'* Benim suçum yok desem

...e annemi ikna etmem mümkün olmamıştı. Çelik'in deniz kenarında birkaç serseriyle kavgaya tutuşması, Demir'in de araya girince itilmesi sonucu ayağının kırılmasının suçu benim üzerime kalmıştı.

Denizden çıkıp yanlarına gelmek, kardeşimi iki büklüm yerde görüp onu hırpalayanları daha beter hale getirmekten başka bir suçum yoktu. Ben büyükmüşüm, kardeşlerime göz kulak olmalıymışım. Demir'le aramda iki yaş vardı sadece iki yaş.

Yaz boyunca Demir'in bütün sorumluluğu üzerime verilmişti. evde başında oturup tüm ihtiyaçlarıyla ilgilenmek bir yere giderken onu da yanımda taşımak görevlerimin olmazsa olmazıydı.

Geçmişin hatıraları birbiri ardı sıra beynimin köşelerinden dışarıya çıkmaya çalışıyor birçoğu da hüzünlendiriyordu. Önümden koşarak geçen çocuk yaşta bir genç kızla, peşinden koşan aynı yaşlarda bir genç bana onu... bizi hatırlattı.

Demir'le birlikte sahilde otururken, önümüzden koşarak geçen genç bir kızın düşmesiyle yerimden fırlamış ayağa kalkması için yardıma gittiğimde terslenmiştim. Anamur fazla büyük değildi, herkes birbirini tanırdı. Tabii bu yerleşik yaşayanları kapsardı, yazın yerli yabancı birçok turist gelir giderdi. Aralıklı olarak aynı kızı deniz kenarında, yoksa çay bahçesinde gördüm. Yeni olduğundan dikkat çekiyordu. Okul başladığında Demir'le aynı sınıfa düştüler. O zamandan sonra Hanife ailemizin üyesi gibi oldu, sokağımızda oturmamızda içimize girmesindeki en büyük etkenlerden biriydi. Nerdeyse gece gündüz bizdeydi, her geçen gün dikkatimi daha fazla çekiyordu. Hanife'nin babası öğretmendi tayin yüzünden taşındıklarından oldukça mutsuzdu.

Mahallemizin kızı diye düşünüp ilk baştan ilgimi engellesem de, zaman geçtikçe etrafa bulaşan neşesi, yardımseverliği, canlılığı ve gün geçtikçe daha fazla güzelleşmesi onu gör-

neden gelmemi zorlaştırıyordu. Gençlik başımda duman ilk aşkım ilk heyecan...

Hanife ateş böceğiydi, gecenin karanlığını aydınlatan, rüyalarıma giren ilk erkeksi heyecanları fazlasıyla yaşatan kız. Demir etrafında ışığına koşan pervaneler gibi dolaşıyordu, Hanife nereye Demir oraya.

Nasıl fark etmemiştim, nasıl böylesi bir hataya düşmüştüm. Şimdi o günleri düşününce hatanın en büyüğünü benim yapmış olduğumu fark etmek daha büyük acı veriyordu. Bıçkın bir gençtim, kızlarla kolay arkadaşlık kurar hepsinin ilgisini üzerimde tutmaktan hoşlanırdım. Derslerimde başarılı olmam, dış görünüşümün erken yaşlarda erkeksi bir hale bürünmesi kızların dikkatini çekerdi. Ben de bundan oldukça şımarmış bir haldeydim. Hanife'nin bana karşı olan ilgisinin de farkındaydım ama görmezden geliyor günümü gün ediyordum. Keşke öylede kalsaydı... Ta ki doğum gününün gecesine kadar ondan uzak durdum.

Demir'in yine astımı tutmuştu, gitmeyi düşünmediğim doğum gününe hediyesini vermek için görevlendirilmiştim. Niyetim Hanife'nin hediyesini verip hemen geri dönmekti ama hiç öyle olmadı, bahçede yaptığı partiye neredeyse tüm okul gelmişti. İçlerinde benim sınıfımdan olanlarda vardı. Biraz onların ısrarı, çokça da Hanife'nin ısrarıyla partide kaldım. Bizimkilerin meyve sularına içki katması ortamı daha da sıcak hale getirmişti. Bir süre sonra Hanife ile neredeyse kucak kucağa dans ediyordum, müstehcen rüyalarımı süsleyen kız kollarımdaydı. Çocukların tezahüratları, bizi birbirimize yakıştırmaları ve o geceden sonra Hanife'nin neredeyse bana yapışık gezmesi hayatımın güzelleşmesine neden olmuştu. Ondan başka hiç kimseyi gözüm görmüyor, onunla sonsuza kadar beraber olmanın hayallerini kuruyordum.

Kendi mutluluğumdan en yakınımdaki kişilerin acısını görmeyecek kadar körleşmiştim. Polis akademisine gitmeye karar vermem ve buna Hanife'nin karşı çıkması aramızda ilk

kez oluşan soğukluk. Liseyi bitirmemi beklememi ve ardından hemen evlenmemizi istiyordu.

Benle evlenmeyi düşünüyordum ama okulum bitince.

İstanbul çok büyük bir şehirdi, ilk senem adapte olmaya çalışmakla geçti. Derslerim oldukça yoğundu hem zihinsel hem de bedensel performans gerektiriyordu. O yaz Anamur'a gidemedim tabii Hanife oldukça kızmıştı, ikinci yaz hiçbir şey olmamış gibi ilişkimiz devam etti. Her gün açılan telefonlar, yazılan mektuplar zamanla seyreldi, hem onun hem de benim taraftan.

Arada bir aklım takılsa da okulum çok daha önemliydi, geleceğimiz için çaba veriyordum. Bu arada Hanife'nin de okulu bitmiş üniversiteyi kazanamamıştı. Bir daha deneme değişmede niyetinin olmadığını söylemesine üzülmüştüm. Çalışmıyor tüm gününü evde geçiriyor, bundan da mutluluk duyuyordu. Okulumun son senesi nişanlanmaya, bitince de evlenmeye niyetlenmiştik.

Sürpriz bir ziyaret yapmam sonrası hayatım tamamen değişti, evlenmeyi düşündüğüm kadın beni gördüğüne hiç sevinmemişti. Soğuk davranıyor sanki bir an önce gitmemi ister gibi buluşma taleplerimi geri çeviriyordu. Hadi yüzük takalım sözlerimin karşılığı, önce okulun bitsin sonra bakarız bunca sene ben bekledim birazda sen bekle cevabını almıştım.

Başka biri mi var soruma omuzlarını silkerek cevap vermişti, okuluma geri döndüm. İçim hiç rahat değildi bir ay sonra bir hafta sonu tekrar Anamur'a gittim. Evin kapısını çaldım annem beni görünce sevineceğine rengi kıpkırmızı olmuştu. İçeri girip hasta olup olmadığını sorduğumda ne laşla hayır demişti. Yukarı kata odama çıkmak istediğimde bir sürü soru sordu o an annemin saçma sapan sorularından anlamalıydım. Kapı çalındı annem açmaya gitti ve ben yukarı çıktım. Kardeşlerimle ortak kullandığımız yatak odasının kapısını açınca hayatımın en büyük şokunu yaşadım. Demet ve Hanife aynı yatakta uzanmış akılları sıra televizyon seyr-

oluyorlardı. Beni görünce şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemediler, sırtımı döndüm evden çıktım, annem gitme oğlum konuşalım diye arkamdan bağırırken bir kez bile tereddüt etmedim. Yolda babamla karşılaştım yüzümün halinden ne olduğunu anlamış olmalıydı "Sen güçlüsün oğlum, bu anları atlatacaksın." deyip elini omzuma koydu. Elimi omzuma götürdüm sanki dokunduğu yer hâlâ sıcacıktı. Birkaç kelime ancak konuşmuştuk...

Sorduğum tek soru "Ne zamandır devam ediyor bunların ilişkileri?" oldu. Babam bilmiyorum der gibi başını sağa sola salladığında şaşırmıştım.

"Nasıl bilmezsin, evinde aynı yatakta yatıyorlar."

"Demir hastaydı." derken yüzüme bakamıyordu.

"Gördüğümde hiç hasta gibi değildi, hoşça kal baba tüm ailem tarafından sırtımdan bıçaklandığım kesin." diyerek ondan, tüm ailemden ve Anamur'dan uzaklaşmış bunca senedir bir kez olsun gelmemiştim. Zaman öfkemi azaltmış, sinirimi dizginlemiş, aldatılmanın verdiği acıyı törpülemişti. Annemle, babamla arada bir telefon konuşması yaparken Çelik'le görüşmüş, asla Demir ve Hanife hakkında konuşmamıştım. Ta ki annemin nişanlanacaklarını söylediği ana kadar. Duyduklarımdan sonra ne hissettiğimi ben bile bilmiyordum. Tüm hatıraları, mektupları, resimleri yırtmış parçalamıştım. Uzun süre kendimi rüzgâra bırakmış, oradan oraya savrulmuştum. Aldatılmanın acısını başka bedenlerde unutabileceğim gibi saçma bir düşünceye kapılmıştım. Asıl kalbimi acıtan kişinin Demir olduğunu fark ettiğimde acımda dinmişti. Kardeşim öz be öz kardeşimin ihaneti çok daha acıydı. İnsan bu hayatta kardeşine güvenmezse kime güvenebilirdi ki? Hata sırf onda değildi, ben de çok hatalıydım önümde yaşananları görmemiş gözlerimi kapatmıştım. Ne tarafından bakarsam bakayım ailem bana ihanet etmişti.

Bu kadar düşünmek yeterliydi. Ama ne kadar yeter desem de her sokağından, her bahçesinden hatta her ağacından

eski bir anı fırlayıp önüme dikiliyordu. Çok güzel anılarımız da vardı. çocukken şu devasa ağacın dallarını üç kardeş zorlukla tutardık. şurada denize girer, şu yolda paletlerimizle yarış yapmaya başlardık. Bu kadar geçmişi yâd etmek yeterliydi. aracımı evden uzağa park ettim. Siyah bir şapka koyu camlı gözlüklerle çevredekiler tarafından tanınmamı önlesem de asla aileden birine yakalanmamalıydım. Havanın kararmış olması en büyük yardımcım olacaktı.

Ön bahçede kimse yoktu, arka bahçeye doğru ilerlerken araç yolunun çakıllarının sesini duydum gelen vardı. Bahçenin en büyük ağacına tırmanıp, yaprakların arasına saklandım. Arabanın içinden çıkanları görünce hissettiğim öfkenin haddi hesabı yoktu birden gözlerim kararadı. Nasıl sıktıysam tutunduğum dalın kıymıkları elimi acıtmıştı...

Benim karımın yanında Demir'in ne işi vardı. İşte şimdi iyi bir dayağı hak etmişti, alt dala geçtiğim anda annemin sesini duydum. "Masayı hazırlayalım iyice acıktık."

Henna annemle birlikte eve girdi, ağaçtan indim mutfak benim olduğum tarafa bakıyordu. Duvara yaslandım, tabak çanak sesleri ve Henna'nın sessizliği...

"Sorduğum soruya cevap vermedin Henna."

"Tam anlamadım."

"Nasıl cesaret ettin diye sordum."

"Neye?"

"Aileni bırakıp hiç tanımadığın biriyle maceraya atılmak. şahsen ben cesaret edemezdim."

"Ben..."

"Ailen çok mu kötü? Seni dövüp, eziyet mi ediyorlardı?"

"Düşündüğünüz gibi değil."

"Her ne olursa olsun yabancı bir erkek için aileni terk etmeye değmez. Arap bile değil, onun için şehir değil ülke değiştirmişsin."

"Ama benim şartlarımı biliyorsunuz bu yüzden konuşmaya devam etmeyelim."

"Gelir sandım, gelmedi. İşte hiç tanımadığı biriyle nikâh masasına oturacağı bu, seni sevseydi peşinden gelirdi."

"Müzeyyen Hanım, lütfen eşiniz beni otobüs terminaline bırakın. Polat gelmediğine göre burada kalmamın bir anlamı yok."

"Tabaklar ön bahçeye getiriver sana zahmet."

Henna'nın sesindeki üzüntüyü kalbimde hissediyordum. Son mutfağa girip karımı kaçıracakken babam içeri girdi "Sizin konuştuklarınızı duydum, sen Müzeyyen'in kusurunu yakma bazen böyle saçmalar. Polat gelmeyince sinir yaptı, onu senden çıkarmaya çalışıyor."

"İstanbul'a geri dönmek istiyorum."

"Ne zaman istersen kızım?" diyen babam ve "Henüz gidemez." diye karşılık veren annemin sözlerinden sonra mutfağın arka bahçeye açılan kapısından Henna koşarak dışarıya çıktı.

Annemin emrivaki konuşmalarına pabuç bırakacak son insan benim karımdı. Ülkesini terk etmiş bir kadın annemin sözüyle mi hareket edecekti.

Hiç istifimi bozmadım ne yapacağını merak ediyordum, sağına soluna baktı ön bahçeye giden taraftaki çitin üzerinden atlamaya çalışırken kolundan yakaladım. Bu arada ağzını kapamayı ihmal etmedim çığlık atacağını biliyordum. Çırpınmasını diğer kolumla engelledim "Bana sormadan, danışmadan hareket edersen olacağı buydu."

Sesimi tanımıştı, birden ılık gözyaşlarının parmaklarımın üzerine düştüğünü hissettim. "Ailem bana bile acımadı sana kim acımazlar Henna. Çığlık atmayacaksan ağzını açacağım." Usulca başını salladı. Kendime doğru çevirdim. "Evimize geri dönelim mi?"

"Dönelim."

"Yaşadığın gibi zengin bir hayat veremem."

"Olsun."

"Çoğu zaman yanında da olamayacağım."

"Olsun, beklerim."

"Görevim bitince hep yanına döneceğim, gerçekten eşim ol Henna ikimiz birlikte yuva kuralım." dediğimde başını göğsüme yasladı, saçlarını okşadım, elimi tutup avucunun içini öptü.

"Senden başka hiç kimsem yok Polat, eş olalım birlikte yuva kuralım."

Henna'nın teslimiyetini hissetmiştim, yüreğim bir başka çarptı "Hadi evimize geri dönelim, burada daha fazla kalmamızın anlamı yok." Çitten geçmesine yardım ettim. Elimi hiç bırakmıyordu zaten bırakmasını istemiyordum.

Ön bahçede tahmin ettiğim kişiler vardı. Annem, Demir, babam ve Çelik "Henna bavulunu al, hemen gel!"

Babamla Çelik yanıma gelip sarıldılar. Annem donmuş gibi iki eli ağzında duruyordu. Demir yerinden bile kalkmamıştı.

"Geldin, nihayet geldin."

"Zorlanmayı sevmediğimi bilirsin anne."

"Şu veya bu nedenle geldin, konuşalım."

"Konuşacağımız hiçbir şey yok."

"Polat sen büyüksün anlayışlı olmalısın. Kardeşini affedip tekrar aramıza dönmelisin."

"Ne anlayışından bahsediyorsun, hayatım boyunca Polat sen büyüksün sözünü duymaktan bıktım. Kardeşlerimle aramda çok büyük yaş farkı yok. Tamam kabul ediyorum Demir sağlık açısından hep zayıf olmuştur ama bu bana yaptığı ihaneti affettirmez."

"Ne ihanetinden bahsediyorsun, Hanife'yi ilk ben gördüm, ilk ben sevdim. Sen onu elimden aldın." Geldiğimden... daha senelerden beri ilk kez Demir'in sesini duydum.

"Elimden almak mı? Seviyorsan sevdiğin kadını bırakmazsın, gelip bana sevdiğini söyleyecektin. Ben senin gibi çekingen olmadığımdan anlar geri çekilirdim. Sadece sen değil hep birlikte bana ihanet ettiniz. İçimi acıtan ne biliyor musunuz, asla Hanife değil onu gerçekten sevmiş olsaydım ne yapar ne eder geri alırdım. Beni üzen ailemin, onlar için gözünü kırpmadan canımı vereceğim insanların duygularımı önemsememesidir."

"Demir, Hanife'yi çok seviyor, sevdiğine ulaşamadığı için daha fazla hastalanıyordu. Sen güçlüydün o güçsüzdü. Hangi evladına destek olmalıydım."

"Demir hastalık hastası biri, bu durumu da çok güzel kullanıyor. Beni güçlü görüp dışlamamalıydın anne. Buna hakkın yoktu bir evladını kaybetmek istemezken diğerini kaybettin."

Demir birden boğulurcasına öksürmeye başladı, annem telaşla yanına koştu. Babam ve Çelik ifadesiz yüzle duruyorlardı.

"Haklısın oğlum, ne desen haklısın. Hastalıklarını abartma eğiliminde olduğunu anladık ama geç anladık. Annen henüz bu durumu kabullenmiş değil, ne ondan ne de senden vazgeçebiliyor."

"Hayatımdaki kadınlar hep kendi kararını veren, benim duygularımı hiçe sayıp isteklerini uygulayanlardan bu da benim kaderim herhalde."

Küçücük, yumuşacık bir el elimi tuttu "Söz veriyorum, her ne olursa olsun sana danışacak birlikte hareket etmemizi sağlayacağım." Elini sıktım "Sevinirim Henna, hadi gidelim."

Bahçe kapısına yürürken annemin "Ya nişan ne olacak, el âlem ne der?" diye bağırması bardağı taşıran son damla oldu.

"El âlemin ne düşüneceği umurumda değil ve umurumda olmayan diğer önemli olay da hainlerin nişanı. Tencere yu-

varlandı kapağını buldu. Ailem olarak sizden beklenen ilk olayı baştan söylemenizdi, gençliğin verdiği delilikle içine düştüğüm ihaneti hazmetmem çok zor oldu. Ve anne her şeyin sorumlususun! Bir daha bana ve Henna'ya karışmayacaz onu rencide edecek sözler söylemeyeceksin. Sen beni çoktan kurban ettin bu yüzden hayatıma karışma hakkın yok. Dediğin gibi ben çok güçlüyüm kimseye ihtiyacım olmadan yaşamaya alıştım."

Babamla Çelik arabaya kadar peşimizden geldi, olayları bilip söylememekle onlarda suçluydu.

"Rahat ol baba kimseye karşı kin gütmüyorum, siz seçiminizi yaptınız. Gitmemiz hepimiz için en hayırlısı olacak."

"Arada bir gelebilir miyim?"

"Sen benim babamsın evimin kapıları her zaman sana açık olacaktır." Yaşlı bedenine sarıldım. Kardeşimle vedalaşırken babam karıma sarıldı "Oğluma iyi bak Henna, biz onu çok üzdük sen üzme olur mu?"

Henna sessizce başını salladı, açtığım kapıdan içeri girdi. Eğilip emniyet kemerini bağladım, yumuşacık dudaklarını yanağımda hissettim "Geldiğin için çok sevindim." Kocaman gülümsüyordu. Babamlara el salladım yanına binip arabayı çalıştırdım Henna hâlâ gülümsüyordu.

***

Polat "Neden gülümsüyorsun?" dediğinde annesinin sözleri hâlâ kulaklarımdaydı. *'Seni sevseydi hemen gelirdi.'* Ben nasıl gülümsemezdim, kalbim mutluluk şarkıları söylüyordu "Geldiğin ve beni koruduğun için." dedim. Arabayı birden durdurdu "Aç mısın?"

"Biraz"

"Lokantada mı yemek istersin yoksa bir şeyler alıp deniz kenarına mı inelim?"

Uzun bir konuşma yapacağımız belliydi, geciktirmenin anlamı yoktu. Kalabalık içinde konuşamayacağımıza göre Ali'nin teklifi daha iyiydi. "Bir şeyler alıp deniz kenarına ineli."

"Peki, araçla mı, uçakla mı geri dönmek istersin?"

"Acelem yok, bitişi henüz belli olmayan bir süre izinliyim."

"O zaman karadan gidelim, yaşayacağın ülkenin güzelliklerini görmeni istiyorum."

Henüz açık olan marketlerden birinin önünde durduk, küçük sepetin içine hemen hazırlanacak malzemelerden doldurmaya başladı. "Aldıkların fazla değil mi?"

"İstanbul'a arabayla gidersek yol çok uzun olacak ve acıkacağız, dursak bile istediğimiz gibi bir şeyler bulamayabiliriz."

Haklıydı ses etmeden yanında dolaştım, aldıklarının parasını ödedik. Markete fazla uzak olmayan bir yerde durdu. Sokak ışığının altındaki banklardan birine oturduk. "Kumlara gideceğimizi düşünmüştüm."

"Her yerimize yapışırsa temizlenmek zor olacak, üzerine oturacağımız havlu bile yok."

"Benim bavulumda var, kalabalık diye lokantaya gitmedik burası daha beter." Sahili gezen ve grup halinde oturan insanların gürültüsünden birbirimizin sesini duymak zor olacaktı.

İkinci durağımız çok daha sakindi. Havluyu yere serip oturduk, denizin sesi ve insanların uzaktan gelen uğultusu eşliğinde sandviçleri hazırladık. Ekmekten ufacık ısırdım Polat'ın sessiz duruşu huzursuz olmama neden oluyordu.

"Soru sormayacak mısın?"

"Anlatmanı bekliyorum"

Derin bir nefes aldım "İşyerinden eve yani kızlarla kaldığım evden içeri girdikten az sonra kapım çalındı."

"Niye bizim evimizde değildin?" derken bana değil elindeki sandviçe bakıyordu.

"Çekindim, korktum ismini ne koyarsan koy çok doğru gelmedi."

"Ya şimdi." dedi eğilip yüzüme baktı.

"İki yabancı bir araya geldik, alışmak zaman alıyor ve kendimi asalak gibi hissetmek istemiyorum."

"Neden asalak?" diye sorarken sesindeki şaşkınlık ifadesini ayırt edebiliyordum.

"Seni kullanmak, senin hayatına zorla dâhil olmak."

"Senden eve gitmeni ben istedim."

"Yine de ne bileyim bana uygun gelmedi"

"Sen bu tek başına ayakta durma meselesini fazla büyütüyorsun."

Haklıydı insanın insana ihtiyacı vardı...

"Annen geldiğimi görmüş, aranızdaki olayların bu kadar karmaşık olduğunu düşünemedim. Bana iyi davrandı, senin tekrar ailene dönmeni istediğini söyledi. Ben gidersem geleceğini, tekrardan aile olmak için bunun bir fırsat olduğunu söyleyince dayanamadım. Ben ailemi kaybetmiştim sen tekrar ailenle bir arada olabilirdin."

"Bir telefon etmek sormak aklına gelmedi mi?"

Olayları saklamanın anlamı yoktu, geleceğimiz yalansız dolansız başlamalıydı. Beni kullanan insanı neden koruyacaktım. "Uçağa binmeden sana bildirmek istedim. Annen seninle konuşmama izin vermedi, telefonumu kapattırdı ve elimden aldı. O zaman hata ettiğimi anladım ama geç olmuştu"

"Annemle konuştuktan sonra bahçeye çıktın, niyetin kaçmaktı nereye gidecektin?"

"Sana, sana gelecektim. Olanları anlatıp kararını bekleyip hayatıma yön vermek istedim."

Aramızda ki poşeti kapatıp yanına koydu, kolunu omzuma doladı "Bir daha her kim olursa olsun dinlemeyeceksin. Bu hayatta aileleri tarafından dışlanmış iki kişi olarak birbirimize destek olup kendi yaşamımıza bakacağız. İkimizde yeterince insanlarız birbirimizin yuvası, ailesi oluruz."

Birbirimize yuva olmak, Polat'ın örselenmiş yüreğini o yuvanın içinde iyileştirmek. Yapacaktım, tek başına kimseye güvenmeden, desteğini, sevgisini hissetmeden yaşamak hiç güzel değildi. Bir gün beni istediğim gibi sevecekti, başımı omzuna dayadım uzun süre sessizliği dinleyerek öylece oturduk.

"Yorgun olmalısın, biraz uyu istersen."

"Yola çıkıp bir an önce evimize kavuşmak istiyorum, her an bir telefonla göreve çağrılabilirim."

"Uykusuz onca yol."

"Sen araç kullanmayı bilmiyor musun?"

"Ehliyetim var uzun süredir araç kullanmadım, yolları tam bilmiyorum." Kolunu omzumdan çekip uzandı başını dizlerime dayadı. "Biraz kestireyim, gece ben kullanırım sen uyursun. Sabah olunca da görevi devir alırsın."

Kucağımdaki başının sıcaklığı bacaklarımdan tüm vücuduma yayıldı, ellerimi nereye koyacağımı bilemez haldeydim. Ben karar veremeden kolumdan çekip göğsüne koydu ve kucağıma biraz daha yerleşti. Kısa sürede derin soluklarla uyumaya başladı. Sevdiğim sarı saçları ay ışığında hale gibi parlayınca dayanamayıp öbür elimle saçlarını okşadım kımıldanınca telaşla elimi çektim "Devam et Henna hoşuma gidiyor."

"Numara mı yaptın, uyumuyor muydun?"

"Görev alışkanlığından olsa gerek uykum çok hafiftir."

"Polat sen hissettiklerini hiç anlatmadın."

"Gördün ve duydun daha fazla açıklamama gerek var mı?"

"O kadın, nasıl desem..."

"O kadın yok, benim için yıllar önce öldü. Onun için öfke bile hissetmiyorum içimi acıtan ailemin benim duygularımı hiçe sayması. Artık bu bile etkilemiyor, hadi yola çıkalım."

"Sana bir teklif, onca yolu gidip yorulacağımıza otobüsle gitmeye ne dersin?"

"Ülkemi görmeni istiyordum."

"Daha rahat olduğumuz bir anda gezebiliriz."

"Uçak bileti bulursak hemen gideriz, bulamazsak mecburen otobüse bineceğiz."

Havalimanına geldik bilet yoktu, Polat aracı teslim etti otobüse bindik en ön sırada olunca sevinmiştim. Bu sefer ben başımı kocamın omzuna yasladım, tarifsiz bir huzurla gözlerimi kapatıp tekrar geri açtığımda gün ağarmıştı. İlk mola yerimiz, zaruri ihtiyaçlar ve kahvaltı. Geçtiğimiz yerleri Polat tanıtmaya çalışıyor ben sadece sesini duyuyordum, eve gidince nasıl davranacağımı bilemez haldeydim. Olabileceklerin düşüncesiyle hem heyecanlanıyor hem de korkuyordum.

"Sen beni dinlemiyor musun?"

Of ne cevap verecektim, gözüme ağaçlar ilişti "Ülkemde bu kadar yeşillik yok şanslı bir coğrafyada yaşıyorsunuz diye düşünüyordum." dedim eğilip yüzüme baktı, bu seferde gözlerimi nereye kaçıracağımı bilmiyordum.

"Hadi bu dediğine inanmış gibi yapayım, İstanbul'a yaklaştıkça gerilmeye başladın Anamur'da verdiğin sözden pişman mı oldun?"

"Hayır pişman değilim, sözümün arkasındayım." sadece çok, pek çok heyecanlıydım...

***

Uzun çok uzun süren yolculuk sonrası ikimizde perişan haldeydik, kuyruksokumum acıyor, sırtım ağrıyordu. Polat da benden farklı görünmüyordu.

Oturduğumuz binanın önüne geldik, taksiden inmek için kapıyı açmaya çalıştım Polat elimden tuttu. Şoföre devam et dedi... Şaşkınlıkla yüzüne baktım "Nereye?"

"Yeni hayatımıza başka bir evde başlamaya ne dersin?"

"Nasıl olur şimdi mi?"

"Uzun süredir buradan taşınmayı düşünüyordum, bina yıkılacak yerine yenisi yapılacak ama ben burada oturmayı istemiyorum. İnşaat firmasının teklifi çok cazip geldi, başka bir bölgede yaptıkları sitelerden iki katlı bir ev verecekler"

"Çok iyi teklif"

"İnşaat firmasının sahibinin kızı için hazırlamış olduğu eve talip oldum. Evlenmek üzereyken son anda Amerika'da yaşamaya karar vermişler. Sözün özü içi döşenmiş oturulmaya hazır halde, eşyalara karşı çıkmazsan hemen geçebiliriz."

Sevinmiştim, benim olacak başkalarının izi olmayan bir ev bizimle birlikte nefes almaya başlayacaktı.

"Hemen gidelim."

Polat gideceğimiz yerin adresini şoföre söyledi. Site içinde olması hoşuma gitmişti, korunaklı evleri seviyordum. İki katlı ev diğer muadili evlere göre daha gösterişli yapılmıştı. Bahçesi bile diğerlerine göre daha büyük ve daha özenliydi. Eve girmeden bahçesindeki sallanan salıncağa oturdum. Benim, bizim yuvamızdı, Polat yanıma geldi "İçeriye girmeyi düşünmüyor musun?"

"Biraz burada nefes alayım, o kadar mutluyum ki." Hemen yanımda duran kıpkırmızı açmış güle dokundum. Her dalında ayrı bir güzellik vardı, minik bir kelebek, ötekinde bir arı. Sanki Kuveyt'de, evimin en sevdiğim yeri olan bahçesinde gibiydim. Aralarındaki farkı görmek yüreğimi sızlattı. Baba evim buradan çok daha büyük çok daha lükstü. Orası mı burası mı deseler bu küçük evi gönül rahatlığıyla seçerdim. Yeni evimde dış dünyadan soyutlayan yüksek duvarlar değil, diğer evlerin çevrelerinde olan bahçelerle kocaman devasa bir alan vardı. Polat'ın uzattığı elini tutarak kalktım, site-

[illegible] güvenlik aldığı anahtarı bana uzattı. "Öyle kocaman bir [illegible] bakıma, evin hanımı sen olacağına göre anahtar senindir."

Hanımımdı ilk defa senindir diyerek bana verilen bir anahtarla bu kadar sevineceğimi tahmin edemezdim. Kapıyı çok zorlu olma ihtimaliyle açtığım an Polat'ın kucağındaydım.

"Sizde nasıl olur bilmem, bizde yeni gelinler evlerine girerken kucakta taşınırlar."

"Adetlerinizi sevdim." Kollarımı boynuna doladım. Şu an ev değil Polat daha çok ilgimi çekiyordu. Kapıdan girer girmez beni yere bıraktı keşke daha fazla kucağında kalabilseydim. "Sen evi istediğin gibi dolaş, ben bavulları getireyim. Beğenmediğin yerler varsa söyle, henüz imza atmadım evi değiştirebiliriz."

Tek başıma dolaşmak istemedim, Polat'ı bekledim. Yaşayacağımız evi birlikte tanımak istiyordum. Alt kat iki orta boy oda, büyük bir mutfak oldukça büyük kocaman bir salondan oluşuyordu. Salonun bahçeye geçmek için tasarlanmış Fransız kapılarını çok beğenmiştim. Üst kattaki büyük yatak odası tüm alanı kaplıyor gibiydi, terasa bağlantısı olan diğer küçük oda oturma odası gibi düzenlense de ileride çocuk odası olarak kullanılabilecek şekildeydi. Mobilyaları beğenmiştim babamın evindeki gibi gösterişli olmamalarını sevmiştim. Az ve özdü...

"Beğendin mi?"

"Beğendim, belki birkaç renkli yastık. Tabii sende istersen eklenebilir."

"Bu evi yuva yapacak sensin, ya yatak odası... hiç bakmadan geçtin."

Bu huysuzunu hiç sevmiyordum yine yanaklarıma kan yürümüştü. İki elimi yüzüme götürünce Polat sınıttı resmen sınıttı.

"Yapma böyle beni utandırıyorsun."

"Ne zaman bu utangaçlığından kurtulacaksın?"

Umarım bir gün kurtulurum kızarmak hiç hoşuma gitmiyor. Yatak odasını beğendim beyaz ve saks mavisi birbirine çok yakışmış."

Polat yatağın üzerine uzandı elini yanına vurdu "Gel bakalım rahat mıymış?"

"Ama Polat."

"Ama Polat yok çöl güzeli, yanıma gel yorgunum biraz dinlenmek istiyorum. Aklına geleni unut."

Yüzümün soğumasını beklemeden ikinci sıcaklık dalgasıyla boğuşmak, Polat'ın sırıtmasının daha da genişlediğini görmektense yanına yatıp sırtımı dönmek daha iyi olacaktı.

"Bana dön, yüzünü görmek istiyorum, dönmüyor musun?" dedikten sonra üzerimden atlayıp önüme geçti. Hemen gözlerimi kapadım, parmakları bir süre saçlarımda dolaştı. Alnım, kaşlarım, kirpiklerim, burnum, yanaklarım ve çenem parmaklarının dokunuşundan nasibini aldı. Her bir dokunuşu içime kor atıyordu...

"Kaşların yay gibi, gözlerin kocaman kirpiklerin sık ve uzun, burnun, elmacık kemiklerin biçimli kısaca sen çok güzel bir kadınsın. Annenin sana kimseleri yakıştıramamasının nedeni bu güzelliğin."

"Hayır, ben güzel değilim. Beni kimselere yakıştıramamasının nedeni hırsıydı. Kardeşlerimden daha iyi yere gelin gitmemin savaşını veriyor bana hiç ne istersin diye sormuyordu."

"Baban nasıl biriydi ki, çocuğunun bu kadar üzülmesine göz yumdu?"

"Dört eş, neredeyse bir düzineye yakın çocuk. Babamın kararları tartışılmaz, bildiği iki söz vardır evet ve hayır. Daha çok da hayır kullanır."

"Çok zor olmalı, onca çocuk ve eş..." Kendimi daha fazla tutamayacaktım, gülmeye başladım.

"Ne gülüyorsun sen?"

"Nasıl gülmeyeyim... dört kadın akıllara zarar; hepsinin ayrı bir derdi, ayrı kaprisleri ve istekleri..." deyip sustu. Tekrar yüzümü okşamaya başladı "Henna her zaman merak etmişimdir, aynı evin içinde dört kadın bir erkeği nasıl paylaşırlar. Hiç kıskançlık, kavga olmaz mı? Ya da nasıl sorayım eşinin başka bir kadının odasına gitmesine nasıl katlanıyorlar. Yani nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum, belki ayrı evde olsalar..."

"Sen gülmeye devam ederken buraya geldiğimden beri duyduklarım ve seyrettiğim geçmişinizin aklına gelmesini isterim. Padişahlarınızın haremi az kalabalık değilmiş, sadece padişahlarınızda değil önceden hep çok eşlilik yapılırmış."

"Sen ağzınla söylüyorsun önceden, eskiden. 1926 tarihinden beri tek eşlilik kanunu var, gerçi birçok kişi bu yasayı dinlemiyor. Sizde yasal, bizde resmi nikâh olmadan yasak olan hoca nikâhı altında çoklu evlilikler yapılıyor ya da metres olayı mevcut. Ama her ne olursa olsun kanun kanundur tek eş yasaldır."

"Kadınların korunmasına yönelik kanunlarınızın olması ne güzel... benim ülkem henüz bu aşamada değil. Tek eşlilik genç nesil arasında yayılmaya başladı ama birçok erkek verilen haktan vazgeçmek taraftarı değil."

"Kim vazgeçer ki?"

"Ya Polat bir dediğin bir dediğini tutmuyor."

"Çok eşlilik olayı genlerimizde var her erkek en az bir kez de olsa düşünmüştür."

Polat da diğer erkeklerden farklı değildi, henüz başlamadan bu ilişkiyi bitirsem gelecekte başıma gelebilecek ikinci eş olayının getireceği üzüntüyü yaşamak zorunda kalmazdım "Ya sen?" diye korkuyla sordum.

"Düşünmedim desem yalan söylerim, bu düşünce beynimin değil başka bir yerimin hayaliydi. Aklım devreye girince onca kadının sorumluluğu, sıkıntısını çekmek saçmalık geli-

"Çok ciddi mevzulara girdik yeni evimizde konuştuğumuz konulara bak."

"Sen açtın."

"Haklısın konuyu ben açtım. Açtım derken bu evde yiyecek bir şey yok."

"İkisinde aynı sözcük ama anlamları farklı."

"Bu Türkçe'nin böyle bir esprisi var, aksanın belli olsa da iyi konuşmaya başladın."

"Bazen söylenenleri tam anlayamıyorum." dedim, annesinin beni nasıl kandırdığı aklıma geldi, iyi niyetli olarak gördüğüm kadın beni kendi istekleri doğrultusunda kandırmıştı.

"Suratını asma ne düşünüyorsan söyle."

"Önemli değil hadi alışverişe gidelim, neleri seversin?"

"Neleri mi severim? Bunları!" derken gözleri kor gibi oldu eli göğüslerime değince ondan farkım kalmadı "Ve bunları!" derken kalçalarımı avuçladı, durum iyiye doğru gitmiyordu Yavaşça eline vurdum "Yemek olayını kastetmiştim!"

"Pek aç değilmişim, başka tür bir açlık kanımı kızıştırıyor. Seni doyasıya sevmeme izin ver Henna o geceden beri aklımdan çıkmaz oldun."

Bende onun olmak o günkü hisleri tekrar yaşamak istiyordum. Bu şekilde değil neredeyse iki günün kiri üzerimizdeyken olmazdı. "Bana yarım saat izin ver."

"Ne yapacaksın?"

Nasıl söyleyecektim, başımı göğsüne dayadım parmağının ucuyla çenemden kaldırdı. Bir seferde söylememi ne anlatmak istiyorsam anlamasını diledim "Aslında alışverişe gitsek çok iyi olacak, bavulumda olan havluyu kumlara serdiğimizden kullanamam."

"Banyo hiç fena fikir değil, birlikte rahat olup olmadığına bakarız." Birden yataktan fırladı "Sen soyunmaya başla, ya da dur... beni bekle ellerimle soymak çok daha zevkli olacak."

Polat'ın merdiveni koşarak odadan çıkması komikti, şu an hava durduğu sadece cinsel istek olsa da bu hali bile gülümse[illegible] bana sevebilir ihtimalinin tohumlarını kalbime saçmış hatta [illegible] tanrıça filiz bile vermeye başlamıştı.

Banyoya girdim o gelmeden kocaman küveti doldurabilirdim, şampuan almayı akıl eder miydi ya banyo köpüğü.

Alt katta ses olunca gülümsedim gitmesiyle gelmesi bir olmuştu. Onu karşılasa mıydım, odada mı yoksa banyoda mı beklemeydim. Yok canım banyo olmazdı benden heveslisiniz diye düşünmez miydi? Odaya geçip yatağın ucuna ilişttim yeni gelinler gibi olmuştum ayağa kalktım. Asker gibi hazır ol da mı beklenirdi. Bu adam niye yukarı çıkmıyordu..

"Polat!"

Ses yoktu, birden nefesim kesildi nabzımın atışını kulaklarımda duyuyordum. Tek başıma yabancı bir evde kalmanın evhamı içimde büyüyordu. Yanlış duymuş olabilir miydim? Ses neydi kapı açılması mı? Adım sesleri mi? Yoksa ikisi birden mi?

Duyduğum heyecandan tam ayrım yapamadığım ses evin dışından gelmiş olabilir miydi? Odadan çıkmaya korkuyordum, telefonumu alıp kapının arkasına dayandım. Polat çıkagelip benim bu panik halimi görürse eminim çok gülerdi. Kulağımı kapıya dayadım ses yoktu, nefes almaya çekinir halde Polat'ın numarasını bulup bastım. Çalıyordu, çalıyordu niye onun melodisini duyuyordum, telefon sesi evin içinden geliyordu... Bir süre bekledim gereksiz korku yapmıştım, kapıyı aralıdım başımı dikkatlice dışarı çıkarıp sağıma soluma baktım. Gün dönmeye başladığından evin içi loş hale gelmişti, yer yer karaltılar tüylerimi ürpertiyordu.

Hah şimdi tam olmuştu, oldum olası gök gürültüsünden korkardım. Çakan ani şimşekle evin içi gündüze dönüp tekrar kararırdı. Merdivenlere zor geldim, tırabzanıma sıkıca tutundum, aldım koş diyordu ama hatalı bir hareketimde yuvarlanmamla kesin bir yerlerimi kırardım. Elektrik anah-

[illegible] vermi bile bilmiyordum ne büyük aptallık etmiştim [illegible] Polat'la gitseydim. Evin içi daha çok kararmış yine gök [illegible] ve birbiri peşi sıra çakan şimşeklerle olduğum yere [illegible] kulaklarımı kapattım. Geçmişti, gözlerimi açtım sanki [illegible] arada biri mi vardı... vardı Allah'ım çıldırmam işten bile [illegible] "Polat sen misin Polat?"

[illegible] sesi duyuyordum, elimle ağzımı burnumu kapadım paniğin kendi nefes sesimi başkasınınkiyle karıştırmış olmasıydı. Bir süre dinledim, kendi soluğumdu derin bir nefes alıp bıraktım. Aşağı nasıl inecektim ana kapıya varana kadar korkudan öldürdüm herhalde. Bu sefer iki elimle tırabzanı sıktım, ayağımla basamakları yoklayarak inmeye başladım. Nihayet merdiven bitmişti. Adamın sevdasına kapılıp ev incelemeden dolaşırsam olacağı buydu...

Allah'ım, Allah'ım ayağıma ıslak bir şeyler sürtünmüştü. İşte şimdi çığlık atma vaktiydi avazım çıktığı kadar bağırırken gök gürültüsü sesime eşlik ediyordu birden kapı ardına kadar açıldı duvara büyük bir gürültüyle vurdu, devasa bir gölge karşıma dikildi, çığlığı bırak nefes bile alamıyordum kan çekiliyordu. Gölgenin gözlerini çakan şimşekle fark edince içimdeki baygınlık hissi büyüdü, kan renginde gözler üzerime geliyordu, Son kez Polat diye bağırmaya çalıştım sesim yeterli gelmiyordu, baygınlık hissi korkuyla birlikte tüm hücrelerimi ele geçirmişti, yere yığıldım.

16. BÖLÜM

Sanki tüm vücudum taşın üzerinde yatmışım gibi ağrıyordu, kemiklerimi esnetmek için gerindim kolumu niye kaldıramamıştım ki birden acımıştı. Polat'ı beklerken uyuyakalmış olmalıydım. Geldiyse beni uyur bulmuş uyandırmaya kıyamamış olmalıydı. Gözlerimi açmak istemiyordum, kesin beni seyrediyor olmalıydı bakışlarını hissedebiliyordum. Biraz daha uyur numarası yapsa mıydım? Bedenimde dolaşan elleri fark edince gözlerimi açmadan çığlık attım.

"Henna aç gözlerini, bir yerin acıyor mu?"

Polat'ın telaşlı sesini duyunca gözlerimi araladım çevreme bile bakmadan kollarına sarıldım. Yüzümü göğsüne gömüp "Adam, korkunç adam!"

"Değil bak, kendine gel."

"Elim elim kan oldu, yaralı mısın aman Allah'ım! Neren yaralandı?"

"Ben yaralı değilim."

"Ama hissettim ıslak... Çabuk buradan gidelim adam o korkunç adam."

"Başını kaldır."

Yüzümü Polat'ın göğsünden zorlukla ayırdım. Arkasında hareket eden gölgeyi fark edince tekrar çığlık attım "Adam arkanda, Polat adam arkanda!"

"Sakin ol canım." deyip telefonunun ışığını gölgeye doğru çevirdi.

Genç bir çocuk elinde iki minik kedi yavrusuyla başımda dikiliyordu. Kendisine baktığımı fark edince yanıma diz çökti. "Özür dilerim, inanın evde birisinin olduğunu bilmiyordum. Amacım sizi korkutmak değildi, yavrular gök gürültüsünden korkmuş olacaklar kulübelerinden kaçtılar. Arka odanın perdesini dışarıda uçuşurken görünce buraya girdiklerini tahmin ettim."

Birden elektrikler gelince, adamı tam anlamıyla gördüm. Adam değildi çok gençti, nerdeyse çocuk yaşta ve obez denebilecek kadar kiloluydu.

Yüzünden akan kanı görünce korkuyla Polat'ın kolunu sıktım "Kan... yüzünde kan var."

"Fırtınadan kopan dal yüzüne çarpmış."

Aniden bacağımda bir ıslaklık daha hissettim, ayağımı korkuyla geriye çektim.

Çocuk "Hah maskede buradaymış, tekrardan özür dilerim." diyerek maske ismini verdiği kediyi yakalamaya çalıştı. Minik haylaz eteğimin altına girdi, gıdıklanmıştım. Polat'ın yanımdan kalkıp çocuğu kolundan tutarak dışarıya çıkartmaya çalışması bir oldu.

"Sen evine git, ben birazdan yavruyu getiririm."

Yavru kedinin sıcak bir yerler bulmaya çalışması beni iyice huylandırmaya başladı, merdivene tutunarak ayağa kalkmaya çalıştım, tırnaklarını eteğime geçirmiş çıkmamak için direniyordu. Polat kapıyı kapar kapamaz yanıma gelip kedinin olduğu yeri tutup "Hareket etme ısırmasın. Kendini iyi hissediyor musun?".

"İyiyim korkudan ufak bir baygınlık geçirmiş olmalıyım."

"Seni yerde yığılmış görünce merdivenlerden yuvarlandın sandım."

Sesler duydum, ev karanlıktı el yordamıyla elektrik [illegible] anahtarını aradım bulduğum. Ama sanırım elektrikler kesikti [illegible] yabancıdım karanlıktı, gök gürlüyor ve şimşekler çakıyordu. Sana seslendim cevap alamayınca yaralandığını düşündüm korkum daha da arttı. Korku korkuyu doğurdu. Farkında olmadan ayağım nasıl bir şeye değdi. Üstüne de şimşek çaktıkça evin içine yansıyan ışıktan kapı önündeki kocaman cüsseyi görünce korkudan bayıldım. Hem o çocuk kapıyı nasıl açmış?" diyerek hem sorularımı sordum hem de yaşadıklarımı anlattım.

"Hata bende oldu, anahtarı yukarıda unutunca kapıyı aralık bıraktım. Böyle bir olay olacağı hiç aklıma gelmedi. Sitenin marketi iki bina yanda hemen gider gelirim diye düşündüm bayılı bulamayınca büyük markete gitmek zorunda kaldım. Çığlığını duyup yere düştüğünü gördüğümde çocuğun hemen arkasındaydım. Üzgünüm gerçekten çok üzgünüm."

"Ben biraz abarttım herhalde. Hiç tek başına yaşamadım, çevremde hep birileri oldu. En ufak bir ses ve karanlık korkmama neden oldu."

"Hiç tanımadığın bir evde tek başına kalmamalıydın. Yağmurun, fırtınanın birden bastırması, elektriklerin kesilmesi çoğu insanı korkutur."

Eteğimi tersine çevirdi, şu an bacaklarımın ortaya çıkması ne benim ne de onun umurundaydı. Minik tüy yumağı korkudan cılız bir ses çıkartıp eteğime daha çok yapıştı. Elime almaya çalışan Polat'a minik patisini savuruyor, başını katlanan kumaş parçasının içine sokmaya çalışıyordu.

"Bu böyle olmayacak, tırmalamasındansa eteği tümden çıkarmak çok daha kolay." deyip yanda olan fermuarıma ulaştı ve açtı. Kolumdan tutarak ayağa kaldırdı "Hayalim seni bu şekilde soymak değildi ama kısmet böyleymiş."

Etek yere inince dikkatlice içinden çıktım. Üzerimde ki incecik iç çamaşırımla ortada kalakalmıştım, bluzumu önüme doğru çekmeye çalıştım. Polat bana bakmıyor eteğimin içindeki tüy yumağını kurulamaya çalışıyordu. O kediyle

banyo yaparken yukarı çıkıp altıma bir şeyler giyebilirdim. Merdivenlerden sessizce çıkmaya çalıştım dört beş basamak çıkınca dönüp arkama baktım. Beni seyrediyordu "Çok güzelsin Henna."

Sesindeki boğuk ton, bakışlarını çekmemesi tüm yaşadıklarımı bir anda unutturdu. "Ben banyoya giriyorum." diye neredeyse fısıldadım.

Peşimde ki adım seslerinden çekinmeden yürüdüm, banyoya girdim. Arkamı dönmeye cesaretim yoktu. Bir miyavlama ve lavabonun üzerine konan ağır poşetin çıkardığı ses sonrası kapanan kapı sesi. Tuttuğum nefesi bıraktım, Polat birlikte banyo yapma fikrinden vazgeçmiş olmalıydı.

Getirdiği poşetin içinden ihtiyacım olanları alarak duşa girdim. Odaya geldiğimde Polat yoktu, her zaman giydiğim pijamalarımı aldım ve aceleyle giyinip yatağın içine girdim. Kısa süre sonra Polat geldi duşa girmesiyle çıkması bir oldu. Yatağın sağ tarafı eğildi, eliyle başımı kaldırıp kendine doğru çekti, hafif nemli göğsüne yasladı. "Uyumanı istiyorum Henna, bu gece yeteri kadar heyecan yaşadın."

"Ama..."

"Sadece uyu, senin korktuğun kadar bende korktum. Birlikteliğimizin sorunsuz olmasını istiyorum. Çektiğin korku fazla olmasa baygınlık geçirmezdin. Bu yüzden ikimizde dinlenelim acelemiz yok."

Eli saçlarımı okşuyordu "Kedi ne oldu?" diye sorarken kollarının arasına iyice sokuldum. Eli saçımdan sırtıma indi.

"Çocuğa verdim, gitmek istemedi tüy yumağı." derken eli kalçama inmişti "Maalesef eteğinde onda kaldı."

"Önemli değil sevdiyse onun olsun."

"Sen eteğini sevmiyor muydun? Her şeyini bu kadar kolay mı paylaşırsın."

"Çok kardeş olunca paylaşmayı da ister istemez öğreniyorsun."

"Bazı şeyler paylaşılır ama bazıları asla, mesela sen, seni asla paylaşmam."

İlk aşkını kardeşine kaptırmış adamın acısı derin olmalıydı. "Bende seni asla paylaşmak istemem. Söz ver bana başka bir kadına gönlün kayarsa söyle, ayrılı isteğini yap."

"Bir etekten nerelere geldik."

Hâlâ sırtımı okşuyordu, gözlerim kendiliğinden kapandı

"İşte böyle uyu, uyu güzel Henna..."

Beni güzel buluyordu, başımı göğsünden boynuna doğru çıkardım. Teninin kokusunun ciğerlerime sinmesini istiyordum. Beni kendine daha çok çekti, pikenin altında sarmaşık gibi birbirimize dolanmıştık. Yağmurun getirdiği soğuk gecede Polat sıcacıktı.

***

Sabah günlük güneşlik bir güne uyandım, Polat hâlâ uyuyordu, kolu belimden bir saniye ayrılmamıştı. Bir süre kollarından ayrılmadan yattım, gözlerim odada dolaştı. Büyük beyaz dolaplar ve kocaman aynalar. Birçok şekilde bizi seyrettim, Polat'ın yarı çıplak bedeni, benim çıplak bacağım. Biraz kımıldanınca Polat yüzüstü döndü uykusuna devam etti. Evimizde, kendi evimde ilk günümdü. Yatmaktansa ilk sabahımızı güzel bir hale getirmeliydim. Yavaşça kalktım dişlerimi fırçalayıp aşağı mutfağa indim. Acaba dolaplarda tabak, çatal gibi ihtiyaçları bulabilecek miydim? Tek tek açmaya başladım güzel, tüm zaruri ihtiyaçlar düşünülmüştü.

Düşülmüştü de tabii yiyecek bir şey yoktu, dışarı çıkmak istemiyordum. Gece getirdiğimiz poşeti açtım, meyve suları, biraz peynir çeşitleri, poşet içinde minik sandviçler hala tazeliklerini koruyorlardı. Ekmekleri dilimledim, meyve sularını bardaklara boşalttım, peynirleri tabaklara bölüştürdüm. Ne yapalım ilk kahvaltımız gösterişsiz olacaktı. Gerçi Polat bunlarla doymazdı yetmezse dışarı çıkar tekrar yemek yerdik. Kendimi tam anlamıyla evimde gibi hissedemiyordum hiçbir

evrayı ben almamıştım. Kendi zevkime göre ilaveler yaparsam tam istediğim yuvaya dönüşecekti. Polat'ı uyandırmak için basamakları çıkmaya başladım kapı önünde yine tıkırtılar vardı. Bu sefer boşu boşuna korkmayacaktım hem yalnız değildim hem de gündüz vaktiydi.

Kapıyı araladım, dün geceki çocuk elinde tabakla dikiliyordu. "Annem börek yolladı."

"Annene teşekkür ettiğimi iletirsin."

Çocuk yüzüme bakmıyordu "Özür dilerim." diyerek tabağı uzattı...

"Kediler iyi mi?"

"İyiler anneleri geldi, eteğinizi alamıyorum maske bırakmıyor."

"Onda kalsın."

"Bana kızgın değil misiniz?"

"Ben olayı fazla büyüttüm, kızgın değilim."

"Of Salih'le Bengü geliyor beni görmesinler."

"Kimler?"

"Şişko Ercan yine börekleri yemişsin daha da çok şişmişsin." diyen çocuğa baktım, sırık gibi ince uzundu.

Ercan kapkırmızı suratla bana bakıyor arkasını dönmüyordu. Utancını, üzüntüsünü yansıtan tek gözyaşı yanağından süzülüyü. On beş on altı yaşlarında var yoktu, bu kadar acımasız sözleri söyleyen çocuk gülmeye başladı. Ama hakaret etmeye de devam ediyordu. "Şişko patates yarım kilo domates."

Ercan'ı kenara aldım şu anda pijamalarımdan utanacak durumda değildim. "Bana bak terbiyesiz, sen beş yaşında mısın?"

"Sana ne be!"

"Seni saygısız yaratık, defol git evimin önünden bir kez daha Ercan'a sataşırsan seni hakaretten dava edeceğim, kocanda polistir haberin olsun."

Polat'ın üst balkona çıkıp "Ne oluyor, inmeyeyim aşağı" demesi oğlanın gerilemesine neden oldu, kız kolundan çekerken hâlâ sessizce şişko diyordu. Serserinin dudak hareketlerini Ercan'ın görmemesine sevindim.

Ercan başı önünde yürüyerek uzaklaştı, arkasından baktım fazlasıyla iri yarıydı. Gencecik çocuğun bu kadar kilolu olmasına üzülmüştüm. Hasta mıydı acaba? Elimde tabakla bakakaldığımı fark edince içeri girdim. Börekleri masaya koydum, işte şimdi güzel bir sofraya dönüşmüştü.

"Günaydın, seninle her anım hareketli geçecek gibi görünüyor."

"Günaydın, bende anlamış değilim hep bir olay yaşıyoruz." elimle masayı gösterdim. Polat gösterdiğim sandalyeye oturacağına gelip belime sarıldı. "Güzel bir günaydın öpücüğüne ne dersin?"

Gülümsedim, yüzüme beklentiyle bakıyordu. Ne yapmalıydım, ellerimi göğsüne dayadım, benim kalbim mi, onun kalbi mi gümbürdüyordu...

"Hadi öp beni."

"Ben mi?"

"Her halde komşu öpmeyecek, tabii ki sen."

Parmak uçlarımda kalktım yanağına kocaman öpücük bıraktım, tabanlarım yere değmeden destekledi, bedeninden ayrılmama izin vermedi. "Öpücük böyle mi olur?"

Başımı biraz geriye atıp gözlerimi beklentiyle kapadım, niye öpmüyordu hafifçe bir gözümü araladım gülüyordu. "Ne kadar masumsun, dün geceki minik kedi gibi çekingen, ürkek..."

Sözleri beni utandırmıştı, sözleri değil de şapşal gibi gözlerimi kapamaktan utanmıştım. Ellerimi göğsünden çekmek is-

beline daha sıkı sarıldı "Öpücük öyle değil..." dedi belimdeki ellerini omuzlarıma getirdi, dudaklarını sanki kelebek kanatları gibi aralandırdı. Sonra bir daha bir kez daha, bir şeyler bekler gibi dudaklarım onu bekliyordu bir çiçeğin taç yapraklarını açması gibi aralandı. Tadı, ağzının ateş gibi sıcaklığı dudaklarımı dağladı. Tadıyordu, tattırıyordu alevler boğazımdan geçti göğüslerim sanki sahibini bulmuş gibi gerginleşip sancımaya başladı. Biraz nefes almama izin veriyor her seferinde daha da yoğunlaşarak öpüyordu. Bacaklarımın titrediğini hissettim, birden bırakıp "İşte öyle öpülmez, böyle öpülür."

Sersemlemiştim, kollarından sıkıca tutunmasam yere yığılabilirdim. Vücuduma basan ani sıcaklık birden yerini serinliğe bıraktı, Polat düğmelerimi açıyor her açtığı yere öpücük bırakıyordu. Tamamen açıp kumaşı omuzlarımdan geri itti, "Harikasın teninin tadı mükemmel."

Bakışları değdiği yeri yakan alevler gibiydi, tüm vücudum karıncalanmaya başladı. Önümde eğildi kalçalarımın etrafını saran lastiğe parmaklarını geçirdi. İzin ister gibi yüzüme baktı, tek kasımı bile kıpırdatamaz haldeydim. Kamıma dudaklarını yapıştırıp pijamayı aşağı çekti, kumaş parçasıyla birlikte dudakları da hareketlendi. İşte bu imkânsızdı parmaklarımla saçlarına sarıldım engel olmam mümkün değildi, geri çekmek için parmaklarımı geçirdiğim saçlarını sıkıca kavradım film koptu. O ve onun hissettirdikleri yeni filme başlamama neden oldu erotizmle harmanlanmış zevkin içinde kayboldum. Nefesi, dudakları ruhuma alevler yolluyor her dokunuşu daha fazla yakıyordu. Kucakladı, kollarının üstünde çırılçıplaktım bir nebze olsun utangaçlığım yoktu. Dudaklarımı boynuna yasladım kokusunu içime çektim...

Yatak odamızın mahremiyetine sığınıp yatağa sere serpe uzanmamı sağlarken dudakları tekrar dudaklarımı esir aldı. Tenini istiyordum, tişörtünün eteklerinden tuttum yukarı doğru çektim biraz ayrıldı başının üzerinden bir çırpıda çıkardı. Tenin tene değmesi, nefesin nefese karışması, zevkle kızışan vücutların salgıladığı inanılmaz kokunun içinde ken-

dimi kaybettim. Bir an önce onun olmak onunla dolmak istiyordum. Elimi şortuna götürdüm onu hissettiğim an elimi geri çektim. Acı çekmeyeceğimi biliyordum ama yine de çok uzun zaman olmuştu.

Yine başa dönmüştü, dokunmadık bir yerimi bırakmamaya çalışıyor, okşuyor tüm gücünü üzerimde kullanıyor, yine sonuca ulaşmak için bekliyordu. "Polat lütfen!"

"Biraz daha... tam hazır olmanı istiyorum."

"Hazırım, görmüyor musun fazlasıyla hazırım."

Eli kasıklarıma indi, bacaklarımı okşadı, her dokunuşu daha fazla açılmama neden oluyordu. Üzerimde yükseldi paket hışırtısı duydum, korunması hoşuma gitmişti. Gözlerimi açtım kendini seyrettiğimi görünce gülümsedi "Halimi görüyor musun, hayatım boyunca bu kadar ereksiyon olduğumu hatırlamıyorum. Bunu yapan sensin tenin beni deli ediyor dayanmam mümkün değil."

"Bekleme."

Hazırdım onu hissettiğimde vücudum gelebilecek arzunun sarhoşluğuna kapıldı, dayanamam dese de her hamlesini benim vücudumun tepkilerine göre ayarlıyor zevk almam için ağırdan alıyordu. Alnındaki ter yüzünden süzülmeye başlayınca kollarından tuttum "Daha çok, daha hızlı, al beni Polat."

Sözümü bekliyormuş gibi hızlandı, her birleşme anı daha sert daha yoğun olmaya başladı. İçimdeki alevler büyüdü büyüdü kocaman bir yangına dönüştü. Alevler minik kıvılcımlar çıkarmaya devam ederken nefes nefese yan yana serildik. Polat kalkınca üşüdüm hemen banyoya gidip geldi tekrar sarıldı. Eli vücudumda dolaşıyor sanki hiç sevişmemiş gibi yeniden uyarmaya çalışıyordu. Hayatımın en güzel anlarını yaşıyordum ruhum doygun bedenim doygundu. Ona doğru döndüm yarı kapalı gözlerle beni seyrediyor bir eliyle sanki şekillendirmek ister gibi göğsüme dokunuyordu. Bu kadar çabuk alevlerin harlanması gözümü korkuttu.

"Kalksak mı?"

"Hiç sanmıyorum, çıkardığın o sesleri tekrar duymak için baştan başlama niyetindeyim."

İtirazım yoktu bu sefer hiç acele etmeden sevdi, okşadı ayrı hisleri beklemenin hazzı içimde büyürken çok daha fazlasını yaşamak benim sürprizim oldu.

***

Alt kata inmemiz öğlen saatlerini buldu... Polat hemen masaya oturup böreklerden birini ağzına attı.

"Beni aç bıraktın kadın."

"Sana benimle banyoya gel demedim."

"Hiç itiraz ettiğini duymadım, yaşlı adamlar gibiyim bacaklarımda takat bırakmadın."

"Şikâyetçiysen bir süre ayrı odalarda yatarız." Yaptığım şakaydı, olur derse çok üzülecektim. Yüzüme baktı, uzun süre cevap vermedi "Asla!" sözcüğünü duyunca yerimden kalkıp boynuna sarıldım.

"Kaderimiz birdi, bedenimiz de bir oldu. Yeni günümüze eş başladık böylede devam etmesini isterim."

"Benim isteğimde bu Henna, tekrar yukarı çıkmak istemiyorsan biraz uzak dur. Ya da salonda ki kanepeyi mi denesek, ne dersin?"

"Bacaklarımda takat kalmadı diyen kimdi acaba?"

"Her dokunduğunda şarj oluveriyorum, suçlusu sensin."

Minik sohbetler edip bir taraftan kahvaltımızı yerken, Polat'ın telefonu çaldı, ayağa kalktı yanıma gelerek parmak uçlarıyla yüzümü okşadı "Hemen geliyorum amirim."

Başka söz söylemesine gerek yoktu, gerçek hayat çabuk başlamıştı. Giyinmeye yukarı çıkınca, masayı topladım azıcık bulaşığı çalkalayıp kenara koydum. Sıkı bir alışveriş gerekiyordu.

Siyah kot, siyah tişört bir adama bu kadar yakışırdı. Koyu renkler sarışınlığını daha çok ortaya çıkarıyor ben de bu haline bayılıyordum. "Gitmekten vaz mı geçsem ne?"

"Niye ki?"

"Gözlerinle beni yiyor gibisin."

"Ya! Hadi işinin başına..."

"Tek kalınca korkmayacaksın değil mi?"

"Eski eve gidip eşya toplamam ve temel ihtiyaçlar için alışveriş yapmak gerek."

"Sen eve git toparlanmaya başla erken kaçabilirsem oraya gelirim. Sakın yorulma sadece kendi kıyafetlerini topla ben gelince eşyalar için birlikte karar veririz. Evimize dönerken alışverişimizi yaparız. Telefonunu unutma görev çıkarsa sana haber veririm."

"Dikkatli ol!" derken silahına bakıyordum. Kolunun altına gelecek şekilde taktı, üzerine kot montunu giydi. Her an ölümle burun buruna yaşayan bir adama gönül vermiştim. Yanağımdan öpüp evden uzaklaşırken geri dönmesi için dualarla uğurladım. Henüz kapıyı kapamadan geri geldi elime para tutuşturdu... "Benim param var." diyerek itiraz ettim.

"Evli bir erkek olduğuma göre evin ve kendi ihtiyaçların için sana para vermem gerek. İtiraz etme buna sende, bende alışmalıyız."

Tekrar giderken peşinden el salladım, resmen evliliğimiz bugün itibariyle başlamıştı. Bahçeye çıkıp sallanan koltuğa oturdum çok fazla yalnız kalamadım minik kedi eteğimden bir parça ağzında olarak geldi yanıma yerleşti. "O etek ne kadar pahalı haberin yok?"

Sanki kedinin umurundaydı, sırtını bacağıma dayayıp top gibi kıvrıldı "İşim var, git kendine başka bir yer bul."

Çok küçüktü, elime aldım ıslak burnunu avucuma sürttü okşadım, karşılığında keyifli mırlamalarla birkaç kez yala-

mayla ödüllendirildim. "Gitmeliyim maskeli kedi eve gelirken sana mama alırım."

Evi tekrar dolaştım, benim olması için ne ekleyebilirim diye düşünüp not aldım. Beşiktaş'a gidince iş yerime uğrayıp neler yapabileceğimi de konuşmalıydım. Güvenlikten taksi çağırmasını isterken adresi not ettim, bilene kolay benim gibi yabancı bir ülkede olana yer bulmak zordu.

***

Apartmana girip kızlarla kaldığım daireye çıkana kadar üç kişiyle merhabalaştım, neredeyse kapıları açık olarak hep birlikte yaşayacaklardı. Binanın yıkılmasına değil ama bu kadar iyi anlaşan insanın ayrılmasına daha çok üzüldüm. Pelin evdeydi evden ayrılacağımı söyleyip odama girdim

"Ama neden gidiyorsun?"

Pelin'in itirazları içinde odayı toplamaya başladım. "Kocamla birlikte yaşayacağım." Allahtan çok ıvır zıvır seven birisi değildim.

"Hani kocan değildi, tabii yakışıklı adamı buldun üzerine atladın."

Dolaptaki kıyafetlerimi askılarından çıkarmadan valize koydum "Ben kocam değil demedim, Polat aramızdaki evlilik akdine karşı çıktığından öyle konuştum." Elimle valizi gösterdim, birlikte bastırarak fermuarını kapadık. Eve gidince ütüden başımı kaldıramayacaktım.

"Yani sensiz mi kalacağız, üçüncü odaya kiracı bulana kadar oldukça zorlanacağız."

"Dört aylık peşin vermiştim, onları kullanırsınız kiracı bulunca da geri ödersiniz."

"Henüz Emel de gelmedi."

"Yakında gelir herhalde, sen tatilde neler yaptın?"

"Akdeniz, Ege tüm sahili dolaştım. Ya Henna hani ilk geldiğinde yanında çok yakışıklı bir adam vardı."

"Abim geldi." desem de Pelin görmemişti ama tabii bu apartmanda hiçbir olay gizli kalmıyordu.

"Hayır ondan önce ilk geldiğin zaman, hani bir hafta kadar bir kadınla kaldılar."

Aklıma gelen isimleri içim acıyarak söyledim "Simay ve Borkan'dan mı söz ediyorsun?"

"Borkan denen adamı Kaş'ta gördüm."

"İmkânsız onlar öldüler. Emel sana anlatmıştı."

"Ya şimdi hatırladım ama adamı bir görsen sanki ikizi gibiydi."

"İnsanlar çift yaratılmış derler."

"Ölü olmasaydı kesin o derdim, bu kadar benzerlik inanılmaz."

Pelin de yardım edince daha çabuk toparlandım, sırada üst kat vardı. Polat'ın kıyafetleri, mutfak gereçleri derken akşamı bulmuştum yorgunluktan iş yerime gitmeyi bile unuttum. Akşam karanlığı çökerken Polat eve gelmemiş bir telefon bile açmamıştı. Ben niye aramıyordum ki?

Telefonu çalıyor cevap vermiyordu. Ne zaman gelirsin diye mesaj yolladım yine cevap yoktu. Biraz bekledim evde olan malzemelerle yapacağım tek yemek makarnayla, çorbaydı. Pişirdim, masayı kurdum yine bekledim. Gelmedi biraz atıştırarak koltuğa uzandım hayatım o evden bu eve dolaşarak geçiyordu.

***

Yanağıma konan buse güzeldi "Hoş geldin."

"Hoş buldum baskına gittik, telefonum kapalıydı seni arayamadım."

"Bir daha mesaj at."

"Söz veriyorum bu acemilikti, hata yaparak doğruyu bulacağız."

"Yemek yedin mi?" diyerek kanepede doğruldum.

"Yedim ve iki gün izin kopardım, yarın tüm işleri birlikte hallederiz. Vakit çok geç uyumazsam yıkılacağım."

Çok yorgun görünüyordu, sözünü ikiletmedim elinden tutarak yatak odasına çektim. Ceketini çıkarttım silahını komodinin üzerine bıraktı. Tişörtünü sıyırdım, pantolon kemeri fermuarı, ben uğraşırken hiç kımıldamadan bakıyordu, yüzünde huzur vardı. "Bana bu kadar iyi davranma çok kolay alışabilirim."

"İşten yorgun geldiğinde seni rahat ettirmek için her şeyi yaparım ama gezmeden gelirsen parmağımın ucunu bile kıpırdatmam."

"Anlaşılmıştır küçük hanım."

Elbisemi çıkarttım yatağa yatmış gözleri kapanmakta olan kocamın koynuna girdim. Başımı omzuna yasladım, kollarıyla sardı. İyi geceler öpücüğünü alnıma kondurdu derin soluklarını duyunca bende huzurla gözlerimi kapadım.

***

Sabah kapı ziline uyandım, tüm komşular bir olmuş bize kahvaltı getirmişlerdi neler yoktu ki, kekinden böreğine, baldan tereyağına kadar bir sürü çeşit.

"Niye zahmet ettiniz."

Fitnat teyze davet etmeden içeri girdi "Evimiz yıkılıyor yakında ayrılacağız, ilk giden sizlersiniz bari veda edelim dedik."

Bu kadının rahatlığı beni öldürecekti, ama yine de kızamıyordum çok içten davranıyor kimin ne derdi varsa çözmeye çalışıyordu. Diğerleri biraz çekingen durunca onları da davet ettim. Bir anda salona doluşup masayı hazırlamaya başladılar. Ya Polat sesleri duymadıysa, gece iç çamaşırıyla yatmıştı misafirlerimizin olduğunu haber vermek için kalktım Fitnat teyzenin küçük torunu Dilruba "Adam çıplak!" diye bağırdı.

Geç kalmıştım Polat yarı uykulu gözlerle, dağılmış saçlarla kapıda dikiliyordu. "Ne oluyor burada?"

Hemen önüne gittim, komşularımızın *ay, aman* sesleri kulağıma geldi. "İçeri git Polat."

"Kendi evimde niye içeri kovuluyorum."

"İç çamaşırınlasın." dediğim anda ellerini önüne götürdü, "Aman Tanrım! Hanımlar kusuruma bakmayın."

İki kolumdan birden tutarak beni kendisine siper etti ve geri yürüyerek gözlerden uzaklaştık.

"Görmeyen kalmadı." deyip gülmeye başladım. Kalçamdan tutarak bedenine yapıştırdı. İyi ki bu halini kimse görmemişti yine ful şarj durumundaydı.

"Gönder şunları."

"Ayıp olur veda için gelmişler."

"Ne şanssız adamım ya..."

"Hadi giyin gel, kahvaltımızı yapalım işimiz çok."

"Ben yatarım kadınların günlük dedikodularını dinleyecek halim yok."

Sözünü bile bitirmeden yatağın içine girdi, bir süre onu seyrettim siyah iç çamaşırının içinde inanılmaz görünüyordu.

Salona istemeyerek geri döndüm, kadınlar çoktan kahvaltıya başlamışlardı. Fitnat teyze beni mutfakta sıkıştırdı. "Kaynananla ne yaptın?"

"Hiç, kocam geldi geri döndük."

"Olayları biliyorum. Kızı habersiz götürme kocası kızar dedim dinletemedim, yine de kocanın annesidir kin bağlamayasın."

"Müzeyyen Hanımın tatlı sözlerle beni kandırması ve kullanmasına üzüldüm. Gerçek niyetini söyleseydi durumlar çok daha farklı olabilirdi."

"Sen ve Polat artık ailesiniz, birbirinizle geçinmeye çalışın, her şeyi problem etmeyin. Evlilikte önce saygı gelir, ağzınız-

dan kötü söz çıkmasın, saygı bitti mi; aşk ta biter, sevgi de biter yürümez. Erkeğine sahip çık, iyi gününde kötü gününde destek ol. Kendini sakın ezdirme Allah erkekleri yarattığı gibi kadınları da yaratmıştır. Erkek üstünlüğü kadınları ezmek için geri zekâlı beyinlerin uydurmalarıdır. Bu dünyada yaşama hakkımız eşittir."

Öz annemin sözleriyle ne kadar çelişkili konuşuyordu. Annem erkek daima haklıdır, ne derse yapılmalıdır. Karşı çıkamazsın, görevin; *hizmet etmek ve çocuk doğurmaktır, eziyet etse de sesini çıkarmamalı başka eşler alınca surat asmamalı diğer kadınlarıyla iyi geçinmelisin* diye akıl verirken. Yabancı bir kadın evlilik hakkında saygıdan, anlayıştan, birlik ve beraberlikten bahsediyordu.

Kahvaltı biter bitmez gittiler, çayı tazeledim Polat uyumasına devam ederken mutfak eşyalarının geri kalanını toplamaya başladım. Salondaki çekmeceye dokunmak istemiyordum, Polat'ın özeliydi... Duş yapmış olarak geldi masada hazır duran tabağından atıştırarak bana yardım etmeye başladı. Götüreceklerimiz hazırdı, birlikte salona geçtik "Eşyaların güzel yazık olacak."

"Bir televizyonu alalım, apartman görevlisinin oğlu evlenecek hepsini verebiliriz."

Eşya işi hallolmuştu, en önemlisi özel eşyalardı Polat'ın ne yapacağını çok merak ediyordum. Çekmeceleri açmaya başladı "Amma çok ıvır zıvır biriktirmişim."

Eski aşkının resmi atılacaklar arasına girince neşem yerine geldi, bir kez bile bakmadan torbanın içine tıkmıştı.

Üç dört koli eşyayı görevliyle birlikte aşağı indirdiler. Benim taşımama izin vermemişti, daire kapılarını çalarak veda ettik. Arabamıza bindiğimizde tüm apartman aşağıdaydı. İyi dileklerle uğurlandık. Evimize gitmeden alışverişimizi yaptık, artık tam anlamıyla evlilik hayatımız başladı.

***

İlk misafirlerimiz Kerem'le Hasret oldu, Fatima anneme dualar ederek yemeğimi yaptım. Öz annem tek evladı olmama rağmen sadece giyimim kuşamımla ilgilenirken Fatima annem hem terziliği hem de yemek yapmayı öğrenmemi sağlamıştı. Annemin *'Benim kızımın hizmetçileri olacak öğrenmesine ne gerek var?'* dese de Fatima annem aşçımızın temel yemekleri öğretmesi için ısrar etmişti. Sanki içine doğmuş gibi ağzından çıkan tek kelime *'Dünyanın bin bir türlü hali var sen bil de yapma kızım.'* olmuştu... İnternetten Türk yemeklerini araştırdım, ülkemin mutfağını sevmeyebilirlerdi. Misafirlerimizden önce gelen Polat'ın masayı hazır görünce yüzündeki memnuniyet ifadesi ve yanağıma kondurduğu öpücük yorgunluğuma değmişti.

Kerem'le çok iyi arkadaş olduğunu biliyordum. Kendi evinde kalmaktansa onun bekâr evinde yaşamayı tercih ettiğini, Kerem evlenince kendi evine geçtiğini anlatmıştı. Karı koca aslında birbirimize çok benziyorduk, kalabalık evde yetişince yalnızlık zor geliyordu. Gecemiz güzel geçti, Polat bana yardımcı olmak için elinden geleni yaptı. Tabii Kerem'in karım köylü olmuşsun kılıbık Polat diyerek dalga geçmesi karısının surat asmasıyla son bulmuştu. Hasret'i sevmiştim, kocalarımız can arkadaş olduklarına göre bizlerde arkadaş olmak için çaba harcamalıydık. Bu geceyi tekrarlamak dileğiyle vedalaştık.

Polat uzunca süre giden çiftin ardından baktı "Bekârlık günlerini özlüyor musun?" diye sordum.

"Özleyeceğimi düşünmüştüm ama hayır özlemiyorum." Belime sarılarak içeri çekti ve iki eliyle yüzümü avuçlarının arasına aldı "Bu güzel gece için teşekkür ederim, yemekler ve ev sahipliğin harikaydı."

"Beğenmene sevindim. Çok baharatlı yapmamaya çalıştım."

"Ülkenin mutfağını seviyorum, istediğini yapabilirsin." deyip, ardından bir süre sustu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Simay aklıma geldi... baharatlı yemeklerden nefret edişi."

Yüzümdeki ellerinin üzerine ellerimi koydum, gözleri acı içindeydi "Nur içinde yatsınlar, Simay'ı ben de çok severdim... en çok sevdiğim yönü de güçlü bir kadın olmasıydı."

"Cadı, erkek Fatma gibiydi tam da mutluluğu yakalamışken ölmeleri çok acı."

"Şey... Pelin, Borkan'ı Kaş da gördüğünü söyledi."

"Saçmalamış, benzetmiştir imkânsız."

"Bende öyle söyledim, sen otur ben sofrayı toplayayım."

Peşimden geldi birlikte toplamaya başladık, yardımcı olması çok hoşuma gidiyordu. Çabucak işimiz bitti.

***

Polat sıklıkla göreve gidiyordu, bazen sabahlara kadar gelmediği oluyordu. Uzun saatler uyanık kalmaya çalışsam da bir süre sonra dayanamıyordum. Sabah kalktığımda Polat'ın minik sürprizlerini gördükçe seviniyordum. Bazen bir demet papatya bazen de bir paket çikolata.

Sevişmediğimiz bir tek gün olmuyordu, tensel hazların en güzelini yaşatıyor yine de göğsümde boşluk hissediyordum. Evimizde birlikteliğimiz üç ayını doldurmuştu, bir kez bile seni seviyorum dememişti. Her zaman ikinci kadın olacağımın endişesi içimi kurt gibi kemiriyordu.

Hasret ve Kerem harici diğer arkadaşlarıyla henüz tanışmamıştım, ya da tanıştırmak istemiyordu. Yorgun geldiği geceler dinlensin diye neredeyse parmak uçlarımda dolaşıyor onu rahatsız edecek seslerden kaçınıyordum. Yalnız gecelerimin tek dostu Maske oldu, kovalamaya çalışsam da ev senin değil benim havalarında bir yolunu bulup içeri giriyor yanıma kıvrılıp yatıyordu.

Rahatlıkla çizimlerimi yapıyor onaydan geçmesi için iş yerime gönderiyordum. Birçok çizimim yeni sezonda kullanılacaktı. Emel benden yirmi gün sonra gelmişti, işin ilginç yanı Tan'la ilişkisini hâlâ sürdürüyordu. Düşünce yapısı olarak fazla uyuşmadığımızdan birbirimizi aralıklı olarak arama harici buluşmaya bile teşebbüs etmemiştik. Arkadaşım diyebileceğim kimse yoktu.

Benim gibi bir kişi daha vardı Ercan. Bütün gün bahçelerinde kedilerinden başka kimseler olmadan yaşıyordu. Annesi çalışıyor olmalıydı, babasını hiç görmemiştim bir sabah Polat'ı çok erken saatte yolcu ettim. Çocuk yine bahçedeydi " Ercan kahvaltı yaptın mı?"

"Yemiyorum."

Bahçeyi ayıran çite yaklaştım, gözlerinin altı morarmıştı "Niye yemiyorsun?"

"Zayıflamak istiyorum."

"Aç kalarak zayıflanmaz, hiç Doktora gittin mi?"

"Hayır."

Annesiyle konuşmalı çocuğunun üzüntüsünü anlatmalıydım, belki de biliyordu. Hiç tanımadığım birine çocuğunuzu doktora niye götürmediniz desem kesin terslerdi. "Birlikte yürümeye ne dersin?"

"Halim yok."

"Açlıktan halin yok spor yaparak istediğin kiloya ulaşman mümkün." deyip eve geçtim.

Ercan için küçük bir dilim ekmeğin içine peynir koydum, asla yeterli gelmeyeceği biliyordum hiç olmazsa midesinin kazıntısını geçirirdi. İlk önce istemese de zorla ağzına uzattım "Hadi yürüyelim, ben buraların yabancısıyım etrafı göster."

O günden sonra Ercan ve kedi en iyi arkadaşlarım oldular, annesiyle konuşup doktora gitmesini sağladım herhangi bir hastalığı yoktu yanlış beslenme sonucu alınan kiloları vermek için diyetisyene yönlendirmişler yanında spor yapmasını ke-

sinlikle tavsiye etmişlerdi. Spor konusunda Polat devreye girdi her zaman gittiği spor salonuna yazdırdı.

"Sende gelmek ister misin?" diye sordu.

Eve erken geldiğinde Ercan'la birlikte gidiyordu ilk kez onlarla gitmemi teklif etmişti. Sevinçle başımı salladım "Eşofman takımını giy." diyerek uyardı. Acaba ne giyeceğimi düşünüyordu?

Spor salonuna gittiğimde birçok kadının giydiklerini görünce şok oldum. Daracık taytlar, sporcu büstiyerleriyle sanki vücut gösterisinde gibiydiler. "Ne düşüneceğimi bilemiyorum?"

"Ne düşünmen gerekiyor?"

"Hep..." dedim ve elimi kadınlara işaret eder gibi salladım "Bu kadınlarla mı çalışıyorsun?"

"Hep değil, bir ikisi devamlı müşteri, şu kızıl saçlı olan spor hocalarından biri. Ne demek isteğini anladım Henna, ilgimi çekselerdi şu an seninle evliliğimi devam ettirme isteğinde olmazdım. Ve küçük hanım gözün önünde ve bende olsun. Biraz izle hangi aleti kullanmak istersen söylersin. Ağır gitmen gerek yoksa tutulur kalırsın."

Ne demek istediğini anlamıştım, güzel vücutlu kadınların olduğu gibi erkeklerde vardı. Ercan bir süre yürüyüş bandında çalıştı kısa sürede ter içinde kaldı, bense sanki manzara seyrine gelmiş gibi öylece duruyordum. Polat sırt üstü yatmış ağırlık çalışıyordu kocamın her kaldırışta gerilen kaslarına dalıp gittim.

"Bakıyorum sizde benim gibi yenisiniz birlikte çalışalım ister misiniz?" Adamın biri neredeyse burnumun ucuna kadar girmişti "Hayır." diyerek tekrar kocama baktım.

"Hem biraz laflardık..."

Adam belli ki buraya spora değil kadın tavlamaya gelmişti "Hayır'ın anlamını bildiğinizi düşünüyorum."

Onun gitmeye niyeti yoktu ben çekildim. Kocamı daha iyi seyredeceğim yere geçtim. Çevrede kaslı erkeklerden bol bir şey yoktu ama Polat bambaşkaydı. Bakışlarımı yakaladı yüzünden minik bir tebessüm geçti, yerinde doğruldu, ağırlık takan adama "Cihat alt salon boş mu?" dediğini duydum.

Neredeyse koşar adımlarla yanıma geldi "Beni takip et!"

"İlk ben gördüm, ilgilenmek bana düşer geri dur." Terslememe rağmen yanımdan ayrılmayan adamın sözlerini duyunca "Sen laftan anlamaz mısın hayır dedim." dedim dişlerimin arasından.

Polat'ın yüzünden bir öfke dalgası geçti "Kendisi eşim olur bu yüzden ben ilgilenirim." diyerek elimden tuttu. Sesi buz gibiydi, önümüze çıkan kadının kulağına ne dediğini duyamadım. Biraz fazla mı hızlı yürüyordu "Polat yavaşla!"

"Serseri herif çoktan salondan atılmalıydı."

"Nereye gidiyoruz?"

"Kendini korumayı öğreteceğim, sadece sözlü tacize değil bedensel tacizde uğrayabilirsin."

Alt kata indik oldukça büyük salonda iki kişi vardı, birbirlerini oradan oraya savurup duruyorlardı "Böyle mi? İmkânsız kesin bir yerlerimi kırarım."

"Sana zarar gelmesine izin vermem, salonu boşaltın gençler." Arkalarından kapıyı kilitledi. "Soyun!"

"Ama içimde sadece iç çamaşırlarım var..."

"Gel."

Minik bir odaya girdik, kenarda duran bölmeli dolaba yürüyüp birinin kapısını açtı, kapalı paketlerden birini uzatıp "Bunları giy seni çok fazla terleteceğim."

Hemen soyundum, yukarıda dolaşan kadınların giydiği kıyafetler gibiydi. Daracık bir tayt ve büstiyer, giydiklerim ikinci bir ten gibi bedenimi sardı. Yabancı erkeklerin arasında asla giyemeyeceğim kadar dar kıyafetlerdi. Polat'ın karşısına çıktım gözleri her yerimde dolaştı. Kendimi seksi hissetmeme

neden oldu. Erkeğine güzel geldiğini bilen kadının alımıyla ona doğru yürüdüm.

"Bu kıyafeti başka bir yerde asla giymeyeceksin."

"Hiç merak etme zaten cesaret edemem."

"Cesaretsizliğin sadece bu yönde olsun. Erkeğin en fazla acıyan yeri bacak arasıdır, bir tekme veya diz darbesi saldırganı oldukça yavaşlatır. Oldu ki arkadan yaklaştı kullanabileceğin dirseğin ve başındır."

Bana kendimi korumak için minik hareketler gösterirken aklıma Kuveyt de Simay'ın kardeşini aramaya gittiğimizde yaptıkları minik dövüş geldi. Her yerim ter içinde kalmıştı, eğiyor büküyor beni şekilden şekle sokup duruyordu. Bu oyuna bir an önce son vermeliydim değil yürüyecek, nefes alacak halim kalmayacaktı. Küçükken erkek kardeşlerimle oynardık, bazen onlara üstün geldiğim olurdu başarabilir miydim acaba? Yerde sırt üstü yatıyordum Polat başımda şöyle, böyle yapacaksın diye emir veriyordu. Yerden kalktım birden çelme taktım, boş bulunup sırt üstü mindere düştü, düşerken beni de kolumdan çekti. Üzerine oturdum "Seni tuş ettim."

"Güzel hamleydi, şimdi nasıl kurtulacaksın çöl güzeli."

Kendimi yana doğru atmaya çalıştım yaptığı tek şek koca elleriyle kalçamdan kendine doğru bastırmak oldu. "Sonucunu bilmediğin hamleyi asla yapmayacaksın."

Kucağında kıpırdandım, biraz daha geniş daireler çizdim "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum cadı, kötü adam olsaydım çoktan işin bitmişti ve bu hareketleri yatağımızda göstermeni bekliyorum. Bu kadar eziyet yeterli evimize gidelim."

Çok eğlenmiştim, Ercan da yorgun fakat keyifli görünüyordu, onun ebatlarında bir kız ve bir erkekle arkadaş olmuş birbirlerine destek olmak için sözleşmişlerdi. Eve gelir gelmez ilk işimiz banyoya koşmak oldu. Çok nadiren ayrı banyo yapıyorduk geniş küvet her harekete müsaitti. Polat suyu

doldurur doldurmaz sırt üstü yattı " Biraz evvelki hareketin tekrarını bekliyorum."

"Tuş olmak hoşuna gitti herhalde."

"Senin tarafından tuş edilmek, muhteşem..."

Eğlencenin en hararetli anında telefon çalması kadar kötü bir an olamazdı. Polat sudan tüm heybetiyle çıktı, telefona cevap vermeme gibi bir lüksü yoktu. Suyu biraz daha ısıttım yaptırdığı hareketlerden şimdiden vücudum ağrımaya başlamıştı. Geri geldi kolumu ovduğumu görünce sesini çıkarmadan sudan çıkarttı ve havluyla vücudumu kurulayıp, yatağa yatırdı. Sevişmemizin tekrar başlayacağını umut ederken baştan ayağı kremlendim. "Bu krem sana iyi gelecek." Elindeki hapı uzattı "Ağrı kesici bunu da içersen turp gibi olursun."

"Göreve mi gidiyorsun?" Keyfim kaçmıştı, üzerime pikeyi çektim yine yalnız saatler beni bekliyordu.

Örttüğüm pike üzerimden çekildiği gibi birde çıplak popoma şaplak yedim "Göreve gideceğimi düşünüp yine surat astın."

"Çok üzgünüm surat asmak istemiyorum, bazen istemeden oluyor. İşini biliyorum, belirsiz görev saatlerin olacağını konuşmuştuk. Sen bana bakma birazdan düzelirim, yeter ki sağ salim bana geri gel başka bir isteğim yok."

Polat yatağın kenarına oturdu, bir süre gözlerime baktı. "Sen başka bir şeysin."

"Neyim?"

"Sözlerle ifade edemiyorum, başka biri olsa işimi bilerek geldiğini surat asmasının gereği olmadığını söyleyerek terslerdim. Ama sen işte sensin, kızamıyorum işimin belirsiz saatlerini, sabahlara kadar yalnız kalmayı değil, tehlikesinden korktuğunu o kadar güzel ifade ediyorsun ki."

Sanki bir şeyler söylemeye çalışıyor dilinin ucundan kelimeler dökülmüyor gibiydi. Gözlerindeki ifadeyi yanlış değerlendiriyor olabilir miydim? Sözlü olarak ifade edemediğini

gözleriyle anlatmak istiyor olabilir miydi? Seni seviyorum... Bir kez tek bir kez, bu iki sözcüğü duymak için her şeyi göze alabilirdim. Dudaklarıma eğildi kalbimdeki tüm sevgiyle boynuna sarıldım. Bu seferki sevişmemiz çok farklıydı, şehvetten daha çok hislerle hareket edilen sevgi dolu bir birleşmeydi. Onu tek bırakmadım dokunuşlarının bire bir karşılığını verirken doyumumuz birlikte mükemmelliğe ulaştı.

Göğüslerimin üzerindeki başını bir süre okşadım, nefesimiz normale döndükten sonra başını kaldırıp bana baktı. "Her geçen gün birlikteliğimiz daha da güzelleşiyor ve ben seni bir saniye aklımdan çıkaramıyorum."

Seni seviyorum kelimesini dillendirmese de başka sözcüklerle beni sevdiğini ifade etmeye çalışıyordu. Şimdilik bu bile bana yeterdi aşkım karşılığını buluyor ve ben çok fazla sevgi hissediyordum. Kalbim kocama duyduğum aşktan patlayacak gibiydi, başını tekrar göğüslerimin üzerine bastırıp saçlarından öptüm. "Hadi kalk yatılacak zaman değil."

"Ne güzel yatıyorduk."

"Kerem bahçede mangal partisi verdiklerini söyleyerek davet etti. Eğer çok ağrın yoksa ve sen de istersen katılabiliriz. Hem tüm aile oradaymış, onlarla da tanışırsın hepsi çok eğlenceli insanlardır."

Uzun zamandır iki kişilik hayat yaşıyorduk bu habere sevinmiştim. "Çok gitmek isterim." Hemen yataktan kalktım hazırlanmaya başladım, bahçe olduğuna göre rahat kıyafetler uygun olurdu. Yazın son günlerini yaşıyorduk havalar serinlemeye başlamıştı, hırkamı yanıma aldım.

***

Hasret'lerin evi de bizim evimiz gibi site içerisindeydi ve bahçe insan kaynıyordu. Açıkçası ben bu kadar kalabalık beklemiyordum. Ortalarda koşuşturan çocuklarla bahçe tam bir panayır havasındaydı.

"Kerem Allah aşkına tut şu çocuğu, misafirlerimizle ilgilenemiyorum."

"Ben ilgilenirim sen tutmaya devam et."

Hasret'in kucağında iki yaşlarındaki oğlan çocuğu bir o yana bir bu yana kıvranıp duruyor annesinin kucağından yere inmek için resmen savaş veriyordu. "Bir tut ağzını sileyim görmüyor musun çilek tabağının içine düşmüş."

Şirin mi şirin yüzü çilekten kıpkırmızı olmuş aynı yaşlarda bir kız çocuğu annesinin kolunun altına sıkışmış olarak geldi. Avuçlarında hâlâ çilekler vardı, kadın elini eteğine silerek bana uzattı "Ben Hale, Kerem'in ablasıyım bu yaramaz çilek güzeli kızım da Hande." dedi. Arkasını dönüp masada oturan diğerlerine baktı. "Baba olmanın keyfini siz sürün cefasını biz çekelim, Özgür çabuk kalk kızının yüzünü yıka."

Hoş geldiniz sözleri, tanışmalar, tebrikler, çocukların bağırtıları arasında nihayet masaya oturabildik. Yüzü yıkanmış temiz kıyafetler giymiş olan Hasret'in oğlu masadaki tabaklara ulaşmaya çalışıyor annesi izin vermedikçe bağırıyordu. "Hangi işe bakayım, hatırlatın bir ara Kerem'i öldüreceğim."

"Bebeği ver ya da yapacağım işi söyle."

"Vallahi ben iş yapmaya razıyım, tutabilecek misin?"

Kucağıma aldım "Aman Henna dikkat et eli o kadar çabuk ki kapkaççı mı olacak nedir anlamadım. Bir anda masanın yüzünü tersine çevirir."

"İsmi ne bu yakışıklının?"

"Bulut."

"Bulut Bey uslu duracak." Küçük adamın saçlarını okşamaya başladım, mis gibi kokuyordu. Başını göğsüme yaslayıp başparmağını ağzına soktu. Ben çocukla oyalanırken kocam erkeklerin arasında mangalın başındaydı. Ne tasasız, ne rahat görünüyordu, daha büyük çocuklar bir köşeye toplanmış ellerinde tabletlerle kendi dünyalarına dalmışlardı.

"Bu yaşta çocukların elinde bunların ne işi var?" diye bağıran kır saçlı adam gürültülü ortamı birden sessizleştirmişti.

"Ama baba..."

"Ama babası yok, sesleri çıkmasın diye çocukların eline tutuşturuyorsunuz. Bu yaş çocuklar kovalamaca, misket, saklambaç oynamalı."

"Kızma ruhum bak yine tansiyonun fırlayacak."

Kim bunlar der gibi yanımda oturan Nur'a baktım "Cihan amca ve eşi Firuze teyze. Kerem ve Hale'nin anne babası. Bir şekilde hepimizin hayatına dâhil olmuş muhteşem insanlardır ne dese haklı. Gideyim de Bora'nın elinde ki tableti alayım gözünün yaşına bakmaz kırar vallahi."

Adam kıpkırmızı suratla boşalan sandalyeye oturdu "Haksız mıyım kızım körpecik beyinleri köreliyor, oyun çocuğu bunlar."

"Haklısınız Cihan Bey."

"Beni tanıyorsun ama sen kimsin?"

"Ben Henna, Polat'ın eşiyim."

"Duymuştum ama ikinizle de konuşmayacağım, özellikle o işe yaramaz hayırsız kocanla. İnsan evlenir de bir haber etmez mi?"

Omzuma dokunan sıcacık elle başımı çevirdim Firuze Hanımdı "Sen kocamın kusuruna bakma kızım, yaşlandıkça böyle aksi oldu."

"Kim yaşlanmış buradaki çoluk çocuğun hepsine bin basarım."

İster istemez güldüm, çoluk çocuk dediği adamların en azı otuz yaşlarındaydı. Tabletler, telefonlar bir anda ortadan yok oldu. Bir süre çocukların itirazları devam etse de Cihan Bey günün kazananı olarak seçildi. Çocukların ısrarıyla saklambaçta ebe olmayı kabullendi. Biraz önce sadece küçüklerin sesleri varken bir anda tüm bahçe oyun alanına dönmüş, çocuk kıkırtılarıyla gün çok daha güzel olmuştu.

Polat hazırladığı tabağı önüme bırakırken yanağımdan öptü "Bulut kucağına çok yakışmış."

Başımı eğip bunca gürültüye rağmen parmağı ağzında huzurla uyuyan Bulut'a baktım, bir oğul veya kız ne güzel olurdu. "Bebeğimiz olsun ister misin?"

Kulağıma eğilip "Çok isterim." diye fısıldayınca dünyalar benim oldu.

Annesi ne zaman Bulut'u kucağımdan almaya kalkışsa uyanıyor ağlayarak göğsüme yapışıyordu. "Kalsın."

"Rahat yemek yiyemeyeceksin."

"Ben yerim sen işine bak."

Miniğin sıcaklığı bana huzur veriyordu, Allah isterse yakında benimde yavrum göğsüme sokulup yatacaktı. Polat tabağımda ki balıkları küçük parçalara ayırdı, hatta ekmekleri bile bir lokmada yiyecek hale getirdi. Davranışı hoşuma gitmişti hiç alışık olmadığım için garip de gelmişti. Gözümün kıyısıyla çevreme baktım, erkekler birbirini dürtüyor bizi işaret ediyorlardı.

"Polat abartma artık, sana bakıyorlar." Hiç istifini bozmadan meyve suyunu elimin ulaşacağı mesafeye getirdi.

"Vay Polat'a bak sen, evlenmeyeceğim diyenden korkacaksın abi."

"Doğru söze diyecek laf yok, evlilik miymiş o da neymiş havalarında gezen Polat'ı yengemiz muma döndürmüş."

"Ah aşk sen nelere kadirsin!"

Polat bir süre sesini çıkarmadı, arkasına yaslanıp kolunu omzuma doladı "Konuşanlara bakın benden ne farkınız vardı söyleyin. Hepiniz ayrı bir telden çalıyordunuz."

Kahkahalar, onaylamalar, itirazlarla oluşan sohbet yemek boyunca sürdü, birbirlerine şaka yollu takılmaları ortamı çok daha güzel hale getirmişti. Yemek bitimi bahçede ki koltuklara dağıldık.

"Rahat mısın Henna?"

"Çok rahatım arkadaşlarını sevdim, burada ki tüm erkekler mi evliliğe karşıydı?"

"Aklımda kalanı anlatayım ilk önce Cihan ve Firuze çifti hikâyeleri inanılmaz, Cihan amca kaza geçirmiş senelerce komada yatmış bu arada bir şekilde Firuze teyzenin hayatına dâhil olmuş."

"Nasıl?"

"Ruh olarak, bana öyle şaşkın bakma inanılmaz demiştim. Neyse sonrasında kendine gelmiş ve birbirlerine âşık olmuşlar. Hale ve Özgür çifti; Özgür kadınlardan nefret eden sadece tensel ihtiyaç için kullanan erkekken Hale'ye gelen bir ruh, bu ruh Özgür'ün kız kardeşi oluyor, eğer abisi bir kadını gerçekten severse yaptıklarından pişmanlık duyarsa kurtulacağını yoksa ikisinin de öleceğini söylüyor. Sonuç kadın düşmanı Özgür, Hale'ye sırılsıklam sevdalanıyor. Kerem ve Hasret aynı anda geçirdikleri kaza sonrası, bir şekilde tekrar karşılaşıyorlar Araf denilen yerde karşılaştıklarını asıl aşklarının orada başladıkları konusunda hemfikirler."

"İnanılır gibi değil"

"Gelelim Nur ve Karhan çiftine, Karhan; her gece farklı bir tende gününü gün ederken, amcası hem öksüz hem yetim evlatlığını okuması için yanına gönderir ve diğer kadınlar bir anda yok olur. Benimle dalga geçenlerin hepsi bir zamanlar evlilikte neymiş diyen tipler. Gördüğün gibi eşlerinin uydusu olmuş durumdalar."

Polat'ın onların nasıl âşık olduklarını anlatışını hepsi can kulağıyla dinliyorlardı, her çift kendi hikâyelerinde eşlerine sarıldılar. Yüzlerinde birbirlerine duydukları sevgi o kadar belliydi ki bir an kıskançlık hissettim. Bir gün Polat da bana kalbimde ki tek kadın sensin der gibi bakacak mıydı?

Çocuklar huzursuzlaşmaya başlayınca çiftler birer ikişer ayrılmaya başladılar, Cihan Bey ayağa kalktı. "Bizde gidelim artık Firuzem."

"Bizde kalkıyoruz sizi arabayla bırakırız."

"Siz yolunuza biz yolumuza, ev uzak değil ne zamandır sevgilimle el ele yürümedik."

Firuze hanımın genç kız gibi kıkırdaması, Kerem'in "Anne kendine gel!" demesiyle Cihan Bey'in karısını öpmesi bir oldu.

Kerem "Yahu bu kadar da olmaz." diye söylenirken bir kahkaha da Cihan Beyden geldi. Karı koca sarmaş dolaş yürümeye başladılar.

"Annem babam ya! Annem babam birde öpüşüyorlar."

Hasret kocasının yanına gelip ağzını kapadı "Ne kadar ayıp değil mi? Onlar anne, baba aşk sözcükleri söyleyemezler, sarılamazlar ve öpüşemezler ki, öpüşmeleri minik bir buseydi. Emin ol seni ve ablanı leylekler getirmiştir. Hayatımda gördüğüm aşkları hiç bitmeyen, eskimeyen tek çift. Dilerim hepimiz onların yaşlarına geldiğimizde aynı aşkla eşlerimizi sevmeye devam ederiz."

"Şüphen mi var Hasretim?"

"Asla yok."

***

Hasret ve Kerem ayaküstü birbirlerine ilanı aşk ederlerken Henna sanki bir şeylere kırılmış gibi onları seyrediyordu. Daha doğrusu onlara imreniyormuş gibiydi.

Niye böyleydi ki? Yeterince ilgi gösteriyordum, ben herkes gibi başkalarının yanında sevgi sözcükleri söyleyen bir adam değildim.

"Vakit geç oldu bizde yola çıksak fena olmayacak."

Arayı fazla açmayın, yine gelin sözleriyle vedalaştık. Henna hâlâ çok sessizdi "Neyin var?" diye sordum. Sadece omuzlarını silkti "Gece çok güzeldi, kış gelmeden bizde onları davet edelim, gelecek haftaya ne dersin?"

"Sana söylemeyi unuttum Henna, yine görev için gideceğim."

Aramızda oluşan rahatsız edici sessizlik sonrası derin bir nefes aldı "Çok kalacak mısın?"

"Bilemiyorum."

"Neden hep sen gidiyorsun? Özür dilerim işini sorgulamamalıyım."

"Görevim bu."

"Gideceğin görev tehlikeli mi?"

"Tehlike mesleğimin bir parçası."

Açıklama yapmak, suratının asılmasına neden olmak ve keyfinin kaçması. Eh evliliği sürdürmeye karar verdiğimde bunların olabileceğini biliyordum. Evli arkadaşlarımın sıkça şikâyet ettikleri konulardı. "Yarın eve alarm takılacak uzun süre gelemeyebilirim tekrar korkmanı istemiyorum."

"O ilk gün içindi evimize alıştım."

17. BÖLÜM

Gün ağarmadan evden çıktım, Henna alacakaranlıkta kapıda dikiliyor sanki gitme der gibi bakıyordu. Ah Henna bu kadar üzgün durmasan diye içimden geçirerek siteden çıktım. Gecenin yorgunluğu hâlâ üzerimdeydi, görev için olmasa onun sıcacık bedeninden ayrılmayı bende istemezdim.

. Yoldan birlikte görev yapacağımız Şemsi'yi aldım oflaya puflaya arabaya bindi. "Bıktım ulan bu karıdan."

"Yine delenmişsin, bir günaydın bile demedin ortak."

"Gün aydı mı ki diyeyim, zevkimize bu saatte yola düşüyoruz sanki. Sanırsın işe değil karı koynuna girmeye gidiyoruz. Bir surat, bir tafra, sanki evlendiğimizde işimi bilmiyordu."

"Kaç senelik evlisin?"

"Neredeyse on sene bitecek."

"Eşin hâlâ alışmadı mı?"

"Kadıncağıza kızıyorum ama çok haksızda değil, ilk çocuğum doğarken ben görevdeydim, oğlanın okul müsameresi oldu çocuk tam sahneye çıkacak göreve çağrıldım, bunun gibi bir sürü olay. Biraz kestireyim vır vırından uyuyamadım."

Şemsi oflayarak arkasına yaslanıp gözlerini kapadı, bir an geçmedi horultusu arabanın içine yayıldı. Çocuğunun bile doğumunu görememek, özel günlerde ailenden uzak kalmak, işimin bu yönünü şimdiye kadar hiç düşünmemiştim. Evde

bekleyenim, sorumlu olduğum karım yoktu. Uzun süren işlerde bulunmayı severdim, değişik ülkeler, değişik insanlar ve değişik olaylar beni heyecanlandırırdı. Ya şimdi yolumu bekleyenim olduğunu düşünerek tehlikelerin ortasına eskisi gibi gözümü karartıp atlayabilecek miydim?

***

Vücudumda bıraktığı sızılarla tekrar yatağa uzandım, hâlâ sevişmemizin kokusunu taşıyan çarşafların içine sarındım şimdiden onu özlemiştim. Uyku tutmuyordu Polat'a eve alıştım desem de büyüklüğü ve gece yine de beni tedirgin ediyordu. Işıkları yakıp çalışma masama oturdum biraz çizim yapmalı kendimi daha çok geliştirmeliydim. Baş ağrılarım yine başlamıştı mutlaka göz doktoruna gitmeliydim. Başımı çalışma masasına dayayıp gözlerimi kapattım.

Gün telefon ziliyle başladı, güvenlikteki adam alarm takmak için gelenler olduğunu söyledi. Belim, boynum tutulmuştu. Eğer olur olmaz yerlerde uyumaya devam edersem kısa sürede sakatlanacaktım. Yine de çok iyi iş çıkarmış olduğumu görünce memnuniyetle geriye doğru esnedim eh biraz belim düzelmişti.

İşleri çok fazla sürmedi, tek başıma kahvaltımı yaptım, tek başıma sitede biraz yürüdüm, tek başıma alışveriş yaptım, tek başıma akşam yemeği yedim ve tek başıma yattım.

Günler tek düze geçiyor canım her geçen gün çok daha fazla sıkılıyordu. Can sıkıntısını geçirecek tek olay çalışmaktı evde tek başına durmaktansa her gün işe gidip gelmeye başladım bari orada birkaç insan görüyor vaktimi geçiriyordum.

"Henna iyi ki geldin."

"Ne oldu ki?"

"Tan aynı evde yaşamamızı teklif etti."

"Aynı evde yaşamak mı?"

Emel'in dediğini yanlış anlamış olamazdım "Birlikte yaşamaktan mı bahsediyorsun, hani karı koca gibi."

"Öf be Henna hangi devirde yaşıyoruz."

Sanki kötü bir söz söylemişim gibi öfkeyle bakıyordu. En iyisi kısa kesmekti "Karar senin kararın mutluluklar dilerim."

"Artık yeni evine davet edersin bizi, hem çift oluruz bir yerlere gider dolaşırız. Tabii masraflar Polat enişte mizden olur. Maaşlarda yatmadı resmen sürünüyoruz."

"Tabii neden olmasın." Bu kadar yüzsüzlük görmemiştim, davetimi çok beklerdi.

Baş stilistimiz Korhan Bey yüzünde güller açarak yanıma geldi. "Tebrik ederim Henna, patronumuz senden çok memnun çizdiklerinden en az üçü bu sezon piyasaya çıkacak."

"Sevindim."

"Paris de yaptığın çizime benzer kıyafetler istiyor ve istediğin yerde çalışabileceğini söyledi. Buraya gelmek zorunda değilsin yeter ki çiz ve yolla."

İşin garip yönü bunca çizim yollamama rağmen parasal olarak geri dönüşümü olmuyordu.

"Korhan Bey maaşlarımız bu ay yatmamış."

"Piyasayı görüyorsun, tekstil ayaklar altında. Sizlerin yurt dışına gitmeniz de bütçeyi zorladı biraz sabır göstermeniz gerek."

"Gitmeyi ben istemedim siz gönderdiniz."

"Bunlara takılma yeni sezonda işler açılır, fazlasıyla ödemeni alırsın."

Korhan Bey yanımdan ayrılır ayrılmaz kızlar başıma üşüştü, başlarında da Emel vardı "Ne dedi maaşlar ödenecek miymiş?"

"Yeni sezon da işler açılınca dedi." dediğimde her bir kafadan bir ses çıktı.

"Of! Taksitlerimi nasıl ödeyeceğim?"

"Kredi kartım sınıra dayandı."

"Kiramı nasıl ödeyeceğim?"

Her kafadan bir ses çıkıyordu "Ben nereden bileyim, gidin Korhan Beye derdinizi söyleyin."

"Bu patron milleti ne acımasız oluyor, beyefendi eşiyle birlikte Amerika'da keyif çatarken biz burada yokluk içindeyiz."

Korhan Beyin "Sabretmeyen çeker gider." diye bağırmasıyla kızlar çil yavrusu gibi dağıldı. İşinde keyfi kaçmıştı mademevden çalışabileceğimi söylemişlerdi burada durmamın anlamı yoktu. Kenarda param olmasa ne yapardım, kapıdan çıkarken Emel yanıma geldi "Henna biraz borç verebilir misin? Eşyalarımı taşıtacağım bir kuruş param yok iki bin lira kadar borç versen."

"Benimde param sınırlı."

"Yalan söylüyorsun zengin ailen var, kocan çalışıyor."

"Emel ailemle görüşmüyorum, kocam maaşlı çalışan yeni ev değiştirdik." Bu kıza daha fazla açıklama yapmayacaktım. Eskiden olsa istediği para hiçbir şeydi ama şimdi çok şeydi.

"Bari beş yüz lira versen."

"Polat'a sorarım ne zaman geleceği belli değil, sana haber veririm."

"Şimdi sorsan ne olur?"

"Görevde, telefon açamam."

Surat asarak yanımdan ayrıldı, üzülmüştüm zorda olmasa bu kadar ısrar etmezdi herhalde. Cüzdanımı çıkardım elimdeki paranın birazını versem ne olurdu ki "Sakın verme, düşünme bile."

Satış görevlimiz Leyla cüzdanımı elimden alıp çantama geri koydu. " Emel önüne gelenden borç alır sonrada ödemez."

"Kaç ay birlikte yaşadık hiç istemedi."

"Huyudur, önce iyi arkadaş havalarına girer, sonra gelsin borç isteme zamanları. Birlikte yaşadığınızda hiç paranı kontrol ettin mi?"

Emel'i resmen hırsızlıkla itham ediyordu "Yok artık!"

"Ufak paralar alır fark etmezsin bile, çok safsın Henna biraz gözünü aç."

Yapabilir miydi? Gözümle görmeden hiç kimseyi suçlayamazdım. Leyla'nın sözlerine karşılık verip daha fazla konuşmasına neden olmamak için vedalaşarak hemen ayrıldım. İnsanları yeni tanımaya başlamıştım, yüzüne gülenler, arkadaş sandıklarım bir anda yabancı oluveriyorlardı. Ama vefa borcum vardı, bu işe girmeme Emel vesile olmuştu. Kenarda duran paramdan istediği son miktarı çıkardım, telefonla dışarı çağırıp eline tutuşturdum. Abimin giderken bırakmış olduğu banka kartı bana göz kırpsa da aldırmadım. Kartı kullanacak olursam tekrar paranın bağımlısı haline gelirdim. Hayati bir sorunum olmadıkça karta elimi sürmeye niyetim yoktu.

***

Polat iki gündür aramamıştı yanlış zamanda ararım diye bende aramaya cesaret edemiyordum. Evime götürecek minibüs durağına geldim oldukça kalabalıktı, toplu taşımaya alışmam oldukça zamanımı almıştı. Oturmak mucize olurdu kapının yanında ki demirlere tutunarak kendimi sağlama aldım. Şoför her yerde duruyor inenden daha çok binen oluyordu, kendimi sakınmaktan bir hal olmuştum "Koridorda arkaya doğru sağlı sollu ilerleyelim." diye bağıran şoföre "Sanki koridor sonunda boş bir salon, iki oda varda biz yürümüyoruz." diye cevap veren kadın tüm yolcuların gülmesine neden olunca şoför homurdanarak sustu.

İneceğim durağa gelince rahatladım, bu akşam salatayla geçiştirsem olurdu Polat olmayınca canım ne yemek yapmak ne de yemek istiyordu. Malzemeleri alıp evime doğru ağır adımlarla yürüdüm hava güzeldi güneşin bir zerresini bile

kaçırmak istemiyordum. Sıcağa alışkın olan bünyem güneşi özlüyordu.

" Henna!"

Duyduğum ses... "Anne!" Annem siyah bir arabanın içinden bana sesleniyordu "Buraya gel Henna."

"Neden geldin?"

"Arabaya bin konuşalım."

"Beni çoktan sildin sen, git anne geri dön."

"Hiç mi hatırım yok lütfen gel Henna."

Kızsam da, unutmaya çalışsam da o benim annemdi. Arabaya binmeyeceğimi anlayınca indi, yanıma gelip sarıldı. Özlemiştim...

"Ne kadar zayıflamışsın yavrum, gel konuşalım."

"Nasıl buldun beni?"

"Eski oturduğun yere gittim, oradan adresini aldım."

"Aileden birine mi bir şey oldu."

"Sadece seni özledim."

Annem çok değişik gelmişti, her zaman emirler yağdıran kadın gitmiş özlemini çektiğim anne gibi olmuştu. "Evime gelmek ister misin?"

"Kocanla karşılaşmak istemiyorum hem beni evinde görmek istemez."

"Görevde."

"Yine de olmaz yakın bir yerlere gidelim." deyince arabaya bindim, çok fazla uzaklaşmadan deniz kenarına inip durduk.

"Seninle kalabalık yerde konuşamayız, beni dinlemeni istiyorum. Çok büyük hata yaptım seni zorladım özür diliyorum lütfen beni affet kızım."

Bir anne yaptıklarından pişman olurda af dilerse her şeye rağmen onu çok özlemiş olan kızı affetmez miydi? Bu sıralar çok duygusallaşmıştım gözyaşlarım yanaklarımdan süzülür-

ken kollarını açmış olan anneme sarıldım. Derin bir nefes alıp başımdan öptü "Seni çok özledim yavrum."

"Babam."

"Baban hâlâ çok kızgın, hatanın bende olduğunu söyledim. Seni bir şartla affedeceğini söyledi."

"Şart mı, ne şartı anne?"

"O adamdan ayrılıp ülkene dönmeni istiyor."

Kapının kolunu tuttum "Seni gördüğüme sevindim, babama hayır dediğimi söyle." deyip açtım aşağı inerken sırtımdan sarıldı.

"Lütfen kızım. O evde tek başımayım, ne istersen yaparız dünyayı dolaşırız, istediğin her yere gideriz. Terzilik mi yapmak istiyorsun dünyanın en büyük moda evini açarım en lüks arabayı alırım."

"Anne sözlerinin farkında mısın? Ben paraya düşkün olsaydım bu maceraya zaten atılmazdım."

"Kızım aklını kullan sen ipekler içinde büyüdün, şu elindeki naylon torbaya bak sanki hizmetçiler gibi alışveriş yapmak sana yakışıyor mu?"

"Bir an değiştiğini düşündüm anne, gerçekten değiştiğini beni sevdiğin için geldiğini düşündüm ne büyük hataymış sen asla değişmezsin. Ne o beni bu halimle kabul edecek zengin bir koca mı buldun?"

"Gerçeği söyleyeceğim evet dediğin gibi biri var, babanın yeni ortağı ama ben bu yüzden geri gelmeni istemiyorum. İstemezsen evlenmezsin, istemezsen Kuveyt de bile yaşamazsın yeter ki bana geri dön."

"Hayır anne evlilik tuzağına düşürdüğüm adamı seviyorum."

"Ya o seni seviyor mu?"

Bilmiyordum ama bunu anneme söyleyecek değildim "Evet o da beni seviyor, burada rahatım kocam bir dediğimi iki etmiyor. Tek eşiyim ve böyle kalacağım."

"Peki, bir gün bana ihtiyacın olursa."

"Olmayacak."

"Seni bekleyeceğim Henna."

"Bekleme anne, asla senin istediğin gibi biri olamam."

Arabadan indim bir daha da arkama bakmadım, annem asla değişmezdi. Gözyaşları içinde evime girdim uzun süre ağladım.

Başım ağrıdan çatlayarak gözlerimi açtım, ağlarken uyuyakalmıştı, hava kararmıştı evde ağrı kesici de yoktu. Üzüntüler, sıkıntılar eski baş ağrılarımı tekrar tetiklemişti. Ilık bir duş sonrası tekrar yatağa girdim yeniden uykuya dalabilirsem baş ağrım hafiflerdi.

***

Sıcacık kolların arasındaydım, "Geldim." dedi. İhtiyacım olan adam tam zamanında dönmüştü sıkıca sarıldım "Hoş geldin."

"Hoş buldum çöl güzelim, çok hoş buldum."

Elim omzuna değince telaşla yatağın içinde doğruldum sargı beziydi. Etajerin üzerinde ki lambayı açtım. "Yaralandın mı?"

"Ufak bir sıyrık hiç önemli değil."

Duyduğum sözlerle gözyaşlarım hızlıca akmaya başladı...

"Telaş etme gerçekten zararsız bir sıyrık. Hadi Henna yapma böyle, ağlanacak bir şey yok."

"Nasıl telaş etmem, canın acıyor mu bir şey ister misin?"

"İstediğim bir tek sensin."

Çok yorgun görünüyordu, sakalları uzamış, günlerce uyumamış gibi gözaltları morarmıştı. Tekrar kollarının arasına çekti omzuna fazla baskı vermeden başımı yerleştirdim. "Sen neler yaptın Henna."

"Hiç... İşe gidip geldim..." Derin soluklarını duyunca sustum "Seni bekledim, seni özledim." diye fısıldayıp omzunu öpüp geriye çekildim. Gün ışıyana kadar gözümü kırpmadan sadece onu seyrettim.

***

Yumurta kokusu iğrençti, bozuk olabilir miydi? Görünüşü iyiydi, başım hâlâ ağrıyordu alnımı buzdolabına yasladım yüzeyin serinliği biraz oldun ağrıyı dindirebilirdi.

"Ne oluyor buzdolabıyla aşk yaşamaya mı karar verdin?"

Yüzündeki muzip gülüşü görünce bende gülümsedim bu adam ruhuma iyi geliyor beni rahatlatıyordu.

"Uzun süre kocasız kalınca ne yapayım."

"Gözlerin şişmiş hasta mısın?"

"Biraz başım ağrıyor geçer şimdi."

"Sandalyeye otur, sihirli ellerimle dokundum mu geçer."

Arkama geçti başımı göğsüne yasladı yumuşak hareketlerle ovmaya başlayınca keyiften dört köşe oldum. "Bu iş bedava olmaz biliyorsun?"

"Bedava mı?"

"Başına yaptığımı tüm vücuduna uygularım karşılığını da alırım."

Başı ve sonu çok güzel olacak ovmaya asla hayır demezdim, çayın altını kapattım... Bir süre sonra tüm ağrılarım geçmiş onun elleriyle tekrar hayata dönmüştüm.

***

"Yumurta güzel olmuş niye yemiyorsun?"

"Canım istemedi." Polat'ın iştahla yediği yumurtayı görmemek için ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım. Ben mide bulantımla cebelleşirken minik bir lokma ekmeğin üzerine koyduğu yumurtayı burnumun ucuna kadar uzattı. Şimdi

tam olmuştu çatalı ittim son hızla banyoya koştum. Polat da peşimden geldi midem tersine dönerken saçlarımı tuttu "Git, dışarı çık miden bulanacak."

"Kolay kolay bulanmaz, doktora gidiyoruz."

Midem hızını almış tamamen boşalmıştı "Üşüttüm herhalde gerek yok."

"Gidiyoruz."

"Polat ısrar etme bak geçti bile." desem de dikkatle yüzüme baktı, ağzımı çalkaladım yüzümü yıkarken sıkıca yanaklarımı ovuşturdum ve kocaman gülümsedim "İyiyim hem de çok iyiyim seninle yürüyecek kadar mükemmelim."

Elini alnıma götürdü "Ateşin yok doktora gitmek istemiyorsan seni zorlayamam, bir kez daha nedensiz miden bulanırsa kaçışın yok. Yanında olsam da olmasam da gideceksin."

"Söz giderim, hadi kahvaltına devam et."

"Vaktim yok merkeze gitmem gerek, hazırlan ve beni bekle bu günü sana ayırdım."

Çocuk gibi sevinmiştim, Polat evden çıkar çıkmaz giyindim süslendim kapının yanında ki koltuğa oturdum beklemeye başladım. Telefonum çalıyordu gelmiş olmalıydı "Hazırım hemen çıkıyorum."

"Benimle gelmeye mi hazırsın, çok sevindim Henna doğru yolu bulacağını biliyordum."

Annemin kendinden emin hatta neşeli sesini duyunca buz kestim "Hayır anne teklifini kabul etmiyorum, kocama cevap verdiğimi sandım."

Doğru yolmuş, neyin doğru yolundan bahsediyordu. Annemin hiçbir şekilde değişmeyeceğini tahmin etmeliydim. "Hayatıma müdahale etmekten vazgeç."

"Bir gün bana ihtiyacın olduğunda..."

"Hayır diyorum, sana, sizlere asla ihtiyacım olmayacak." Telefonu hırsla kapattığım anda yeniden çaldı bu sefer doğru kişiydi "Kiminle konuşuyordun?"

"İş yerinden arkadaşlardan biriydi." Annemin aradığını, geldiğini, hatta yaptığı teklifi söylemem mümkün değildi. "Hazırsan bekliyorum."

Çoktan hazırdım, kapının önünde bekleyip peşime düşen maskeyi zar zor kandırıp arabaya ulaştım. Ne mümkün ben arabaya biner binmez kaputun üzerine çıkıp yayılıp, yalanmaya başladı. Uğraşma sırası Polat'a gelmişti, kendine tıslayan maskeyi ensesinden tuttu "Senden bıktığımı söylemiş miydim, karımdan uzak dur tüylü canavar."

Elinden yere koyar koymaz arabaya doğru hamle yapsa da bu sefer başarılı olamadı. "Aşığını kovaladığıma göre nereye gitmek istersin?"

"Sen nereye götürürsen?"

"Nadide kadınlardansın, senin soyun tükendi diye biliyordum."

"Ne yaptım ki bu iltifata layık görüldüm."

"Kadınların birçoğu yanlış anlama, benim tanığım kadınların hemen hemen hepsi gidecek yerin kararını çoktan vermişlerdir, erkeğe ise sadece uymak düşer"

"İstanbul'un gezilecek yerlerini bilmediğimden şimdilik bir fikrim yok."

"Hımm ileride ben ne istersem o olur diyorsun yani."

"Seçenekleri gözden geçirir öyle gezeriz, şimdi bana nerelere gidebileceğimizi söyle bende arasından seçim yapayım."

"Sinema, lunapark, ada gezisi, piknik."

"Ada gezisi için vakit geç oldu, filmi evde seyredeceğiz değil mi?"

"Evde mi seyretmek istiyorsun, ben sinemaya gideriz demiştim."

"Çok isterim hiç sinemaya gitmedim. Evde yani babamın evinde kocaman bir salon vardır. İstediğimiz filmi belirler orada seyrederdik."

"Sinemaya gitmediysen çok şey kaçırmışsın evde seyretmeye benzemez, rotamız belirlendi ilk önce yemek sonra sinema, çıkışta boğazda balık keyfi"

"Niye hepsini bir güne sığdırıyoruz ki?"

"Birlikte dolaşamadığımız günlerin acısını çıkartıyorum, istediğin gibi flört ediyoruz."

Ben istediğim için yapıyordu, birden içim sıkıldı "Mecbur değilsin, istemiyorsan zorla beni dışarı çıkartıyorsan..."

Sanki bıkmış gibi derin bir nefes alıp bıraktı "Kadın milletini kim anlamış ki ben anlayacağım."

"Abartma Polat, zorla götürüyorsan evde kalıp salatamı yer televizyon izler veya kitap okur daha mutlu olurum."

"Saçmalıyorsun."

"Ben mi saçmalıyorum, sen istemiyorsan gitmeyelim."

"Allah'ım ya sabır"

***

Polat arabayı hızlı kullanıyordu "Biraz yavaşla." diyerek uyardım daha fazla hızlandı. "Polat duymadın mı?"

"Duydum çok iyi duydum, saçma sapan alınganlığından vazgeçmezsen daha çok hız yapacağım."

"Korkuyorum ve haklısın şimdi yavaşla lütfen."

Yavaşlamakla kalmadı park edebileceği bir yer gördüğü anda arabayı çekti durdurdu. Bana doğru dönüp ellerimi tuttu "Henna gel seninle anlaşma yapalım."

"Anlaşma."

"Her sözümü ters anlamaktan vazgeç, ikili ilişkilerde sen nasıl acemiysen bende acemiyim."

"Ama sen..."

"O mevzuyu açma, evlilik hayatımızı kastediyorum. Benimde ilk evliliğim yani senin kadar tecrübesizim. Seni mutlu görmek için isteklerini elimden geldiği kadar yapmaya çalı-

şıyorum. Geçmişimiz yok, birbirimizi tanıyarak geleceğimizi inşa etmeye çalışıyoruz. Benim tek hatam senin ne kadar genç olduğunu unutmak. Ailen yok, arkadaşların yok, kardeşlerin yok, yabancı bir ülkedesin sıkıldığını çok fazla tek kaldığın için üzüldüğünü tahmin ediyorum."

Doğruydu, son zamanlarda bu kadar yalnız kalmak sinirlerimi bozmuştu. Gereksiz yere alınganlık yapmıştım. Elini tutarak yanağıma götürdüm "Özür dilerim, seni üzmek istemedim. Yorgun geldin beni eğlendirmeye çalışmaktansa yatıp dinlenebilirdin."

"Sinirin geçtiyse günümüzü yaşamaya başlayalım mı?"

"Polat seninle birlikte evde otursak da ben mutlu olurum, yorgun olduğunu bilerek nasıl rahat edebilirim. Bak kızma biraz yürüyelim, beğendiğimiz yerde oturalım sonra evimize gidelim."

"Ne istiyorsan o olacak, sen sabah kahvaltı yapmadın."

"Canım tatlı istiyor."

"Aç karnına mı?"

"Baklava."

"Sadece tatlı istediğinden emin misin?"

"Evet lütfen."

***

Tatlıcı dükkânı görsel şölen gibiydi, Henna'ya istediğini seç dediğimde gözleri vitrinde fır dönüyordu. "Şundan olsun bol cevizli, bundan da olsun Şam fıstıklı bayılırım, ya bu da çok güzelmiş adı neydi, sütlü Nuriye mi? Ne ilginç ismi varmış."

Henna'nın tatlı seçimine şaşkınlıkla bakıyordum... Seçim yapmakta oyalanınca yeni gelen müşteri "Şeref usta cevizli baklavadan yarım kilo alayım." diyerek önümüze geçti. Benimki o tepsiden bu tepsiye geçiş yaparsa daha çok müşteri gelir giderdi.

"Senin hanım daha doğurmadı mı?"

"Vallahi bu gidişle bebek yerine bir tepsi baklava doğuracak herhalde."

Bebek, tatlı, kusma, gereksiz ağlamalar, sinirlilik hali acaba olabilir miydi? Henna da müşteriyle ustanın konuşmasını duymuştu ikram edilen baklavayı ağzına götürmüş ve donakalmış gibiydi. Sanki ayakta durmaya mecali kalmamış gibi tezgâha tutununca yanına gidip kolundan tuttum. "Adamı duydun mu?"

"Olamaz"

"Emin misin?"

Henna başını sağa sola salladı, ustayla adamda bizi seyrediyorlardı. "Tebrik ederim arkadaş bundan sonra işin zor benim hanım altı aydır canımı çıkarıyor, daha üç ay var doğurana kadar kafayı yemezsem iyidir."

Donmuş gibi duran Henna'nın ağzına yarım kalmış baklavayı soktum "En yakın hastane nerede?"

"Arka sokakta eczane var."

Adamın yüzüne bön bön bakmış olmalıydım "Gidin onlar ne vereceklerini biliyorlar benim hanıma almıştım. Hamilelik testi eğer çıkmazsa hastaneye gidersiniz, tebrik ederim baba adayı işin çok zor." diyerek sırtıma pat pat vurdu.

Benim anne adayı hâlâ tatlıyı çiğnemekle uğraşıyordu, hiç kımıldayacak gibi değildi. Elini tuttum koluma geçirdim sanki çocuk gibi yönlendirdim kasanın yanından geçerken parayı uzattım. Adam küçük bir paket uzatarak parayı geri çevirdi. "Çok gelip gideceksiniz bu seferlik hediyem olsun."

Henna'nın sesi hiç çıkmıyordu elimden tatlı paketini aldı, açtı yemeğe başladı. "Henna kendine gel."

"Kendimde değil gibi mi duruyorum, hadi lunaparka gidelim o yüksekten düşen araçlara hep binmek istemiştim."

"Sen şaşırdın mı, hamile olma ihtimalin varken hız trenine mi binmek istiyorsun?"

"Hamile mi yok canım, ben mi?"

"Yok ben."

Adam tekrar yanımıza gelip sırtıma vurdu "Alış bu kaprislere olmadık şeyler isterler, ağlarlar, alınırlar. Yapsan bir dert yapmasan bin dert olur."

İkide bir sırtıma vurmasından sinirlerim iyice gerildi, aynı şekilde sırtına vurdum adam sendeledi "Sağ ol arkadaş!"

Henna hızlı adımlarla tatlıcıdan çıktı bende peşinden koştum, elini duvara dayamış yere eğilmişti. "Of Henna o kadar tatlı yersen olacağı bu, kusarsın tabi." Yok ya kusmuyor gülüyordu.

"Ne kusması, adama ne zaman tepki vereceğini merak ediyordum, ay nasıl vurmaydı o neredeyse yere yıkacaktın garibi."

Neşesi yerine gelmişti şimdi eczaneye gidebilirdik "Gidelim bir an önce şüpheden kurtulalım."

"Yoktur bir şey, yoksa anlardım."

"Nasıl?"

"Ne bileyim midem devamlı bulanırdı, hassaslaşırdım, annelerimden biri olur olmaz şeye güler, ağlardı, uyurdu, kokulara karşı çok hassastı. Hiç sevmediği yemek için kavga çıkarmış hepsini kendi yemişti."

İyice yanına gittim iki kolundan birden tuttum "Henna yüzüme bak, tam gözlerimin içine, bu saydıklarının hangisi sende var. Ben en az üç tanesine tamam derim." İçim içimi yiyor, ikna etmeye çalışacağıma, kucağıma alıp koşarak eczaneye gitmek istiyordum.

***

Neydi bu adamın derdi, bu saydıklarımın hiç biri bende yoktu. Kusma alt tarafı iki kez, koku hassasiyeti bir kez, ağlamak için nedenim vardı, sinirlilik, alınganlık onlar içinde nedenlerim vardı. Uyumak şu an bile uyuyabilirdim, tatlı

aşırı düşkünlüğüm yoktu şimdi bir tabak daha yiyebilirdim. Biraz daha istesem, içi ceviz dolu o yuvarlak tatlılarda gözüm kalmıştı, alır mıydı? Sadece belirtiler benziyor diye hamile olamazdım. Ne kokuyordu böyle, Polat'ın kollarından kurtuldum kokuyu takip etmeye başladım. Turşu aman Allah'ım turşu...

"Asla Henna asla yiyemezsin."

"Bir lokma, lahana, salatalık hangisi olursa razıyım..."

Yemezse dünyanın sonu gelecekmiş gibi, iştahla camekânda duran turşu kavanozlarına bakıyordu "Peki eczaneye gidip testi yaptıralım sonuç ne çıkarsa çıksın turşu alacağım söz."

Polat'ın telaşla elimi tutup hızlıca yürümesi yarı yarıya koşmama sebep oluyordu "Biraz yavaşla yangın mı var?"

"Evet küçük hanım şu anda yüreğimde artı beynimde yangın var, baba olma ihtimali olan bir adamın yangını. Sen nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun anlamış değilim."

"Belirtiler uymuyor ve o dediğin yeni bitti." der demez sanki frene basmış gibi durdu, bir süre durakladıktan sonra tekrar harekete geçtik, hız aynı hızdı. Eczaneye girdik ben konuşmadan Polat ne istediğimizi söyledi. Her ihtimale karşı iki adet değişik hamilelik testi aldı, eczacıdan kullanılma şeklini sordu, sorunumuz bu işi nerede yapacağımdı.

Bir pet bardakla temiz gördüğü lokantanın tuvaletine soktu. "Kapıdayım çabuk hallet."

"Ama şeyim yok ki."

"Henna sabrımın sınırlarında dolaşıyorum, yap be kadın suyu aç ne bileyim yapmaya çalış."

***

Beklemek ölüm gibi geliyordu içeriye her seslenişimde Henna'nın gelmiyor sözünü duymaktan bıkmıştım. "Tamam, zorlama eczacı kandan da bakılabileceğini söylemişti, hastaneye gideriz."

"Biraz daha bekleyelim iğneyi görünce bayılırım."

Dakikalar geçmek bilmiyordu, şansımıza lokanta boştu yoksa kadınlar tuvaletinin önünde ki sapık gibi görünecektim. Bir çığlıkla içeri daldım Henna lavabonun önünde duruyordu "Bana turşu alacak mısın?"

"Hâlâ unutmadın mı?" dedim elindeki beyaz çubuğu ifadesiz yüzle burnumun ucuna uzattı "Benim değil bebeğimizin canı istemiş."

Çift çizgiydi, kıpkırmızı iki çizgi. Öteki çubukta aynıydı. hamileydi gerçekten hamileydi, burada tuvalette mi karnına sarılıp sevincimi gösterecektim. Ama önce hastaneye gitmeliydik. "Yürü Henna!"

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Gidince göreceksin." Cevap vermeden yürüdüm, kısa zaman önce bebek ister misin diye soran kadının bu kadar duyarsız olmasından dolayı şaşkındım.

***

Polat önümden yürümüş kapıdan bile çıkmıştı, hiç sevinmemişti. Çocuk isteyip istemediğini sorduğumda isterim diye hevesle cevap veren adam sanki buzdolabı gibiydi. Bu kadar kısa zaman içinde benden çocuk sahibi olmaktan vazgeçmiş olmalıydı. Elim içgüdüsel bir şekilde karnıma gitti "Baban seni istemese de ben istiyorum sakın üzülme."

"Henna yürü yeter artık".

"Kulaklarını kapa bağırmasını duymazsın, şimdiden babana sinir olmanı istemem."

"Kiminle konuşuyorsun sen."

"Hiç kimseyle Polat Bey seni ilgilendiren biriyle konuşmuyorum." Açtığı kapıdan içeri girip oturdum, eğilip kemerimi bağlamaya çalıştı "Ben yaparım zahmet etme." desem de yan gözle bakıp emniyet kemerinin kilidini kapattı. Duyarsız adama bakmayacaktım, bundan sonra tek kelime etmeyecektim.

İki çizgi çıkınca şaşkınlıktan ne yapacağımı bilememiştim, ilk tepkim çığlık atmak olmuştu inanamamıştım. Polat'ın içeri girip çubuklara bakması sanki her an karşılaştığı bir durum gibi umarsızca davranması kalbimi kırmıştı. Sözlerinde samimi olmadığını hissetmenin acısı içimde çığ gibi büyüyordu.

"Neyin var senin bir kadın bebeği olacağını öğrenince nasıl bu kadar tepkisiz kalabilir."

"Ya baba olacağını öğrenen bir erkek nasıl bu kadar umursamaz olabilir." Ben konuşmayacaktım, elimle ağzımı kapatıp başımı cama çevirdim.

Özel hastane yazan yerde durdu daha neyin kanıtını istiyordu bu inmekle inmemek arasında bocalarken kapıyı açtı kolumdan tutup dışarı çıkardı. Son anda iptal edilen randevu bizim şansımız oldu. Polat elinde ki peçeteye sarılı çubukları doktora uzattı, ellerimi titriyordu bunun.

"Doktor Hanım bunlar doğru mudur?"

"Tebrikler eşiniz hamile, ama ultrasonla da bir bakalım bebeğimiz ne durumda. Hemşire hanım hastayı hazırlayın."

Hemşire beni muayene masasına yatırıp üzerimi örttü, karnımı açıp alt kısmına jelimsi bir sıvı sıktı, doktor yanıma oturdu. Elinde ki aleti jelin üzerinde gezdirmeye başladı... "En son âdetiniz ne zamandı."

"Benim bu ay kanamam oldu."

"Bazen kanamalar olur, biz buna yerleşme kanamaları deriz. İşte bebeğimiz burada, yatağına yerleşmiş ölçümünü yapayım kaç aylık olduğu aşağı yukarı ortaya çıkar. Verdiğiniz bilgiye göre beş veya altı haftalık, tebrik ederim şu an için sorun görünmüyor, kanamalar devam ederse gelmeniz gerek, ilk kalp sesini duymak ister misiniz? Heyecanlanmayın tam kalbi şurada, çok minik fazla hareket etmeyin. Kalp atımı normal, boyu iki buçuk milimetre, gebelik kesesi düzgün."

Bir anda bebeğimin kalp atışları odanın içinde yankılandı, sanki deniz altındaki sonar sesleri gibiydi. Minik mucizemi şu an bir şeye benzetemezsem de görebiliyordum, ne

ara olduğunu bilmeden Polat'ın eli elimdeydi sıkıca sarıldım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken Polat'ın öpücüğünü yanağımda hissettim "Çok mutluyum Henna." diye fısıldadı, mucizemin kalp sesleri kulağımda yankılanırken gözlerimi kapadım iyice içime sindirdim. "Bende çok mutluyum Polat."

Doktor sandalyesinden kalktı "Ben sizi yalnız bırakayım şaşkınlığınız geçince neler yapmanız gerek konuşalım."

Yanımızdan ayrılır ayrılmaz Polat'ın dudakları dudaklarımı buldu, sevgi öpücüğünün tadını aldım. "Hayat bana hep sürpriz yapıyor, önce sen ve şimdi de bebek."

"Bebeğimiz için gerçekten mutlu musun?"

"Bir daha asla bu soruyu sorma oğlum duyar üzülür, babası sürpriz gelişinden çok mutlu, hayatıma anlam katacak."

"Kızım ona oğlum dediğini duyunca alınır babası."

Hemşire karnımı silerken gülümsüyordu "Hayatın mucizesi, tebrik ederim üç ay kadar sonra cinsiyetini öğrenebilirsiniz."

"Sağlıklı olsun kız erkek fark etmez." diyen Polat kıyafetlerimi düzelterek sedyeden kalkmama yardım etti. Hatta bununla yetinmedi yere eğilip ayakkabılarımı giydirdi. "Ben giyerdim."

"Giyebileceğini biliyorum sadece yapmak istedim. Hâlâ canın turşu istiyor mu?"

Sevinçle başımı salladım "Ne istersen senindir." diyen Polat'a kocaman gülümsedim. Doktorun masasının önünde ki sandalyelere oturduk, Polat niye elimi bırakmıştı ki kalbim hâlâ çok fazla çarpıyordu.

"Ne yazık ki turşu isteğinizi ben engellemek zorundayım, tansiyonunuz biraz düzensiz geldi. Bu bebeğe heyecan yaptığınızdan dolayı da olabilir ama atlanmaması gereken önemli bir ayrıntı. Tuzlu, tatlı, yağlı, baharatlı, un ağırlıklı yiyecekler yasak."

"İmkânsız."

Sabah çocuksuzdum şimdi karnımda bebeğimin olduğunu öğrenmenin şaşkınlığından hâlâ kurtulabilmiş değildim. Polat da çok düşünceli görünüyordu arabanın içinde ikimizde kendi düşüncelerimize dalmış konuşmuyorduk.

"Henna!"

"Polat!"

"Önce sen." sözünü ikimiz birden söyledik. "Lütfen önce sen." diyerek Polat'ın konuşması için sustum.

"İlk önce bir soru hâlâ turşu istiyor musun?"

"Evet."

"Bir lokma yemene doktor bir şey demez herhalde. Hayatımız hakkında düşünmeliyim ve konuşmalıyız. Tek başına kalmanı istemiyorum."

"Ama işin ne olacak?"

"Masa başı görev isterim amirlerimin anlayış göstereceğinden eminim. Bebek doğunca bakarız."

"Babası olarak doğduktan sonra sana çok daha fazla ihtiyacı olacaktır."

Henna haklıydı ne yapacaktım çocuk büyük sorumluluk gerektiriyordu. Bebek istesem de yeni evlilik hayatıma alışmaya çalışırken, en büyük sorumluluk birden hayatıma dâhil olmuştu. "Ya sen ne diyecektin?"

"Bebeğin ikimize de sürpriz olduğunu biliyorsun, sorumluluklarımız fazlalaşacak diğer çiftler nasıl yapıyorsa biz de bir şekilde üstesinden geliriz." Polat'ın bu kadar düşünceli olması sinirimi bozmaya başlamıştı. "Ve bu gün hayatımıza yeni biri dâhil olmamış gibi geçirelim."

"Bunu nasıl söylersin bir canlıdan söz ediyoruz. Senin ve benim parçam olacak canlıdan."

"Moralin bozuldu, beş karış surat asıyorsun nasıl tepki vermeliyim sence?"

"Benim düşünmem bebeğimizden değil işimin etkisinin ne olacağından dolayı. Her lafıma, sözüme alınmayı bırak.

Sen önceden böyle değildin hamileliğin hormonlarını etkilemesi yüzünden olduğunu düşünmek istiyorum."

Haklıydı, gerçekten çok haklıydı, annem gibi davranıyordum huysuz ve geçimsiz, beğenmediğim huylarını aldığımı düşünmek kalbimi acıtmıştı. "Özür dilerim Polat, gereksiz bir çıkış oldu."

"Bende özür dilerim daha anlayışlı olmalıydım. Güne tekrar başlayalım, bebeğimizi öğrendik ikimizde mutluyuz. İlk önce karnımızı doyuralım sonra dolaşalım."

"Piknik yapalım, hani o Çırağan'da ki parkta"

"Yıldız parkı. Güzel olur.

İkimizde birbirimize gülümsedik, Polat ne istediysem fazlasını aldı, arabanın arkasında duran örtüyü çimenlerin üzerine serdik. Hava güzeldi, dünya güzeldi... Ağaçların arasından sızan güneş ışıklarının verdiği sıcaklığın getirdiği rehavetle esnedim. Polat "Gel biraz uzan." diyerek kucağını gösterdi.

"Uykum yok."

"Senin olmasa da bebeğimizin uykusu gelmiş olmalı."

Polat böyle güzel gülümserken nasıl hayır derdim. Dizlerine yatırdı uzun süre saçlarımı okşadı, günün yorgunluğu mis gibi çiçek kokuları, açık havanın getirdiği bol oksijen uykumu getirdi ne kadar istemesem de gözlerim kendiliğinden kapandı.

***

Minik mucizemiz evlilik hayatımıza düzen getirdi, Polat sabah çıkıyor akşam vaktinde geliyordu. Sabah kahvaltısı ve akşam yemeklerinde birlikteydik. Gün içinde mutlaka telefon ediyor nasıl olduğumu soruyordu. Hele akşam saatlerinde bir şey istiyor musun diye sorması fazlasıyla hoşuma gidiyordu. Kayınvalideme kırgın olsam da Polat gibi güzel huylu bir erkek yetiştirdiği için minnettardım. İşte şimdi gerçekten evli gibi hissediyordum...

Ofisin camından bakmak bile can sıkıntımı geçirmiyordu, göreve giden arkadaşlarımı kıskanır hale gelmiştim.

"Oflama yakında alışırsın."

"Faal görevden pasif göreve geçmek zor oluyor Erdem."

"Kolaylaşacak, uzun görevler almak yerine kısa görevlere gidersin. Sen de her olaya atlıyordun zaten. Bir sen bir de Simay görev manyağıydınız."

Erdem'in getirdiği bir kucak dosyayı alıp masaya bıraktım. Koltuğa oturup birini açtı "Şansa bak senin dava dosyası, herifler hâlâ kaşınıyorlar."

"O onun adamı, bu bunun adamı temizle temizle bitmiyorlar."

"Herifler organize olmuşlar, mısır patlağı gibiler para bende güç bende diyerek yaşıyorlar elde etmedikleri adam kalmamış."

"Dünya paranın verdiği güçle dönüyor varsa kral sensin yoksa aç olduğun için ekmek çalsan hapis cezası alırsın. Bunlar gibiler adam öldürseler bile bir yolunu bulup temize çıkıyorlar."

"Neyse bizim görevimiz yakalayıp teslim etmek, söyle bakalım taze baba durumlar nasıl? Kaç aylık oldu."

"Sekiz haftalık... Çok anlamış değilim zor günler geçiriyor, her sabah midesi tersine dönmüş bir şekilde uyanıyor onun kusmaları beni çok üzüyor."

"Anne olmak kolay değil, benim hanımda ilk çocuğumuzda kusardı, ikincide hiç sorunu olmadan doğum yaptı. Baştan olur sonra geçecek."

"Fazlasıyla uyuyor, halsiz ve devamlı başı ağrıyor."

"Doktora gidin."

"İş çıkışı gideceğiz hiç iyi görünmüyor."

18. BÖLÜM

Polat'ı bekliyordum, yine kanamam olmuştu. Bebeğimi kaybedebileceğimin ihtimali beni üzüyor baş ağrılarımın artmasına neden oluyordu. Zarar veririm düşüncesiyle ilaç alamıyordum. Başımı koltuğa yasladım hiçbir olayım mutlu olmayacak mıydı? Böyle giderse Polat benden kesin bıkardı. Aynı yatağın içinde birbirimize dokunmadan yaşıyorduk, neredeyse tüm ev işlerini Polat yapar olmuştu. Utanıyordum, sıkılıyordum bu da daha fazla gerilmeme neden oluyordu. Milyonlarca kadın hamile kalıyor doğuruyordu, dünyanın en doğal olayının bende bu kadar zor geçmesinden yakında delirecektim. Karnım henüz belli bile değildi elimi koydum "Bebeğim ne olur üzme anneni, baban senin için çok sevdiği mesleğinden vazgeçti. Bana bir şey söylemese de göreve gitmek istediğini biliyorum, biz iyi olalım ki baba mutlu olsun."

Gelme saati yaklaşmıştı, çantamı alarak kapıya çıktım sanki yer ayağımın altından kayıyor gibiydi. Hemen bahçedeki koltuğa oturdum yüzümün sağ tarafı uyuşmuştu Allah'ım ne oluyordu bana. Ani bulantıyla içtiğim meyve suyunu çıkarttım.

"Henna iyi misin?"

"Polat çok kötüyüm yüzümün sağ tarafını hissetmiyorum."

"Allah'ım çıldıracağım! Hamilelikte böyle şeyler olur mu?"

Polat benden beter panik olmuştu, başıma giren şiddetli ağrıya aldırmadan koluna tutunarak ayağa kalktım. Gözlerimin önünde kara benekler uçuşuyordu "Üzgünüm iyi değilim."

"Ambulans çağıracağım. Ama ambulans gelene kadar ben kafayı üşütürüm."

Beni kucağına aldığında itiraz edecek halim yoktu. Arabaya yerleşir yerleşmez son hızla yola çıktık, midem yine çalkalanıyordu yan tarafta olan mendil kutusuna zor uzandım. Kornaya basıyor, araçları yol vermeleri için uyarıyordu. En sonunda durdurulduk, Polat hırsla arabadan indi önümüzde bizi durduran araçtan inen iki adamla kısa süreli tartışma yaşadı, gözlerimi zor açar hale gelmiştim. Tekrar bindi bu sefer daha hızlı gidiyorduk öndeki araç bize yol açıyordu.

"Henna az daha dayan arkadaşlar polis, hastaneye haber verdiler."

Halsizce başımı salladım gözlerimi kapadım, baş ağrım hafiflemişti elimi yüzüme götürdüm his vardı. "Geçti uyuşma yok."

"Geçse de kalsa da doktor görmeli, hâlâ çok kötü görünüyorsun."

"Çok iyi moral veriyorsun."

"Moral vermeye değil iyi olduğunu bilmeme ihtiyacım var."

Hastaneye geldik önümüzden giden arabadakiler içeri koşturdular geri çıktıklarında yanlarında sedyeyi süren görevli vardı. Tekrar Polat'ın kucağındaydım sedyeye yatırdı "Beni bırakma."

"Bırakmayacağım." Elimi tutarak sedyenin yanında yürümeye başladı. O benim gücümdü, kuvvetimdi.

"Doktorumuz şimdi gelecek."

"Yoldan haber verdik niye burada değil?"

Polat'ın sesi yüksekti elini sıktım "Lütfen sakin ol." derken doktor içeri girdi. Sedyeden muayene masasına geçmem, doktorun soruları, kontrolü yüzünden iyice sersemlemiştim.

"Bahsettiğiniz denge bozukluğu, aşırı baş ağrısı ve yüzde uyuşma hamilelik belirtileri değil. Biraz kanamanız olmuş ama dediğim gibi yerleşme kanamaları bu ay geçecektir."

"Bebeğim."

"Bebeğinizin durumu şu an iyi, normal seyrinde devam ediyor. Diğer belirtiler için doktor arkadaşlarımla konuşup size geri döneceğim."

"Ne zaman?"

"Telaşlanmayın Polat Bey, şimdi konuşacağım. Bugün hastanede kalın, hemşire hanım sizi yönlendirsin yatışınızı yapsınlar."

***

İşlemleri bitirip, Henna'yı odaya çıkardım yatağın içinde nasıl çaresiz görünüyordu. Ne benim ne de onun ailesi hiç kimsemiz yoktu, birisinden birisi yanımızda olamaz mıydı? "Sen biraz uyumaya çalış ben hemen geleceğim."

"Geç kalır mısın?"

"Hemen geleceğim istediğin bir şey var mı?"

"Gel yeter."

Sesi ürkek kuş gibiydi yuvasından düşmüş korkuyla çevresine bakınan kuşlar gibi. Dayanamadım yanına gidip sarıldım, kuvvetime ihtiyacı varmış gibi kollarını sıkıca bedenime doladı. "Seni çok üzüyorum, özür dilerim."

"Henna bir daha özür dilemeni istemiyorum, hastalığın özrü mü olur?"

Odadan nasıl çıkacağımı bilemedim, doktor açıklama yapmalı Henna'nın niye bu kadar kötü olduğuna bir açıklama getirmeliydi.

Hemşirelere sorarak doktorun bulunduğu odaya gittim kapıda engellendim "Giremezsiniz toplantıdalar."

"Doktor Yıldız Hanıma, Henna isimli hastasının eşinin geldiğini bildirin."

"Lütfen bekleyin şu an müsait değil."

"Ya içeri bildirirsiniz ya da ben kendim girerim seçim sizin."

Kadın yüzümün ifadesinden dediğimi yapacağımı anlamış olmalı ki hemen kapıyı tıklatıp içeri girdi. "Buyurun sizi bekliyorlar."

İçeri girdiğimde Doktor Yıldız Hanımın yanında üç kişi daha vardı.

"Polat Bey, ben de şimdi size açıklama yapmak için gelecektim. Lütfen oturun eşinizin durumunu arkadaşlarımla konuşuyorduk. Benim açımdan bir sorun yok hamilelik doğal ilerliyor. Hastamızın diğer şikâyetlerini anlattım durumuna uygun olarak muayene edilip testler yapılacak."

"Hemen başlansa da, neyi olduğunu anlasak..."

"Gerekli birimlere haber verdim, şu an kanı alınıyor olmalı. Sonuçlar çıkınca tedaviye başlarız. Birlikte gidelim."

Odaya geldiğimde Henna'nın yatağın içinde top gibi olduğunu görmek içimi fenalaştırdı. Hemşire "Hastamız kanının alınmasını istemiyor."

"İğneden korkuyor, bize az izin verin." Yanına gidip kollarımın arasına aldım çocuk gibi yüzünü göğsüme gömdü. "Henna neyin olduğunu bulmak için kanına ihtiyaçları var, hadi güzelim biraz gayret."

Yüzünü göğsümden kaldırmadan kolunu uzattı, iğne damarına girerken kasıldı başından öptüm biraz daha kendini kasarsa hiç kan alamayacaklardı. "Bitti mi?"

"Çoktan bitti ben de uyudun sandım." Hemşire iğneyi çeker çekmez yatağa geri yatırdım, Doktor Yıldız'la birlikte gelen diğer doktorlar sırayla soru sordular.

"Baş ağrılarınız ne süreden beri var?"

"Çok uzun süredir ama ilk kez bu kadar sık oldu."

"Yüzde uyuşma."

"Bugün, bir kez daha olmuştu hemen geçmişti. Son iki haftadır dengemi sağlamakta zorluk çekiyorum hamilelikten olmalı."

"Tahlil sonuçlarından sonra kesin bir bilgi edinebiliriz."

Doktorun biri gidiyor diğeri geliyordu, Henna iyice yorulmaya başlayınca dinlenmesi için izin vermelerini istedim.

"İki doktorumuz daha kaldı."

"Biraz dinlensin yemek yemeli ve uyumalı."

İçeri genç bir doktor girdi Henna'ya şöyle bir baktı "Hastamız çok halsiz görünüyor dinlenmeli. Yarın sabahtan muayene ederim."

Oda bir anda boşaldı getirilen yemeği zar zor yedi. Sesim çıkmıyordu, korkuyordum.

"Sen yemek yemedin mi?" sorusu ile daldığım düşüncelerden sıyrıldım.

"Refakatçi yemeği duruyor birazdan yerim, istediğin bir şeyler varsa kafeteryadan alayım."

"Git biraz dolaş nasılsa uyuyacağım."

"Günlerce bir odanın içinde suçluyu yakalamak için beklemiş insanım. Sıkıntım senin neyin olduğunu söylememeleri..."

"Yarın öğreneceğiz bence hamilelikten, bebeğimiz iyi olsun ben her şeye razıyım."

Henna elini karnına koymuştu yanına gidip elimi elinin üzerine koydum "Bebeğimiz iyi olacak annesini üzmeyecek."

"Yanıma yatıp bana sarılır mısın?"

Nasıl utangaçtı sanki bana değil yabancı bir erkeğe söylermiş gibi gözlerime bakmıyordu. "Biraz öteye git bakalım."

Yatağın korumasını indirdim, kolumu başının altına uzattım hemen sarıldı "Sakın korkma olur mu? İyi olacaksın."

"Korkmuyorum, sen yanımda olduğun sürece korkmayacağım."

Henna çok geçmeden uyudu, gözaltları mosmor olmuştu, uykusunda inleyince telaşlandım. Elini alnına götürdü uykusunda bile başı ağrıyor olmalıydı yavaşça alnını ovmaya başladım. Hamile olmasaydı verecekleri ağrı kesicilerle biraz olsun sancısı geçerdi. Sabahı sabah ettim, dinlenmesi için elimden geleni yaptığım halde uyandığında çok yorgun görünüyordu.

***

Bir günlüğüne yattığımız hastane odasında bir haftamızı doldurmuştuk, ne olduğunu bulamıyorlardı. Hem ben hem de Henna artık yorulmuştuk tek tesellimiz bebeğimizin sağlıklı olduğunu duymak oluyordu. Bu gün sabrımın sonundaydım kapıyı bile çalmadan Doktor Yıldız'ın odasına girdim.

"Başka hastaneye yönlendirin, bıktık artık karım daha da hasta oldu."

"Polat Bey, lütfen oturun. Beyin cerrahı ve KBB uzmanımız sizinle görüşecekler."

Kadının yüzündeki ifade çok ciddiydi bir anda kalbimin ağrıdığını hissettim.

"İyi misiniz Polat Bey?"

"Beni sormayı bırakın eşimin durumu hakkında bilgi verin."

Kadın sıkıntılıydı ne olduğunu söyleyip söylememek arasında bocalıyor gibiydi. Odaya iki doktor girince rahatlamış gibi nefesini bıraktı.

"Beyin cerrahımız Lütfü Bey ve Uzmanımız Sevim Hanım."

"Lütfen söyleyin karımın neyi var?"

Doktor Lütfü elindeki sonuçlara tekrar göz gezdirdi "İlk önce sakin olmanızı istiyorum, sizin paniğiniz hastamızı çok daha kötü yapar. Sağ kulak arkasında kist çok tehlikeli bir noktada, tam sinirlerin üzerine yerleşmiş. Baş ağrıları, denge bozuklukları ve yüzde uyuşma hep kistin sebep olduğu bulgular. Oldukça ilerlemiş durumda hemen ameliyat olmalı yoksa hastamızı kaybedebiliriz"

"Aman Allah'ım ya bebek."

"Ne yazık ki annenin sağlığı için..."

"Elinizde ki sonuçlara yeniden bakın. Mutlaka başka bir çaresi vardır."

"Eşiniz hemen ameliyat olmazsa yedi-sekiz ay daha yaşar ya da tekerlekli sandalyeye mahkûm olur."

"Ameliyat olursa iyileşecek mi?"

"Onun bile garantisini veremem."

"Başka uzmanlar görmeli."

"Birçok arkadaşla konu hakkında konuştuk, çıkan sonuç bu. Tehlikeli bir operasyon tek başına karar verilmeyecek kadar hayati. Yapılması çok zor..."

Ayağa kalktım doktorlar bir anda kanlı bıçaklı düşmanım olmuşlardı, ellerimi cebime soktum aniden delirip üzerlerine saldırabilirdim. Nasıl gencecik bir kadının hayatını kurtarmaktan aciz olurlardı.

"Sizler ne işe yarıyorsunuz?"

"Yapamayız demedim... Tabii ki biz elimizden geleni yapacağız. Hatta konuşmadığımız doktorlarla da bağlantıya geçip en iyi sonucu almak için uğraşacağız."

Doktorların ne suçu vardı da onlara sinirleniyordum... Diğer iki doktor odadan çıktı Henna'ya durumu nasıl açıklayacaktım.

"Polat Bey bu dediklerim aramızda kalacak."

Kadın ellerini ovuşturuyordu, söyleyeceği neydi ki gizli kalmasını ısrarla söylüyordu "Nedir Yıldız Hanım? Açık konuşun."

"Aklınıza kötü bir şey gelmesin, doktorlarımıza güvenirim. Aynı hastalık yani kulak arkasında sinirlerin üzerinde oluşan kist benim halamda vardı, on beş sene önce uzun süren araştırmalar sonucu aynı bulgularla hastalığı kesinleşti. Sizin şansınız bilimin gelişmesi."

"Ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Halam ameliyat için yurt dışına gitti, ilk gittiği hastanedeki doktor durumunun çok tehlikeli olduğunu söyleyerek başka bir doktoru ve hastaneyi tavsiye etti. Benimki sadece bir öneridir kabul edip etmemek size kalmış"

"Eşim iyileşsin neresi olursa olsun..."

"İngiltere'de ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur. Gebelik hastalığını tetiklemiş hızla seyrediyor. Bir gün bile çok önemli, eğer bebeği alırsak." deyince elimi kaldırdım, hemen sustu.

"Nasıl bağlantıya geçebilirim, hemen ameliyata alabilirler mi?" Koltuğa tekrar oturdum başım bana ağır geliyordu kollarımı dizlerime dayayıp iki elimle başımı destekledim.

"Doktorun ve hastanenin ismi bu kartta yazıyor. Karar verdiğiniz anda bağlantıya geçer siz gitmeden sonuçlarınızın, dosyanızın gönderilmesi için yardımcı olurum."

"Eşimle konuşmam gerek ama nasıl yapacağımı bilemiyorum?"

"Yanınızda gelmemi ister misiniz?"

***

Doktor Yıldız, Henna'ya hastalığının ciddiyetini açıklarken elinden tutmaktan başka hiçbir yardımım olmuyordu.

"Ölecek miyim?"

"Riskli bir ameliyat bebek alınırsa..."

"Asla olmaz, Polat bebeğimizi alamazlar bir şeyler söyle."

"Senin hayatın kurtulacaksa..." dediğimde Henna elimi bıraktı, yataktan kalkıp terliklerini giydi. Ben yatakta otururken o karşımda ayaktaydı "Yıldız Hanım dediklerinizi çok iyi anladım. Eşimle biraz yalnız kalmak istiyorum."

Doktor çıkar çıkmaz elimi alıp karnına koydu "Allah can verdi, kalp atışlarını duyduğumuz yavrumuza kıyabilecek misin?"

"Senin hayatın şu an daha önemli."

"Hayır Polat! Benim canım kadar, karnımda ki bu canda önemli."

"Nasıl bir insansın anlamıyorum, ufacık şeyleri problem haline getirirken ölebileceğin söyleniyor ve sen sanki başka birini konuşuyormuşuz gibi tepkisizsin."

"Allah'ın verdiği canı Allah alır, kaderimde bu yaşımda ölmek varsa elimden ne gelebilir. Ama kocaman bir ama diyorum. Şu oturduğun yatakta bin bir düşünce aklımdan geçti en kötü senaryoları yazdım, oynadım. Bu kadar uzun süren tahliller oradan oraya götürülmem kötü bir sonuç çıkacağının göstergesiydi. Asla ölmeyeceğim, bebeğim benim yaşama nedenim. Allah bana dolaylı yoldan haber verdi. Hastasın çocuğuna tutunursan yaşayacaksın benim anladığım bu. Sende inan Polat, yavrumuz doğana kadar hiçbir yerime bıçak değmeyecek. Benim kararım bu."

***

Uzun bir süreçti ne yapacağımı bilemez haldeydim. Doktor Yıldız'ın önerdiği hastaneyi doktoru araştırmış bu tür ameliyatlarda yüzde doksan başarılı olduğunu okumuştum. Sadece o doktoru değil bu alanda kim var kim yoksa incelemiş hiçbir doktoru atlamamıştım. En iyisi İngiltere'ye gitmek olacaktı. Olacaktı da nasıl?

Kerem tüm süreç boyunca yanımdaydı. "Ne düşünüp duruyorsun?"

"Neyi düşünmüyorum ki, ilk düşündüğüm karım. Ya ona bir şey olursa..."

"Böyle düşünme, inan Henna senden daha metanetli, hasta olan o ve neşesinden bir şey kaybetmiş değil."

"İnanıyor musun? İçi kan ağlarken mutluluk oyunu oynuyor."

"Oyun veya değil moralini yüksek tutmaya çalışıyor, hastalıklarda en önemli duygu moraldir. Pasaportlarınız, vizeler hazır mı?"

"Hazır, amirle konuşup izin isteyeceğim. Raporları faksladım doktor en yakın zamanda orada olmamız gerektiğini söyledi."

"Polat paraya ihtiyacın olacak."

"Şimdilik yok sağ ol dostum."

Bir işimde rast gitmez miydi Kerem'i yolcu ettikten sonra uzun süre hastanenin kafeteryasında oturdum. Para lanet olası para nereden bulacaktım, arkadaşımın teklifi güzeldi de, ya sonrası onca parayı nasıl geri öderdim. Uçak bilet parası bile dünya kadar tutuyordu. Bir günlük olay değildi aylar sürecek zorlu bir süreç vardı önümüzde. Hangisine üzüleceğimi şaşırmıştım.

En akıllı seçim evi satmaktı bunu Henna'ya nasıl açıklardım. Satacağımı duyunca daha çok üzülecekti. Hazırlanmamız gerekiyordu odaya çıktım Henna çoktan toplanmış yatağın üzerine oturmuş beni bekliyordu. "Boşuna yorulmuşsun ben toplardım."

"Sakat değilim Polat elim ayağım tutuyor hem bu gün çok iyiyim."

Nasıl olurdu lanet olası kist en tehlikeli bölgeye nasıl yerleşirdi. İki uzun adımda yanına gidip sarıldım başını göğsü-

me yasladım. "Seni kaybedebileceğimi düşünmek yüreğimi kanatıyor, çok gençsin."

Başını göğsümden kaldırıp ellerini göğsüme dayayarak itti "Ölmeye hiç niyetim yok, benden bu kadar çabuk kurtulamazsın."

Tekrar kollarımın arasına çektim "Ölme sakın öleyim deme! Zorla hayatıma girdin zorla da yaşama tutun."

Bu sefer uysallıkla belime sarıldı "Bebeğim için, senin için sevgilim tutunacağım asla pes etmeyeceğim."

Sevgilim ne güzel sözdü Henna'nın ağzından sanki dua gibi çıkmış yüreğime merhem olmuştu.

"Yüreğime öyle bir yerleşin ki çöl güzeli sensiz hayat düşünemiyorum."

***

Polat kolay kolay sevgi sözcükleri söyleyebilen bir adam değildi. Hastalığımın öncesinde ve sonrasında yaptıkları, davranışları öyle güzeldi ki beni sevdiğinden zerre kadar kuşkum yoktu. Geceleri başımda nöbet tutuyor bir dediğimi iki etmiyordu. Günlük temizliğimi hemşirelere, hastabakıcılara bırakmıyor kendi elleriyle yapıyordu. Polat gibi bir erkek, sevmediği kadına sevecen davranışlarda bulunmazdı.

"Seni seviyorum Polat, ne zaman sevmeye başladığımı sorsan asla söyleyemem. Sanki hep seviyormuşum gibi geliyor." O sevdiğini dillendirmekte zorluk çekse de ben söyleyecektim. Zamanım olmayabilirdi...

"İyi ol Henna, iyi ol ki nefessiz kalmayayım. Sana bir şey olabileceğinin düşüncesi nefesimi kesiyor sanki soluduğum hava yeterli gelmiyor."

***

Eve gelir gelmez yatağa yatmasını sağladım uzun süre kalacağımızdan bavullarımızın özenle hazırlanması gerekiyor-

du. Ne isterse bavula koydum, iş yerime gidip uzun süre gelmeyeceğimi söyleyip izin almam gerekiyordu. Maaşım özel izinden dolayı kesilecekti Tanrım ben nasıl masrafların altından kalkacaktım. Henna'nın yanına Ercan'ı çağırdım, her hangi ters bir durumda hemen aramasını tembih ettim. Çabuk gidip gelmeliydim, iki canım bir aradaydı yanlarında değilken onlara bir şey olabileceği düşüncesi beni çok korkutuyordu.

"Amirim süresiz izin istiyorum, eşimin durumunu bildirmiştim."

"Türkiye'de ameliyat olmuyor mu Polat?"

"Olur amirim ama eşimle çocuğumun hayatını riske atamam. Ya o masadan kalkamazsa yurt dışına götüremediğim için ölene dek pişman olurum. Pişmanlığı bırakın ölürüm amirim."

"Üzüntünü anlıyorum haklısın, kim bilerek bir hayatı riske atar ki. Yurt dışı çok pahalıdır."

"Biliyorum amirim."

"Ne yapacaksın Polat? Özel izin olunca maaş verilmez. Bir iki ay olsa sorun etmezler ama sen çok uzun aylar boyunca yurt dışında kalacağını söylüyorsun."

"Gerekirse istifa edebilirim."

"Of Polat! Sakın böyle bir hata yapma versen de kabul etmem. Sen yola çık dilekçeni üst birimlere bildirerek anlayışı olmalarını rica edeceğim. Belki tam olmasa da yarım maaş ödeme alabilirsin."

"Gerek yok amirim benim yüzümden zor duruma düşmenizi istemem."

Amirim "İyi haberlerini ve dönüşünü bekliyoruz." dedi ve elinde ki zarfı uzattı "Bu nedir?" Maaşımızı bankadan kartımızla alırdık.

"Arkadaşların senin için gidiş hediyesi, nasıl bir isim koyacağımı da bilemedim. Anla işte masraflarına ufacık bir katkı."

"Kabul edemem amirim."

"Alacaksın Polat, içimizden hangimizin başına böyle bir olay gelse yardım toplanırdı. Evlilikler, doğum günleri, bebek olunca bir kez bile para vermem demedin. Şimdi bu zarfı itiraz etmeden alıyorsun. Kuvvetli ol, henüz yavrunun yüzünü görmesen de babasın, annesine iyi bak ki yavrunu da karını da sağlıkla ülkemize geri getir."

"İnşallah amirim." dedim ve kalkıp sarıldım "Şimdi ağla oğlum içini iyice boşalt sonra tek gözyaşı dökme. Güçlü görün karına destek ol."

Ağladığımın bile farkında değildim, amirimin baba şefkatiyle kucaklamasıyla gözyaşlarımı tutamamıştım. Belki böylesi çok daha iyiydi günlerin getirdiği üzüntü, stres giderdi. Amirimin sırtımı sıvazlayıp gözyaşlarım dinene kadar sarılması biraz içimi rahatlatmıştı.

Gözlerimi silip veda için odadan çıktım. Tüm görev arkadaşlarım bekliyordu hepsine sarıldım iyi dileklere vedalaştım. Hepsi eşim için bebeğim için dua ederek veda etti.

***

Yolda gördüğüm çiçekçiden kocaman bir demet gül aldım, kitapçıdan ülkesini anlatan resimli bir kitap ve bebeğimizin doğumdan itibaren hatıralarını oluşturacak defterini, çocuk kıyafetleri satan mağazadan minik bir tulum, patik, birde pelüş ayı alarak eve geri döndüm. Yavrum belki bu aldıklarımı hiç giyemeyecek, belki de bu ayıya sarılıp hiç uyuyamayacaktı. Eve girmeye henüz hazır değildim içimdeki tüm zehri denize bakarak boşalttım. Derin bir nefes aldım işte şimdi savaşmaya hazırdım.

Eve girdiğimde Henna uyuyordu, aldıklarımın hepsini yanına koydum koltuğa oturarak uyanmasını bekledim. Gözlerini açtığında ilk gördüğü kocaman gül demeti oldu, kalkmadan sarıldı göğsüne bastırdı yanındaki tulumla patikleri görünce ellerini yüzüne kapadı. Ölebileceği ihtimalini ilk

duyduğu anda bile bir damla gözyaşı dökmeyen Henna hıçkırarak ağlıyordu. Oda benim gibi içinde ki zehri akıtmalıydı, bir süre sessizce durdum sonra yanına gidip kollarıma aldım "Ağla Henna bu son ağlama olsun. İçindeki zehri akıt, akıt ki bundan sonra olacakları sevgiyle karşılayıp güç topla."

Hıçkırıkları dindi, bebeğimizin ilk oyuncağı olan ayıyı karnının üzerine koydu "Bak baban sana ne almış kara gözlü bembeyaz sevimli mi sevimli bir ayı. Oynaman için seni bekliyor yavrum."

Uzun süre birbirimize sarılmış halde yattık, harekete geçme zamanımız gelmişti. Arkadaşlarımın verdiği zarfın içinde ki parayı komodinin üzerine koydum.

"Maaşını mı verdiler."

"Masraflarımız için minik bir katkı."

"Polat tedavi masrafım çok fazla olacaktır, kraliçenin verdiği paranın bir miktarı duruyor. Bir de bu var." deyip elinde ki banka kartını bana uzattı.

"Nedir bu?"

"Abim giderken bırakmış, babamlardan gizli ailenin para yatıracağını yazan bir not vardı. Şimdiye kadar hiç gidip bakmadım."

"Asla kabul edemem."

"Neden kabul etmiyorsun, bu benim kardeşlerimin hediyesi. Sen etmesen de ben kullanmak istiyorum zamanı geldi."

"Şimdiye kadar neden kullanmadın."

"Kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyordum bir de annemle babamın tavırlarından dolayı el sürmek istemedim."

"Kendi ağzınla söyledin, onların parasına ihtiyacımız yok."

"Kürk, pırlanta veya gezi olsaydı bir kuruşlarını istemezdim ama bu sağlık için. Lütfen Polat karşı çıkma. Elimiz bollaştığı anda öderiz, ben gidemeyeceğime göre sen içinde ne

kadar para var öğrenebilirsen yola bir derdimiz azalmış olarak çıkarız. Hadi beni kırma sevgilim."

Elime yılan verilmiş gibi hissediyordum. Şu an böyle bir durumdayken nasıl Henna'ya karşı çıkabilirdim.

Kartın üzerinde yazan bankaya gittim içeri bile girmeden ATM'den Henna'nın kartla birlikte elime tutuşturduğu kâğıtta ki şifreyi girdim.

Boşuna kendimi kahrediyordum bakiye kocaman bir sıfırdı.

***

Eve geri döndüm Henna'ya nasıl bir açıklama yapacaktım. Beni görünce uzandığı koltuktan doğrulup ayağa kalktı. Ne kadar güzel bir kadındı, lanet olası kistin verdiği acılar bile güzelliğine gölge düşüremiyordu. Önceden birlikte olduğum kadınken şimdi vücudumun uzantısı gibi olmuştu. Onun canı yandığında benimde canım yanıyordu...

"Ne kadar para toplanmış."

Beline sarılıp yüzüne düşen saçlarını omuzlarından geri attım. Paranın miktarını öğrenmek için umutla yüzüme bakıyordu. Nasıl hiç para yok deyip üzülmesine neden olabilirdim "Çok fazla Henna, çok fazla tüm masrafımıza yeterde artar bile."

Kollarımdan uzaklaştı, gözlerinin içi gülüyordu, o koca gözlerinin içinde kaybolabilirdim. Bir daha kimseyi sevmeyeceğim diye düşünürken kader yine bana oyununu oynamış bir kadına bağlamıştı, öyle bir bağlama ki düğümleri asla çözülmez şekildeydi. *Büyük konuştun, bir daha asla sevmem dedin kalbine öyle bir aşk yerleştireceğim ki yanacaksın, kavrulacaksın.* Eğer yaratıcının sesini duyabilseydim kesin bunları derdi. Duymasam da kalbimde hissediyordum, Allah'ım bu aşkı sen yolladın ne olur yarıda bırakma, yardım et bu aciz kuluna. İçimden bir sürü yakarışla rabbime seslendim

"Oh şimdi rahatladım birde omuzlarına parasızlık derdini yükleyemezdim. Senden bir ricam daha var. Bunu çerçeve içine aldırmanı istiyorum ya da kulp ilave ettirirsen çok sevineceğim."

Avucunda ki paraya anlam verememiştim "Bir liraya neden kulp istiyorsun?"

"Bu senin bana verdiğin mehir."

***

Polat'ın yüz ifadesinin şekilden şekle girmesi hem hoşuma gitmiş hem de üzülmüştüm. Şu an olsaydı elimde ki 1 liradan çok fazlasını vereceğinden adım gibi emindim "Sana hiç gücenmedim, bu lirayı uğur kolyem olarak boynumda taşımak istiyorum."

***

Nikâhta verdiğim paraydı. Of nasıl utanmıştım bir lirayla şu an simit bile zor alınıyordu. "O zamanlar çok fazla kızmıştım."

"Haklıydın."

Henna'ya sarıldım, sadece sarıldım yüreğime sokmak ister gibi, Allah'ın verdiği canımdan can katmak ister gibi sarıldım.

"Hadi surat asıp durma bir an önce yaptır, boynumda taşımak istiyorum."

Bir günde ikinci kez evin dışındaydım, Ercan bahçedeki koltukta öylece oturuyordu. "Ablanın yanında biraz daha kal olur mu?"

"Olur abi, sen merak etme, ben ablama iyi bakarım. Ne zaman yolculuk?"

"Bu gece gidiyoruz, sakın spordan vazgeçme, yediklerine dikkat et."

Ercan kilo verdikçe güveni yerine gelmiş arkadaş edinmeye başlamıştı. Dış görünüşle insanların yargılanması yanlıştı ama birçok kişi karşısındakinin ne kadar acı çekeceğini düşünmeden bu hatayı yapıyordu. "Çok mu kalacaksınız abi."

"Oldukça uzun bir süre."

"Ablam iyileşecek mi?"

"Allah yardım edecektir, derdi veren Allah dermanını da verir." Umut etmek. Tek tesellim buydu.

"Amin abi geri geldiğinizde ben burada olacağım eve göz kulak olurum"

Sitenin kapısından çıkarken evi aldığım adamı gördüm "Haluk Bey sizinle biraz konuşsak."

"Bende size gelmeyi düşünüyordum, bir kahvenizi içerim."

"Dışarı çıkalım eşim biraz rahatsız."

"Görüşmem var burada konuşsak." deyince arabadan aşağı indim, sitenin içinde ki kafeteryanın bahçesine girip oturduk. "Sorun nedir Polat Bey?"

"Evi satmak istiyorum."

"Evden memnun kalmadınız mı?"

"Acilen paraya ihtiyacım var."

"Sorun değil site çok ilgi çekiyor birkaç ay içinde satılacaktır."

"Paraya hemen ihtiyacım var. Hatta bugün..."

"Nasıl olur, bu kadar çabuk satılması mümkün değil."

"Eşim çok hasta tedavi için yurt dışına gitmemiz gerek."

"Çok üzüldüm birkaç saat sonra telefonlaşalım yardımcı olmaya çalışacağım."

Adam ayağa kalkıp yürüdü, yanına gelen başka bir adamla konuşurken kahkahayla güldü. Dünya diğer insanlar için dönüyor ateş sadece düştüğü yüreği yakıyordu.

Bir işim daha kalmıştı "Erdem müsait misin?"

Buluşma teklifimi kabul edince emniyetin yakınında olan parka gittim, bekliyordu. Beni görünce ayağa kalktı "Ne oldu Polat?"

Akademiyi birlikte bitirmiştik senelerdir süren dostluğumuzun verdiği samimiyetle tüm gerçeği ona açıklayabilirdim.

"Evi satıyorum."

"Yapma be yıllarca kredi ödedin."

"Boş ver, senden isteğim ev satılınca birkaç koli tutacak olan özel eşyalarımızı toplatıp herhangi bir depoya kaldırman."

"Orası sorun değil benim çatı katım bom boş, bir odasına koyarım. Ya sonrası Polat."

"Henna ile bebeğim kurtulsunlar da sonrasına bakarız."

"Evin satılacağından eşinin haberi var mı?"

"Yok asla da olmayacak."

"Harcayacağın parayı nasıl açıklayacaksın."

"Bahane hazır ailesinin yolladığı parayı kullandığımızı düşünecek."

Bu gün ne olduysa anlattım, Henna'nın verdiği banka kartının boş çıktığını hayal kırıklığına uğramasın diye içinde çok para olduğunu söylediğimi.

"Ne karaktersizlermiş neredeyse kıçlarını dolarla siliyorlar para babaları."

"Olmadığı çok daha iyi, onlar gibi insanların parasını kullanmak bana ağır gelecekti. Bu gece bizi havaalanına götürürsen çok memnun olurum. Arabamın anahtarını sana bırakacağım satarsın."

"Yapma be dostum sen arabanı çok seversin."

"Sevdiklerimin sırası çoktan değişti zaten uzun süre kullanamayacağım parasına ihtiyacım var. İşlemleri bir şekilde halledersin."

"Orası sorun değil enişte**min ikinci el araba satan galerisi** var. Hemen halledebiliriz."

"Henna şüphelenmemeli."

"Nereden anlayacak, gece sizi bırakırım."

Bu iş hemen olmalıydı bilet paralarını ödeyince cebimde kuruşum kalmamıştı, arkadaşların topladığı paraya şu an için dokunmak istemiyordum. Araç devrini beklerken Henna'nın isteğini yapmak için kuyumculardan birine girdim. Süre istediler olmadığını söyleyince yapmak istemeseler de durumumu açıklayınca kısa sürede halloldu. Bir liralık Mehir, kolye haline getirilmiş halde avuçlarımdaydı. Erdem hikâyesini merak edince anlattım serseri kahkahayla güldü. "Güldüğüme bakma karımın istediği mehiri duysan dudağın uçuklar. Kilosu kadar altın istedi o zamanlar oldukça tombuldu bende çok âşıktım olur dediğim anda annemin karın boşluğuma dirsek vuruşunun acısını hâlâ unutamam. Henna az istemiş."

"Mehir'in miktarını ben belirledim o zamanlar öfkeliydim. Şimdi canımı istese veririm."

"Baştan istemedin ama şimdi sevmişsin."

Sevmek neydi, ölebileceği ihtimalinden dehşete düşmek sevmek miydi, canını onun yerine vermek istemek sevmek miydi?

***

Araba satışı olmuştu, parayı banka hesabıma geçirdiler. Biraz daha rahatlamıştım, evin satışı bu kadar kolay olmayacaktı. Erdem'i bilgilendirdim adını Haluk Beye verdim. Banka hesap numaramı yazdım. Satıldığı anda para hesabıma geçecekti. İstanbul'la işim bitmişti...

Gece Erdem geldi arabaya binerken evin anahtarını eline verdim, Henna kendi elleriyle kilitlediği evimizin anahtarını Erdem'e verdiğimi görmüştü.

"Arada bir gelir evi havalandırır diye verdim."

"Haklısın canım bir şey demedim zaten hem mutfak camının önünde duran çiçeğimin de sulanması gerek unutmayın olur mu?"

"Unutmam hatta alır bizim eve götürürüm, benim hanım çiçekleri çok sever siz bebeğinizle geri dönünce veririz."

***

"İnşallah Erdem Bey..." Dönüp dönemeyeceğimi bilemiyordum, arabaya binmeden önce evime son kez baktım. Bebeğim evimizde çok rahat ederdi, sıkıldığında onu bahçeye çıkarırdım, belki babası küçük bir salıncak alırdı. Oğlum veya kızımı bir an bahçede emeklerken hayal ettim. Polat'ın elinin sıcaklığını sırtımda hissedince akmaya çalışan gözyaşlarımı engelledim ağlamayacaktım. Bebeğimin oyuncağı olan ayıyı göğsüme bastırdım...

***

İlk işimiz hastaneye gidip doktorla tanışmak oldu. Yatışımız yapıldı testler tekrarlandı sonuç aynıydı. Kesin ve ivedi şekilde ameliyat olması gerektiği söylendi, Henna'nın da kararı kesindi "Bebeğimi doğuracağım."

Doktorun ilk muayene sonrası söylediği Türk doktorlarla uyuşuyordu. "Hemen ameliyat olmalı, ne kadar gecikirsek ameliyat daha zorlaşacak. İlk önce bilmeniz gerekenler var ben Tanrı değilim sadece doktorum size yüzde yüz kurtarırım sözünü veremem, elimden geleni en iyi şekilde yapacağım. Bu tür ameliyatlar çok risklidir Türk meslektaşlarım size gerçeği tüm açıklığıyla anlatmışlar. Kulak arkasında ki kist tam sinirlerin üzerinde, bebeğin olması durumunuzu daha kötü hale getiriyor, hamile kalmadan hastalığınızı belirleyebilseydik hem sizin hem de bizim açımızdan çok daha kolay olacaktı."

Henna ısrarla bebeğimizi doğurmak istediğini söyleyince doktorunda onun kararına saygı duymasından başka yapaca-

ğı hiçbir şey yoktu. Mümkün olduğu kadar bebeğe zarar vermeyen ilaçları kullandırıyor, daha çok bitkisel olanları tercih ediyordu. Ne yapılırsa yapılsın Henna her geçen gün daha kötüye gidiyordu.

Bir süre sonra sıkıldığını söylemeye başladı, geleli iki ay olmuştu. Ağrılarının daha fazla olmasını hastane ortamına bağladı. Doktorun olmaz demesine itiraz ederek yakın bir semtten otel bulmamı istedi. Kendimi tamamen Henna'ya adamıştım, ne isterse onu yapıyor üzülmesine asla fırsat vermiyordum. Biraz şımarmış mıydı ne...

"Şımarık kadın."

"Şımarık değilim, sana ne eşlik ne de arkadaşlık edebiliyorum. İkide bir hemşireler, hastabakıcılar odaya girip çıkıyor. Yakın bir yerlerde otel bulsak iyi olduğum zamanlarda dolaşırız hatta yemeğe bile gideriz bıktım hastane yemeklerinden."

Hastane odası lüks otel odası gibiydi. Henna şüphelenmesin diye özel oda tutmuştum dünyanın parasıydı. Her gün toplu para biraz daha eriyordu... Doktor Henna'nın ısrarıyla çıkmamıza izin verdi.

***

Kış çoktan gelmişti İngiltere'nin yağmurundan bıkmış haldeydik. Çoğu gün sisli oluyor ama sürekli yağmur yağıyordu. Şemsiyesiz gezen çok azdı, hastaneye yakın bir motelde oda tutmuştum. Henna'nın hamileliği ilerledikçe ağrıları da fazlalaşmıştı. Doktorumuz Will Brown, Doktor Yıldız Hanımın dediği gibi çok ilgiliydi, saat kaç olursa olsun ulaşabiliyor ağrılardan kıvranan Henna'yı nasıl rahatlatabileceğimi sorabiliyordum.

Çoğu günümüz hastanede geçse de onunla bir odanın içinde olmaktan asla şikâyetçi değildim.

"Polat hile yapıyorsun."

"Nerden çıkardın, yenildiğini kabul et!"

Bildiğimiz bilmediğimiz ne kadar kâğıt oyunu varsa öğrenmiştik. Biraz iyi olduğunda kısa mesafeleri dolaşıyor, günü çeşitli oyunlar oynayarak geçiyorduk. Henna'nın başı ağrıdığından kitap okuması eziyet oluyor onun yerine ben okuyordum. "Ya Henna ne zevk alıyorsun bu tür kitaplardan."

"Sen cinayet romanlarından ne zevk alıyorsan bende o zevki alıyorum."

"Benimkilerde mantık var."

"Tabii adamın katil olduğunu bilerek, hiç kimseye haber vermeden o mağaraya peşinden giriyor. Mantık bu mu?"

"Bu roman herhalde bazı abartmalar olacaktır."

"Benimki de roman."

"Yaprağın yeşili, denizin mavisi, yakamoz pırıltıları gibi ruhuma işledin. Kim bunları düşünür."

"Ya dalga geçme romantik ol biraz romantik."

Neşesi yerinde olduğu zamanlar en mutlu olduğum anlar oluyordu, acı çekmesine dayanamıyordum. Her geçen gün daha zayıf düştüğümü hissediyordum. Odamız küçük ama lükstü mecburen orta karar bir moteli seçmek zorunda kalmıştım buna bile Henna baştan itiraz etmiş niye daha rahat bir yer seçmediğimi sorunca ne bahane bulacağımı bilememiştim aniden aklıma gelen yalan "Spor salonu yakın senden çok uzak olmak istemiyorum." demek olmuş o da sözüme inanmıştı.

Karnı her geçen gün büyüyordu, acısından zor yemek yiyor kilo almıyordu, sanki basket topu yutmuş gibi görüntüsü beni üzüyor, üzüldüğümü belli etmemek için onunla dalga geçiyordum. "Adamın dediği hiç aklımdan çıkmıyor, *'Karısının baklava tepsisi doğuracağını söylemişti,'* sende bu gidişle basket topu doğuracak gibisin"

"Dalga geç bakalım oğlum doğunca söylemez miyim?"

Henna her zamanki gibi yatağın içindeydi muayene edildiğinde cinsiyetini ikimizde öğrenmek istememiştik.

"Kızımla aramıza giremezsin beni öyle çok sevecek ki sana inanmayacak."

"Seni çok fazla sevsin belki ben aranızda olmayabilirim." derken karnını okşuyordu...

"Henna bu tür sözler söylemeyecektik."

"Biliyorum ama düşünmeden duramıyorum ya ameliyattan kalkamazsam..." dedi ve bir an sustu. "Polat yavrumuza hem ana hem baba ol, onu sakın ezdirme."

"Biraz daha devam edersen çıkıp gideceğim."

Yalan söylediğimi biliyordu "Gidemezsin." deyip gülümsedi.

"Haklısın sizi asla bırakamam, gitmekse eğer banyoya giderim." İçim katılmıştı, birkaç saat önce banyo yapmıştım yine de biraz olsun uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Sıcak suyu açtım, ya sözleri doğru çıkarsa ben ne yapacaktım. Şimdi bunları düşünemezdim, yüzümü yıkayıp dışarı çıktım "Kendini iyi hissediyorsan yemeğe gidelim."

"Henna uyudun mu?"

"Henna!"

Yanına gittim bu kadar çabuk uyuması normal değildi "Henna iyi misin?" Nefesini dinledim, dudakları morarmıştı. Suya girmiş gibi ter içindeydi "Po- Po- Polat!"

"Söyle canım."

"Hastaneye gidelim."

Acısından sıkılı dişlerinin arsından fısıldar gibi konuşması iyice paniklememe neden oldu. "Ağrın mı var?"

"Öyle bir ağrı ki acısını tarif bile edemiyorum."

Hâlâ terliyordu, başını iki elinin arasına alıp çığlık attı, korkumdan Henna'yı kucağıma bile alamadım hemen ambulans çağırdım. Çok kısa sürede geldiler, hastaneye vardığı-

mızda Doktorumuz bekliyordu. İçeri alıp muayene etti. "Durumu çok kötüleşti, bir an önce ameliyat olmalı."

Henna doktorun bileğinden yakaladı "Yavrum!"

"Bebeği yaşatabiliriz, inat etmeye devam ederseniz sizi kaybedeceğiz."

"Biraz daha yalvarırım."

Doktor üzüntüyle bana baktı ne yapayım der gibiydi. "Elinizden geleni yapın ne gerekiyorsa."

"Polat ne olur, daha çok minik."

"Altı aylık doğup yaşayan çok bebek var." diyen doktora öfkeyle baktı.

"Okudum, araştırdım henüz o aşamaya gelmedi."

"Benden iyi mi bileceksin, sen doktor musun?"

Henna doktorla enikonu münakaşa ediyordu, karışmadan onları seyrediyordum kavga etse de canlanmasından mutlu olmuştum. Bir elini karnına koymuş doktor karnını kesip alacakmış gibi bebeğimizi korumaya geçmişti.

Doktor Will duvarın kenarında duran sandalyeyi alıp Henna'nın yatağının yanına getirip oturdu. "Beni dinle her geçen gün daha kötüye gidiyorsun, hayatını kurtarmak mucize olacak. Bebek senin durumundan etkilenmeye başladı onun hayatını da bu gereksiz inadın yüzünden tehlikeye atıyorsun."

"Ona çok dikkat ediyorum hep yararlı yiyecekleri yemeğe gayret ediyorum, vitaminlerimi aksatmıyorum. Belki düşerim diye Polat olmadan ayağa bile kalkmıyorum."

"Bebek gelişmeyi bıraktı."

Henna duyduklarıyla şok olmuş gibiydi acıyla başını tutup yatağın içinde iki büklüm oldu. Hemen yanına gidip kollarımın arasına aldım "Neden bunu yapıyorsunuz ne kadar üzüldüğünü görmüyor musunuz?"

"Üzülünce belki sağlıklı bir karar verir. Hemşireye ağrı kesici vermesini söyleyeceğim ama bu son olacak. Hem eşini-

zi hem bebeğinizi kaybetmek istemiyorsanız bir an önce ameliyata onay vermelisiniz!"

Doktor çıktıktan sonra Henna'nın tek istediği bebeğimizi ultrasonda görmek oldu, Kadın doğum uzmanı Doktor Will'in sözlerini doğruladı. Bebeğimiz gelişimini durdurmuştu... Biraz daha zaman geçerse bebeğimiz yaşama şansı kalmayacaktı.

***

Bağırarak ağlamamak için kendimi zor tutuyordum, Henna'yı ameliyat için hazırlıyorlardı sağ kulağına yakın saçları keserlerken Henna kıpırtısız duruyordu kucağına düşen bir tutam saçı alıp bana uzattı "Belki, işte..."

"Deme Henna! Sakın çıkarma ağzından şu kötü sözü."

"Neler olabileceğini ikimizde biliyoruz bebeğim yaşarsa, bana bir şey olursa annenden bir parça dersin. Onu çok sevdiğimi onun için beklediğimi söyle ama kötü olarak değil sakın onun yüzünden öldüğümü ima bile etme. Sadece onu çok ama çok sevdiğimi söyle."

***

"Ailenden her hangi birine haber vermemi ister misin?"

"Benim ailem sensin."

"Kardeşin veya çok sevdiğin annen..."

"Bunca zamandır beni bir kez bile aramayan insanlar benim ailem değil, şimdi kesin düşünüyorsundur ailem değil diyor da niye paralarını kullanıyoruz?"

Hiç aklıma bile gelmemişti, Henna onların parasıyla geçindiğimizi düşünmesine izin vermek zorundaydım, birkaç saat sonra ameliyata girecek kadına gerçekleri asla söyleyemezdim. "Neden kullanıyoruz?" demek daha kolay geldi.

"Onların istediği şartlarda evlilik yapacak olsaydım inan çok daha fazla öderlerdi. Bizdeki düğünler günlerce sürer.

Çeyizimi bile almadan geldim. Yani bedavaya kız evlendirmiş oldular."

İlginç bir bakış açısıydı, o koca gözlerini daha da çok açmış taş bebeklere benzemişti.

Elini başına götürdü parmaklarıyla saçlarını kazıdıkları yere dokundu "Çok dikkatli bakıyorsun, çirkin oldum değil mi?"

Bu halde bile güzel miyim çirkin miyim diye düşünene kadın denirdi. Yatağa yanına oturdum, saçlarının olmadığı yeri öptüm. "Sen her zaman güzelsin, hatta her zamankinden çok daha güzel görünüyorsun. Bana geri dön Henna sakın pes etme!"

Elini tekrar öptüğüm yere götürüp parmaklarını üzerinde gezdirdi. "Hastalığım olmasaydı bu kadar yakınlaşabilir miydik?" diyerek saçma bir soru sordu.

Nasıl cevap vermemi bekliyordu ya da ben nasıl cevap vermeliydim. Bana merakla bakan koca gözlerinin içine girip kalbine dokunmak keşke mümkün olsaydı. "Hastalığını öğrenmeden öncede gayet iyi gidiyorduk." deyip göz kırptım.

Kapı çalınınca resmen yerinde hopladı elini elime doladı "Korkuyorum!" fısıltısını duymamam imkânsızdı.

"Ben de korkuyorum söz ver geri geleceksin."

Başını omzuma yaslayıp derin bir nefes aldı, tekrar yüzüme baktığında gülümsüyordu "Geleceğim."

Kapıyı açan hemşire "Hazırız, ameliyat için bekleniyorsunuz!" dediğinde bu sefer ben panikledim.

"Bir dakika müsaade edin."

Kadın hafifçe gülümseyerek geri çekilip kapıyı kapattı.

Henna'ya söylemediğim sözler vardı, belki bir daha hiç söyleyemeyeceğim sözler. Yüzünü avuçlarımın içine aldım kalbimden kopup gelen sözcükler dudaklarımdan döküldü "Seni seviyorum çöl güzeli."

İlk kez söylediğim sözlere ben şaşırmışken o sakince başını salladı "Biliyorum sevgilim, beni sevdiğini biliyorum." Gözünden bir damla yaş inerken gülümsüyordu. Şu anki meleksi görüntüsünü ömrüm oldukça unutamayacaktım. Sanki bir ışığın içinde gibiydi ya da benim gözlerim dolduğundan onu puslu görüyordum. Alnından öpüp geri çekildim. Elinden tutup ayağa kaldırdım önünde diz çöküp karnını açtım minik basket topum karşımdaydı başımı karnına dayadım bir işaret iyi olacağına dair bir işaret... Yoktu öptüm beni hissetmesini diledim "Yavrum henüz tanışmadığımızı biliyorum, beni görsen seversin biraz sert görünebilirim ama seni çok seveceğim. Annene iyi bak ikinizi de yanımda hayatımda istiyorum. Yaşamak için nedeniniz benim siz olmazsanız ben kocaman bir hiçim, babayı üzme yavrum yaşa, yaşa ki seni çok seveyim."

Henna saçlarımı okşarken kapı bir kez daha çaldı ayrılık vakti gelmişti. Henüz hazır değildim, sıkıca sarıldım. Henna eğilip saçlarımdan öptü "İzin ver sevgilim zamanım doldu."

Biliyordum zamanın geldiğini biliyordum karnını son kez öperken minik bir seğirme yavrumun beni duyduğunun haberiydi. Ayağa kalkıp karıma sarıldım dudaklarına minicik bir öpücük bıraktım "Söz verdin geri geleceksin."

Henna hiç sesini çıkarmadı, sedyeye yatırdıklarında dudaklarıyla sessizce *seni seviyorum* dedi.

***

İki doktor birlikte gireceklerdi, iki operasyonu aynı anda yapacaklardı. Ameliyathanenin kapısına kadar elini tutarak yanında yürüdüm. Son öpücüğümü dudağına bıraktım Henna kocaman gülümsedi.

Ameliyathanenin sürgülü kapısı açılıp onu içeri alınca koltuklardan birine yığılırcasına oturdum. Beklemek en zor süreçti... Saniyeler, dakika, dakikalar saat oldu... kapı açılmıyor her anım daha kötü geçiyordu. Aşağı yukarı dolaşmak

haber alamamak... Koltuk bile batar hale geldi sırtımı duvara dayayarak ameliyathanenin beyaz kapısına gözlerimi diktim. Niye beyaz yaparlardı ki kefen beyazdı, gelinlik beyazdı biri neşeyi biri hüznü temsil ediyordu.

Henna'ya her genç kadını hayali olan gelinlik bile giydirmemiştim, lanet olsun bana lanet nasıl düşünememiştim. Yabancı kadınlar onun çizdiği gelinlikleri giydiklerinde üzülmüş olmalıydı. Kim üzülmezdi ki...

Kapı birden açılınca yüreğim hem umut hem de acıyla yandı nasıl bir haber alacaktım. Kadın doğum uzmanı dışarı çıktı. Bir şeyler söyle be kadın, konuşamıyorum mahvolduğumu görmüyor musun? Yüz ifadesinden ne olduğunu anlamaya çalışıyordum...

"Polat Bey!"

"Lütfen, devam edin."

"Minik bir oğlan, beklediğimiz gibi çok zayıf... normal kilosuna gelmesi ve hayati fonksiyonlarının düzelmesi için uzun süre kuvöz de kalması gerek."

"Yaşıyor."

"Yaşıyor. Bakın geliyor."

Koca kuvöz içinde el kadar bir bebek, kalbim sanki ona aktı. Kıpkırmızı, buruş buruş minicik oğlum. Sanki ona baktığımı hissetmiş gibi elini oynattı...

"Karım?" dediğim anda kadının yüz ifadesi değişti.

"Ameliyatı sürüyor."

"Sizce durumu nasıl?"

"Benim branşım olmadığından size cevap veremem, Doktor Will ve ekibi büyük bir dikkatle çalışıyor. Benim işim bitti bebeğinizi kontrol etmem gerek, çocuk katına gelerek bakabilirsiniz."

"Gelirim annesi çıksın beraber geliriz."

"Polat Bey ameliyat saatler sürecek, gelin birlikte yukarı çıkalım bebeğinizle iyice bir tanışın. Onunda size çok ihtiyacı

var. Hayatı için mücadele veriyor." dedi ve asansöre bebeğimle birlikte bindi...

Annesi içeride oğlum yukarıda ne yapacağımı bilemiyordum. Elimi ameliyathanenin kapısına koydum "Oğlumuzun benden çok sana ihtiyacı var, dayan sevgilim sakın pes edeyim deme." Gidersem onu kaybedeceğim hissini yenmeliydim bana ihtiyacı olan oğlum henüz dünyaya gözlerini açmıştı. Canımdan can olan minik savaşçımın yüreklendirilmeye ihtiyacı vardı

Peşlerinden asansöre bindim yeni doğan katını buldum. Kuvöz de olmayan bebeklerin odasının bulunduğu camlı kısım bir sürü neşeyle gülen insanla doluydu. Yeni doğum yapmış anneler, çocuğunu görmeye gelmiş babalar, aile bireyleri ve arkadaşlar. Hepsi çok mutlu görünüyordu birbirlerine kendi yavrularını gösteriyor sevgilerini paylaşıyorlardı. Daha fazla bakamadım koridorun sonunda yine camlı bir odanın önüne gittim içeride bir sürü kuvöz vardı sadece üçü doluydu. Savaşçımı tanımıştım köşede yüzüstü yatırmışlar bir sürü alet bağlamışlardı. Minicik vücudunun görüntüsü yüreğimi dağladı. Doktor başındaydı başını çevirince beni gördü yanında duran hemşireyle konuştu.

"Polat Bey içeri gelin, banyoda iyice ellerinizi yıkayıp orada olan hastane gömleklerini giyin."

"Ben ne yapacağım?"

"Doktorumuz anlatacak."

Ne dedilerse yaptım uzun süre ellerimi yüzümü yıkadım, kenarda asılı duran önlüklerden birini giydim. Terlikler ve saçlarıma boneyi takınca hazırdım.

"Elinizi uzatın, korkmayın lütfen."

"Çok küçük ya, yanlış bir şey yaparsam!" Doktor nasıl yapacağımı uygulamalı olarak gösterdi "Aletlere dokunmayın yeterli."

Kuvözün kol açıklığı kısmından içeri elimi korkarak uzattım minicik eline dokundum teni ılıktı. Mavi yün şapkasıy-

la balıkçılara benzemişti. Birden işaret parmağımı yakaladı parmakları birbirine kavuşmuyordu. Böyle bir hissi daha önce hiç duymamıştım benden bir parça nefes alıyordu. "Hoş geldin oğlum büyüyünce bana baba diyeceksin. Seni çok seveceğiz annenle birlikte şu anki haline çok uyan balıkçılıkla ilgileniriz. Seni sahile götürürüm ama kancaları ellemek yok, canın yanarsa benim bin kez canım yanar oğlum. Savaş yavrum, çok zor dünyaya geldin kaybedemezsin, sana sarılabilmem için savaş yaşama tutun." Sanki parmağımı anlar gibi sıktı kelebek dokunuşu gibiydi.

"Polat Bey beslenme zamanı geldi."

Anne sütü alacakken yavrum yapay mamayla beslenecekti "Kalk Henna yavrumuz aç."

Kapı vuruldu, içeriye giren kadın diğer kuvözlerden birinin önüne gitti, elindeki biberonu bebeğin ağzına uzattı. "Bebeğinizin annesi gelmedi mi?"

"Şu an ağır bir ameliyat geçiriyor."

"Çok üzüldüm Tanrı yardımcısı olsun, bebek sabah yoktu."

"Yeni doğdu."

"Annesi emziremeyecek, Doktoru da sizde izin verirseniz benim sütümden içebilir."

Umutla doktorun yüzüne baktım, onayladı "Çok iyi olur anne sütü daha çabuk toparlanmasına yardımcı olacaktır."

Kadına nasıl teşekkür edeceğimi bilemedim, beş dakika sonra yeni sağılmış süt şırıngaya benzer bir aletle oğlumun ağzına akıtıldı. İçmeye hevesli olduğunu görünce çok mutlu oldum.

Kadın kendi çocuğunu emzirip çıkarken "Üzülmeyin ikisi içinde süt sağar bırakırım hafta sonu çıkacağız sonrasında getirebilir miyim bilmiyorum."

"Minnettarım sonrasında bir çare düşünürüm." Dünya iyilerin yüzünden dönmeye devam ediyordu. Kadına para

vermeye çalışınca ısrarla reddetti, bebeğin doymasının onun için yeterli olduğunu söyleyerek gitti.

Oğlumun şimdiden bir sütannesi olmuştu...

Üzerimi değişip tekrar aşağı indim Henna hâlâ ameliyattaydı dört saat olmuştu, yukarı çıktım, tekrar aşağı indim beş saat... Bekledim umutla bekledim en ufak bir seste yüreğim ağzıma gelerek bekledim.

Altı saat upuzun bir altı saat, tekrar bebeğimin yanına çıktım yine besliyorlardı. Bu sefer dışarıdan nefes alışını seyrettim. Kısacık ve sık sık nefes alıyordu, doğru muydu? Kapıyı çaldım çıkan hemşireye sık nefes almasının nedenini sordum. "Merak etmeyin şu an durumu iyi." dedi ve kapıyı tekrar kapattı.

Aşağı indim yedi saat olmuştu, kapıyı kırıp içeri girmek niye en ufak bir haber vermiyorsunuz diye bağırmayı istiyordum. Dolaştım, oturdum tekrar dolaştım artık gözlerim kararıyordu. Otomattan bir kahve aldım midem kötü oldu.

Yedi saat otuz dakika olmuştu daha ne kadar bekleyecektim, kapı sessizce açıldı hayal mi görüyordum hayır hayal değildi. Bir adam, iki hemşire, iki adam daha, bir kadın daha yüzüme bile bakmadan yanımdan geçip gittiler. Son çıkanın kolundan tuttum "Yedi buçuk saattir buradayım Tanrı aşkına bir şey söyleyin!"

"Doktor Will size açıklama yapacak." dedi elimden kolunu kurtardı her çıkan gibi fazlasıyla yorgun görünüyordu. Giden adamın arkasından koşup sarsmak istedim, yaşıyor mu, öldü mü be vicdansızlar söylemek çok mu zor. Başımı tekrar kapıya çevirdim Doktor Will ameliyat şapkasını çıkartıyordu.

"Nasıl?"

"Fazlasıyla geç kaldık, çok üzgünüm."

19. BÖLÜM

"Öldü mü?" Yüreğim yanıyordu, içindeki alevleri söndürmek ister gibi hızla göğsüme vurdum. Kalbimi sökebilseydim yerinden acısı diner miydi "Söyle doktor öldü mü?"

"Şu an yoğun bakımda, ameliyat için çok geç kalındı fazlasıyla zor geçti."

"Yaşıyor Allah'ım şükürler olsun yaşıyor!"

"Polat Bey, durumu hâlâ çok ciddi, felç durumu mevcut... Narkozun etkisinden çıkınca durumunu daha iyi anlayacağız."

Aklımdan geçen tek düşünce yaşıyor oluşuydu, Doktor niye asık suratlıydı ki Henna yaşıyordu. Felç mi demişti!

"Felç mi dediniz, ben mi yanlış anladım?"

"Doğru duydunuz, uyanınca durumunu daha net söyleyebilirim."

Belki de felç değildi, hayatı kurtulmuştu başka ne isterdim. "Karımı görebilir miyim?"

"Kısa bir süre için evet görebilirsiniz, hemşireler size yardımcı olacaktır." dedi birkaç adım attıktan sonra geri döndü "Oldukça yorgun görünüyorsunuz, bebeğiniz eşiniz için dinlenmeli güç toplamalısınız bundan sonrası çok daha zor geçecek."

Doktor cevabımı bile beklemeden yürüdü gözden kayboldu.

Hemşirelerden birini buldum onun yönlendirmesiyle yoğun bakım odasına geldim. İlk kez sevdiğiyle buluşacakmış birinin heyecanı vardı içimde. Terleyen ellerimi hızlıca kotuma sildim.

"Hastaya fazla yaklaşamazsınız."

"Bir saniye bile görsem yeterli onu hissetmeye ihtiyacım var."

"Ellerinizi dezenfekte edin, lütfen galoş giyin." Hemşire ne derse yaptım uzattığı maskeyi taktım.

Bir sürü yatan hastanın içinde onu bulmam zor oldu, hemşire göstermeseydi bulamazdım. Başı sarılıydı, nefes alması için ağzına takılan aletten yüzü görünmüyordu.

"Bir dakikadan fazla kalamazsınız."

"Ben eline dokunabilir miyim?"

Hemşirenin kalın kaşları olmaz der gibi kalktı, sonra yüz ifadesi yumuşadı "Minicik bir temas, mikrop almasını istemiyorsanız dikkat etmelisiniz."

Teni oğlumuzun teni gibi ılıktı, kısacık dokunma ruhuma iyi gelmiş yaşadığını hissetmek huzur vermişti.

"Bebeğimiz seni bekliyor çabuk iyileş, ikimizin de sana ihtiyacı var."

"Lütfen gitmelisiniz."

Hemşireyi zor durumda bırakamazdım eline parmağımın ucuyla bir kez daha dokundum, bu teması oğluma verecektim.

Bu sefer yukarı çıktım, bebek odasına giremedim "Kalp atışlarında düzensizlik oldu." Duyduklarımla kalbim tekledi...

"Panik yapmayın durumu şu an stabil, sütünü içirdik oldukça yorgun dinlenmesi gerek. Sizde dinlenin biz başındayız."

Odaya girdim iki canımda koruma altındaydı, yatağa uzandım yorgunluk hem ruhumda hem de vücudumdaydı.

Onlara bir şey olabileceğinin korkusuyla gözleri mi açık tutmaya çalışsam da bir süre sonra bu imkânsız hale geldi "Allah'ım canlarım sana emanet."

***

Henna bir haftadır yoğun bakımdaydı, bir aşağı inip, bir yukarı çıkmaktan helak oluyordum. Bu arada Doktor Will'le yakınlaşmıştık, çoğu zaman sabahları buluşuyor ilk kahvemizi beraber içiyorduk. Bazen onun iş çıkışı uzun yürüyüşler yapıyor içki içerken meyve suyuyla ona eşlik ediyordum.

"İçkiyi sevmiyor musun?"

"Arada bir iki bira içmeyi severim ama şu sıra kendimi uyuşturamam. Ya siz neden içiyorsunuz."

"İşim o kadar zor ki akşamları bir kadeh viski iyi geliyor."

İşi gerçekten çok zordu, ben kendi işimin zorluklarını gözümde fazla büyütüyordum. Ameliyata giriyor can kurtarmak için saatlerini veriyordu.

"Henna iyileşecek mi?"

Doktor gülümseyerek oturduğu bar taburesinden inip sırtıma vurdu. "Tanrı isterse ve azmi varsa."

Bar kapısından çıkarken omuzlarını öne doğru eğmişti bu sabah bir hastasını kurtaramamıştı. Hastanede demir gibi görünen adam özel hayatında üzüntülerini içinde yaşıyordu. Hastaneye geri dönüp ikisini de camdan görüp bilgi aldım, durumları aynıydı.

***

"Polat Bey kalkın." Sözüyle yataktan nasıl fırladığımı bilemedim "Korkmayın lütfen, neredeyse on iki saattir uyuyorsunuz. Eşinizi yoğun bakımdan çıkartmamız için odanın temizlenmesi gerek."

"Kahretsin niye bu kadar uyumama izin verdiniz... Bebeğim iyi mi?"

"Doktor Will sizi rahatsız etmemizi istemedi. Bebeğiniz geceyi biraz zor geçirdi ama durumu şu an iyi."

Banyoya girip kısa bir duş alıp üzerimi değiştirdim evimiz olmadığından banyoyu kullanmama izin verilmişti. Çıkan kıyafetlerimi poşete koydum çamaşırhaneye götürmeliydim. Oda hazırlanana kadar bebeğimi dolaştım, kahvaltımı yapıp tekrar odaya geldim. Beklemek benim kaderime yazılmıştı...

Kapı açıldığında heyecanla oturduğum koltuktan kalktım, Henna'yı yatağa yatırıp, birkaç alete bağladılar. Yine de yoğun bakımdakilerden çok daha azdı.

Hemşireler dışarı çıkar çıkmaz yanına gidip elinden tuttum "Henna!"

Eli kıpırtısız duruyordu tutup dudaklarıma götürdüm avucunun içini öptüm. Yüzüne baktım gözleri açılmıştı "Hoş geldin güzelim."

Boş bakıyordu, eli elimden kaydı külçe gibi tekrar yatağa düştü.

"Henna!"

Ters giden bir şeyler vardı, hemşireyi çağıracağım butona bastım. Doktor Will hemşireyle birlikte geldi.

"Bakışları donuk, elini hareket ettiremiyor, konuşmuyor."

"Hastamız şu an kısmi felç diye adlandırdığımız durumun içinde, bilinci açık vücudunu kullanan sinirler yıprandığı için bu halde.

Henna'nın boş bakışlarına dayanamıyordum, sanki beni anlamış gibi göz kapakları ağırca kapandı "Geçici mi?"

"Ne zaman geçeceğini tam söyleyemem, bu biraz hastanın yaşama gücüne ve cesaretine bağlı. Hastalığı bu kadar ilerlemiş olmasaydı durumu daha değişik olabilirdi"

"Ben ne yapabilirim?"

"İyileşmesini istiyorsanız ilk birkaç gün dışında asla yardım etmeyeceksiniz, yemeğini dökse de kendisi yiyecek. Yü-

rümek istemezse zorlayın, konuşturmaya çalışın şimdilik yapacaklarınız bunlar."

***

Günler günleri kovalarken, Henna hâlâ kıpırtısız yatıyordu. Doktorumuz her gün iki kez uğruyor kontrolünü edip dediklerini yenileyerek gidiyordu. Hemşireler, hasta bakıcılar günlük görevlerini yapıp gidince onunla baş başa kalıyordum. Çoğu zaman uyuyordu bu arada bebeğimi görüp geliyordum tek sevincim oğlumun azda olsa kilo aldığını söylemeleri olmuştu. İlk sütannesi bebeği taburcu olunca gitti, oğlumun aç kalabileceğini düşünmekten nefret ediyordum. Yapayda olsa mama vereceklerini bilmeme rağmen anne sütü içerse daha çabuk toparlanır sözü beynime kazınmış haldeydi. Aklıma geleni yapmalıydım hastane yönetimi bu yaptığımı hoş karşılamayacaktı ama yine de denemeliydim.

Yeni doğum yapan annelerin bulunduğu kata çıktım kalabalık halde yatılan odaya girdim. İçlerinden birine ziyarete geldiğimi düşündüklerinden, kadınlar beni önemsememişlerdi.

"Beni biraz dinler misiniz?"

Bir ikisi uyuyor, diğerleri birbirleriyle konuşuyorlardı. Sesimi biraz daha yükselttim. "Sizlerden bir ricam olacak, çok az vaktinizi alacağım. Eşim yeni ameliyat oldu, şu an kısmi felç, yürüyemiyor, konuşamıyor ve hareket edemiyor. Bebeğimiz henüz annesini görmedi, annesi de onu göremedi. Çok minik doğdu anne sütünün gelişmesine katkıda bulunacağını söylüyorlar. Anne sütü gerek yardımcı olursanız bebeğimin hayatı kurtulacak, beni dinlediğiniz için teşekkür ederim."

Sözlerimi diğer iki odada daha tekrarladım, içlerinden birkaç annenin merhametine kalmıştım. Kabul etmeleri için dua ederek Henna'nın yanına geri döndüm uyuyordu, uyanmasını beklemek azaptı. Elini tutup sıktım, gözlerini açınca

sevindim bu sefer donuk bakmıyordu. Gözlerinde ki soru işaretlerini gerçekmiş gibi görebiliyordum.

"Oğlumuzun sana çok fazla ihtiyacı var Henna, bir an önce toparlanmalısın. O minicik, savunmasız."

Tekrar gözlerini kapadı göz pınarından tek bir damla yaş indi. Henna'nın ağlayacağına bu kadar sevineceğimi tahmin edemezdim. "Doktor Will gayret edersen iyileşeceğini söylüyor, lütfen canım bebeğimiz için benim için gayret et."

Gözlerini açmadı, hemşireler gelip serumunu yenileyerek ilaç enjekte ettiler.

Bebeğime gitmeliydim yukarı çıkıp yine odanın önünde dikildim, beni gören doktor gülümseyerek yanıma geldi.

"Nasıl yaptığınızı bilmiyorum, tüm anneler bebeğinize süt vermek için sıraya girdiler."

Şükürler olsun Allah'ım yavrum daha sağlıklı beslenecekti. Hastaneden dışarı çıktım, yakınlarda pastane vardı. Doğum katında ki her odaya pasta sipariş ettim benim yavrumu doyuranlar çok daha fazlasını hak ediyordu. Bir sorunum şimdilik çözülmüş içim rahatlamıştı.

Henna'nın vücuduna bağlı olan aletlerin çoğu çıkartıldı, başında ki sargı dışında bir tek kolunda ki serumun borusu takılıydı. Akşam üzerine doğru girişini kolunda bırakarak onu da iptal ettiler.

Henna'ya yemek yedirmek fazlasıyla zordu, sırtına yastık koydum hasta masasını önüne çektim bez bebek gibi duruyordu. Eline kaşığı tutuşturdum düşürdü, tekrar tutuşturdum beş kez on kez defalarca yeniledim. Doktor Will'in sözleri aklımdan çıkmıyordu, yardım etmeyeceksiniz dökse de saçsa da kendi yemeğe gayret edecek. Aç olduğunu bilmekten nefret etsem de yumuşamamalıydım. Kaşığı tekrar eline tutuşturdum destekleyerek ağzına götürmesini sağladım. "İşte böyle yapacaksın." Ağzını bile açmamıştı...

Kaşığı hırsla yere savurdum "Böyle mi söz verdin bana, çocuğumuz yukarıda aç hayatıyla savaşıyor, sana ihtiyacı

var. Oyuncak bebek gibi davranamazsın her şeyden önce sen annesin onu doğurmak için aylarca acı çektikten sonra pes edemezsin. Hastaneden çıktıktan sonra ne olacak bir düşün, ben işe gideceğim sen kıpırdamamakta ısrar ettiğin için bebeğimiz açlıktan, ilgisizlikten ölecek." Cebimden telefonumu çıkardım " Bak ne kadar minik, senin üzerinde ki aletlerin hepsini çıkardılar, onun minicik vücuduna her gün yeni bir alet ekleniyor."

Başka bir çözüm yolu düşünmeliydim, koşarak yukarı çıktım doktoru buldum "Mümkünse bebeğimi annesine göstersek, belki durumunu görünce iyileşmek için çaba verir."

"Doktorunuz izin verirse getirin."

Bin bir zorlukla Henna'yı tekerlekli sandalyeye oturttum, öne düşmemesi için belinden bağladım. Asansörle çıkış kolay oldu, her zaman yaptığım gibi hazırlandım içeri girdik. Doktor kuvözün kapağını açtı.

"Annenin göğsünü açın."

Ne yapmak istiyordu bu kadın, bebeğim üşüyecekti. Ben tereddüt edince hemşire Henna'nın göğsünü açtı bebeği tenine değecek şekilde yerleştirdi. Henna'nın elini bebeğin üzerine koydu, düşürecek diye korktum elimi uzatıp destek olacakken doktorun "Hayır!" diyen sesiyle geri çekildim.

İnanılmaz bir manzaraydı, bir kaşığı bile tutamayan Henna bebeğimizi düşürmemek için savaş veriyordu. Hafifçe başını eğip bebeğimizin başına yasladı "Oğ..."

Uzunca süre sonra iki harf de olsa sesini duymuştum "Evet oğlumuz, sana ne kadar ihtiyacı olduğunu görüyorsun."

Birden aletler ötmeye başlayınca doktor bebeği Henna'nın kucağından aldı "Şimdi dışarı çıkın."

Henna'nın çığlıkla yakarış gibi çıkan sesi kulaklarımda yankılandı, ondan farklı değildim. Odanın dışında bekledik...

Doktor geri çıktığında sakindi "Bebek şu an iyi. Annesi sağlığına kavuşsaydı eminim bebek daha çabuk düzelirdi."

"Duydun mu Henna? Başka çaren yok, bebeğimiz için düzelmek zorundasın."

***

Bir ay geçmişti hâlâ hastane odasındaydık, Henna zorlanarak da olsa kendisi yemeğini yemeye başlamıştı. Her gün attığı adım sayısı fazlalaşıyor bu durumuna sadece ben değil doktorumuz Will'de şaşırıyordu.

"Çok gayretli bu kadar çabuk ilerleyeceğini tahmin etmemiştim."

"Be-bek!"

"Evet Henna bebeğin için bekledin, şimdi bebeğin için düzeliyorsun."

"Yok... Polat."

"Anladım annelik ve aşk senin düzelmene yardımcı oluyor."

"Ev-et." diye yarım yarım konuşan karıma sarıldım.

Her gün yukarıya çıkarıyor bebeğimizi görmesini sağlıyordum. Mutlu oluyor gözlerinin içi parlıyordu. Bebeğimizin durum düzeliyor moralimiz her geçen gün daha çok düzeliyordu. Doğum yapan anneler çıkarken geride kalanlara süt yardımı için tembih ediyor, yavrumun rızkı hiç kesilmiyordu. Her milletten onlarca sütannesi olmuştu... Kendi emziremediği için Henna'nın üzüldüğünü biliyordum. Geçirdiği ameliyat sonrası aldığı ilaçlardan süt vermesi mümkün değildi.

***

İkinci ay sonunda Henna ağırda olsa yürüyor, kendi yemeğini dökmeden yiyebiliyor, uzun cümleler kuramasa da, kısa cümlelerle konuşuyordu.

Doktor Will, çoğu zaman yanında başka doktorlarla geliyor Hastasının gelişiminden duyduğu memnuniyeti anla-

tıyordu. Henna bu tür ameliyat geçiren hastalar için örnek teşkil etmişti.

Yürümesi, konuşması hızlanınca Henna seviniyor daha çok gayret ediyordu. Bebek odasında oğlumuzu kucağında daha fazla tutuyor ona ninni söylüyordu. Tam söyleyemese de mırıldanması bile yetiyordu. Bebeğimiz sanki annesini tanıyormuş gibi tenine yapışıyor, biberonla da olsa annesinin göğsünde mamasını yiyordu.

"Bebeğiniz normal doğum kilosundan az olsa da, sağlığı düzeldi. Bir haftaya kadar kuvözden çıkarıp, bağlı bulunduğu aletleri çıkararak normal hayata geçişini sağlayacağız."

"He-nüz çok minik."

"Minik bir savaşçı..."

Savaş adını çok fazla sevmesem de o kadar çok kullanmıştık ki. Şu an sözlük anlamı benim için önemini yitirmişti. Henna'nın elini tuttum "Bebeğimizin ismi Savaş olsun, sen onu doğurmak için hayatınla savaştın, o yaşamak için savaş veriyor."

"Yakıştı, minik Savaş."

***

Minik savaşçımın her gün biraz daha iyiye gittiğini görmek beni çok mutlu ediyordu. İlk günlerdeki halimi aklıma bile getirmek istemiyordum. En büyük desteğim kocamdı o olmasaydı bu kadar çabuk iyileşmem mümkün değildi. Ben düzelmeye başladığımdan beri daha uzun süreli uyuyor, bizimle uğraşırken verdiği kiloları hızla geri alıyordu. Allah bana doğru adamı göndermişti, ne kadar dua etsem azdı. Yürüyememek, konuşamamak, vücudumu hareket ettirememek delirmeme neden olacaktı. Tutunduğum kocam, minicik yavrum sayesinde güç toplamıştım. Hayatın bize neler getireceğini hiç bilmiyordum, bildiğim tek şey hayatımın son gününe kadar Polat'a minnettarlığım, sevgim asla bitmeyecekti. Henüz tam düzelmemiştim, tüm sıkıntılarımın zamanla

geçeceğini doktorum söylemişti. Evimi özlemiştim, bebeğimi her an kollarımda istiyordum. Onu emzirememek kötü hissettiriyordu.

***

Henna ve Savaş iyileştikçe seviniyordum, bundan sonra ne yapacaktım. Ev, araba satılmış geriye çok az para kalmıştı. Ev almam artık hayaldi araba bile alamazdım. Kiralık ev tutmam, içini döşemem, onları tek başına bırakmamak için eve yardımcı tutmam gerekti. Nasıl bu işin içinden çıkacaktım, başıma ağrılar giriyor çözüm bulamıyordum. Kaldığımız süre boyunca neredeyse her gün, Kerem'le konuşmuştuk her seferinde paraya ihtiyacım olup olmadığını sormuştu. Evin, arabanın satıldığını bir tek Erdem biliyordu. Eğer Kerem bilseydi masrafları ödemek için ısrar edeceğini çok iyi biliyordum. Geri ödeyememek beni daha kötü yapardı... Sanki onu düşündüğümü hissetmiş gibi telefonumu çaldırdı.

"Sana küfür etmemek için kendimi zor tutuyorum. Yaptığın ne lan!"

"Bu kadar uzaktayken sana ne yapmış olabilirim serseri."

"Daha ne yapacaksın it! Evi satmışsın, arabanı satmışsın. Sana bin kez para gerekecek vereyim dedim. Bu yaptığın ne, dostluğumuz bu kadar mı?"

"Masraflar çok tutacaktı bu miktarı ne ben senden isteyebilir ne de geri ödeyebilirdim."

"Şimdi yanımda olsaydın ağzını burnunu dağıtmıştım."

Henna çoktan uyumuştu, uyanmasın diye kısık sesle konuşmak zor oluyordu. Dışarı çıktım "Sen benim yerimde olsaydın ne yapardın, açık konuş Kerem, ödeyemeyeceğini bilerek benden para alır mıydın?"

"Biz kardeşiz ulan, aramızda paranın lafı mı olur?"

"Hislerini, gerçek hislerini söyle. Giden para az değil... Sustun sende bunca parayı isteyemezdin. Geri dönüşü olma-

yacak parayı istemek çok zor, benim için imkânsız, senin içinde böyle olduğunu biliyorum. İyilik mi yapmak istiyorsun şimdi yap, bana kiralık ev bul, birde hasta kadına ve bebeğe bakabilecek donanımda yardımcı. Evin içini döşe, mobilyalar koyu renk olmasın, bu arada senin zevkine güvenmiyorum evin mobilya seçme işini Firuze teyzeme yaptır, bebek odasını atlama sakın ve masrafı neyse bir kenara yaz. Taksitle ödeyebilirim şimdiden haberin olsun. Kaç senede geri öderim bilmem."

"Tam itsin, oldu bil dostum, oğlanın adını ne koydun."

"O minik bir savaşçı, ismi Savaş!"

"Tam manevi oğluma göre bir isim, gelirken haber ver, tüm istediklerin hazır olacak. Oturmak istediğin semti söyle."

"Hiç fark etmez kirası fazla olmasın yeter."

***

Telefonun sesine uyanmıştım, yine Kerem'le konuşuyordu. Tuvalete gitmeliydim rahat konuşması için biraz daha bekleyebilirdim.

Polat ne diyordu, para paradan bahsediyordu. Dışarı çıkınca kalktım daha fazla tutmam mümkün değildi. Oda kapısı aralıktı, kiralık ev, ödenecek borç, yeni mobilyalar. Anlamıyordum...

Duvarlara tutunarak yürüdüm yatağıma oturduğum anda Polat içeri girdi, benim uyanık olduğumu fark edince yüz ifadesi değişti. Yanıma gelip bacaklarımı yatağın üzerine kaldırmama yardım etti.

"Sırtıma yastık koyar mısın?"

"Gece bitmedi uyuman gerek."

"Polat konuşmanı duydum açıklamana ihtiyacım var."

Duymuştu daha fazla gizlememin bir mantığı kalmamıştı. Tutunarak rahatlıkla kendi işini görebiliyordu, biraz dili sür-

çse de uzun cümleler kurmaya başlamıştı. Tehlike geçmişti, zamanla eski haline döneceğini doktorumuz da söylüyordu.

Sırtına iki yastık koydum, ellerini önünde kavuşturdu.

"Masrafların çok olduğunu biliyorsun."

"Karttaki para yeterli gelmedi mi?"

"Çok üzgünüm Henna, sana gerçeği söyleyemedim verdiğin kart boştu. Evi ve arabayı satmak zorundaydım."

"Bunca süredir hem beni, hem bebeğimizi hem de geçim derdimizi üstlendin. Hakkını nasıl ödeyeceğim bilemiyorum."

"Çoktan ödedin geri döndün, canın pahasına bana bir evlat verdin. Sakın kendini borçlu hissetme. Biz bir aileyiz, sizin iyi olmanızdan başka hiçbir isteğim yok"

"Ger-çek-ten-çok-üz-gün-üm."

Henna yine kesik kesik konuşmaya başlamıştı. "Üzülme şu an ben hiç üzgün değilim, mal gider, geri gelir. Can gitseydi gelmezdi."

"Çalışırım bende yardım ederim."

"Sen tam olarak iyileş sonrasına bakarız. Kerem kiralık ev tutacak, içini döşeyecek, birde yardımcı kadın araştırmasını istedim."

"Gelirken maaşımı almamıştım, çizim başına prim alıyorum. Toplu para iş yerimden gelecektir."

"Bak üzme kendini, Allah bir kapıyı kaparsa pencere açar diyen Erdem haklı çıktı, paramızın küçükte olsa bir bölümü duruyor. Yavrumuz sağ, sen düzeliyorsun bu arada doktor bir daha aynı hastalığının tekrarlanmayacağını söyledi. Yarın çıkışın hakkında karar verilecek."

"Ya Savaş?"

***

Sabah erkenden doktorumuz geldi, Henna baştan aşağı muayene oldu, bedensel tepkileri son hızla düzeliyordu.

"İkinizden de çok özür diliyorum, çok dikkatli çalıştım tüm arkadaşlar özen gösterdik yine de kist öylesine sinirlere yapışmıştı ki tüm fonksiyonlarınızı kaybedeceğinize birisini feda etmek zorunda kaldım"

Henna elini sağ kulağına götürdü "Duymuyorum düzelmeyecek değil mi?"

"Gerçekten çok üzgünüm bir kulağınızın duyma işlevi tamamen iptal edildi. Ameliyat daha önce yapılsaydı kurtarabilirdik."

"Hayatımı kurtardınız, sol kulağım çok iyi duyuyor üzülmeyin. Şu anda bebeğim çok daha önemli."

"Doktorunuz gelip bilgi verecektir, sizi taburcu edebiliriz" Henna'yla birbirimize baktık.

***

Diğer doktorumuz gelene kadar içim içimi yedi, Savaş'ı normal odaya almışlar enfeksiyon oluşunca tekrar kuvöze koymuşlardı. Doktor geç kalınca Polat'a yukarı çıkmamız gerektiğini söyledim. Korktuğum başıma gelmişti Savaş bir süre daha hastanede kalacaktı. Duyduğum üzücü haber sonrası tekerlekli sandalyeyi reddettiğim için çoktan pişman olmuştum. Bacaklarım yaprak gibi titriyordu. "Polat yürüteci getirsen daha fazla adım atabileceğimi sanmıyorum."

Aylar sonra kocamın kucağında olmak "Ağırım!"

"Doğum öncesinden hiçbir farkın yok hatta çok daha hafifsin." dedi. Beni iyice sardı sarmaladı kollarımı boynuna dolayıp sıkıca sarıldım. Asansöre kadar fazla mesafe yoktu orada bile kucağından bırakmadı.

Odamıza geldiğimizde ilk sorum "Şimdi ne yapacağız?" oldu.

"Yine oda tutup bekleyeceğiz."

Hastane içinde olmak ayrıydı, dışından gelip gitmek çok daha farklıydı. Ben beklerken Polat dışarı çıktı geri geldiğinde hızla kıyafetlerimizi topladı. O kadar uzun süre kalmıştık ki hastane odası evimiz gibi olmuştu.

"Yakında minik bir motel var ne yazık ki ilk tuttuğumuz gibi değil, daha basit bir yer."

"Seninle nerede olursa yaşarım yeter ki bebeğime yakın olalım."

"Oldukça yakın düzayak olması güzel, yürüme çalışmalarına devam edebilirsin."

Çıkışımızı yapıp, bebeğimizi son kez dolaşarak artık aile gibi olduğumuz hemşireler, bakıcılar, doktorlarla vedalaştık. Henüz tam anlamıyla bir ayrılık yaşamadığımız için vedalaşmalar kısa sürdü. Yüreğim, aklım bebeğimde kalarak hastaneden çıktık.

Polat'ın bulduğu motel gerçekten güzeldi, eski evlerin modernize edilerek motel haline getirilmesi nostaljiyle iç içe yaşar gibi hissettiriyordu. Bahçesini çok sevmiştim alt katta tuttuğu odaya hemen yerleştik. Karı koca az eşyayla yaşamayı yaşam felsefemiz haline getirmiş gibi rahattık.

Uzunca süredir ilk kez kocamla rahatsız edilmeden bir odanın içindeydim. Sarsaktım, doğru dürüst yürüyemiyor hatta tam anlamıyla dökmeden yemek bile yiyemiyordum. Beni hâlâ eskisi gibi arzuluyor muydu? Odanın bir kenarında olan küçük banyonun aynasında yüzüme baktım, kafamdaki sargılar açılmıştı. Kesilen saçlarım biraz uzasa da eskisiyle bir boya gelmesi için çok fazla zaman gerekiyordu. Uzun taraftan bir parça saçımı üzerine doğru taradım. Şimdi daha iyi olmuştum, rengim hâlâ normal değildi beni ilk kez gören biri bile hastalıktan yeni çıktığımı söylerdi. Yüzüm çökmüş gözlerim kocaman görünüyordu, daha önce hiç sahip olmadığım gözaltı morluğu görüntüme eşlik ediyordu. Ayakta durmaktan yorulmuştum zayıflığımı Polat'a belli edemezdim benim için, bizim için kendini fazlasıyla yıpratmıştı.

"Bahçede biraz koşacağım bana katılmak ister misin?"

Polat altında şortu, üzerinde kolsuz atletiyle banyonun kapısına yaslanmış beni seyrediyordu, geldiğini fark etmemiştim.

"Koşuda seni geçeceğimden eminim."

"Komik kadın, ben koşarken sende yürütecinle yürürsün hava alırsın. Bahçe çok güzel."

"Telefonumu gördün mü?"

"Küçük çantanın içinde."

Telefonumu alıp hırkamın cebine koydum aylardır elimi sürmemiştim. Polat birkaç merdiveni inmem için yardım etti. "Hadi koş ben biraz ağacın altında ki koltukta oturacağım"

Yanağımdan öpüp koşmaya hazırlandı. Yürütecimden destek alarak koltuğa yürüdüm ne zaman normal halime kavuşacaktım. Demirlerine dayandım Polat gittikçe temposunu artırarak koşmaya başladı. Ben koltuğa oturmadan evin çevresini dönüp gelmiş tekrar başlamıştı. Nihayet koltuğa oturdum, hafif serin havadan ürpermiştim.

"Şal ister misiniz?"

Bahçeyi süpüren kadının sorduğu soruya evet diyerek karşılık verdim. Hemen koşarak şal getirdi elinden almama fırsat vermeden omuzlarıma örttü. "İsterseniz bir fincan çay getirebilirim."

Başımı salladım iki dakika sonra sıcacık bir fincan çay avuçlarımın içindeydi yanında minik bir tabakta kurabiyeler vardı. Polat tekrar evin köşesinde göründü hızını azaltmıştı yüz üstü yere yattı. Ellerini çimenlere dayadı şınav evet kocam şınav çekiyor aşağı yukarı hareket ettikçe kol kasları dalgalanıyordu. Bir süre onu seyrederek çayımı yudumladım, telefonumu açıp ezberime aldığım bebek hemşiresinin telefonunu tuşladım. Oğlum iyiydi, yeni beslediklerini söyledi. İçim rahatlayarak kapattım...

Fatima annem, Samira, Fahim, Aber, İbat abilerim. Tüm aile fertlerim peş peşe aramıştı. En çok da Fahim... Kimse benim nerede olduğumu bilmiyordu, iş yerime bile söylememiştim, aralıklı olarak çizdiğim kıyafet resimlerini fakslamış, yeterli denilince onları bile göndermeyi kesmiştim. En çok ailemin peş peşe mesaj atmasına şaşırmıştım. Son mesajı görünce çok daha fazla şaşırdım Kraliçem mutlu olup olmadığımı sormuştu. Çoğu mesajın atılış tarihi eskiydi...

Annemin mesajını okuyunca ister istemez güldüm kararını bekliyorum yazmıştı, aylardır hâlâ aynı yerde bekliyor olduğu düşüncesi komik gelmişti.

"Neye kıkırdıyorsun."

Polat'ın ani sesinden hopladım "Bir gün korkudan ödümü patlatacaksın, nasıl bu kadar sessiz yürüyebiliyorsun anlamıyorum."

"İşimiz bu hayatım." diyerek yanımdaki koltuğa yayıldı...

Saçları terden ıslanmış, kolsuz tişörtü ikinci bir ten gibi vücuduna yapışmıştı "İçeri gidip duş almalısın hasta olacaksın." Vücudunu incelediğimi ve bakışlarımı fark edince dudaklarından minik bir sırıtış geçti.

"İlk önce niye güldüğünü söyle."

"İkinci eve taşındığımız zaman annem geldi." sözlerime şaşıracağını biliyordum, yanılmamıştım. Bakışlarının ifadesi hemen değişti.

"Daha önce niye söylemedin?"

Ses tonu bile değişmişti "Önemli değildi ve senin sinirlenmeni istemedim."

"Dur tahmin edeyim, benden ayrılmanı istedi."

"Haklısın ayrıca bir sürü abartılı seçeneği de yanında sıraladı. Çok üzüldüm, nedeni annemin bir anlığına değişmiş olduğunu düşünmemdi. Beni özlediğinden geldi sandım, çok büyük hayal kırıklığıydı. Mesaja bak seni hâlâ bekliyorum yazmış, bir an hayal edince aylardır beklediğini düşünüp

güldüm. Kesin örümcek bağlamıştır." Ben gülüyordum, Polat gülmemişti...

"Henna hiçbir zaman ailenin verdiği rahatlığı sana sağlayamayacağımı biliyorsun, bu anlardan sonra çok daha fazla zora gireceğiz".

Uzanıp ıslak saçlarını parmaklarımla geriye taradım "Bunu dert edebileceğimi düşünmen büyük hata. Ailemin tüm mal varlığı senin yaptıklarının yanında bir su damlası kadar bile kıymet taşımaz. Benim kocamsın, oğlumun babasısın, sevdiğim, tek aşkımsın. Ben seninle mutluyum para için bu ayrıcalığımı asla kaybetmem"

Elimi tutup avucumun içini öptü "Benimle banyoya gelmek ister misin, su israfı olmasın?"

Onunla gitmeyi ne çok isterdim, henüz kendimi hazır hissetmiyordum. Başımı hafifçe sağa sola salladım anlamıştı. Ayağa kalktı "Doktor fiziki olarak sorun olmadığını söyledi, beni çok bekletme Henna, aylardır hem seninle hem de sensizim..." deyip içeri yürüdü.

Her zamanki gibi yine haklıydı çok uzun süredir onu ihmal ediyordum. Hamilelik, hastalık, ameliyat, yoğun bakım, iyileşme süreci derken aylardır cinsel ilişkimiz olmamıştı. Sezaryen sonrası lohusalık denen bekleme süresini ikiye katlamıştım. Yavrum nasıldı?

Ailemin fertleri neden bu kadar çok aramışlardı, para için olabilir miydi? Fahim abimi arasam neden böylesi çirkin bir hareketi yaptığını sorsam ne kaybederdim. Kocamdan gizli aramak istemiyordum. İçeri girip yatağın üzerine oturdum, duştan saçlarını kurulayarak çıktı "Fikrini mi değiştirdin?"

"Henüz değil, bebeğim hastanedeyken ne bileyim..."

"Anlıyorum hiç acelem yok, erkeksi duygularla hareket ettim. Hava güzeldi niye içeri girdin? Yanına gelip bende çay içecektim."

Elimdeki telefonu gösterdim "Ailem çok fazla aramış, özellikle Fahim abim. Nedenini sormak istiyorum özellikle para yatıracağız diye not yazıp neden yatırmadıklarını."

"Gerek yok."

"Senden gizli aramak istemedim lütfen izin ver ve diğerleri de aramış. Ben seninle evlendikten sonra Fahim abim ve Fatima annem aradı diğerleri hiç aramamışken bunca telefon niye çok merak ettim."

"İyi sen bilirsin ben dışarıdayım."

"Hayır, dışarı çıkma yanımda ol lütfen" Elimi uzattım kısa bir süre tereddüt etti, yanıma gelip yatağa uzandı. Uzanıp yanağından öptüm "Teşekkür ederim."

20. BÖLÜM

Fahim abimin telefonu uzun süre çaldı tam vazgeçip kapatacakken açıldı "Sen neredesin Henna?"

"Neden aradın?"

"Onlarca hatta yüzlerce kez aramışımdır, ulaşılamıyordan başka ses duymadım. En sonunda benimle konuşmak istemiyorsun diye düşündüm."

"Fahim abi niye aradın?"

"Babamız kartı öğrenmiş tüm parayı bloke ettirmiş, bu önemli değildi başka bir hesap açabilirdik. Ama düşündüğümüz gibi olmadı babamız hepimizi kapının önüne koydu para vermeyi de kesti."

"Bana bu kadar düşman olamaz, sizin suçunuz ne?"

"Aslında seninle pek alakası yok yeni bir ortak edindi onun kızıyla nikâhlanmış. Kız daha yirmisinde var yok. Babam kadının elinde oyuncak gibi oldu, babası kalpazanın teki bir sürü boş kâğıda imza attırmış. Annelerimiz evi terk etmekle tehdit etti babamın umurunda olmadı. Hepsini birden boşadı."

Annem bana geldiği zaman bu durumları biliyor muydu, ortak dediği adamla evlenmemi istemişti. Birden midem bulandı, Polat telaşla yatakta doğruldu, sessizce iyiyim dedim. Tüm konuşulanları duyuyordu nasıl bir rezillik içindeydik kocamdan utanmıştım. "Ne olacak şimdi?"

"Adamı araştırdık, kızını pazarlayarak zengin adamları tuzağa düşürdüğü hakkında söylentiler var. İspat edebilirsek kurtuluruz ya da tümden batarız. Karta bakıp para olmadığını görünce üzülme diye aramıştım. Gerçi çoktan öğrenmişsindir."

"Kısa süre önce öğrendim, fazla şaşırmadım ilk tahminim doğru çıktı. Babam öğrendi ve parayı engelledi diye düşündüm. Kocam zaten o parayı kullanmayı hiç istemedi."

"Sen neredesin?"

"İngiltere!"

"Neden, iş için mi?"

"Ameliyat oldum abi, sağ kulağımın arkasında kist çıktı. Doktor ameliyat olmazsan ölürsün dedi. Bekledim..."

"Niye, şimdi nasılsın?"

"Hamileydim."

"Aman Allah'ım."

"Çok zor zamanlar geçirdim, zaman içinde düzeleceğim. Bebeğim çok küçük doğdu şu an kuvözde yaşam savaşı veriyor."

"Ah Henna niye bildirmedin hemen gelirdim."

"Eve geldiğinden beri hiç aramadın abi."

"Üzgünüm özür dilerim, dertlerin içine daldım... kocan?"

"Yanımdaydı, bir saniye bile tek kalmadım benim her şeyim oldu. Kocam, kardeşim, babam ailem oldu." derken Polat'ın yüzüne bakıyordum, hafifçe gülümseyerek yüzümü okşadı.

"Yurt dışı çok pahalıdır sana para göndereceğim."

"İstemem abi, kocam bana çok iyi bakıyor anladığım kadarıyla paraya benden daha çok sizin ihtiyacınız var. Bu arada annemi görürsen söyle bir daha karşıma çıkmasın bana teklif edilen evliliği kendisi yapsın."

Polat'ın birden gözleri büyüdü öfkeyle bakıyordu "Vay rezil kadın!" dediği anda elimle ağzını kapadım.

"Kocan doğru söylüyor analığım gerçekten rezil ama seni ne zaman buldu?"

"On ay kadar önce."

"O zaman bu durumlar yoktu. Ama yine de evli bir kadına başka bir koca teklif etmek rezillik. Bağlantıyı koparmayalım Henna. Şimdiye kadar sana gerçek bir abi gibi davranamadım şimdiden sonra değişecek. Hele şu adamın foyasını meydana çıkaralım olaylar daha da değişik hal alacak. Seni ilk önce Allah'a sonrada kocana emanet ediyorum. Bir gün yeğenimi görmeye geleceğim."

Konuşacak bir konu kalmamıştı vedalaşarak telefonu kapattım. Polat'a döndüm "Sorular soruldu, cevapları alındı bana sormak istediğin bir konu var mı yoksa sonsuza kadar bu konuyu unutalım mı?"

"En iyisi unutmak yoksa delirip gidip anneni bulacağım, fena olacak."

"Unuttuk hiç olmamış gibi."

Koluna yattım, sarıldı uzun süre kendi düşüncelerimiz içinde kaybolduk.

***

Gece gitmiş, sabah tekrar gelmiştik. Kucağımda tutmak, minik savaşçımı sevmek çok güzeldi, başında ki mavi bereyi biraz kaldırdım. Sarı tüylü kafası büyüyünce babasına benzeyeceğinin göstergesiydi. Sarışın olmasına çok fazla sevinmiştim, bebeğim sevdiğim adamın renklerini almıştı. Mızmızlanınca sallamaya başladım garip şekilde mırıldanmalarıma tepki veriyor hemen susuyordu. Henüz karnımdayken annelerimin kardeşlerime söylediği ninniyi defalarca tekrarlamıştım. Savaşım sesimi duymuş olmalıydı... Her geçen gün kucağımda tutma süresi fazlalaşıyordu.

"Yavrum ne zaman çıkacak?"

Doktor yeni kuvöze konan bebekle ilgileniyordu... "Durumu iyiye gidiyor, biraz daha kilo alıp toparlanmasını bekliyorum. Gördüğünüz gibi diğer bebeklerden daha zayıf, zamanından önce çıkartırsak bünyesi dayanamayabilir."

"Ne kadar gerekiyorsa tutun, çıkınca uzun bir yolculuk yapacağız. Evimiz Türkiye'de"

"Ben Arabistan da sanıyordum."

"Ben Kuveytliyim, eşim Türk."

"Güzel ülkedir Bodrum'a gitmiştim, geçirdiğim tatili hâlâ unutmuş değilim. Tekrar gitmeyi düşünüyorum."

Doktorla konuşurken bebeğimi hemşirenin biberona koyup getirdiği sütle doyurdum çok az emiyor hemen yoruluyordu. "Fazla yemedi."

"Biraz bekleyin bebeğimiz uykuyu yemekten daha çok seviyor."

Savaş kucağımda ıkınıp sıkınmaya başladı, minik bir ses sonrası yine biberona saldırdı bu sefer daha iştahlıydı. Kokusu burnuma geldi "Karnın ağrıdığından mı yemiyordun, iç hepsini iç. Sütünü emersen iyileşir hemen çıkarsın evimize gideriz. Sana ninniler söylerim..."

Zamanım dolmuştu istemeyerek oğlumu hemşireye teslim ettim, itiraz eder gibi elini kolunu oynattı. Bezi değişip geri kuvöze koyulurken her zamankinden daha gür şekilde ağlamasını duymak güzeldi. Susup hareketsiz yatmasındansa ağlayıp tepinmesi hayatla bağının kuvvetlendiğini gösteriyordu. Odadan dışarı çıktım Polat her zamanki gibi kapıdaydı "Ne o bizimki mi bağırıyor?"

"Evet."

"Maşallah benim aslanıma sesi gür olacak, ağlasın koçum ağlasın."

***

Savaş bir ay sonra kuvözden çıktı, on beş gün sonra hastaneden taburcu edildi. Doktor bir süre daha ayrılmamamızı istedi. Hep birlikte otele geldik, hastaneden verilen sütler hâlâ devam ediyordu. Göğsümün üzerinde emziriyor bana iyice alışmasını sağlıyordum.

Tabi gecemiz gündüzümüze karışmış haldeydi, Polat olmasaydı bu halimle asla bebeğimize bakamazdım. Zamanlı zamansız uyanmalar, gaz sorunları gibi bir sürü ufak tefek sıkıntıları dışında önemli bir hastalığı olmadı. Bir on beş gün daha geçmişti, doktoru "Bebeğiniz dış dünyayla uyum sağladı taburcu edebiliriz." dediği anda sevinçten ağladım. Tüm hastane personeliyle vedalaştık. Özellikle iki doktor hayatımızda büyük bir rol oynamıştı Polat her ikisini de Türkiye'ye davet etti.

***

Bebeğimiz uçak yolculuğu boyunca huysuzluk yapıp durdu. Sağdan soldan sanki biz özellikle ağlatıyormuşuz gibi kınayan bakışlar altında huzursuz olduk. İngiltere'ye gidişimizde ne olacağını bilemediğimiz için mutsuzduk, gelişimizde Savaş'ın bağırmasından dolayı yorgun düşmüştük ama mutluyduk. Bir adamın susturun şu çocuğu sözüne ayağa kalktım "Minicik bebek laf anlatabiliyorsanız buyurun susturun." Ne anlayışsız insanlar vardı, bebek istediği zaman ağlar istediği zaman susardı. Henna kolumdan çekerek yerime oturttu "Söze gerek yok haklılar, hiç susmuyor yine hastalandı mı acaba."

"Biberonunu ver bakalım."

"Yeni verdim."

Bebek çantasından biberonu aldım, Savaş'ın ağzına uzattım sanki iki dakika önce yememiş gibi saldırdı. "Açmış beyefendi."

"Çok obur doymak bilmiyor."

Yolculuğun son saatleri sakin geçti, karnı doyan Savaş deliksiz uykuya daldı.

***

"Hoş geldiniz." diyen Kerem'le sarmaş dolaş olduk, bebeğim neredeyse aramızda ezilecekti. Henna yürütecine dayanmış halde gülümseyen yüzüyle bizi seyrediyordu. Hasret yanına gidince yürütecin demirlerini bıraktı, bizim gibi onlarda sarıldılar.

Kerem kulağıma "Henna iyi mi?" diye sorunca, tek cevap vardı "Çok iyi her geçen gün daha da iyi olacak"

"Bakayım manevi oğluma, kopyanı yapmışsın Polat gözleri hariç, aynı annesinin gözleri. Of ya! Bu oğlan gözleriyle kızları yakacak."

Oğlum sevildiği kucakta olduğunu anlamış gibi gözlerini açmış bakıyordu. "Göz biçimi aynı annesi, umarım rengi de benzer. Henna yoruldu bir an önce eve gitsek de dinlense."

"Hadi gidelim."

Hasret bebeği kucağına aldı, Henna'yı yanına oturttum...

"Evimiz nerede sürpriz dedin durdun."

"Annemin selamı var, hazırlık yaparken fazlasıyla yoruldu size söylememizi istemiyor. Sürpriz olacakmış hatta kesin emri var eve yakınlaşınca gözleriniz bağlanacak."

"Hadi ya..."

"Annemi bilirsin dediğim dediktir."

"Firuze teyzemi bilmez miyim?" Nereye gidiyorduk, yollar yabancı değildi. Kerem öyle bir yerde durup gözlerimizi bağladı ki tahmin etmem imkânsız hale geldi. Yirmi veya otuz dakika kadar daha gittik. Gerçi trafik vardı... "Oğlum evi yurt dışında tutmadın inşallah."

"Yunanistan'a ne dersin?"

"Pes derim!"

Durduk, Kerem kolumdan tuttu "Karım düşer, bari onun gözlerini açın."

"Merak etme, Hale'de yardıma geldi Savaş şu an onu çok sevecek birinin kucağında. Yürü bakalım yeni evinizi beğenecek misiniz? Yol düz merdiven yok..."

Çevreden gürültü gelmiyordu, çiçek kokuları vardı. Bahçe içinde bir yer olduğu belliydi "Önünde beş basamak var, yukarı çıkacaksın."

"Kerem geberteceğim seni."

"Eminim gebertirsin bu işkence sana az bile, tek başına karar verip beni adam yerine koymamanın karşılığı olarak kabul et."

"Konuşmuştuk be dostum!"

"Kırgınlığım hâlâ sürüyor bildiğin gibi bende domuz inadı vardır."

"Bilmez miyim pis kindar." Merdivenlerden çıktık, evin içine girmiş olmalıydık. Esinti bitmiş etrafımı yemek kokuları sarmıştı.

"Şimdi seni bırakıyorum sürprize hazır ol, sıkı dur kriz geçirmeni istemeyiz."

Neydi bu, neyin sürprizinden bahsediyordu. Altı üstü kiralık bir evdi... Sessizlik başımın arkasında ki düğümü açtım. Örtüyü gözümden çektim zifiri bir karanlık, karımla oğlum neredeydi "Yaptığın şaka çok uzadı Kerem seni öldüreceğim ışıkları yakmazsan iki kez öldüreceğim."

"Ben varken çok zor, canın yine dayak istiyor herhalde."

Bu ses aman Allah'ım, imkânsızdı...

***

Kesin hayal görüyordum, yumruklarımı sıkıp gözlerimi ovuşturdum. "Simay nasıl? Se- se- sen öldün!"

Gülüyordu "Öbür dünyadan seni ziyarete geldim birazdan gideceğim."

Şaşkınlıkla çevreme baktım tüm sevdiklerim bir aradaydı, Simay, Borkan günün bonusuydu. Gözlerim Henna'yı aradı Borkan yanındaydı.

"Geldiğin yere gidebilirsin."

"Ne dedin sen?"

Simay'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi oluştu, birden çıkıp gelince kollarımı açıp karşılayacağımı düşündüğü çok belliydi "Duyduğunu söyledim çok vicdansızmışsınız, günlerce gözyaşı döktüm, sahte olduğunu bilmediğim mezarının başında kalbim acıdan ağrıdı."

"Mecburdum seni, sizi tehlikeye atamazdım."

"Mecbur muydun nasıl mecburdun, ben ıvır zıvır insan mıyım aynı kandan olmasak da ben seni kardeşimden yakın bildim, seni canım pahasına korurdum. Şimdi gizlendiğin yere git."

"Polat üzgünüm sizi korumaktan başka amacım yoktu."

Borkan durmuş öylece bizi dinliyordu "Ya sen, hadi karının o patlamada çıkan sesten minicik beyni tümden yok olmuştur. Bir ufacık haber vermeyi sen akıl edemedin mi?"

"Borkan yürü gidiyoruz bu sersemle daha fazla uğraşamayacağım. Utanmadan bana açıkça kuş beyinli dedi."

"Oğlumu kucağından bırak öyle git."

"Hayır bırakmıyorum o benim yeğenim. Ne zaman sinirin geçer gelir yan evden alırsın."

"Sen, benim çocuğumu rehin mi alıyorsun?"

"Aynen dediğini yapıyorum."

"Simay!"

"Polat seni ve Henna'yı nasıl unuturum, ben üzülmedim mi sanıyorsun. Tek bir arkadaşım, dostum olmadan kaçak hayatı yaşadım. Annemin babamın ölümünün acısını çektim

hiç mi acımıyorsun kardeşine. Sevineceğine bir de azarlıyorsun gel Savaş gidelim iki kardeşin olduğunu biliyor musun? Senden biraz daha büyükler Sahra ve Emir, ikizler ama hiç birbirlerine benzemiyorlar, sen bu sersem babana aldırma kardeşlerinle oyunlar oynarsın."

Nasıl sevimliydi, onu nasıl özlemiştim "Simay! Cadılığın hiç değişmemiş, çocuğumu bırak."

"Sıkıysa gel alda görelim."

"Oğlumu annesine ver ki sana sarılayım." Şüpheyle yüzüme baktı, sözlerimin doğruluğuna inanamıyor gibiydi.

"Dalga geçmiyorsun değil mi? Bak veriyorum yok annesine vermeyeceğim, Borkan canım al yeğenimi, babası beni kapıya atarsa sen kaçır."

"Kadına bak ya, kaçmaya ve kaçırılmaya alışmış."

"Ne yaparsın bir süre sonra alışkanlık yapıyor, şimdilerde domates, fasulye kaçırıyorum."

Borkan daha fazla dayanamamış olacak karısıyla arama girdi "Polat bizi bir dinlesen hak vereceksin, Simay sizleri hiç dilinden düşürmedi, seni nasıl sevdiğini biraz düşünsen hemen affedeceğine eminim."

Elini uzattı tepkimi bekledi. Nasıl reddederdim ölmüş olduğunu düşündüğüm kişiler karşımdaydı, Hele Simay, can Simay... Elini tutup kendime çektim, ne kadar kızgın olsam da ölmüş olduğunu düşündüğüm sevdiğim insanla kuru bir el sıkışması yapacak halde değildim. Borkan'ın sarılması aynı duygusallıkta oldu. "Karımı affet yoksa başımın etini yer durur, ikide bir arayacağım dedikçe ben engellemek zorunda kaldım."

"Sağ olduğunuza çok sevindim dostum."

Borkan kısa bir sarılmadan sonra ayrıldı, Simay'la karşı karşıya kaldık "Seni özledim abi!" derken gözlerinden yaş akıyordu.

İlk kez bana abi diyordu, birden gözlerim doldu "Bende seni çok özledim kız kardeşim."

Annemiz babamız bir olmasa da biz ruh kardeşiydik, elimi uzattım oğlumu Borkan'a verip elini uzattı. İlk temas sonrası ipler koptu sarıldım, sarıldı...

Sanki gösteri yapmışız gibi alkışları duydum...

"Eh be nihayet olay tatlıya bağlandı. Çok acıktım yemeğe oturalım."

"Of Cihan sen ne duygusuz adam oldun."

"Sabahtan beri bir lokma yemek vermedin Firuzem."

Simay'la Borkan'ı görünce öteki canlarımı unutmuştum. Birden çevreme baktım yabancı evdi ama neredeydik... Açık camdan bahçe görünüyor evin tipi çok tanıdık geliyordu.

"Kerem burası senin ev mi?"

"Evimden asla vazgeçmem yan ev"

"Of be oğlum buranın kirası çok fazladır ne yaptın sen?"

"Yemek istiyorum şimdi bu mevzulara girmeyin." diyen Cihan amca masanın başına oturmuş çocuk gibi kaşığını eline almış tabağına vuruyor, aç gözlerle masanın üzerindeki yiyeceklere bakıyordu.

Firuze teyze, Henna'nın koluna girdi "İyi olmana sevindim, bebeğiniz çok güzel"

Karımın yüzü gülüyordu, diğer koluna da Simay girdi "Seni gördüğüme çok sevindim Henna, bizim inatçıyı yola getirmiş birde bebek yapıp başını iyice bağlamışsın. Biliyordum birbirinize göre olduğunuz içime doğmuştu."

"Polat benim her şeyim, iyi ki onu Kuveyt'e getirdin."

Karımın sevgi dolu sözlerini duyup ona sarılmadan duramadım "Sende benim canımsın."

Savaş'ı koltuğa yatırıp ince battaniyesini üzerine örttük, ikimize alışık olan oğlum çok ses olunca yorulmuş olmalıydı. Annesi yalancı memesini ağzına verdi itiraz etmeden uykuya

daldı. Konuşacağımız çok olaylar vardı, masa başı konuşmalarımız hep yüzeyseldi, daha çok bizim ne yaptığımızı soruyorlardı.

Yemek biter bitmez ilk Cihan amca kalktı, sonrasında Kerem eşiyle birlikte ayaklandı "Biz gidiyoruz kardeşim yeni evinizde güle güle oturun, bir hayalimiz vardı gerçekleşti."

Hatırlamıştım Kerem'le çoğu zaman aynı evde kalırken birbirimize komşu olalım derdik. Yine de bu ev beni çok fazlasıyla aşardı. En kısa sürede daha hesaplı bir eve geçmeliydim.

***

Ev birden sessizleşmiş gibiydi, salona geçtim hepsi beni bekliyordu. Simay yaptığı kahveleri dağıtıp oturdu. İşte şimdi konuşma zamanıydı, soru sormadan bekledim. Borkan kahvesinden bir yudum alıp arkasına yaslandı. "Anlatacaklarımın birçoğunu duymuşsundur, duymadıklarını açıklamaya çalışacağım."

"Devam et Borkan."

"Kralımın emriyle gizlenmek zorundaydık, Khalifa aşireti intikam peşindeydi, olanları mutlaka duymuşsunuzdur. Simay'ın kaçırılması. Liderleri olan Calut'un Simay sayesinde öldürülmesi ve sonrasında yakalanan oğlu Kaid'in infazı. Aşiret kan istiyordu, liderlerinin ülkeyi ele geçirme planı ölümü dolayısıyla bir anda suya düştü. Ilımlı olanlar olayı sineye çekerlerken gözü kan bürüyenler eyleme geçtiler. Ülkenin kalburüstü kişilerini öldürüp intikam almak istediler. İlk hedef kraldı o gece hastalığı dolayısıyla Nebi'nin iş dünyasına tanıtıldığı partiye katılmaması Kral'ımın şansı oldu. Kanlı partiden çok az kişi kurtuldu."

"Olayları biliyorum Borkan, bilmediğim sonrasında ne olduğu?"

"Onu açıklamaya çalışıyorum, güç savaşı hâlâ devam ediyordu. Kral'ın Aşiretin ileri gelenleriyle anlaşma yapmaya

çalışması, yeni lider seçimi ve içlerinde intikam isteyenlerin grubun büyük bir bölümünü oluşturması Kral'ın tedbir istemesine neden oldu. Sadece biz değil tüm yakınlarımız tehlike altındaydı. Şu an bile tam olarak güvende değiliz, durum bu haldeyken nasıl sizleri tehlike altına sokardık. Kimliklerimiz değişti, oradan oraya kaçak hayatı yaşadık. Çok zordu inan çok zordu en sonunda her şeyi göze alarak, Simay'la ilk tanıştığımız yer olan Kaş'a yerleştik"

"Aynı ülke sınırları içindeymişiz."

"Pelin haklıymış!" diyen Henna'ya baktım, şimdiye kadar sessizce oturmuş hiç söze karışmamıştı.

"Sizi çok az tanıyan birine yakalandıysanız tehlikeli dediğiniz kişilere yakalanmanız an meselesi."

"Aşiretin aklı başında olan kısmı Kral'la anlaşma yaptı, diğerleri tutuklandı. Başa Calut'un küçük oğlu Eban getirildi. Olayların gidişatını uzaktan izlemek zorunda kaldık, sizlerle bağlantıya geçmememizin nedeni bu"

"Şimdi değişen ne?"

"Aşiret Kral'ın gözetimi altında, canlar alındı canlar verildi. Ülke halkıda huzur istediği için ayaklandı. Aşiret üyeleri daha fazla dışlanmak istemediklerinden anlaşmayı kabul edip kendi kabuklarına çekildiler. Sadece Kral'ın askerlerinin değil tüm ülke halkının gözetimi altındalar. En ufak bir taşkınlık hemen rapor ediliyor. Bu sayede artık rahatız"

"Nebi ölenler arasında mı?"

"Allah'a şükür kardeşim ölmedi o da bizimle birlikte yaşıyor." diyen Simay'ın gözleri yaşlarla dolu doluydu, babasını yeni tanımıştı ama senelerce anneannesi bildiği öz annesini çok severdi. Cavidan Hanımın ölümü Simayı yıkmış olmalıydı. Ellerini tuttum "Başın sağ olsun kardeşim, anneni ben de çok severdim."

"Tek tesellim sevdiği erkekle yani babamla kısa sürede olsa çok mutlu oldu."

"Bize nasıl?"

Borkan sözüne devam etti "Henna'nın ailesinin başına gelenleri biliyoruz, abisi Fahim yardım istemek için Kral'ın huzuruna çıkmış. Bu arada siz konuşulmuşsunuz Henna'nın ameliyatı, bebeğin doğumu. Tabii olayları öğrenen meraklı Kraliçe her zamanki gibi davrandı."

"Bundan sonrasını ben anlatayım Borkan."

"Kraliçe telefon açıp sizin durumunuzu araştırmamızı istedi, Erdem'i aradım."

"Niye ben değil de Erdem?"

"Üçümüz çok iyi arkadaştık, en doğru haberi ondan alacağımı biliyordum. Senin gibi o da şaşırdı, sevindi. Tüm gerçeği onun sayesinde öğrendik."

"Ne gerçeğini?"

"Evini, arabanı Henna'nın ve bebeğinin hayatını kurtarmak için satmış olduğu gerçeğini öğrendik."

"Of bu hayatta hiç kimseye güvenilmeyecek mi, dedikoducu Erdem bunun hesabını verecek."

"Erdem'e ne kızıyorsun söylemesi için resmen yalvardım. O çok iyi bir arkadaş bizim gibi o da senin iyiliğini istiyor. Kerem'e ulaştık can dostun olduğunu biliyordum olayları duyunca bir süre telefonun sesini kapatmak zorunda kaldım sana sövdü saydı haberin olsun."

"Biliyorum bana da birkaç söz söyledi."

Borkan elindeki kâğıdı önümde ki sehpaya bıraktı "Bu ev sizindir."

Tapuydu yerimden kalkıp eline tutuşturdum "Beni çok kötü bir hale sokuyorsunuz, hiç birinizden yardım istemedim. Paramız yetti de arttı bile, sağlığımız yerinde çalışır yine yaparız."

Simay kâğıdı tekrar önüme bıraktı "Aman burnundan kıl aldırmaz beyefendi sana biz niye ev alalım."

Tapuyu elime alıp burnunun ucunda salladım "Bu ne o zaman?"

"Kraliçenin bebeğinize hediyesi ve ayrıca bu da var. Kendi mal varlığı olan petrol kuyularından bir hisse. Tabii bu da sana değil Savaş'a. Evi bulmamıza Kerem yardım etti salon takımı onun ve eşinin hediyesi, oturma odası takımı Furize teyzelerin, beyaz eşyalar ablası Hale ve Özgür'ün hediyesi. Yatak odası takımı ve bebek odası takımı bizim hediyemiz. Diğer ıvır zıvırlar imece usulü halledildi. Bunların hepsi size değil Savaş'a, çocuğunun geleceğini ellerinle mahvetmek istiyorsan tapuyu da hisseyi de yırt gitsin Aaa neredeyse unutuyordum bu anahtar, Nebi'nin bebek hediyesi."

"Yeter artık Simay bu ne?"

"Gördüğün gibi araba anahtarı, hepsi hediye ve tekrarlıyorum oğlunun hediyeleri. Size bir kırık kuruş bile yok."

Ne diyeceğimi bilemiyordum yardım ister gibi Henna'ya baktım, beni anlamıştı oturduğu koltuktan tutunarak doğruldu. Yavaş adımlarla olsa da yürütecine dayanmadan yürüdüğünü görünce bir an tüm kaygılarım, üzüntülerim aklımdan uçtu gitti. Son birkaç adımı atmasına fırsat vermeden sıkıca sarıldım "Ne yapmam gerek, tek başıma karar veremeyeceğim kadar hassas bir konu."

"Senin karar vermeni istiyorum, ben seninle her türlü yaşarım."

Sevdiğim kadın, oğlum hızla sağlıklarına kavuşuyorlardı. Gurur yaparak oğlumun geleceğini zora sokmak aptallıktan başka hiçbir şey olmazdı. Arkadaşlarımın hediyelerinin karşılığını bir şekilde verebilirdim. Kraliçeye asla karşılığını ödeyemezdim o kadar zengin insana da zaten gerek yoktu. İlk fırsatta bebeğimizin hediyesi için teşekkürlerimi içeren bir mektup yazmayı aklıma not ettim. Henna'nın başının üzerinden bir anlığına gözüm Simay'a takıldı Borkan'a sarılmış mutlulukla gülümsüyordu.

"Kabul ediyorum."

Borkan masanın üzerinde duran tapuyla hisse senedini alıp uzattı "Eh nihayet, aklı olan her insan bu hediyeleri kabul ederdi. Her şeyden önce çocuğunuzun geleceği önemli, inan bu ev ve bir hisse Kraliçemiz için hiç önemli olmayan bir meblağ. Biz ve Kerem sana bu hediyeleri vermek isterdik ama asla kabul etmeyeceğini bildiğimiz için teşebbüs bile etmedik. Karım sana abi diyor, Henna uzak olsa da akrabam sayılır kız kardeşim olarak seviyorum. Ailemiz kalmadı Polat, biz bir aileyiz bu yüzden ben zordaysam sen, sen zordaysan ben destek olacağım. Aile iyi günde kötü günde birbirinin yanında olana denir yoksa ben mi yanlış biliyorum."

"Haklısın biz bir aileyiz." Henna'nın yüz ifadesi değişti, üzülmüştü aynı üzüntüyü bir anlığına bende hissettim. Aile vardı, aile vardı biz karı koca ailelerden yana şanssızdık, karıma sarılıp kulağına "Biz bize yeteriz." diyerek yanağından öptüm, yine kocaman gülümsedi. İşte mutluluk buydu...

Simay ve Borkan, çocuklarını özlediklerini daha fazla yalnız bırakmak istemediklerini, sık görüşmek istediklerini ve mutlaka çiftliğe gelmemizi söyleyerek bir gün daha kalıp gittiler.

***

Kısa sürede o kadar çok yer değiştirmiştik ki yeni evimiz çok doğal geldi. Oğlumun odası mavi ve beyazın birleşimiyle tavanda ki bulut resimleriyle çok zevkliydi. Henna gece kalacak yardımcı istememişti. Kadın gün içinde geliyor, ben işten gelince gidiyordu. Bence de çok iyi olmuştu. Çocuğum ve karımla gayet güzel idare ediyorduk. Henna çok ayakta kalmadan yine nefis yemeklerinden yapıyor. Henüz küçük olan bebeğimizle eksiksiz ilgileniyordu.

Savaş kendi ayıyla bir olan bebeklerin boy ve kilosuna erişmiş sorunsuz olarak büyümeye başlamıştı. Arada bir ikisinin sağlıkları hakkında doktorlarımızla konuşuyordum. Hastalarının iyi olduğunu duymak onları da memnun ediyordu.

Kerem'lerin yan evde olması mükemmel olmuştu, işe gittiğimde gözüm arkada kalmıyordu.

***

Tam yemeğe oturacaktık kapı çalındı. Kucağımda ki Savaş'ı annesine verdim "Sen oğlana bak, ben açarım kesin Firuze teyze yine yemek getirmiştir."

Annelerin annesiydi kendi çocukları yetmiyormuş gibi bir de bizlere sahip çıkıyordu. Tahminim doğru çıkmamıştı annem ve babam kapıda dikiliyordu.

"Oğlum!"

"Oğlum yanlış mı duydum?"

"Yapma böyle Polat, bana kırgın olduğunu biliyorum ama Henna'nın hasta olduğunu nereden bilebilirdim. Eski komşular söylemese hiç haberim olmayacaktı. Asıl benim sana kırgın olmam gerek. Kaç kez telefon açtım hiç söylemedin?"

"Evet açtınız sen nasılsın oğlum demeden kendi sorunlarınızı, Demir'in evliliğinde ki mutsuzluğunu, tekrar hastalanmasını, Çelik'in okul sorunlarını anlattınız hatta bunlar yetmiyormuş gibi komşuların dertlerini dinledim. Torununuz oldu dedim, ilk torununuz aaa hata ettim Demir'in bebeği olacaktı ama annesi vücudum bozulur diye istemedi bebeği gizlice aldırdı, bakın ben nasıl biliyorum sormadan anlattıklarınızı. Bir kez bile ne derdin var demediniz, söylemek gereksizdi. Torununuzu bile yeni görmeye geliyorsunuz, ya da İstanbul'da başka bir işiniz mi var?"

Henna yürütecine dayanarak yanıma geldi, annemin bakışları inanılmazdı ağlamaya başlayınca babam sarılarak destek oldu. Henna "Misafirlerimizi içeri al Polat, büyüklerimizi kapıda bekletmek bize yakışmaz." dediğinde karıma bir kez daha âşık oldum. Kolumu tutup sıktı, kısaca kenara çekil uyarısıydı.

Kapıdan geri çekildim, Henna'nın bir kez daha "Buyurun demesiyle." annemler içeri girdiler, salona geçtik. Savaş sallanan beşiğinde kıpırdanıp duruyordu, annem "Bakabilir miyim?" diye çekinerek sordu. Başımla onayladım, dişlerimin arasından "Sanki çok hakkı varmış gibi..." dememi babam duydu gözleri çok üzgün bakıyordu. "Haklısın oğlum, yerden göğe haklısın."

"Çok minik sağlığı iyi mi?"

"Karım oğlumuzu doğurabilmek için canından vazgeçti. Allaha şükür ikisi de şu an çok iyi."

"Söyleseydin oğlum gelirdim."

"Anne lütfen biraz önceki sözlerimi tekrarlatma"

"Bir şey içer misiniz, sıcak, soğuk?" diyen Henna oturduğu yerden doğrulmaya çalışınca elimle engelledim. Annem ayaklanmaya çalıştı "Gerek yok anne, biz kendi işimizi çok rahat yapıyoruz."

Gergin bir ortamdı, meyve suyu getirdim Henna'nın yaptığı kurabiyeleri ortaya koydum... Yüzlerine bile bakmak içimden gelmiyordu. Savaş'ı kucağıma aldım...

Babam "Oğlum!" diye seslendi, istemeyerek başımı kaldırdım. "Kendi adıma çok özür dilerim, suçluyuz ama tek biz suçlu değiliz. Okulu kazandın her geçen gün bizden uzaklaştın, o olaydan sonra etrafına dikenli teller ördün, kendi yaşamını kurduğun o kozanın içerisine bizi almak istemedin"

"Haksız mıydım? Gerçi şu an sizlere büyük bir teşekkür borçluyum sizlerin sayesinde gerçek aşkımı buldum ama bu bile benim arkamdan iş çevirmenizi affettiremiyor. Tencere yuvarlandı kapağını buldu. Benimde bir yavrum oldu babalık ne demek bende gördüm. Bildiğim tek şey çocuklarımın arasında asla ayrım yapmamak olacaktır. Belki biri hasta olur, belki öteki asi, belki bir diğeri güçlü. Hiç birini diğerinden ayırmadan ilgileneceğim, ilgisizlik çok fazla acı veriyor."

Annem yerinden kalktı yanıma gelerek bir süre Savaş'a bakıp eğilip saçlarımdan öptü "Özür dilerim yavrum, arada

bir izin verirsen torunumu sizleri görmek isterim. Anne sana ihtiyacımız var dersen kalır size bakarım."

"Kal desem!"

"Şey Demir astım krizi geçirdi, Çelik bizi okulu bırakmakla tehdit ediyor. Bir hafta sonra gelsem olur mu?"

"Gerek yok anne, büyüğümsün sana tavsiye vermek bana düşmez, dikkat et diğer oğlunda senden kopuyor. Benim gibi biri olmasını istemiyorsan bir an önce kardeşime sahip çık, değer verdiğini göster belki çok geç kalmamışsındır."

Üstün körü bir kucaklaşma sonrası, soğuk bir veda sahnesi... Kapıdan çıktıkları anda, uyumuş olan Savaş'ı odasına götürüp yatağına yatırdım. Salona geri dönüp tüm pencereleri açtım evdeki negatif enerjiden boğulacak gibi olmuştum. Ailem asla değişmeyecekti, şimdiden sonra zaten hiç önemi yoktu.

21. BÖLÜM

Bir Yıl Sonra

"Of Savaş öldüreceksin beni."

"Mama, mama, mama!"

"Henna, Savaş'a yemek vermedin mi?"

"Mama."

"Sende mi Simay, her şeye mama diyor. Duyanda aç diye yardıma koşuyor, geçenlerde markete gittim yine mama diye bağırınca sağdan soldan bu çocuk aç galiba diye acıyan gözlerle poğaça ikramı yapıldı."

"Mama."

"Ne güzel işte hiç aç kalmaz."

"Mama."

Savaş'ın eline çubuk kraker tutuşturdum kısa bir süre sesini kesti. Yazı geçirmek için Kaş'a tatile gelmiştik. Simay'ların kurduğu çiftlik çok güzeldi, Savaş açık havaya bayılmış düz duvara tırmanan şımarık oğlum yorulunca daha uslu bir hale gelmişti.

Hava sıcacıktı Simay'la birlikte uzun süren yürüyüşler yapıyorduk. Eski sağlığıma çoktan kavuşmuştum, takılmadan konuşuyor, yürüyor önceden ne yapıyorsam aynılarını hatta fazlasını yapıyor, kocam kadar hızlı olmasa da arada bir

dinlenerek koşularda ona eşlik ediyordum... Birbirimize olan sevdamız gün geçtikçe daha çok artıyordu.

***

Savaş, Sahra ve Emir'le oynuyordu, onlar kadar tam yürümese de düşe kalka peşlerinden koşuyordu, yaşıtı olan çocuklar olunca yaramazlığı da biraz olsun azalmıştı. "Elleme o kaktüsü Savaş." diye bağırdım. Sanki beni anlayacaktı son anda yetiştim...

"Sahra elli kez söyledim onlar ısırgan otu daha dün kaşınmaktan bir hal olmadın mı? Elle, elle de gör gününü gece kaşınıyorum anne diye ağlarsan sana hiç bakmayacağım." Simay da benden farklı değildi Sahra'yı kucaklayıp otlardan uzaklaştırdı. "Yahu kocaman yol var, yok ille otların içine dalacaklar."

"Biz kim bilir çocukken nasıldık."

Simay kahkahayla gülmeye başladı "Şimdi kızıyorum ama ben daha betermişim."

"Bende öyle ağaçları çok severdim, ikimizin birbirimizi yakından görmesi de yine çalı çırpının içinde olmuştu."

"Doğru o zamanlar ben Borkan'dan kaçmaya çalışıyordum, sende annenin baskılarından bunalmış kaçmaya çalışıyordun."

"Ben başaramamıştım, kapıdan çıkınca yine anneme yakalanmıştım. Ne çok üzülmüştüm bir bilsen."

Simay kolunu omzuma dolayınca bende beline sarıldım, çocuklarımız yere oturmuşlar küçük bir kaplumbağanın yürüyüşünü seyrediyorlardı.

"Bence yakalanman şansın oldu, olaylar birbiri peşi sıra seni Polat'a doğru yönlendirdi."

"İşte bunda çok haklısın, Emir kaplumbağayı eline aldı."

İkimiz birden koştuk hayvan korkudan kabuğuna çekilmiş benimki ellemek için ağlamaya bile başlamıştı. Emir'in

elinden alıp yerine bıraktım hayvan şu an korkudan ölmediyse bir daha kolay kolay ölmezdi. Daha tehlikesiz bir alan bulup çimenlere oturduk, yeşili seviyordum derin bir nefes alıp sırtımı arkamda ki ağaca yasladım. Savaş emekleyerek gelip kucağıma tırmandı başını omzuma yasladı. Eli kulağıma doğru yükselince hafifçe salladım hemen gözlerini kapadı ilk kez "Mama" dememiş yorgunluktan sızıp kalmıştı. Simay hâlâ oynamakta olan çocuklarına bakıp Sahra'nın hırkasını Savaş'ın üzerine örttü.

"Annenden haber aldın mı?"

"Ne sen sor ne ben söyleyeyim"

"Ben meraklı kadınım sordum bile"

"Babamın durumunu biliyorsun, genç kadını nikâhına alınca karşı çıkan annelerimi kapı dışarı etmişti. Yeni ortağı olan babasının dolandırıcı olduğu tespit edildi, buna rağmen babam yeni karısından ayrılmak istemedi. Hatta tüm mal varlığını onun üzerine yapmak istediğini söylemiş. İşin komik tarafı nikâhlarını kıyan hoca sahte çıkmış ve kızın yıllardır birlikte olduğu adammış. Tabi bu yüzden nikâh düşmüş babam ortada kalmış. Kral eşlerini ve çocuklarını mağdur ettiği için babamın malları üzerinde yaptırım uygulamış. Babamın özrü bir süre işe yaramamış, sonrasında çocuklarının ve eşlerinin haklarını vermek üzere kısıtlama kalkmış. Tabi babam annemleri boşadığı için söz hakkı almışlar ilk annem Mahmure ben bu yaştan sonra ne yapacağım diyerek babama geri dönmüş. Fatima annem oğulları karşı çıkınca dönmek istememiş. Kendine moda evi açarak hayalini gerçekleştirmiş. Zafira annem de geri dönenler arasında, kız kardeşlerim boşanıp eve dönünce ben bunlarla tek başıma uğraşamam diye düşünmesi babama geri dönmesinin en büyük nedeni. Anneme gelince hakkı olan parayı alınca, şimdiye kadar çektiklerim yeter koca kahrına ne gerek var çekişme yaşamaktan yoruldum diyerek hür yaşamayı seçmiş. Fahim abim, annemin birkaç arkadaşıyla birlikte dünya gezisine çıktığını söyledi. O sinirli hali gitmiş çok mutlu görünüyormuş."

"Seni hiç aramadı mı?"

"Arada bir arıyor, hatırımı soruyor sesi gerçekten çok farklı, nasıl desem... sevgi dolu. Her gittiği ülkeden Savaş'a bana hatta Polat'a bir sürü hediye gönderiyor. Sık sık Savaş'ın resimlerini istiyor arkadaşlarına yakışıklı torununu göstererek övünüyormuş."

"Herkes istediği hayata kavuşmuş gibi."

"Şimdilik ortalık süt liman, bu arada Kraliçenin verdiği hisseyi geri yolladık."

"Neden?"

"Abimler tüm haklara beni de dâhil ettiler, ihtiyacı olan birinin kullanması çok daha doğru olur."

"Haklısın, Kraliçe ne dedi? Bozulmuştur."

"Durumu bildiği için ses çıkarmadı okumak isteyen kızlar için fon oluşturarak kullanacakmış."

Sahra annesinin bacaklarının üzerine yattı "Meleğimin uykusu gelmiş, Savaş kıpırdanıyor kalksak mı artık?"

"Mama."

"Bu sefer acıktı." deyip çantasının içindeki çorbayı buldum, bir lokmasını bile ziyan etmeden yedi. Simay da kendi çocuklarını doyurdu. "Hadi bakalım bu kadar gezinti yeter babalar eve gelmek üzeredir."

Tekrar yürümeye başladık, minik adımlar sayesinde kısacık yol uzadıkça uzuyordu.

"Henna kayınvalidemin bana yaptığı sürprizi sana anlatmış mıydım?"

"Hayır." Yolda gördüğüm papatyaları topluyordum... Emir yardım etmeye çalışıyor sapını değil ucunu koparıyordu. "Bak böyle yapacaksın." Birkaç koparmadan sonra uçan kuş dikkatini çektiğinden vazgeçti.

"Çok şeker biri, onların çiftliğine gitmekten keyif alıyorum. Torunları da onu çok seviyor. Sürprize gelirsek bana bir soru sordu sen gelinlik giydin mi?"

Birden kalbim cız etti, beyazlar içinde gelin olmak çok güzel bir duygu olmalıydı...

"Bende giymediğimi söyleyince şaşırdı o gün beni oradan oraya sürükleyip durdu. Bir gün içinde hazırlıklarını tamamladı. Sabah kalktığımda tüm ailesi bahçeyi süslüyor, yemekler hazırlıyordu. O gün yaşadıklarım şu an bile aklımda, çok güzel bir gündü."

"Ne güzel, insanın böyle mutlu anılarının olması..."

Simay durdu, topladığı papatyaları bana uzattı "Ben diyorum ki sizin düğününüzü yapalım."

Şaşırmıştım hiç böyle bir söz beklemiyordum "Çocuk sahibi kadınım, hem bunca zaman sonra ne gerek var?"

"Ya beni kırma, tüm grup hafta sonu bir araya geleceğiz nasılsa, giy bir gelinlik tabii Polat'a da bir damatlık alırız... düğün partisi yapalım."

Simay öyle hevesli görünüyordu ki, Polat bunca zaman sonra ne derdi...

"Polat ne der diye düşündüğünü biliyorum, Kaş merkeze inerken gelin arabası gördü, karıma bir gelinlik bile giydiremedim dediğini kulaklarımla duydum. Hadi Henna yapalım şu düğününüzü."

"Bu kadar kısa sürede?"

"Aman sen kafana takma olur dedin değil mi?"

"Mama."

"Benim ki yine geldi." Savaşı kucağıma aldığımı gören Sahra annesine kollarını uzattı, onu gören Emir aynı şekilde kollarını uzatınca "Ben yük eşeği miyim koca çocuklarsınız eve doğru uygun adım marş!" diyerek önlerine geçti. Elindeki sopayı sallıyor "Dağ başını duman almış, gümüş dere durmaz akar, güneş ufuktan şimdi doğar, yürüyelim arkadaşlar." diye bağırarak tempolu bir şarkı söylüyordu. Bu kadını seviyordum çocuklarına tatlı sert davranması hoşuma gidiyordu.

***

Tarlaların yanından geçerken çalışan insanları seyretmek bile güzel oluyordu. Emir "Dayım!" diye bağırarak ekinlerin arasına dalınca Simay oğlunu kucakladı "Sus Emir!"

"Yanlış duymadım değil mi? Emir dayı dedi."

"Ta kendisi."

Hırpani görünüşlü adamın Nebi olduğuna inanmak çok güçtü, niye böyle giyinmişti? İki kadınla konuşuyordu. Kızlardan biri oldukça öfkeli görünüyordu, Nebi kolunu tutunca hırsla elini itti, ayağını yere vurdu ve sırtını dönüp koşmaya başladı. Diğer kız yerinden kıpırdamamıştı, koşarak giden arkasını dönüp baktı "Çabuk buraya gel Ela!" diye bağırdı.

"Bu kızlar kim?"

"Nebi'ye bağıranın ismi Sevim, diğeri Elaşina Ziraat fakültesi son sınıfta okuyan kızlar, staj yapmak için geldiler."

"Elaşina, hiç duymadım nasıl bir isim bu?"

"Bende duymamıştım, kız Karadenizli Lazca hatıra demekmiş. Nebi, Sevim'e bir takıldı sorma gitsin, yatıyor Sevim, kalkıyor Sevim."

"Bu kız patronuna nasıl bağırır?"

"Nebi kim olduğunu söylemedi, kendini işçi olarak tanıttı."

Emir tekrar "Dayı!" diye bağırınca Nebi bizi fark etti. Bize doğru yürürken ikide bir duruyor, kızların arkasından bakıyordu. "Merhaba hanımlar ufaklıklar sizi yormuş gibi perişan haldesiniz."

"Sen sanki çok farklısın, ne bu derbeder halin, yine kızı kandıramamışsın."

Nebi'nin üzerinde kirlenmiş neredeyse rengi kaçmış bir tişört, altında aynı derecede eski kot pantolon, ayağında yarıya kadar çamurlu çizmeler. Saç sakal bir aradaydı hiçbir kadın ikinci kez dönüp bakmazdı.

"Eninde sonunda bu kızın inadını kıracağım."

"Kız çetin ceviz bence zor kardeşim, hele bu halinle çok daha zor."

"Borkan senin gibi birinin inadını kırdıysa hiç kimse zor değildir."

"Kocam karşıma senin gibi çıkmadı, ilk gördüğümde bile hoşlanmıştım. Senin gibi olsaydı bakacağımı sanmıyorum."

"Göreceğiz, ne zamandır peşindeyim çok rahatsız olsa çoktan beni şikâyet ederdi. Etmediğine göre o da bana bir şeyler hissediyor. Sevim'in inadını bu halime, eğer o inadı kırmazsam bana da Nebi demesinler."

Simay "Olur Saman deriz." deyince kendimi tutamadım gülmeye başladım. Nebi'nin ilk ismi Saman'dı. Kuveyt'de isim olarak kullanılırdı, zenginlik demekti.

"Simay abi dayağı yemedin herhalde."

"Ha hay abimmiş... bana dayak atacak adam daha anasının karnından dünyaya gözlerini açmış değil."

Nebi Emir'i kucaklayıp omuzlarına oturttu. Sahra ağlamaya başlayınca Simay söylenerek kızını omuzlarına çıkarttı...

"Mama."

"Of Savaş of."

***

"Bu gelenler bizimkiler değil mi?"

Borkan çapa yaptığı bitkilerin başından doğruldu. Elini gözüne götürerek güneş ışıklarına doğru siper etti. "Evet bizimkiler, yanlarında ki Nebi!"

Küçük guruba içimden sevgi akarak baktım, Henna burada çok mutluydu geldiğimizden beri Savaş'ın hırçın halleri bile değişmişti. Çapayı tekrar elime aldım belim yerinden çıkacak gibi ağrısa da bedensel olarak çalışmak çok hoşuma gitmişti. "İşimi mi değiştirsem ne?"

"Güzel fikir, gençleşmiyoruz."

"Yok ya şaka yaptım."

"Ben ciddiyim mesela ortak olabiliriz. Ailenden uzakta can kaygısıyla suçlu kovalamaya ne kadar daha devam edeceksin. Ya bir gün evine sağ dönemezsen Henna ile Savaş ne olacak hiç düşündün mü?"

"Bu benim mesleğim her zaman çok sevdim."

"Sevgi sıran değişmedi mi? Benimki Simay'a âşık olduğumu anladığımdan beri değişti onu kaybedecek olmanın korkusu hâlâ yüreğimde."

Borkan haklıydı, parasal olarak hiçbir sorunumuz kalmamıştı, dediği gibi yaşım ilerliyordu. Doğrulup boy boy ekinlerin olduğu tarlaya baktım. Deniz bir tarafta, göz alabildiğince yeşil bir tarafta ciddi olarak düşünülecek kadar güzel bir teklifti. Borkan'la Simay zevk olsun diye organik tarım işine başlamışlar şanslarına oldukça tutulmuşlardı. Çalışmaksa bu da çalışmaydı iyi düşünmeliydim.

"Borkan Bey, şikâyetim var."

Ne şikâyetiydi bende merak etmiştim. İki genç kız, biri oldukça kızgın görünüyordu, öteki sanki utanmış gibi gözlerini toprağa dikmişti. Kızın ne dediğini dinlerken biraz olsun dinlenebilirdim.

Borkan belini tutarak doğruldu "Ne oldu Sevim Hanım, bitkilerde sorun mu var?"

"Sorun bitkilerde değil efendim, Nebi denen serseride, pardon adamda..."

Kız sarışındı, kolumun kalınlığı kadar tek örgü saçını geriye attı. Yeşil gözleri öfkesinden çakmak çakmak olmuştu. Çapamın sapına dayandım kızın Nebi'yle ne alıp veremediği vardı.

"Nebi ne yapmış olabilir?"

"Geldiğimden beri peşimde Borkan Bey, artık dayanamıyorum alt tarafı tarla işçisi."

Kızın sesinde ki küçümseme ifadesi elle tutulacak kadar yoğundu. Şaşkınlıkla Borkan'a baktım bir tek kası bile oynamadan kıza bakıyordu. "Rahatsız mı ediyor?"

"Yüz kere söyledim, ben okuyan kültürlü biriyim hadi onu bırakın, ailem senin gibi birine beni vermez dedim."

"O ne dedi?"

"Beni kaçıracakmış, kendini benle bir tutmasına katlanamıyorum."

"Neden? Tarla işçisinin kalbi yok mu?"

"Olabilir gitsin kendi ayarında birini bulsun, şikâyetçiyim lütfen gereğini yapın."

"Sen işine bak ben o serserinin kulağını çekerim."

Kız hızlı adımlarla uzaklaşırken, diğeri ağır adımlarla arkasından yürüdü. "Elaşina Hanım, diğer tarlada ki gübreleme bitti mi?"

"Bitti efendim, ilaçlamaya bende katıldım bu sabah baktım zararlılar yoktu."

"Nebi, Sevim'e zarar mı veriyor"

"Devamlı peşinde, konuşmaya çalışıyor, ama kesinlikle kötü bir hareketi yok. Sevim biraz abartıyor sakın işten çıkarmayın olur mu? Gördüğüm kadarıyla paraya çok ihtiyacı var."

"Gidebilirsin, diğer tarlayı da kontrol edin."

Kız uzaklaştı, gülsem mi gülmesem mi diye düşünürken Borkan gülmeye başladı. Ne diyebilirdim bende kahkahamı daha fazla tutamadım "Bu kızlar ne diyor Allah aşkına?"

"Nebi'nin suçu, kızların aslında bir kabahati yok, serseri gibi giyiniyor dolaşıyor. Neymiş efendim kız onu böyle beğenecekmiş."

"Neden olmasın Borkan, ben de zengin değildim ama Henna âşık oldu"

"Arada çok fark var, senin tipin düzgün Nebi'yi gördün hangi kadın ona bakar. Kendi kafasına göre takılıyor işte."

Yine haklıydı Nebi gerçekten düzgün görünmüyor, sanki sur diplerinde şarap içen evsizler gibi dolaşıyordu.

"Kızlar Nebi'nin Simay'ın ikizi olduğunu, petrol zengini olduğunu bilmiyor mu?"

"Bilseler herhalde böyle olmaz diye düşünüyorum."

Belki Nebi kendince haklıydı, dış görünüş ve para sahte dünyanın vazgeçilmezleri arasındaydı. Bunlarınki normal bir zenginlik değildi her nefes alışları kasalarına para olarak giriyordu. Hayatına alacağı kişiyi doğru analiz etmesi için böylesi bir oyuna gerek duyması çok yanlış değildi.

"Ne diyeyim hayırlısı olsun, akşam Nebi'nin kulağını sıkı çek yoksa kuş kafesten uçacak." Bizimkiler yürümeye başlamışlardı, oğlum ve karım için Allah'ıma şükür ederek tekrar işime döndüm.

***

Çiftliğe yorgun girdik ilk işimiz çocuklara banyo yaptırmak oldu. Simay'ların evini çok beğenmiştim. Ahşap yayvan bir binaydı önünde kocaman sundurması vardı, onun önünde de göz alabildiğince yeşilliklerin içinde çiçek tarhları. Ağaçlar ve daha küçük ev arkasında ahır. İçinde değişik tavukların olduğu kocaman kümes hemen ahırın yanındaydı. Ahırda iki at vardı ilk geldiğimiz zaman ailelerinden biri gibi tanıştırılmıştık. Yakışıklı ve Güzel isimli atların yeni tayları olmuştu. Çocuklar kovalamadığı zaman özgürce salınıp kuyruğunu dalgalandırıp açan bir çift sülün, birkaç tavşan, kedi ve dört azman köpekle, doğayla hayvanlarla iç içe özgürce yaşıyorlardı. Hayat buydu büyük şehirlerin kalabalığı çekilecek gibi değildi.

Simay'ın ricasıyla mutfağa girdim "Borkan'ın sevdiği yiyecekleri bir türlü yapamıyorum, bu gece adamımın midesi

bayram etsin, tanıştırayım elim ayağım diyeceğim tek insan yardımcımız Müberra Hanım."

Orta yaşlarda güleç yüzlü tombul biriydi, oldukça konuşkandı. Yemek yaptığımız süre boyunca küçük hikâyeler anlatarak vaktimizin daha çabuk geçmesini sağladı.

Ülkemin mutfağının olmazsa olmazı pilavla başladım. Baharatlar, etler bol miktarda kullanılınca Simay öf püf edip durdu. O da kendi sevdiklerini pişirmeye başladı zeytinyağlı yemekler sofrasının vazgeçilmeziydi. Müberra Hanım yardım edince işimiz çok çabuk bitmiş yemekler pişmeye başlamıştı. Yemek kokuları içinde kocalarımızı karşılamak istemediğimizden bir süreliğine çocukları Müberra hanıma teslim edip odalarımıza çekildik. Kısa bir duş sonrası en sevdiğim kıyafet haline gelen yarım kollu uzun penye elbiselerimden birini, altına parmak arası terliğimi giydim. Fazlasıyla rahatlardı yazın en sevdiğim yönü kıyafetleriydi. Kışı hâlâ sevmiyordum sıcak ülke insanıydım öylede kalacaktım. Bahçeden Polat'ın sesini duyunca saçlarımı toplayıp aşağı indim. Oğluyla çimenlerde yuvarlanıyordu...

"Polat yeni yıkadım oğlanı."

"Olsun annesi yine yıkarsın."

Sadece Polat değil, Borkan da çocuklarıyla oynuyordu.

"Allah'ım Allah'ım ben hangi işe yetişeceğim. Alacağın olsun Borkan!"

Simay benim kadar sessiz değildi, iki elini beline dayamış Borkan'a öfkeyle bakıyordu.

"Eyvah gardiyanımıza yakalandık, çabuk kaçalım." diyen Borkan çocuklarını kollarının altına sıkıştırıp eve girerken karısını yanağından öpmeyi ihmal etmedi.

Polat oğlumuzu kucağına alıp yanıma geldi "Ne o çöl güzelim imrenmiş gibi bakıyorsun."

"Belki!" diyerek dudağımı büktüm, aceleyle sağına soluna bakıp kısacık bir öpücük çaldı dudaklarımdan.

Polat tatilimiz boyunca çok mutluydu, sabahları Borkan'la birlikte denize giriyorlar, balık tutmaya gidiyorlar, daha çokta tarlalarda çalışıyorlardı.

Saçları güneşten daha çok sararmış teni altın rengine dönmüştü. Her gördüğümde yeniden âşık oluyordum.

Yemek için çardaktaki masayı hazırladık, Borkan yemekleri görünce keyfinden dört köşe oldu, her önüne konan yemekten alıp tabağını tepeleme doldurdu.

"Ye kocacığım ye, ileride ne olursun hiç bilemiyorum."

"Yiyende yemeyende ölüyor aşkım bari zevkle öleyim."

"Ağzından yel alsın ben sensiz ne yaparım, yine de az ye sonra midem şişti diyorsun."

"Beni şişiren senin tatsız tuzsuz otların, koyunlardan daha çok ot yiyorum."

Karı koca atışmaları çok güzeldi, ikisinin de sağ olmasına fazlasıyla seviniyordum. "Ellerine sağlık karıcığım, her zamanki gibi yemeklerin muhteşem olmuş."

Polat'ın beni övmesi hoşuma gitti, tabağına biraz daha pilav koydum.

Yemeklerimizi yemiş, kahve keyfine geçmiştik...

Simay bana baktı "Beni dinleyin özellikle sen dinle Polat!" konuştuklarımızı anlattı, Polat'ın ilk sözü çok sevinirim oldu... Gün belliydi hafta sonuna çok az kalmıştı.

"Simay, Borkan izniniz olursa Erdem'i de davet etmek istiyorum."

"Düğün Senin Polat istediğin kişiyi davet edebilirsin. Bilirsin Erdem'i bende çok severim aramızda görmekten mutlu oluruz."

Hemen telefon açtım göreve çıkarsa gelmesi hayal olurdu. Telefonu kapatırken gülmem bizimkilerin dikkatini çekti. "Arkadaşlar nasılmış, Erdem ne dedi ki gülüp durdun." Simay hâlâ haber almaya çalışıyordu. Kalbinde polis olarak kaldığını biliyordum.

"Bir sorun yok, hepsinin selamı var. Geçen gün çömezin biri gelmiş, iki aydır evlenmek için uğraşıyorum araştırma yapıyoruz deyip duruyorlar, ben polissem Polat da polis o nasıl pat diye evlendi ayrıcalığı nedir diye öfkeyle sormuş. Erdem çömezi karşısına oturtmuş, Polat kiminle evlendi Kuveyt'li bir kadınla, peki bu kadının arkasında kim vardı Kraliçe ve Kral, araştırmanın hemen olması için kimler devreye girdi diye sormuş. Çömez ben ne bileyim deyince O zaman bilmediğin işe neden burnunu sokuyorsun. Polat'ın hatta Simay'ın evliliği ülkeler arası halloldu. Emir devletin başından geldi bir saat içinde Henna'nın gelmiş geçmiş tüm sülalesinin araştırması yapıldı. Senin alacağın kızın Kral veya Cumhurbaşkanı tanıdığı varsa başvur hemen olsun demiş. Erdem'in anlatış şekline güldüm."

"Âlem adamdır Erdem, hepsini çok özledim."

"Gelince hasret giderirsiniz artık." Simay duygusallaşmıştı "Üzülme artık." diyerek omzunu sıvazladım. Borkan'la Henna birbirlerine baktılar, ikisi de bizim mesleğimize duyduğumuz sevgiyi anlayamazdı.

***

Hazırlıklara sabah erkenden başladık, gelinlik dikecek vakit yoktu. Çocukları kocalarımıza bırakarak Antalya'ya gittik. Bir iki gelinlik mağazası dolaştık istediğim gibi bir tane buldum Tabii değişiklik yapmam gerekiyordu. Terziye düşüncelerimi anlattım hayalimdeki gibi olmasa da ona yakın bir model oluşturdum. Çizim yapma alışkanlığımdan hâlâ vazgeçmemiştim, arkadaşlarım için değişik kıyafetler tasarlamak hoşuma gidiyordu. Emel, Tan'ın onu aldatması sonucu ayrılmıştı, Pınar kendi mesleğinden bir adamla evlenmiş memleketine yerleşmişti. Arada bir konuşuyorduk... Oğlum büyüdükten sonra belki bende Fatima annem gibi küçük bir moda evi açabilirdim. Şimdilik sadece hayaldi...

Akşam eve zor geldik kocalarımız çocukları bize teslim eder etmez hemen dışarı kaçtılar.

"Bak şunların yaptığına, yorgun musunuz değil misiniz demeden sıvıştılar."

Çocukların uyku saati çoktan gelmişti, oğlumu koynuma aldım, sarılıp elini kulağıma götürdü. Bir türlü bu alışkanlığından vazgeçirememiştim. İncecik tırnaklarıyla bazen canımı yakıyordu hınzır oğlum. Öpe koklaya uyuttum canımdan candı, benim her şeyimdi sağlıklı büyüdüğü için her an şükrediyordum. Nerdeyse içim geçmişken kapı yavaşça açıldı Polat parmak uçlarında içeri girdi.

"Uyudu mu?"

"Hemen uyudu."

"İyi yerine yatırayım". Kucaklayıp portatif bebek yatağına yatırırken çok dikkatliydi, benden çok daha özenli bakıyor, Savaş'ın bir dediğini iki etmiyordu, oğlunun saçlarından öpüp üzerini örttü.

"Niye hemen geldin."

"Neden dersin! Çabuk kay kenara seni çok özledim."

"Ama olmaz Polat daha gelin olacağım." diyerek naz edeyim dedim, dinleyen kim bir çırpıda geceliğimi çıkarttı.

"Senin gelin olmana başlarım özledim diyorum."

Kocama hayır demem mümkün değildi, zor günlerimizin acısını fazlasıyla çıkartıyor bende bundan hiç şikâyetçi olmuyordum.

"Mama."

"Hay senin mamana zamanı mı be oğlum?"

Polat hemen memeyi oğlanın ağzına tıktı, ses kesilir kesilmez kaldığı yerden devam etti...

***

Hafta sonu misafirler birer ikişer gelmeye başladılar, Polat düğün bizim düğünümüz diyerek tüm masrafı kendi yapmak istedi. Borkan ses etmeden razı olunca Simay patladı "Ayıp değil mi düğünü biz istedik."

"Hayatım adamın bizden aşağı kalır tarafı yok, yapsın masrafları."

Simay'ın karşılığı "Haklısın kocacığım bizim paralarımız eksileceğine onlarınki eksilsin değil mi? Ne yapacaksak onca parayı?" demek oldu.

Simay'la uzun konuşmalar yapmıştık, dedikleri gibi paralarını istiflemediklerini biliyordum. Birçok kuruluşa gizlice yardım ediyorlardı.

Erdem ve ailesi, Kerem'ler, Cihan amcalar, Özgür'ler, Karhan ve ilk kez gördüğüm Servet Bey ve ailesi. Damla, Egemen çifti hepsi tüm takım bir aradaydı. Çocuklarla bir gün önceden eğlence başladı. Firuze Hanım ellerini çırptı "Madem hep birlikteyiz yarın düğünümüz var bu geceyi kına gecesi olarak kutlayalım. Kına yok ama olsun garip olmayan neyimiz var ki?"

Teklifi kabul edildi, müzik sesi biraz daha açıldı. Yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar arşı arşı memlekete kız vermesinler. Müziğin sözleri niye yüreğimi kaldırmıştı gözlerimden yaş süzülürken Firuze teyze bağırdı "Sakın gelin kızımızı ellemeyin bırakın ağlasın, bu hem ağlarım hem de sevdiğime giderim gözyaşlarıdır. Adettendir..."

"Sen ağladın mı Firuzem?"

"Ben kına gecesi yaptım mı onu bile hatırlamıyorum, kesin gülmüşümdür. Yedi seneden sonra ruhuma kavuşmak ağlanacak olay mı? Hadi kızlar kalkın oynamaya en kötü günümüz böyle olsun."

"Ya Firuze otur gençler oynasın."

Firuze teyze Cihan amcanın sözünü duymadı bile. Erkeği, kadını, çocuğu, hatta Cihan amca bile hepimiz oynadık. Eğlence sonrası odalarımıza çekildiğimizde oldukça yorgun-

duk. Yüzümü yıkayıp yatağa yattım gözlerim kapanıyordu "Polat, Nebi'yi gördün mü?"

"Bir ara gördüm."

"O nerede kalıyor?"

"Borkan işçilerin kaldığı evlerde yattığını söyledi."

"Ne yapmaya çalıştığını hiç anlamadım?"

"Ben anladım, hayatı için doğru kişiyi bulmaya çalışıyor."

"Umarım bulur, doğru eş mutluluk, yanlış eş azap verir..."

***

Düğün günümde hava çok güzeldi, bahçe el birliğiyle tüllerle, ışıklarla donatılmış açık büfe yardımlaşma usulü bir sürü yemekle doldurulmuştu. Gelin olduğum için bir köşede oturtup hiçbir işe elimi sürdürmediler, çocuğumla bile ilgilenmeme izin vermediler sıkıntıdan patlamak üzereyken zaman geldi. Son kez aynada kendime baktım, uzun olduğundan devamlı topladığım saçlarımı bugün için açmıştım, örgülü olduklarından açınca kendi kıvrımlarını oluşturmuşlardı kuaföre gerek yok desem de Simay'ın ısrarıyla Kuaför Esra çağırılmış onun sayesinde saçlarım çok daha güzel hale gelmişti. Saçlarıma papatyalarla örülmüş taç takılıp, incecik bir duvak iliştirdi. Daha sonra duvağı çıkaracaktım. Makyajımı yapmış mümkün olduğu kadar yaz renklerini kullanmıştı. Elime çiçek istememiştim onun yerine çiçeklerle süslü bileklik gelinliğime çok daha uygundu. Sivri topuklarla çimlerin üzerinde dolaşamayacağımdan aynı yükseklikte dolgu topuk ayakkabılarımı giydim. "Ben hazırım."

"Bir saniye, yüzünüze son kez bakayım."

Kuaför Esra rimeli tekrar sürdü. "Gözleriniz çok güzel, harika bir gelin oldunuz. Anlayamadığım çocuğunuz var değil mi?"

"Düğün yapamamıştık arkadaşlarımızın ısrarıyla, parti düğün arası bir eğlence olacak."

"Çok güzel düşünmüşler en güzel anı, her genç kızın hayali. Benim işim bitti mutluluklar dilerim."

Kapıya elimi uzattığım anda dışarıda gürültü koptu. "Olmaz abi öyle bedavaya bu kapıdan kız çıkmaz."

"Erdem, çoktan eşim olduğunu biliyorsun çekil karımı göreyim."

"Zor görürsün ver bakalım yüz görümlülüğünü..."

"Olmaz Damat Bey."

"Sende mi Hale?"

"Adettendir ya hediyemizi verirsin ya da gelinimizi göremezsin."

"Mama!"

"Bir tek sen eksiktin Savaş."

Polat istediklerini yapmış olacak kapı ardına kadar açıldı odanın ortasında ellerim önümde öylece duruyordum.

***

Henna ne kadar güzel olmuştu, arkasında ki camdan vuran güneş ışığının içinde melekler gibi görünüyordu ömrümün sonuna kadar beynimde kalacak en güzel görüntüydü. Başındaki çiçeklerle bir gelin anca bu kadar güzel olabilirdi. "Gelinim!" diyerek elimi uzattım sanki yere basmıyormuş gibi süzülerek geldi.

***

Sarışınlığı zaten beni benden alıyordu siyah takım elbisesinin içinde kocam her zamankinden çok daha yakışıklı olmuştu. Uzattığı elini tuttum onu ilk kez görüyormuşum gibi kalbim temposunu artırdı.

"Mama!"

Büyülü dakikalar oğlumun sesiyle bozuldu, babasının paçasından tutmuş sarsalıyordu, Polat eğilip oğlumuzu kucağına alıp kolunu uzattı.

Koluna girdim, ağır adımlarla bahçeye çıktık konfetiler, rafyalar başımızdan aşağı atılırken, alkışlar eşliğinde ilk dansımızı ettik.

Seni gördüğüm zaman, hayat sanki son bulur

Gözlerine bakınca dünyalar benim olur

Susma gönlüm sen söyle, haydi gönlüm sen söyle

Aşkımı sevgiliye.[1]

Şarkısının eşliğinde dans ederken... sevdiğim adamın gözlerine kalbimde ki tüm sevgiyle baktım. Hikâyemin, acı tatlı birçok anısı film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Hayatımın erkeğini hiç ummadığım anda Kuveyt'te bulmuştum, uzun ayrılıklar ve birleşmeler sonrası ilk aşk kıvılcımları yüreğime düşmüş bir daha da iflah olmamıştım. Polat'ın beni sevmesi, sevdiğini söylemesi hayatımın en güzel anısı olarak kalbime yazılmıştı. Minik savaşçımın dünyaya gelmesi ile sevgimizi daha da perçinlemişti.

"Buraya bakın ve kocaman gülümseyin."

Simay'ın sesiyle döndük oğlumuzun bir yanağına ben öbür yanağına babası öpücük kondururken bir değil birçok flaş patladı, resimlerimiz mutluluğumuzun şahidi olarak anılarımızın arasında yerini aldı.

"MAMA!"

"TÜM MASALLAR MUTLU SONU HAK EDER..."

1 İbrahim Tatlıses'in seslendirdiği, Söz – Müzik: İbrahim Tatlıses'e ait olan Haydi Söyle şarkısının sözleridir.

telegram: @kaktusunx